

SOȚIA ENGLEZĂ

„Un mystery romantic,
plin de răsturnări de situație.”

Library Journal

LAUREN WILLIG

COLECȚIA
*Fubiri
de poveste*

Annabelle și Bayard Van Duyvil par să trăiască o viață de vis în New York: el este descendentul unei vechi familii olandeze, ea a crescut într-un conac în Anglia; au avut parte de o poveste de dragoste furtunoasă în Londra, iar el a recreat casa familiei ei pe malul fluviului Hudson și a numit-o Illyria.

Este adevărat că există zvonuri că Annabelle are o aventură cu un arhitect, însă zvonurile sunt doar zvonuri, iar oamenii vor bârbi întotdeauna. Dar când Bayard este găsit mort în noaptea balului „A douăsprezecea noapte”, iar Annabelle dispăre, ziarele se dezlănțuie. Pentru a descoperi adevărul, Janie, sora lui Bay, formează o alianță neașteptată cu un reporter, fiind convinsă că lucrurile nu stau deloc așa cum par la prima vedere. Și așa și este. Însă cu cât află mai multe despre fratele ei și soția lui, cu atât misterul pare să se adâncească, iar secretele de familie par tot mai numeroase...

„În parte roman istoric, în parte de suspans și având o dublă poveste de dragoste, cartea abundă de personaje captivante, o scriitură impecabilă și răsturnări de situație care îl țin pe cititor prins în mreje până la final.”

KAREN WHITE,

AUTOARE DE BESTSELLERURI *NEW YORK TIMES*

Lauren Willig a scris până în prezent peste 20 de romane, traduse în mai mult de 10 limbi. Cărțile ei au fost recompensate cu premii importante precum RITA, Booksellers Best și Golden Leaf și au fost alese pe lista celor mai bune titluri de American Library Association.

Tradiție din 1989

www.milca.ro

ISBN 978-606-33-6781-6

9 786063 367816

LAUREN WILLIG

Sotia engleză

The English Wife

Lauren Willig

Copyright © 2017 Lauren Willig

Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Press

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Soția engleză

Lauren Willig

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Florentina Nica

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WILLIG, LAUREN

Soția engleză / Lauren Willig

trad. din lb. engleză: Anca Irina Ionescu.

– București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6781-6

I. Ionescu, Anca Irina (trad.)

821.111

LAUREN WILLIG

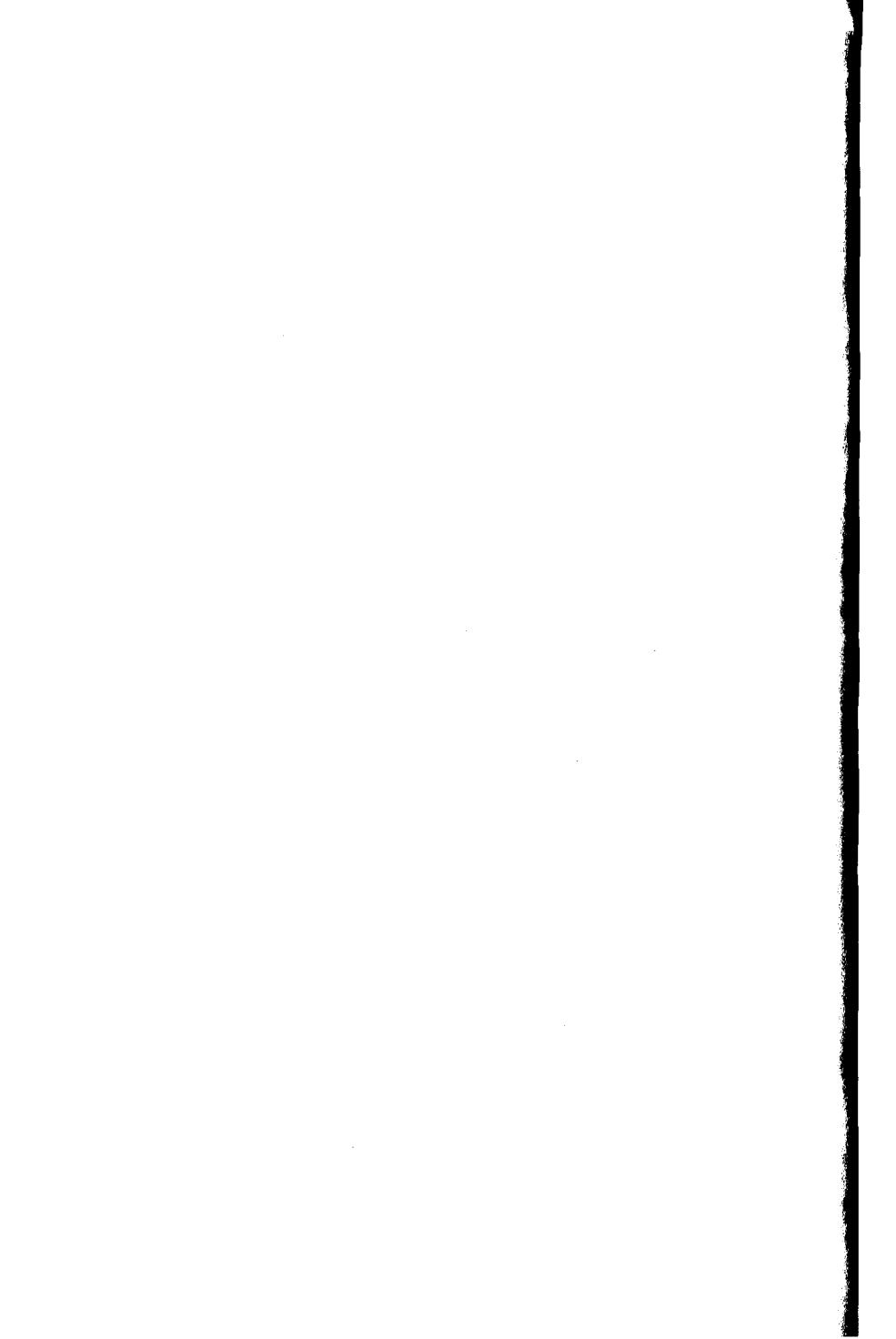
Sotia engleză

Traducere din limba engleză
Anca Irina Ionescu

LITERA

București
2020

Familiei mele

Prolog

*Cold Spring, 1899,
„A douăsprezecea noapte“*

Se spune că a dat faliment pentru că și-a renovat casa – firește, totul de dragul ei. Vocea lui Carrie Rheinlander răsuna pe sub tavanul înalt, boltit:

– Și mai sunt și poveștile alea înfricoșătoare despre... Oh, Janie! N-am observat că ești aici.

Nimeni nu observa niciodată.

Uneori, Janie avea impresia că este alcătuită din firele unei tapi-serii vechi, ce se pierde în fundal. Perdeaua avea rolul ei, și Janie știa asta, dar ar fi dorit ca o dată, măcar o dată, să poată străluci într-o sclipire de aur și argint.

Dar nu aici. Invitatele fratelui ei străluceau în veșminte care ar face de rușine până și familia Medici, care mai de care mai împopoțonate cu diamante și rubine, la fiecare gât lung atârând lanțuri de aur. Bărbații umblau țănoși, în pantaloni strâmți și mantii scurte; femeile își luau ochii cu rochiile lor de mătase și catifea, țesute cu fir de aur și garnisite cu pietre prețioase cusute pe ele. Rochia lui Janie părea modestă în comparație cu acestea, granatele din jurul decolteului pătrat erau depășite, în ciuda opulenței lor, biete rude sărace ale rubinelor.

– Carrie!

Janie răspunse la salutul lui Carrie printr-o înclinare timidă a capului. Se jucaseră împreună cu păpușile, își făcuseră debutul în societate împreună, dar acum Carrie nu avea timp pentru ea. Ea se măritase, Janie însă, nu. În fața acestei realități, legăturile lor de rudenie și prietenia din copilărie nu mai contau deloc.

Carrie ridică mâna plină de bijuterii în semn de răspuns, dar trecuse deja mai departe.

– Sărmana Janie Van Duyvil, murmură ea către însoțitoarea ei. Cu atâtea bani, și tot nemăritată!

Însoțitoarea lui Carrie, una dintre membrele noi ale societății, soția unui bărbat care făcuse avere din minerit, aruncă o privire peste umăr și comentă ceva în șoaptă. Apoi se auzi din nou vocea lui Carrie, vorbind, chipurile, tot în șoaptă, deși cuvintele ei au răsunat mai ceva ca un strigăt:

– Greu de crezut! Nu a mai fost nimeni, nici măcar unul singur, de când Teddy Newland a părăsit-o pentru Anne.

Janie se străduia să se concentreze pe asortimentul de dulciuri de la bufet. Struguri de seră se revărsau peste marginea platourilor din argint aurit. Căpșunile, roșii, bine coapte, deși nu era sezonul lor, sclipeau pudrate cu zahăr, ca niște flori sub o pojghiță de gheață. Bay și Annabelle nu făcuseră economii în privința aceasta, era singura lor modalitate de a se înclina în fața societății.

De a se înclina? Mai degrabă era un gest condescendent de monarhi care își deschid palatul pentru o zi, lăsându-i pe oameni să caște gura, după care le trântesc poarta în nas și se întorc la tihna lor netulburată de dinainte.

Bay și Annabelle lăsau clar să se înțeleagă că evită societatea – sau, cel puțin, societatea așa vedea lucrurile. Ideea că era posibil ca ei doi să prefere pur și simplu să fie singuri părea un nonsens. Annabelle Van Duyvil ignorase invitația doamnei Astor din pură îngâmfare, și astfel, loja familiei de la Operă rămăsese pustie. Toată lumea era de acord că se purta așa, deoarece era englezoaică și, din acest motiv, convinsă de superioritatea ei.

– Priviți numai ce a făcut din casa familiei Van Duyvil de pe Hudson!

O casă simplă din lemn alb, cu doar trei aripi și o colonadă clasică, fusese părăsită în favoarea unei fantezii aristocratice, o replică a conacului familiei doamnei Van Duyvil din Anglia.

– Dacă îi plăcea atât de mult, de ce n-a rămas acolo? șușoteau pe la colțuri mamele pețitoare, cărora le fuseseră zădărnice ambițiile pentru fiicele lor.

Dar soseau oricum, toți în trăsurile lor mari, în calești, în cabriolette, cu valeți în livrea, așezați pe mormanul de bagaje, și cu cameristele doamnelor care strângeau la piept casetele cu bijuterii. Abia așteptau să vadă ce a mai inventat Annabelle Van Duyvil, să-și dea drumul

la gură și să clatine din capete, pentru ca apoi să răspândească fel de fel zvonuri scandaloase, omenii cu mâncarea și reputația gazdelor.

— Van Duyvil nu se încumetă să iasă cu soția în societate, de aceea nu vin niciodată în oraș. Din cauza... poftelor ei nemăsurate.

Așezată chiar lângă ea, Janie auzea mormăitul inconfundabil al lui Alisdair McHugh, arbitru social autoproclamat. Era un secret pe care îl știa toată lumea, anume că McHugh născocea tot felul de știri pentru *Town Topics*, cunoscuta foaie de scandal; nimeni nu îndrăznește să-l evite, temându-se de ceea ce ar fi putut să inventeze.

— Arhitectul este amantul ei, bineînțeles. N-ați auzit? Chiar sub nasul lui bărbatu-său, nici mai mult, nici mai puțin, iar Van Duyvil achită nota de plată pentru *renovări*.

Janie nu știa dacă trebuie să roșească pentru fratele ei sau pentru oaspeții acestuia. „Annabelle nu este așa”, ar fi vrut ea să spună. „Nici unul din ei nu este așa.”

Dar își simțea limba ca de gheață între buze, înțepenită, așa cum i se întâmpla întotdeauna în astfel de situații.

„Să nu faci vreo scenă. Să nu ieși în evidență. Pentru Dumnezeu, Janie, pune capăt acestei cleveteli obositoare.” Gura i se strânga involuntar. Domnul McHugh putea să răspândească oricâte vorbe defăimătoare, dar dacă Janie l-ar contrazice, lumea ar zice în șoaptă: „Nu e de mirare că a rămas fată bătrână.”

Unde erau Bay și Annabelle? Janie o vedea pe mama ei, cu șiragul dublu de perle de care era atât de mândră, îmbrăcată ca Gloriana. („Gloriana în ultimii ei ani”, își spusese Janie și se strâmba dezgustată de propria meschinărie.) Dar era stilul mamei sale să își aroge rolul principal într-o casă care nu mai era a ei, sub pretext că prezența ei va oferi mai mult prestigiu fiului și nurorii ei. Mama lui Janie se considera ultima reprezentantă a adevăraților conducători ai înaltei societăți, ultimul bastion din vechea gardă împotriva acestor parveniți care creșteau precum ciupercile după ploaie, cei de teapa lui Astor și a lui Vanderbilt.

Fusese o vreme când Janie considerase că este foarte amuzant să fii o ciupercă, să crești și să înflorești fără vâul protector din oțel al strămoșilor olandezi. Virtutea, îi repeta la nesfârșit mama ei, își are răsplata în ea însăși, dar într-o seară ca aceasta virtutea semăna mai degrabă cu o budincă rece și sleită.

Erau momente când ar fi dorit să se fi născut bărbat, să-și fi croit propriul drum, să se căsătorească după pofta inimii și să trăiască

așa cum îi plăcea. Dar aceasta era o idee la fel de fantezistă ca și versiunea carnavalescă a Renașterii. Peste câteva ore, bufonul cu costum pestriț își va scoate pălăria și va deveni din nou actor; prințesa Isabella a Spaniei va suna după cameristă și își va aplica pe față crema de noapte; și tot acel alai măreț se va transforma în ceea ce era de fapt, o adunătură de oameni de afaceri cu priviri dure și soții ambițioase, care se străduiau să acceadă la statutul cu care se născuseră Janie și Bay și care nu le oferise nimic altceva decât dreptul de a fi bârfiți peste tot.

— Janie? strigă precipitat verișoara ei, Anne, cu răsuflarea înțetăiată, cu obraji îmbujorați de căldură sau din alt motiv. Janie!

— Da?

Alături de Anne, Janie se simțea ca o copie decolorată a unui portret vechi, care își pierduse strălucirea tonurilor originale. Amândouă aveau bucle blonde, dar în timp ce ale lui Janie păliseră, căpătând o tentă cenușie de șobolan, ale lui Anne străluceau de un auriu fără cusur. Anne își alesese costumele de dragul numelui: era îmbrăcată ca Anne Boleyn.

Familia se strânsese la masă, când Janie îl auzise pe Bay întrebând: „Ești sigură că e un lucru înțelept? Să le sugerăm ideea divorțului?” Anne ridicase mâna și îl mângâiasse pe Bay pe obraz, izbucnind într-un râs cam strident. „Dar când am fost noi doi vreodată înțelepți?”

Acum, pălăria lui Anne stătea strâmb, iar de o parte și de alta a gurii două cute identice îi trădau iritarea.

— I-ai văzut pe Bay și pe Annabelle? Masa e pe terminate, și ei trebuie să deschidă cotilionul.

— Nu sunt în salonul de muzică?

— Nu, și nici în salonul de jocuri, nici în seră. Crezi că nu i-am căutat deja acolo?

Anne era foarte supărată, dar Anne era întotdeauna așa. Sau, cel puțin, atunci când vorbea cu Janie.

— Nu sunt cu tine? Dându-și seama cât de ridicol suna întrebarea ei, Janie se grăbi să adauge: Credeam că Bay e cu tine.

Bay și Anne stăteau tot timpul împreună, încă de pe vremea când erau copii; puneau la cale scenete complicate, aveau secretele lor, vorbeau prin strâmbături și semne pe care nu le înțelegea nimeni altcineva. Copilăria lui Janie fusese un ecou al râsetelor din camera cealaltă, al foșnetelor de fuste care apăreau și dispăreau pe ușă,

al vocilor care se stingeau treptat în timp ce ea alerga în urma lor. Dar acum erau cu toții adulți. Nu mai era copilul din camera de joacă.

– Trebuiau să se consulte cu David într-o chestiune. Vocea lui Anne era tensionată. La miezul nopții va avea loc un spectacol în grădină. A fost ideea lui David.

Lui Anne îi plăcea să folosească numele de botez al arhitectului, indiferent de relația dintre ei. Dar probabil că Anne ar fi înclinată să spună că, oricum, nu mai are de ce să-și facă griji pentru reputația ei.

– Atunci, poate că ar trebui să-l întrebi pe domnul Pruyn.

Janie își dădea seama că vorbește ca o ipocrită, dar nu se putea abține. Ceva la Anne o aducea în stare să vorbească din vârful limbii, să-și strângă gura punga și să-și tragă umerii în față.

Anne îi aruncă o privire nimicitoare.

– Am întrebat-o. A spus că Bay s-a dus s-o caute pe Annabelle.

Umorul acesta straniu o șocă pe Janie.

– E ca un joc de copii – fiecare urmărește pe fiecare.

Anne nu era amuzată.

– N-ai vrea să-i explici mătușii Alva că dansul va întârzia?

Faptul de a pomeni de mama lui Janie era suficient pentru a pune capăt imediat oricărei încercări de a glumi.

– A spus mama ceva?

– Cine crezi că m-a trimis?

Janie și verișoara ei făcură un schimb rapid de priviri, unite acum, vrând-nevrând, într-un fel de parteneriat.

Era posibil ca Annabelle să se fi dus sus, la copii, dar dacă înclina capul, Janie vedea două siluete mici în cămăși de noapte ițindu-se printre stâlpii de la balustrada scării și umbra siluetei doicii în spațele lor.

– Spuneai că va avea loc un spectacol în grădină? Nu avea motive să se simtă jignită pentru că Anne știa mai multe decât ea; Anne știa întotdeauna mai multe decât ea. Adăugă fără prea multă convingere: Poate că s-au dus să vadă cum merg lucrurile.

Mama ei s-ar fi dus. Mama ei s-ar fi preocupat personal de fiecare aspect al divertismentelor. Annabelle nu fusese niciodată genul acesta de gazdă.

Dar, de fapt, ce știa ea despre Annabelle? Annabelle era soția fratelui ei, dar relația lor nu trecuse niciodată de o politețe rezervată. Nu că Annabelle nu ar fi fost amabilă, dar era distantă, ca imaginea lunii reflectată în apă.

Janie nu era sigură dacă ea însăși era de vină sau Annabelle. Bănuia că prima variantă era valabilă; indiferent din ce motiv, nu avea darul să se apropie ușor de alții. Nu exista vreo persoană pe lume pe care Janie să o considere prieten intim, cu excepția personajelor care trăiau în paginile pieselor de teatru din biblioteca tatălui ei.

– Atunci, hai să mergem!

Anne pornise deja spre partea din spate a încăperii, țâcănind rapid din tocuri pe lespezile pardoselii.

– Afară?

– Nu, la un lichior! Da, sigur că afară.

Valeții în livrea stăteau de o parte și de alta a ușii, pe care o deschiseră fără întrebări sau comentarii.

– Pelerinile noastre...

– Stăm numai o clipă.

Răsuflarea lui Anne scotea aburi în aer. Traversa cu pași siguri lespezile acoperite cu o pojghiță de gheață, iar Janie nu avea de ales, trebuia să țină ritmul cu ea sau să rămână în urmă.

Janie a urmat-o.

Lampioanele chinezești atârinate în grădină trasau în întuneric linii sinuoase de lumină, urmând cărările șerpuitoare spre râu. Vara, aerul era plin de parfumul trandafirilor, al narciselor și al garoafelor. Pe marginea potecilor creștea lavandă, grădinile în stil Tudor înfloreau și se umpleau de mireasma ierburilor. Acum, în urnele din piatră se ofileau flori de seră, ale căror culori erau estompate de ninsoarea ușoară, ce învăluia întregul peisaj într-o strălucire de basm.

Fulgii care cădeau păreau imateriali, dar se prindeau în genele lui Janie și îi încețoșau imaginea, zăpada și lumina lampionelor aruncau curcubeie la colțul ochilor ei, prefăcând grădina de la miezul nopții într-un tărâm de spaimă și de basm. Brocartul greu al rochiei i se încurca în picioare și îi îngreuna mersul. Pantoforii de dans ai lui Janie fuseseră concepuți pentru o pardoseală din marmură, nu pentru gheață și zăpadă; simțea cum frigul i se furișează prin ciorapi, în timp ce pășea greoi și se târa în urma lui Anne.

În lumina lampionelor, vedea în față imaginea imensei case reflectate în apa tremurătoare a râului, toate bastioanele și meterezele fantastice, asemenea turnulețelor înecate ale unui castel mitic. Preț de o clipă, Janie crezu că zărește silueta unei femei plutind pe apă, cu părul lung, negru, răsfirat în urma ei, cu rochia de un bleu-argintiu

transformându-se încet într-o nuanță de cenușiu, pe măsură ce apa pătrundea în faldurile ei.

Întoarse capul, și imaginea dispăru, clădirea din spatele lor nu era decât o casă, râul ascunzându-se printre copaci. Janie își îndepărtă de pe față o buclă udă de păr și se întrebă cum de se lăsase convinsă din nou de Anne, cum de îi permisesese să o ducă acolo unde nu ar fi trebuit să meargă, în timp ce Bay și Annabelle se aflau fără îndoială înăuntrul, la căldură, și deschideau cotilionul, de la care Anne și Janie vor fi absente într-un mod ce trezea suspiciuni.

Străbătuseră toată grădina. În fața lor nu mai erau decât râul și ruinele pustii ale lojii corului în care călugării nu cântaseră nicio dată, false rămășițe ale unei mănăstiri imaginare într-o atmosferă protestantă austeră.

Dar, la Illyria, nimic nu era așa cum părea, nu-i așa?

– Anne!

Janie clipi din pricina fulgilor de nea din ochi. Lumina era și mai slabă acolo, arcadele mănăstirii nu erau niciodată lăsate în mod deliberat în întuneric, și două torțe străluceau în umezeala din aer. Unde era verișoara ei? Nu-și auzea decât propria voce, care răsuna strident în foșnetul surd al grădinii înveșmântate în zăpadă.

– Anne? Eu mă întorc.

– O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!

Cuvintele ar fi sunat precum un imn bisericesc, precum ecoul unui refren fredonat odinioară, dacă din ele nu ar fi răzbătut panica.

– Anne?

Vocea lui Janie era ascuțită. Miji ochii în lumina slabă a lămpi-oanelor, căutând funia întinsă probabil ca să se împiedice ea și pe poznașul care aștepta momentul potrivit ca să sară de undeva și s-o sperie.

Vocea lui Anne venea din beznă, dinspre chioșc.

– Bay! Mă auzi? Bay...

Janie simțea cum o cuprinde tot mai puternic panica, în timp ce grăbea pasul, mai-mai să cadă; alunecă pe ultimii câțiva metri până la chioșc, cu mâinile înghețate în mănuși, luminițe jucându-i în colțurile ochilor, iar întunericul straniu, oarecum cenușiu, al ninsorii o strângea din toate părțile.

Anne stătea îngenunchată pe pardoseală; poalele fustei se desfășurau în jurul ei, iar materialul auriu al acesteia devenise ruginiu.

Acru! Era greu, îmbăcat de miros de sulf de la torțe; se mai simțea și un în aer, ca de fum, care o îneca pe Janie.

- Ce e tot? Răsună cu ecou vocea lui Janie în încăperea din piatră.

Anne se răuci pe călcăie, apăsându-și gura cu mâna.

- E Bay. O, Doamne, Bay!

- Ce vrei să...

O mână se întinse rugătoare, inelele zăngănindu-i pe degete. Inele de scenă, concepute anume pentru acea ocazie. Janie le văzuse, discutate despre ele la masă. Era mâna lui Bay, erau picioarele lui Bay, îmbrăcate în pantaloni eleganți până la genunchi.

Bay. Pe pardoseală.

Janie se lăsă în genunchi alături de fratele ei, simțind răceala pietrei care pătrundea prin materialul gros al fustei și prin juupoane.

În lumina difuză a torțelor, nu vedea decât strălucirea părului blond al fratelui ei, liniile palide ale feței. Era o iluzie creată de lumină, sau buzele lui erau într-adevăr vineții? Ruinele, doar un simulacru de clădire, erau fără apărare în fața stihilor. Vântul sufla rece dinspre râu, spulberând zăpada ca pe niște diamante.

Spectacolul. Era ceva în legătură cu spectacolul. Creierul lui Janie nu putea raționa. Bandaje. Asistență medicală. Nu era de mirare că Bay alunecase și căzuse pe pietrele înghețate. Janie apucă mâna lui Bay și i se păru cumplit de rece, chiar și prin mânășă. Îl strânse de degete și simți o mișcare, deși abia perceptibilă.

- Anne!

Verișoara ei nu răspunse, așa că Janie strigă din nou, mai tare.

- Anne, du-te după ajutoare. Eu rămân cu Bay. Trebuie să-l ducem la căldură.

Nu avea nici un șal ca să-l acopere, dar fusta ei de brocart se putea desprinde de jupon. De și-ar aminti unde erau cusăturile făcute de camerista ei!

- Cred că...

Anne se lăsă din nou pe călcăie și începu să se lege întruna înainte și înapoi. Râse, scoțând un sunet ciudat, sălbatic, ceva între râs și sughit.

- Cred că e prea târziu. O, Bay, Bay, Bay. Mă auzi? Iartă-mă, Bay, Bay...

- Anne! Vino-ți în fire!

Vorbele îi pieriră pe buze când Janie își mută privirea de la fața fratelui ei la pieptul lui, la mânerul bătut cu pietre prețioase al pumnalului ce ieșea din vesta lui.

Fratele ei expiră, scoțând un hârșăit chinuit. Făcu un efort, deschise ochii și își concentră privirea nu asupra lui Janie, ci asupra celei din spatele surorii. Buzele lui se mișcau, formând un cuvânt, un nume.

– Bay! Janie îl strângea de mână, ca și când strânsoarea atingerii ei ar fi putut să-l aducă înapoi, să-l țină în acel loc. Bay...

Dar nu se întâmpla asta. Era un joc, o amăgire, o parte din iluzie. Din clipă în clipă, își va smulge pumnalul din vestă și va sări în picioare, ușor și grațios. O glumă, o simplă zgârietură, atât și nimic mai mult.

„Întreabă de mine mâine, și îmi vei găsi un gropar...”¹

Alături de ea, Anne râdea, un râs pițigăiat care nu se sfârșea, ca o jelanie neîncetată în întuneric.

– Bay?

Fratele ei se prăbuși înapoi, capul îi căzu pe spate, ochii i se închiseră, pe buze i se așternea pulberea de nea. Janie șterse fulgii de zăpadă cu un gest frenetic, inutil.

– Bay, nu e deloc amuzant!

Farsele erau specialitatea lui Anne, nu a lui Bay. Mirosul de sânge îi izbi nările lui Janie; sângele se întindea pe catifeaua vestei lui Bay, îi șiroia din colțul gurii.

Iar în râul de jos, licăreau slab sub gheață șuvițele lungi, negre ale părului unei femei.

¹ Replica lui Mercutio din piesa lui Shakespeare, *Romeo și Julieta*, actul III, scena 1 (n.tr.)

Capitolul 1

New York, ianuarie 1899

KNICKERBOCKER¹ ÎȘI UCIDE SOȚIA ȘI SE SINUCIDE! CRIMĂ ȘI SINUCIDERE PE HUDSON!

Era imposibil să ignori titlurile; urlau cu litere de-o șchioapă de pe ambele trotuare ale străzii, în mâinile vânzătorilor, care fluturau pe deasupra capetelor ultima ediție.

– Domnișoară Van Duyvil! Domnișoară Van Duyvil! L-ați văzut? Ați văzut trupul?

– Domnișoară Van Duyvil! Știați că avea de gând s-o ucidă?

Polițiștii făcuseră cordoane de protecție pe ambele părți ale scărilor de la intrare, ținându-i la distanță pe ziariști și pe cei în căutare de senzational. Dar nu puteau să scape de hărmălaie, de vuetul mulțimii, care se împingea și se înghesuia ca să vadă mai bine, strigând tot felul de întrebări și de comentarii. Familia reușise să scape de reporteri la Biserica Sf. Milostiviri, dar acasă lucrurile stăteau altfel. O mulțime agitată îi aștepta în momentul în care se întorseseră de la înmormântare – reporteri și tot felul de indivizi indiscreți – cei mai mulți dornici să vadă cât mai bine imaginea oferită de senzația de moment, o familie de viță veche și mândră doborâtă la pământ.

Trecuse numai o săptămână de când îl găsiseră pe Bay, dar de atunci povestea făcuse înconjurul orașului ca o furtună de zăpadă, crescând tot mai mult în intensitate cu fiecare oră. Și se răspândiseră fel de fel de aiureli: bârfe despre relațiile extraconjugale ale lui Annabelle, gelozia lui Bay, un adulter care se desfășura chiar sub acoperișul familiei.

¹ Knickerbockeri – descendenți ai imigranților olandezi în New York, din anii 1600 (n.tr.)

Desigur, numai minciuni, dar mult mai convingătoare decât adevărul. Dar care era adevărul?

Janie nu știa mai mult decât ei. Știa numai că Bay nu ar fi făcut niciodată ceea ce afirmau ziarele.

— Domnișoară Van Duyvil! Domnișoară Van Duyvil! Este adevărat că a aruncat-o cu capul în jos?

Janie își îngropă bărbia în gulerul de blană și nu se abătu de la drumul ei. La început, polițistul de la Cold Spring nu o crezuse când îi spusese că văzuse un trup în apă. Îi respinsese mărturia ca fiind pură fantasmagorie a ei. Asta, până când găsiseră pe mal un pantof de mătase albastră.

Nu găsiseră trupul lui Annabelle; nu încă. Gheața era prea groasă, apa, prea adâncă. Poate că nu aveau să-l recupereze niciodată.

Un trup. Cândva, fusese ea.

Janie simțea cum durerea de cap începe să-i strângă tâmpilele. Zgomotul, agitația, totul era un adevărat coșmar; trecutul nu era nimic altceva decât un vis urât. Înmormântarea, sicriul încărcat de flori, bărbații solemnii, cu joben, care îl cărau, coriștii cu mantiile lor albe, nici unul nu părea real. Bay și Annabelle erau în Illyria, ședeau în fața focului, gemenii erau ghemuiți între ei, în timp ce Annabelle îngâna un cântec de leagăn, dulce și șoptit.

Încerca să-și imagineze scena, dar nu-l vedea decât pe Bay, întins pe pardoseala chioșcului, articulând din buze un ultim cuvânt, în timp ce trupul lui Annabelle plutea în derivă pe sub gheață, ca o bucătică ruptă dintr-un tablou al domnului Millais.

Janie nu știa ce sfori trăsese mama ei ca să-l convingă pe șeful poliției districtuale din Putnam să-i dea trupul lui Bay. În mod oficial, mama ei era în doliu, nu vedea pe nimeni, nu vorbea cu nimeni, toate chestiunile birocratice fuseseră lăsate în seama avocatului familiei. Dar mai multe ferpare cu bordură neagră ajunseseră de pe biroul mamei sale la senatori și judecători. Iar șeful poliției, care la început vociferase, bombănise și nu se lăsase înduplecat, își descoperise subit o sensibilitate deosebit de profundă și emisese un certificat de deces temporar, amânând ancheta „până când se vor putea obține mai multe informații”.

— Domnișoară Van Duyvil! L-ați văzut? Ați văzut când a înjunghiat-o?

Anne se întoarse și le vorbi peste gulerul de blană, cu o voce grijulie:

— Cu siguranță că trebuie să fie pe undeva, prin oraș, vreo încăierare într-un birt. Mergeți s-o căutați! Iar dacă nu găsiți, sunt sigură că nu va fi nici o problemă să începeți voi una!

Răsetele din mulțime îl determinară pe ziarist să riposteze ca să se răzbune. Se repezi înainte, croindu-și drum prin mulțime:

— Doamnă Newland! Unde este soțul dumneavoastră?

Anne rămase nemișcată, ca un animal hăituit, cu toate simțurile încordate.

— Lasă-i în pace, șopti Janie. Hai înăuntru!

Dar Anne nu se clinti. Se întoarse încet, cu toată voința, lăsându-i pe ziaristi și pe alde gură-cască s-o privească. Ca verișoară, eticheta nu impunea să se îmbrace în negru, astfel că Anne adoptase o ținută sobră, de un mov-închis, care se potrivea perfect cu obrajii ei trandafirii și cu părul auriu. Edițiile de seară ale ziarelor vor abunda în detalii cu privire la ținuta ei, la croiala și culoarea pariziană provocatoare pe fundalul străzii cenușii și înghețate din New York. Portrețiștii erau deja la lucru și își suflau în degete ca să și le încălzească.

Anne îl examinează pe ziarist din cap până-n picioare, cu o atitudine provocatoare. Apoi spuse pe un ton plictisit:

— De ce nu-l întrebați pe el?

Janie o trase de mână, dar Anne nu avea nevoie să fie dusă de mână. Se răsuci pe călcăie și dispăru în casă, scuturându-și mândră fusta, în timp ce Janie alerga s-o ajungă din urmă.

În salon, draperiile erau trase și se aprinseseră lămpile. Era noapte în miezul zilei. Janie dărdăia în blănurile ei. Ar fi trebuit să se întoarcă cu toții aici de-abia luni, așa încât casa era încă rece și pustie. Sau poate că era un alt fel de pustietate.

Mama lui Janie își desprinsese ochii de la oglinda de lângă fereastră, o inovație a strămoșilor ei olandezi, așezată într-un unghi atât de potrivit, încât puteai spiona strada, lăsând impresia că privești în zare.

— Nu ar trebui să te dai în spectacol pentru ei, Anne. Nu faci decât să-i încurajezi. Mama lui Janie parcă se micșorase și era trasă la față. În lumina lămpii, parcă era un portret al ei, nu ea însăși, o imagine lipsită de viață, posomorâtă. Se întoarse de la fereastră, zăbovind cu privirea asupra nepoatei sale. Dar știm cu toții cât de mult îți place teatrul.

Obrazii lui Anne se îmbujorară. Sau poate era numai din cauza frigului – a frigului și a scandalului.

Janie se întoarse repede, înainte ca amândouă femeile să-și poată revărsa furia asupra ei. Oare așa erau și ceilalți oameni, le era frică să-și accepte suferința, provocând mai multă durere decât alinare? Sau numai cei din familia Van Duyvil erau așa?

Bay nu fusese așa. Bay ar fi destins atmosfera cu o glumă adresată lui Anne, cu o mână pusă gentil pe brațul mamei sale. Dar Bay nu mai era.

Anne se cufundă într-un fotoliu printr-o mișcare sinuoasă, ciudată chiar și pentru ea.

– Trebuie să le oferi vulturilor ceva. Dacă vorbesc despre Teddy, poate că nu... Cu un gest smucit, degetele lui Anne se încheștară pe cutița de aur care îi atârna la brâu. Mai simte cineva nevoie să fumeze o țigară? Janie?

Janie lăsă capul în jos într-un gest instinctiv.

– Nu în casa mea, spuse rece doamna Van Duyvil.

– În ziua de azi, până și Ruth Mills fumează, mătușă Alva. Și face parte din familia Linvingston. Vocea lui Anne era târăgănată ca de obicei, dar mâinile o trădau, căci îi tremurau atât de tare, încât abia putu să deschidă tabachera. Nu-i așa, verișoară?

– Așa am auzit, spuse Janie cu băgare de seamă.

Nu avea de unde să știe. Nu fusese niciodată invitată la nici una dintre petrecerile date acasă la Ruth Mills, în Staatsburg. Janie mergea în aceleași locuri unde mergea și mama ei, la petrecerile selecte ale elitelor, petreceri care nu erau compromise de nou-veniți și de cheltuielile lor ostentative.

Și, firește, la Illyria. Un nume stupid pentru o casă, pufnise mama ei, dar fusese dorința lui Annabelle și a lui Bay să-i spună așa.

Bay. Lumina lămpii, refractată în mii de steluțe, o orbea pe Janie. După ce îl găsiseră, zăpada se întărisese, acoperindu-i trupul cu diamante și transformându-l într-o creatură fantastică, un prinț adormit care aștepta să fie trezit.

– Janie!

Vocea mamei sale suna aspru.

– Scuze. Nu eram...

– Nu erai aici. Niciodată nu ești. Du-te să vezi de ce întârzie fata aiă atât? Ai zice că s-a dus chiar ea să culeagă ceaiul!

Anne se ridică din fotoliu cu ceva mai puțină grație ca de obicei. Ținea încă țigara strâns între degete, neaprinasă. Nici chiar ea nu îndrăznește să o aprindă în fața acestei obiecții directe.

– Mă duc eu.

– Nu, este în ordine.

Salonul semăna cu interiorul unui sicriu căptușit cu catifea. Janie simțea că se sufocă în el.

– Mă întorc imediat.

Plecă înainte ca Anne să apuce să obiecteze. Dacă exista un talent pe care Janie și-l perfecționase de-a lungul timpului, acesta era arta de a fi absentă. Dacă te străduiești cu adevărat, poți fi absent în mijlocul unui salon ticsit de lume.

Dacă salonul arăta ca un sicriu, holul era ca un mormânt, cu pardoseala din marmură rece și mohorâtă, cu friza aceea de urne care mărgineau acoperișul și se pierdeau în întuneric. Janie se retrase fericită în cealaltă parte a casei, pe scara ce ducea spre bucătărie. Simțea deja căldura înainte să intre. Căldura și fumul de cărbune, mirosul puternic al mâncării în diverse stadii de pregătire.

– Arde ceva? întrebă Janie.

– Prăjiturile... Doamna O'Malley se ridică de la masă, căutând un șervet, dar apucă în schimb un ziar. Se uita la el ca și când se întreba cum de ajunsese acolo. Eu tocmai...

– Da, mi-am dat seama.

DUBLĂ CRIMĂ PE HUDSON! urla titlul din ziar.

Găsiseră undeva poze cu Annabelle și Bay. Nici una nu îi arăta nici pe departe așa cum erau ei. Poza lui Annabelle era făcută de un portretist amator, avea părul coafat în creștetul capului, așa cum nu-i plăcea niciodată, bărbia împinsă înainte, într-o poziție nefirească, din cauza unui șirag de perle care o sufocau și cu care Janie nu-și amintea să o fi văzut vreodată. Alături era o fotografie cu Bay. Janie o recunoscuse, era făcută în urmă cu șase ani, când absolvise Facultatea de Drept la Harvard. Avea părul lins pe laterale și un guler înalt și apretat în jurul gâtului. Aceeași fotografie stătea într-o ramă de argint pe o masă din salon. Probabil că cineva din casă le dăduse fotografia. Doamna O'Malley? Sau Katie, camerista de la parter? Fata stătea în picioare lângă dulapul cu veselă și nu se clintea din loc, ca și când asta ar fi ajutat-o să treacă neobservată.

Janie dădu din cap spre ziar:

– Ar fi bine ca doamna Van Duyvil să nu vă vadă cu asta.

Doamna O'Malley strânse ziarul la piept.

– Da, domnișoară. Nu, domnișoară.

Janie își dorise dintotdeauna să fie ca fetița din poveste, fetița iubită și de rude, și de servitori. Dar nu avusese niciodată talentul să câștige încrederea altora, nici prin iubire, nici prin teamă. Știa foarte bine că servitorii ascultau de mama ei. Janie era o fată ciudată, totuși făcea parte din familia Van Duyvil, așa încât trebuia tratată cu respectul cuvenit și luată în zeflema pe la spate.

Janie întinse mâna:

– Îmi dai voie?

Doamna O'Malley îi dădu ziarul. Cerneala se întinsese din cauza atingerii grăbite a degetelor nerăbdătoare. Și acesta nu era decât unul dintre numeroasele ziare vândute la colțurile de stradă. Asemenea senzație nu mai existase de două veri, când se descoperise trupul acela dezmembrat din East River. Crima era o realitate de conceput în blocurile cu apartamente de închiriat din Hell's Kitchen, în cartierele depravate ale orașului, prin care trăsurile treceau cu perdelele lăsate. Nu în familia ei. Nu la Illyria.

– Am să-l arunc, spuse Janie și își dădu seama că se purta la fel ca mama ei. O mișcare în dreptul ușii îi atrase privirea. În spatele lui Katie, în coridorul îngust dintre dulapul pentru veselă și stradă, apăruse un bărbat, și ea întrebă pe un ton sever: Și el cine este?

Katie aruncă o privire neliniștită spre doamna O'Malley.

– Este... vărul meu, Jimmy.

Bărbatul se desprinsese de perete și păși în lumină. Lampa cu gaz arunca o strălucire roșiatică peste părul lui negru, făcându-i umbre sub pomeți. Își ținea șapca într-o mână și o întinse pe cealaltă spre Janie:

– Condoleanțele mele pentru pierderea suferită, domnișoară Van Duyvil.

Janie își ținu ambele mâini lipite de șolduri.

– Nu este momentul să primim vizite. Nici măcar verișori.

Dacă era verișor. Cerneala de pe degetele lui dădea altceva de înțeles.

Articolul din ziarul pe care îl avea Janie în mână era semnat de James. James Burke. Numele acesta îi suna ciudat de cunoscut, ca și când l-ar mai fi auzit. În paginile unei gazete ca aceasta? În familia

ei nu se citeau asemenea ziare, dar era greu să le ignori complet, căci împânziseră tot orașul.

Janie închise strâns ochii, văzând strălucirea lămpii cu gaz în interiorul propriilor pleoape.

– Ar fi mult mai puțin dureros dacă oamenii ar respecta această pierdere.

Intrusul îi înfruntă neabătut privirea.

– Desigur, adevărul ar trebui să fie o consolare pentru familie, domnișoară Van Duyvil.

– Asta... numești dumneata adevăr, domnule Burke?

Bărbatul nu respinge acuzația, în schimb înclină capul, schițând un gest ce aducea a plecăciune.

– Adevărul îmbracă diferite forme, domnișoară Van Duyvil.

Numele ei rostit de gura lui suna imposibil de intim.

– Dar rareori în *The News of the World*. Presupun că nu dumneata ești răspunzător pentru perpetuarea acestei... prostii?

Bărbatul avu îndrăzneala să deschidă larg ochii nevinovați.

– Noi preferăm să-l numim reportaj de investigație, domnișoară Van Duyvil.

– Eu le numesc articole de scandal, și atât. Janie era prea furioasă ca să mai fie timidă, nu se putea gândi decât la Viola și la Sebastian, în cămășuțele lor de noapte, jelind după mama lor. Erau prea mici ca să înțeleagă ce se vorbea. Dar ce va fi când vor crește? Era mai ușor să arunci cu noroi decât să reabilitezi o reputație. Să profiți de suferința unor suflete nevinovate!

Domnul Burke puse nonșalant o mână pe spătarul unui scaun.

– Dar oare nu în același mod au făcut avere cei mai mulți dintre prietenii dumneavoastră de pe Fifth Avenue?

– Nu este...

Asta dorea el, s-o facă să vorbească. După aceea, Janie își va găsi propriile cuvinte aruncate în față de presă, răstălmăcite și denaturate. Spuse pe un ton sever:

– Casa aceasta este în doliu. V-aș ruga și pe dumneata, și pe colegii dumitale să rețineți acest lucru. Apoi se întoarse către Katie: Doamna Van Duyvil așteaptă ceaiul.

– Da, doamnă, răspunse scurt Katie.

Janie rămase cu ochii ațintiți la Katie și vorbi cu o voce aspră:

– Sunt convinsă că, pe viitor, îți vei limita vizitele rudelor la jumătatea de zi liberă pe care o ai. Nu-și au locul în această bucătărie.

Vorbea ca mama ei. Nu. Mai rău. Vorbea ca o fată bătrână înăcrită, care își tiraniza servitorii ca să-și ascundă propria neputință.

Domnul Burke făcu un pas înainte, ca un cavaler rătăcitor într-un costum gri ponosit.

– Nu Katie este de vină.

– În acest caz, probabil că de vină ești dumneata. Janie își abătu furia asupra celui care o merita. Discuția s-a încheiat, domnule Burke. Deranjezi personalul și o ții pe Katie de la treburile ei. Și așa ceva nu este admisibil.

Ochii domnului Burke îi înfruntă pe cei ai lui Janie: un mușchi verde-cenușiu crescut pe o piatră.

– Ziua bună, domnișoară Van Duyvil.

– La revedere, domnule Burke.

Bărbatul răspunse printr-o scurtă înclinare a șepcii, în timp ce ușa se închidea în urma lui.

Un iz abia perceptibil de parfum franțuzesc se amesteca cu mirosul de chifle arse.

– Cine-a fost?

Janie se întoarse repede, clipind spre Anne, care apăruse în cadrul ușii.

– Nimeni. Unul dintre verișorii lui Katie.

Anne ridică din umeri, căci își pierduse deja interesul pentru el. Cu rochia ei de tafta prea elegantă, cu părul blond prea strălucitor pentru o coafură obișnuită, nu se încadra nicicum în peisajul casnic din bucătărie.

– Mătușa Alva dorește să i se trimită ceaiul la ea în cameră. Cândva, în secolul acesta.

Doamna O'Malley sări ca arsă, intră imediat în acțiune și aranjă tava cu mai multă forță decât grație.

– Trebuie să mergi la ea. Anne întinse spre Janie mâna ei albă, lungă. Când termini... de citit.

Janie uitase de ziar. Cu degetele încheștate pe paginile acestuia, urcă repede scările după Anne.

– Tocmai voiam să-l arunc.

– Cum dorești.

Anne vorbea pe un ton nepăsător, dar lui Janie nu-i scăpă priuirea pe care o aruncase spre ziar. Janie ar fi izbucnit în râs dacă situația nu ar fi fost totuși atât de tristă. Să ajungi să citești despre familia ta într-o gazetă de scandal!

Undeva, pe malurile fluviului înghețat, oamenii continuau să caute trupul lui Annabelle. Sau așa credea ea. Se pare că sensibilitatea lor era prea delicată pentru a putea impresiona poliția. Toate veștile pe care le aflau despre propria tragedie proveneau din surse indirecte. Erau cu toții avizi după noutăți, dar la fel de izolați ca Robinson Crusoe pe insula lui.

Anne, cu toate trucurile și farmecul ei; mama lui Janie, cu strămoșii și cu banii ei. Toată puterea lor era nimicită atunci când trebuiau să acționeze în domeniul legii, o lume a bărbaților. Janie îi aruncă verișoarei sale o privire îngrijorată:

— Ce urmează acum?

Anne se prefăcu intenționat că nu înțelege:

— Cina, presupun.

Janie închise strâns ochii, străduindu-se să fie răbdătoare. Suferința îi afecta pe oameni în moduri diferite, iar dacă pe Anne o făcea să fie mai înțepată ca de obicei... ei bine, nu exista nici o îndoială că suferea, și avea tot dreptul. Dacă exista pe lumea aceasta un om pe care Anne îl iubea cu adevărat, acela era Bay.

Fuseseră momente când Janie se întrebase dacă nu cumva între fratele ei și verișoara lor era ceva mai mult, dacă zvonurile despre relația lui Annabelle cu arhitectul nu erau decât un paravan pentru...

Nu. Janie își mușcă buza de jos. Acum era la fel de răutăcioasă ca amatorii de vești scandaloase care urlau în stradă. Bay o iubise pe Annabelle. Janie era absolut sigură de asta. Nu era vorba de iubirea pătimașă pe care se străduiau s-o prezinte ziarele, de o iubire înflăcărată și marcată de gelozie, ci de plăcerea de a fi împreună, de gestul intim al unei mâini puse pe umăr în trecere, de un mesaj transmis din priviri.

Cuvintele pot minți, toate aceste gesturi însă, nu.

Janie se opri o clipă la piciorul scărilor, când Anne îi atinse în fugă brațul, cel mai apropiat contact pe care îl avuseseră de săptămâni întregi.

— Ceea ce se spune... Bay n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Nu i-ar fi făcut niciodată rău lui Annabelle. Nu Bay.

— Pentru că îl cunoșteai atât de bine.

Anne știuse întotdeauna unde să înfigă cuțitul. Janie se străduia să fie sinceră, chiar dacă sinceritatea era dură și dureroasă.

— Aș fi vrut să fie așa!

De copil, își dorise foarte mult ca fratele ei să-i acorde atenție. Dar Bay nu era omul care să se exteriorizeze foarte mult. Zâmbea foarte rar, era o fire retrasă. Însă tocmai ceva din această atitudine rezervată promitea o mare bogăție pentru cel care reușea să pătrundă în spațiul lui intim.

Acum, asta nu avea să se mai întâmple. Bay se dusesese, și odată cu el, tot farmecul lui subtil. Janie nu va mai avea niciodată parte de confidențele lui, Bay nu se va mai purta niciodată cu ea așa cum se purtase cu Anne.

Cu o singură excepție, atunci când buzele lui rostiseră un nume pe care ea nu-l cunoștea.

Janie stătea la piciorul scării cu o mână pe balustradă. Simțea că e o întrebare stupidă, dar dacă exista cineva care să știe lucrul acesta, aceea era verișoara ei.

– Anne, întrebă ea, cine este George?

Londra, februarie 1894

– Ce zici de o cină gratis?

Kitty năvăli în cabina lui Georgie fără să bată la ușă, și o închise veselă în urma ei.

Georgie o examinează pe prietena ei în suprafața zgâriată a oglinzii ei.

– De data asta ce mai e?

Kitty își aranjă părul, își încruntă sprâncenele văzând rezultatul, apoi clipi din nou, examinându-se din nou când dintr-o parte, când din alta.

– Nu ce, ci *cine*. Un Sir Cutăriță și prietenul lui american bogat.

Kitty își scosese peruca pe care o purtase în rolul Mariei din muzicalul de la Ali Baba, o adaptare masacrată după *A douăsprezecea noapte*, dar încă avea pe obraji fard roșu și un strat gros de machiaj și pudră pe toată fața. Pălăria cu pene și rochia nouă de promenadă, din brocart purpuriu, în combinație cu toate acestea, o făceau să arate – își spunea Georgie în sinea ei – ca una dintre cele mai înstărite cucoane care se plimbau pe stradă.

Georgie luă un prosop și începu să-și șteargă energic, în zadar însă, pomada uleioasă de pe față. Degeaba, știa prea bine. Indiferent câtă cremă ar fi folosit, oricât de mult s-ar fi săpunit, nu se ștergea

niciodată de tot. La fiecare spectacol purta pe sub machiajul proaspăt urmele celui vechi.

– De unde știi că americanul e bogat?

Kitty îi făcu cu ochiul din oglindă.

– Nu toți sunt bogați?

În orice caz, cei care apăreau la Londra erau bogați, iar, pentru Kitty, Londra era întreaga lume. Georgie era sigură că trebuie să existe și americani săraci, care se zbat să trăiască, oameni de rând, dar aceștia nu își făceau apariția în culisele de la Ali Baba, dornici să cunoască decadența Lumii Vechi.

– Nu știu ce să zic. Măine avem matineu.

Georgie nu o blama pe Kitty pentru că își suplimenta veniturile. Oricine trăise așa cum trăise ea știa că trebuie să faci orice ca să-ți plătești chiria. Dar tot se simțea stânjenită.

– Lasă-mă pe mine!

Kitty strânse îndatoritoare corsetul lui Georgie și începu să-i încheie rochia la spate. Aceasta era treaba costumierei lui Georgie, dar aceasta plecase de o săptămână, plângându-se de leafa prea mică. În ultimele șase luni, jucaseră cu sala pe jumătate goală, iar acest lucru începea să se simtă. Începuseră deja să se îmbrace singure. Urma să își facă singuri și decorurile.

– Nu trebuie decât să te întreții cu prietenul lui.

– Cum anume să mă întrețin cu el?

– Nimic de genul ăla, te asigur. E doar o masă, atât și nimic altceva. Kitty prinse și ultima copcă a rochiei și se dădu un pas în spate, întâlnind privirea lui Georgie în oglindă. O fată trebuie să-și umple cumva stomacul.

Iar spectacolul nu va mai ține mult timp. Kitty nu avea nevoie să exprime răspicat acest adevăr. Răzbătea din cabina prăfuită, din locurile goale din sală, din disperarea ce se ascundea în spatele zâmbetului strâmb al lui Kitty.

– Foarte bine, se învoi Georgie fără tragere de inimă.

Șampania era mai bună decât mândria, mai ales dacă o plătea altcineva. O doamnă ar roși la gândul de a lua masa cu bărbați necunoscuți, ar fi stingherită de faptul că asta presupune o înșelătorie: să iei ceva fără să dai nimic în schimb. Dar ea nu era o doamnă, nu-i așa? Era actriță. Își arăta picioarele ca să își câștige traiul.

– Și unde ne duc?

– La Criterion, spuse Kitty, încântată.

Georgie miji ochii spre ea, în timp ce se ridica de pe taburet.

– Să sperăm că americanul tău e atât de bogat pe cât susții.

– Americanul tău, răspunse Kitty. Eu sunt cu ochii pe englez.

Georgie își luă mantoul vechi.

– Cum spui tu, *Lady Kitty*.

– Haide, haide! O îndemnă Kitty, dar felul în care se strâmbă la auzul acestor cuvinte o făcu pe Georgie să dorească să-și fi ținut gura. Kitty îi întinse o sticlută: Ce zici de o dușcă?

Kitty luase deja o dușcă. Georgie simțea că respirația îi duhnește a gin, mult gin, și a cuișoare, ca să mascheze mirosul. Dacă mai adăuga puțină coajă de portocală, avea să miroasă ca punciul de Crăciun.

Georgie încă nu recursese la această modalitate de evadare, dar erau momente când înțelegea atracția față de ea, mai ales acum, când frigul iernii pătrundea prin culisele teatrului, unde era curent și simțea lapovița prin tălpile subțiri ale ghetelor.

Dar nu-i cunoșteau pe acești bărbați.

– Prefer să-mi țin mintea limpede.

Asta era, dar ajunseseră până aici, nu-i așa? Supraviețuise. Avea ceva de spus despre supraviețuire.

– Cum dorești.

Kitty trase o dușcă, apoi încă una.

– De ce faci asta, Kit? Întrebă Georgie, precaută.

– Îți pătrunde frigul în oase, nu simți? răspunse Kitty, ridicând din umeri.

Băgă sticluta în buzunarul ascuns al paltonului, apoi deschise ușa și ieși în frigul de afară.

Pe alee, așteptau doi bărbați cu jobenele trase mult în jos pe frunte, iar vârfurile țigărilor ținute între degete străluceau ca două puncte roșii în întuneric. Stăteau cu capetele apropiate și vorbeau încet. Păreau angajați într-o dispută purtată în șoaptă, dar mai vehementă tocmai pentru că vorbeau atât de încet. Georgie simțea în palmă clanța rece a ușii, gerul care o ardea prin mănuși.

După tot acest timp...

Nu se mai gândise la el de multe zile, chiar de săptămâni întregi, dar spusese că o va găsi, nu așa spusese? Cunoștea această siluetă, o vedea în spatele pleoapelor când se ducea seara la culcare, îi apărea în întuneric și o lipea de perete. Mirosul acela... mirosul de apă de colonie... jobenul. Mantoul. Mantoul care îi flutura în jurul

picioarelor când se arunca spre ea. Nici măcar nu se obosise să-și scoată mantoul în ziua aceea. Îi mai auzea și acum foșnetul, înainte și înapoi, înainte și înapoi...

„Fugi, fugi, fugi.” Toate simțurile lui Georgie urlau. Dacă se mișca repede, putea să ajungă în labirintul de coridoare din culisele teatrului, printre mașinile de pe marginea scenei. Dar se pare că nu-și putea clinti picioarele din loc. Simțea izul de gin al lui Kitty, mirosul acru al trabucurilor celor doi bărbați. Simțea înțepătura unei bășici din călcâi, vânătaia de pe șold provocată de o bucată din decor care căzuse. Era trează. Trează și încremenită.

Kitty strigă fără suflu:

– Am adus-o!

Cei doi bărbați se întoarseră, Georgie expiră tot aerul din piept, și în fața ei se formă un norișor.

Nu era Giles.

Acest bărbat era mai înalt, mai lat în spate, părul care îi ieșea de sub joben era mai blond. În acel loc stătea un străin. Bărbatul mai scund aruncă trabucul, îl strivi sub călcâi și se repezi înainte ca să ia mâna lui Kitty. Celălalt bărbat rămase în urmă, în umbră. Georgie simțea sudoarea rece care i se scurgea pe spate, pe sub brațe. Se străduia să-și controleze respirația. Mantoul fusese cel care îi stârnise imaginația. Mantoul și strălucirea roșie a trabucului în întuneric.

Nu era Giles. Nu era Giles.

Rostind cuvintele târăgănat, în stilul celor din cartierul Mayfair, bărbatul cu mustață neagră sărută mâna lui Kitty și spuse:

– Madame Katerina.

– Domnișoara Frumley pentru dumneavoastră, domnule, spuse Kitty, prefăcându-se serioasă.

Numele adevărat al lui Kitty nu era Frumley. Îi mărturisise lui Georgie că o cheamă Potter. Dar Frumley dădea mai bine pe afișele din fața teatrului, părea mai aristocratic, ca nobilii aceia, cum i-o fi chemând, iar Georgie nu avusese inima să-i atragă atenția lui Kitty că familia al cărei nume îl împrumutase și-l ortografiasc Tholmondelay.

– Iar ea este domnișoara Evans.

Kitty o prezenta pe Georgie ca pe un premiu, trăgând-o în față cam fără voia ei.

– Georgie, dumnealui este sir ...

– Hugo. Hugo Medmenham. Poți să-mi spui... Sir Hugo. Cu o reverență făcută în glumă, gesticulă spre însoțitorul lui. Doamnelor, dați-mi voie să vi-l prezint domnul Bayard Van Duyvil, din fostele noastre colonii.

– Doamnelor, murmură bărbatul care nu era Giles. Acum, când pășise în lumina slabă a becului de deasupra intrării în culise, Georgie vedea că nu semăna deloc cu Giles. Era înalt, nimic de zis, și lat în spate, dar asemănarea se oprea aici. Giles avea favoriți lungi, castanii, care se cârlionțau în spatele urechilor, și o mustață de cavalerist. Acest bărbat nu purta barbă, nici mustață, iar lumina becului conferea o nuanță aurie buclelor de păr blond care îi ieșeau de sub guler.

Cu toate astea, Georgie se trăgea înapoi. Oricât ar fi fost de nesăbuită, vechea teamă puneă din nou stăpânire pe ea, inima i se făcuse cât un purice, își simțea gâtulejul uscat.

Nu era Giles, își spuse ea din nou, nu era Giles.

Kitty plecă genele și vorbi pe tonul acela afectat, care o făcea întotdeauna pe Georgie să tresară pentru prietena ei.

– Încântată de cunoștință, vă asigur.

Georgie își încrucișă brațele, băgându-și mâinile la subsuoară de frig, și dădu scurt din cap în semn de salut.

Sir Hugo puse stăpânire pe degetele înmănușate ale lui Kitty și o trase spre el.

– Ce mai aștepți, Van Duyvil? La voi, în America, nu învățați bunele maniere? Domnișoara Evans dorește un însoțitor.

De fapt, domnișoara Evans nu dorea nimic. Ceea ce își dorea cu adevărat era să-și tragă pălăria cât mai mult peste urechi și să ajungă cât mai repede la pensiunea unde locuia. O cină gratis era una; Sir Hugo însă, cu totul altceva. Auzise despre el, era genul de bărbat care încă mai credea în dreptul seniorului. Arunca pe pat câteva monede după aceea și considera că fata trebuie să se simtă onorată de atențiile lui. Nimeni nu-l acuzase niciodată de nimic – dar nici nu se putea, nu-i așa? Toți jurații din lume erau bărbați. Pentru un bărbat, era important să-și apere onoarea de mascul atunci când se puneă problema unor chestiuni precum datoriile de la jocurile de cărți, dar puțin îi păsa dacă lăsa în urmă un șir lung de femei nenorocite. Bărbații jucau zaruri; femeile își jucau propria viață.

Kitty pornise deja înainte, cu brațul trecut cu cochetărie pe sub brațul lui Sir Hugo, astfel că Georgie nu avu de ales și porni în urma ei. Domnul Van Duyvil îi întinse brațul cam reticent.

Georgie își așeză delicat degetele pe mânăca lui.

– Îmi pare rău, nu am reținut exact numele dumneavoastră, domnule... Vandeville?

– Van Duyvil. Avea o voce caldă și profundă, articula în mod ciudat vocalele pentru urechile lui Georgie. Ciudat, dar nicidecum neplăcut. Este un nume olandez.

– Vlăstarul diavolului, îl ajută Sir Hugo cu un zâmbet. Se aplecă mai mult peste Kitty, prefăcându-se plin de solitudine. Nu te teme, draga mea, rareori devorează mai mult de un suflet pe noapte.

Capitolul 2

Londra, februarie 1894

Strada era prea îngustă ca să meargă toți în același rând. Georgie și bărbatul, care nu era Giles, rămaseră mai în urmă și pășiră în tăcere câteva momente, după care domnul Van Duyvil spuse calm:

– Toată treaba asta cu diavolul... trebuie să-l iertați pe prietenul meu. Nu a vrut să comită o blasfemie. Din păcate, nu este obișnuit cu... în sfârșit, cu o companie mixtă.

Nu era obișnuit cu o companie mixtă? Ori domnul Van Duyvil era foarte naiv, ori poate își închipuia că ea este așa. Georgie ridică din umeri.

– Eu și Kitty am auzit și lucruri mai rele. Iar Shakespeare este plin de umor obscen.

– Chestiuni de țară¹? întrebă americanul.

O, sintagma suna oarecum nevinovată, dar nu o păcălise nici o clipă pe Georgie. Jucase chiar anul trecut scena în care Hamlet îi face Ofeliei propuneri rușinoase într-un mod cât se poate de fără perdea. Subtil în original; mai puțin subtil în felul cum fusese

¹ Aluzie la dialogul dintre Hamlet și Ofelia, din piesa *Hamlet* (actul III, scena 2), în care prin „chestiuni de țară” se subînțelege actul sexual. (n.tr.)

interpretat rolul la Ali Baba. Auzea și acum fluierăturile din public, parcă îi și vedea pe domnii afumați care se aplecau peste marginea lojii, oferindu-se să ia locul lui Hamlet pe scenă. Firește, asta fusese pe vremea când încă mai erau domni în loji, înainte ca noile comedii muzicale să înceapă să le fure publicul și încasările. Era mai bine să respingă astfel de idei încă din fașă. Georgie grăbi pasul, obligându-l pe american să țină ritmul.

– Atât timp cât nu vă oferiți să puneți capul la mine în poală¹.

Domnul Van Duyvil își băgă bărbia în guler.

– Eu...ăăă... nu, era vorba de... ăăă, Hamlet.

– Un bărbat care a sfârșit-o rău, spuse Georgie apăsător.

Domnul Van Duyvil privi în jos spre ea cu interes. Ochii lui aveau o nuanță ciudată de un albastru pal, ca umbrele pe zăpadă.

– Așa credeți? S-ar putea spune că a sfârșit bine, căci și-a răzbunat tatăl.

– Cu prețul întregii Danemarce? pufni Georgie. Ca să nu mai vorbim de mama și de logodnica lui. Pare ceva cam mult, nu-i așa?

Domnul Van Duyvil încetini pasul, reflectând la cele auzite.

– Ați putea argumenta că a îndepărtat o plagă, a alungat corupția din societate.

– Ucigându-i pe cei corupți? Domnul Van Duyvil o asculta cu viu interes pe Georgie. Asta înseamnă să arunci și pruncul odată cu apa din copăie.

– Ei bine, metaforic vorbind.

– E greu să vezi o metaforă, când scena e plină de cadavre.

– Cadavrele unor oameni care nu au existat niciodată, sublinie domnul Van Duyvil. Totul este pură ficțiune.

– „Ce înseamnă Hecuba pentru el sau el pentru Hecuba, va plânge el oare pentru ea?” cită Georgie pe un ton exagerat. Dar el plânge pentru ea, tocmai aceasta e ideea!

– Din câte îmi amintesc, nu aceasta era ideea, începu domnul Van Duyvil, dar Georgie îl întrerupse, înlăturând cu un gest obiecțiile lui:

– Dacă personajele nu vi se par reale, dacă nu vă întristați pentru ele, atunci de ce mai priviți piesa?

¹ Aluzie la replica lui Hamlet, cu conotații sexuale, din piesa *Hamlet* (actul III, scena 2) (n.tr.)

– Pentru poezia din ea? Chipul domnului Van Duyvil se luminează încet într-un zâmbet. Sunteți o susținătoare înflăcărată a artei dumneavoastră, domnișoară Evans.

„Iar tu te pricepi mult mai bine să flirtezi decât crezi”, își spuse Georgie.

– E un mod de a-mi ocupa timpul. Georgie își trase ostentativ brațul de sub cel al domnului Van Duyvil, ca să-și aranjeze pălăria. Privi în sus spre el pe sub marginea borurilor. Din păcate, am rămas unul pe capul altuia, așa că să profităm cum putem mai bine de asta.

– Eu n-aș spune așa, adică îmi face multă plăcere, zise domnul Van Duyvil, și ochii lui îi prinseră privirea și făcu un gest neajutorat. Toată seara aceasta are ceva ieșit din comun. Hugo mi-a spus că vom vedea Shakespeare.

Georgie zâmbi trist.

– Așa și este – Shakespeare prezentat ca un cârnat și aproape la fel de apetisant.

Aceasta era specialitate casei la Ali Baba: Shakespeare cu cântece, versul alb transformat în cuplete obscene, un ghiont, un cli-pit din ochi și câțiva pumni zdraveni. Georgie jucase până acum rolul Ofeliei într-un costum de baie ud, suspinând și tăvălindu-se pe meterezele din Elsinore; rolul lui Rosalind, în pantaloni scurți, mărșăluind prin Pădurea din Ardeni; și rolul unei surprinzător de muzicale Lady Macbeth, care își aranja strategic corsajul în timp ce invoca spiritele ca s-o dezbrace, ceea ce îi evocase o mulțime de comentarii foarte previzibile din staluri.

– Să fii mulțumit că n-a fost *Macbeth*, spuse Georgie posomorâtă. N-ai văzut nimic dacă n-ai văzut Pădurea Birnham arătându-se în toată strălucirea până la Dunsinane.

Pielea din jurul ochilor domnului Van Duyvil se încreți ușor.

– Nu aduce ghinion dacă rostești numele scoțian al piesei?

– Chiar credeți că există ceva care poate face ca teatrul Ali Baba să fie mai rău decât este?

– N-am vrut să spun că spectacolul nu a fost bun. A fost foarte...

– Îngrozitor?

– Voiam să spun unic.

Merseră în tăcere un timp. Apoi domnul Van Duyvil se aventură din nou:

– Vă rog să mă iertați că întreb... de ce *Unsprezece nopți și încă una*?

– Marele Pajandrum – adică domnul Dunstan, proprietarul – s-a gândit că așa va atrage mai mulți pariori decât dacă spunem *A douăsprezecea noapte*. Amintește de Șeherezada etc. etc.

Domnul Van Duyvil privi în jos la ea cu și mai mult interes.

– Ați citit *O mie și una de nopți*?

– Câteva fragmente. Georgie nu avea de gând să recunoască faptul că o citise. Bărbații se așteptau ca fetițele lor să se încadreze într-un tipar. Acesta nu trebuia să le tulbure gândurile. Învățase să țină capul plecat și să meargă înainte. Toată lumea vorbea despre asta. Probabil că ați observat cum se numește teatrul?

– Numele... oh! Domnul Van Duyvil zâmbi ștregărește. Ali Baba. Bineînțeles.

– În loc de patruzeci de hoți, te buzunărește numai unul, omul de la casa de bilete. Scuze. Gluma casei.

– Fiți atentă la băltoacă!

Domnul Van Duyvil o apucă de braț și o ajută să ocolească o băltoacă în care fără îndoială că era și altceva decât apă de ploaie. Atingerea lui era blândă, plină de respect. O făcea să se simtă aproape ca doamna care ar fi putut să fie cândva. O iluzie, la fel ca și scena atunci când juca. Murmurând câteva cuvinte de mulțumire, Georgie își lipi brațul strâns de corp, ținându-și paltonul ca o armură.

În fața lor, Kitty își încolăcise brațul pe sub brațul lui Sir Hugo, buzele lui erau aproape de urechea ei, în timp ce înaintau pe strada prost luminată. Spunea ceva despre Deauville, despre curse și despre oamenii frumoși care umpleau tribunele, mirajul aristocrației țesându-și plasa de farmec în jurul lui Kitty, o mie și una de povești minunate, deși Georgie se îndoia că Sir Hugo o vă păstra pe Kitty o noapte întreagă, ca să nu mai vorbim de o mie. Dar Kitty era prinsă, în privința aceasta, Georgie nu mai avea nici o îndoială. Citea asta în ochii ei strălucitori, sticloși din cauza ginului și a ambiției.

„Oh, Kitty“, se gândea Georgie. Kitty încă nu renunțase la visul cu prințul care va veni, o va vedea pe scenă și o va răpi ca s-o ducă în lumea bogățiilor și a petrecerilor, unde va sta întinsă pe un șezlong, înconjurată de admiratori care îi vor aduce bomboane. Era suficient ca o fată de la Gaiety să se mărite cu un marchiz, și toate fetele își pierdeau mințile.

Dar Ali Baba nu era Gaiety.

Iar Sir Hugo Medmenham nu era prinț.

— Ce-a fost asta?

Domnul Van Duyvil vorbea, dar Georgie nu era atentă. Clătină puțin din cap. Dacă Sir Hugo era suspect, prietenul lui trebuia să fie și el la fel, indiferent cât de simpatic putea să pară.

— Scuzați, mă gândeam la altceva.

— Aceasta e altă piesă, nu-i așa? Cuvintele erau banale, dar rostite pe un ton amabil. Domnul Van Duyvil își potrivi pasul cu al ei, având grijă să păstreze același ritm. Nu contează. Întrebam numai dacă sunteți de mult timp la Ali Baba.

— De peste un an.

Fusese un mare pas înainte față de contractul ei anterior, în cadrul căruia fusese membră a unui ansamblu de doi bani.

— Nu e tocmai Drury Lane, dar...

„Cel puțin, nu ne vând și pe noi odată cu biletele.“

Fusese cât pe ce să spună ce gândea, dar se stăpânise la timp. Numai pentru că vocea domnului Van Duyvil era amabilă și purtarea lui plină de respect, asta nu însemna că este în siguranță și poate să-și arate punctele slabe. Mai cunoscuse ticăloși cu vorba mieroasă, și nu erau toți pe scenă.

— Este un loc destul de plăcut, dacă nu ținem seama de atacul împotriva limbii engleze, spuse Georgie vioaie. Sunteți pentru prima dată la Londra?

— Sunt pentru prima oară în străinătate. Chiar dacă domnul Van Duyvil găsisese cam ciudată schimbarea subiectului, oricum nu făcu nici un comentariu. Probabil ți se pare că sunt foarte provincial.

— Nu mai provincial decât orice londonez. Nici unul dintre noi nu este aici cosmopolit. Pe străduța lăturalnică liniștită, vocea ei suna prea strident, o caricatură a ceea ce pretindea a fi. De unde sunteți, de fapt?

— Din New York. Suntem acolo de pe vremea lui Peter Stuyvesant¹, de peste două sute de ani, răspunse domnul Van Duyvil, făcând un gest vag spre curba străzii, spre fațadele caselor înnegrite

¹ Peter Stuyvesant (1610–1672), ultimul director general al coloniei olandeze New Netherland (1647–1664), actualul New York (cunoscut pe atunci sub numele de New Amsterdam), cedat englezilor în 1664, când a primit și noul nume. (n.tr.)

de funingine, care arătau de parcă ar fi fost acolo de când lumea. Probabil că asta nu vă spune prea multe.

Georgie se gândea la casa în care își petrecuse ea copilăria, o clădire așezată printre ruinele unei vechi mănăstiri, la alte mănăstiri medievale transformate în grădini publice; o casă din secolul al XVI-lea construită pe ruinele unei biserici din secolul al XII-lea; un conac din secolul al XVIII-lea ridicat peste aceasta. Familia căreia îi aparținuse susținea că poate să demonstreze că își are rădăcinile mult mai adânci în trecut, chiar înainte de Wilhelm Cuceritorul.

— Există momente când o săptămână pare cât un veac, spuse ea sec.

Mai ales primul an petrecut la Londra, când trăise de pe o zi pe alta, scotocind prin buzunare după câțiva bănuți ca să-și poată plăti proprietăreasa. Acum putea să privească în urmă la spaima, la disperarea de atunci, ca și când ar fi fost povestea altcuiva. Ali Baba nu era nici pe departe Illyria, dar se descurca. Atât cât va mai dura. Imaginea acelor scaune goale din sală o obseda. Georgie își alungă grijile din minte.

— Depinde cum privești lucrurile, nu-i așa?

— Adevărul sau frumusețea? întrebă ironic domnul Van Duyvil, și Georgie avu din nou senzația că sub aparența lui blândă se ascunde ceva mai complex decât ceea ce părea.

Adevărul este frumusețe, frumusețea adevăr... așa crezuse și ea cândva, cu aceeași convingere cu care credea că poziția socială înseamnă siguranță, și strămoșii, noblețe. Dar șirul lung de portrete de familie nu o protejase pe Annabelle.

— Adevărul și frumusețea trebuie să fie unul și același lucru, nu-i așa? întrebă ea pe un ton de polemică. Așa spun poeții.

Chiar dacă era o minciună, chiar dacă un chip frumos, o voce caldă puteau fi numai o ispită, prevestirea unei suferințe.

— Dar este așa? întrebă domnul Van Duyvil fără urmă de ironie în glas.

Însă Georgie nu își putea da seama dacă el vorbește serios sau doar se joacă cu cuvintele. Ea nu putea oferi adevăruri.

— Nu ați întrebat pe cine trebuie. Eu lucrez în teatru, unde totul este iluzie.

— Susțineți asta cu toată sinceritatea.

Era ceva derutant în atenția concentrată a domnului Van Duyvil.

– Minciuna este mai puțin minciună dacă este spusă pe față? întrebă ea.

Sinceritatea era ultimul lucru de care ar fi putut fi acuzată. Sărmanul de el, fusese indus în eroare. În ultimă instanță, nu va obține pentru toată truda lui decât nota de plată pentru cină și niște cuvinte, mai mult chiar, niște platitudini lipsite de sens. În schimb, când se va încheia seara, prietenul lui va fi acela care se va duce acasă și va avea parte de un pat cald, dacă modul în care Kitty se sprijinea de brațul lui era un indiciu în acest sens, în timp ce Van Duyvil va rămâne cu buza umflată.

Van Duyvil scutură din capul lui blond.

– Sunteți prea subtilă pentru mine, domnișoară Evans. Țeseți o adevărată pânză de păianjen cu vorbele dumneavoastră.

Georgie ridică din umeri.

– Nu este nimic de reținut în ele. Lucrez numai cu cuvinte de împrumut.

– Dar nu sunt oare toate cuvintele noastre deja folosite de alții înaintea noastră? Domnul Van Duyvil înclină capul spre spate ca să privească cerul cenușiu, iar Georgie realiză pentru prima dată diferența de înălțime dintre ei, dându-și seama cât de mult se aplecase el ca să o poată asculta. Dacă stai să te gândești, toate lucrurile au fost deja spuse într-un fel sau altul. Numai experiența noastră le face să fie noi.

Dar el nu va avea parte de nici o experiență nouă în noaptea aceasta. Nu cu ea. Georgie vorbi pe un ton voit zeflemitor:

– Mă gândeam că nu veți plânge pentru Hecuba. Întotdeauna aveți argumente pentru ambele părți, domnule Van Duyvil?

Un zâmbet neașteptat luminează chipul interlocutorului ei.

– Sunt avocat. Sunt plătit ca să găsesc argumente pentru ambele părți.

– Avocat?

Georgie nu ar fi fost mai șocată nici dacă i-ar fi spus că era Prințul de Wales sau gunoier. Avocații erau bărbați mai în vârstă, cu favoriți până la bărbie; erau profesioniști respectabili și nu se înhăitau cu indivizi de teapa lui Sir Hugo. Sau, mai bine zis, indivizi de teapa lui Sir Hugo nu se înhăitau cu ei.

Domnul Van Duyvil zâmbi în fața uimirii ei:

— Ca și dumneavoastră, domnișoară Evans, și eu sunt plătit pentru cuvintele mele. Numai că ale mele sunt rostite în proză, nu în versuri. Și mai degrabă aici și acum.

— Dar avocații nu sunt persoane în vârstă și respectabile?

Se opriă în dreptul fațadei lipsite de culoare, din piatră, de la Criterion, nimfele din marmură zâmbind stupid în jos din nișele lor. Domnul Van Duyvil desfăcu larg brațele.

— Dar nu credeți că acești avocați au fost cândva și tineri?

— Și respectabili?

Georgie nu avusese intenția ca vorbele ei să sune a flirt. Dar așa sunaseră.

— Ce vă face să credeți că un avocat este imun față de slăbiciunile carnale mai mult decât oricare alt bărbat? Domnul Van Duyvil îi întalni privirea strălucitoare și rece ca pojghița de gheață de deasupra apei. Cunoașterea legilor este o profesie, nu o garanție a virtuții.

Georgie simțea cum o arde pielea, în ciuda gerului de februarie, căci o încercau deopotrivă sentimente de încântare și de teamă.

— Dacă doriți...

Sir Hugo se repezi nepoliticos între ei.

Georgie sări repede într-o parte, și tocul i se agăță de poala rochiei. Domnul Van Duyvil se grăbi în față ca să-i ofere sprijin, dar Sir Hugo ajunsese înaintea lui, o prinse de mijloc și o strânse într-un fel care contrazicea purtarea lui indiferentă. O ținu strâns înaintea să-i dea drumul. Gestul intim al mâinii lui pe șoldul ei o făcu pe Georgie să simtă un nod de fiere în gât.

— Îmi dau seama că această conversație cu domnișoara Evans este fascinantă... dar trebuie să satisfacem și nevoile pântecului.

— Presupun că te referi la cină? spuse domnul Van Duyvil pe un ton precaut.

— La ce altceva? Ați prefera să continuați dezbateră cu privire la numărul de îngeri care dansează în vârful unui ac cu gămălie¹ sau mergem la masă? Asta, desigur, adăugă Sir Hugo mios, privind la Georgie într-un fel care îi făcu acesteia pielea de găină și gâtul să i se tensioneze, dacă nu doriți să săriți peste formalitatea cinei.

¹ „Câți îngeri pot să danseze pe vârful unui ac cu gămălie?” — chestiune dezbătută de scolastica medievală și de angelologie (știința îngerilor) în mod deosebit, sensul generalizat ulterior fiind că se pierde timpul cu fleacuri, atunci când există probleme foarte presante. (n.tr.)

Georgie constată că începuse să tremure, dar nu știa dacă de furie sau de frică.

— Prețul acestei cine este prea scump pentru mine. Mă duc acasă — singură.

— Nu trebuie să faceți asta. Domnul Van Duyvil păși între ea și Sir Hugo, acoperind-o cu trupul său, ținând ochii pironiți pe chipul lui Sir Hugo. O faci pe doamna să se simtă stingherită, Hugo.

— Și nu se cuvine să facem așa ceva. Sir Hugo se întoarse spre șeful de sală. Dragul meu, avem nevoie de o masă pentru aceste... doamne.

— Avem o masă pentru dumneavoastră la parter, domnule, spuse șeful de sală.

Sir Hugo Medmenham nu putea fi refuzat, chiar dacă venea cu două curtezane după el, își spuse Georgie. Își reprimă nodul de furie pe care îl simțea ridicându-i-se în gâtlee. Oare asta erau? Asta vor fi, dacă Ali Baba își închidea ușile?

O monedă trecu din palma lui Sir Hugo în mâna portarului.

— Atunci, du-ne acolo. Până nu îmbătrânim aici. Apoi i se adresă domnului Van Duyvil pe un ton mieros: Trebuie să profităm de bobocii noștri cât se mai poate, nu-i așa, Bay? Se ofilesc atât de repede după ce i-ai cules!

O voce îi șoptea lui Georgie la ureche: „Dă-i drumul, spune-le, dacă vrei. Cine îți închipui c-o să te creadă?” O voce din alte zile, din alte vremuri, dar ceva din purtarea lui Sir Hugo, din strălucirea argintie a mânerului bastonului său, o făcu pe Georgie să-și smulgă înapoi paltonul din mâinile chelnerului.

— Mi-a pierit apetitul. Se întoarse spre Kitty. Haide, Kitty. E târziu.

— Nu e chiar așa de târziu. Kitty făcu un gest nerăbdător către Georgie, rostogolindu-și ochii către scară. Ar fi nepoliticos să plecăm acum.

— Da, foarte nepoliticos, mormăi Sir Hugo. Cine știe ce plăceri ne mai poate oferi noaptea?

— Cina, spuse domnul Van Duyvil, cu o voce înăbușită.

Sir Hugo își examinează mânerul bastonului, al cărui înveliș argintiu sclipea ameteitor în lumina lămpii.

— Aveți vreo obiecție împotriva desertului?

Domnul Van Duyvil renunță să se mai prefacă. Sau poate că totul fusese o prefăcătorie, își spuse Georgie, trăgându-și repede

paltonul pe ea. Ceilalți oaspeți începuseră să se oprească și să se uite la ei, dar nu-i păsa.

– Nu de felul pe care îl insinuezi dumneata.

– Ce gusturi înguste ai! spuse Sir Hugo, dar fu suficient pentru ca roșeața să acopere obrajii domnului Van Duyvil.

– Și ce va zice logodnica ta, Hugo? se auzi vocea domnului Van Duyvil, atrăgând privirile unui grup care urca scările de la teatrul de dedesubt. Crezi că va fi de acord?

Urmă o tăcere grea, întreruptă numai de sunetele înfundate ale conversației și de zăngănitul tacâmurilor din încăperile dimprejur.

Sir Hugo fu primul care vorbi, mutându-și spre Kitty privirea plină de o sollicitudine exagerată:

– Draga mea, compania aceasta mă obosește. Nu vrei să le dăm pace cu cina și cu virtutea lor?

Kitty încuviință din cap și își puse mâna pe brațul îndoit al lui Sir Hugo.

– La Alhambra este șampanie.

– Măine-dimineață avem matineu, Kitty, o avertiză Georgie.

– Putem să cântăm cântecele alea și-n somn. Kitty zâmbea larg, dar degetele ei strângeau cu disperare stofa fină a hainei lui Sir Hugo. Nu mai face atâta tevdură, Georgie.

Nu mai face tevdură. Așa spunea și Annabelle ca să-și facă curaj, ca să fie sigură că nimic nu o va afecta.

– Hugo...

Domnul Van Duyvil făcu un pas înainte ca să le taie calea.

Dar Sir Hugo îl ocoli cu Kitty la braț.

– Noapte bună, domnișoară Evans, Bay. Vă recomand stridiile.

Braț la braț și fără să privească în urmă, Sir Hugo și Kitty coborâră scara și se pierdură în ceață. Ca niște fantome, dispărură la curba străzii. Iar Georgie stătea acolo, urmărindu-i cu privirea, simțind cum i se zbate pieptul sub corsaj, în timp ce mâinile i se umezeau în mânuși. Ar fi vrut să fugă după prietena ei și s-o aducă înapoi – dar Kitty nu i-ar fi mulțumit pentru asta. Trebuia să își amintească asta.

– Domnule? spuse șeful de sală. Domnule, doriți o masă?

– Nu, spuse Georgie prea tare. Îi aruncă o privire feroce domnului Van Duyvil, încercând să îl provoace. Cu o răutate deliberată, îi spuse: Ați face mai bine să pescuiți stridiile în altă parte.

Domnul Van Duyvil clipi de mai multe ori. Încruntă din sprâncene în strada cețoasă și se întoarse spre Georgie:

– Vă conduc acasă. Îi înmână grăbit câteva monede șefului de sală, care tot așteptase acest gest. Pentru osteneala dumitale.

Georgie era deja la jumătatea scărilor.

– Mă descurc singură.

Domnul Van Duyvil se grăbi s-o ajungă din urmă, paltonul gri fluturând în jurul lui.

– Dați-mi voie cel puțin să vă urc într-o trăsură.

Georgie își înfipse mâinile adânc în buzunare și continuă să meargă cu vântul în față.

– Nu este nevoie.

– Ba este chiar foarte mare nevoie. Domnul Van Duyvil o depăși și făcu semn spre șirul de trăsură care așteptau în josul străzii, în fața restaurantului Criterion, apoi se întoarse spre Georgie. Două cute adânci îi brăzdau fruntea, între ochi. Nu e rău intenționat.

Georgie îl privi fără să-i vină a crede. Chiar își închipuia asta? Poate că așa era. Un bărbat poate să joace cărți și să petreacă cu femei, și totuși să fie considerat un om cumsecade, cu condiția să țină la băutură și să-și plătească datoriile cele mai urgente.

– Poate că nu în ceea ce vă privește.

Trăsura trase în fața lor. Domnul Van Duyvil puse mâna pe mânerul portierei, dar nu o deschise. Privi în jos spre Georgie și spuse încet:

– Nu înțeleg.

Georgie scutură din cap, nu mai avea răbdare nici cu el, nici cu ea însăși.

– Un bărbat poate să-și țină cuvântul față de prietenii lui. Dar ce înseamnă o femeie pentru el?

– Eu...

Domnul Van Duyvil clipi; mărul lui Adam i se mișcă în sus și în jos.

– Vrei să mă duc după ei?

– Cruță-ți spada, Sir Galahad. Nici unul din ei nu-ți va mulțumi pentru asta.

– Vreți să vă duc undeva sau nu? întrebă vizitiul.

Alte monede zăngăniră în mâna domnului Van Duyvil. American bogat, îi spusese Kitty. Fie era așa, fie își juca bine rolul. Domnul Van Duyvil deschise portiera și se dădu înapoi ca să îi facă loc lui Georgie să urce.

– Du-o pe această doamnă...

Buzele lui Georgie se strânseseră într-o linie subțire. Nu avea în nici un caz de gând să-i dea adresa ei. Nici măcar dacă era ceea ce părea, un străin nevinovat.

Domnul Van Duyvil închise portiera și făcu un pas înapoi.

– Du-o pe doamna unde îți cere.

Georgie simți cum se relaxează, după ce își ținuse respirația până atunci. Se simțea ușurată, dar în același timp... nu dezamăgită. Rușinată? Dacă acest domn era într-adevăr sincer, atunci îl judecase greșit. Poate că era prieten cu Sir Hugo, dar felul în care stătea acolo, la colțul străzii, în fața restaurantului Criterion, vădea oarecare disperare.

– Noapte bună, domnule Van Duyvil, spuse Georgie cu părere de rău.

– Noapte bună, domnișoară Evans. Își atinse marginea pălăriei și după aceea rosti încet: Îmi pare rău.

Dar cuvintele se pierdură aproape de tot, acoperite de pocnetul bicicului vizitiului.

Georgie strânse mai tare în mână cureaua de piele, când trăsura se smuci înainte. Se forță să nu privească în urmă. Ce rost avea? Era foarte puțin probabil ca drumul ei și al domnului Van Duyvil să se mai intersecteze vreodată.

Totuși, privi înapoi și îl văzu stând nemișcat, o siluetă ce se micșora treptat în ceață, în timp ce copitele calului răsunau înfundat în urechile lui Georgie.

Capitolul 3

New York, ianuarie 1899

– Mamă?

Servitorii puteau să intre fără să bată, dar nu și Janie. Mai bătu încă o dată la ușa din lemn de stejar, sperând că nu va primi răspuns.

Altă bătaie, de astă dată ceva mai insistentă. Janie auzi zgomoate de partea cealaltă a ușii, ceva ca un gâfâit de câine, o respirație grea, umedă. Sau niște suspine. Janie se opri cu mâna apăsată pe ușă, neștiind ce să facă: să intre sau să plece. I se părea că se cuvine

ca o fiică să-și consoleze mama într-un moment de suferință. Dar mama ei nu-i va mulțumi dacă o va surprinde într-un moment de slăbiciune; dacă despre asta era vorba, și nu despre șuieratul vântului în șemineu sau, așa cum ar fi spus fără îndoială mama lui Janie, despre imaginația mult prea activă a lui Janie, care transforma liniștea în suspine și suferință.

Janie tocmai se pregătea să plece, când auzi chemarea. Vocea mamei ei era înăbușită de ușa din lemn, dar răsuna la fel de poruncitoare.

– Ce mai aștepți? Intră!

Janie deschise ușa.

– Mi-a spus Anne că vrei să mă vezi.

Ochii mamei sale erau ciudat de roșii, dar, chiar dacă plânsese, alte semne nu se vedeau.

– Stai jos și citește-mi!

Nici un fel de protest sau afectare; nici cuvinte de consolare. Dacă nu ar fi fost mărgелеle negre de pe rochia mamei sale și ridurile subțiri de la colțurile gurii, ar fi fost o seară ca oricare alta. Janie bănuise întotdeauna că dorința mamei sale de a-i citi înainte de cină era o formă pe pedeapsă pentru amândouă: pentru Janie, deoarece nu fusese în stare să se mărite, pentru ea, deoarece avea o fiică cu gusturi și un temperament atât de diferite de ale ei.

– Ei bine? Nu mai sta acolo!

Murmurând niște scuze, Janie se așeză la locul ei obișnuit, pe un scăunel scund de la capătul îndepărtat al măsuței de toaletă a mamei sale. Cartea era pregătită pentru ea, un tom gros, legat în marochin roșu, cu un semn de carte din piele între paginile ei. Janie o deschise și începu să citească la întâmplare. Cuvintele i se desprindeau de pe buze fără să-i pătrundă mintea.

Un mic gest de revoltă – își lăsa mintea să rătăcească în timp ce îi citea mamei sale cuvinte alese, dar în felul acesta simțea că își păstrează o părțică din ea însăși, ceva care nu fusese copleșit de banalitate.

Tatăl ei colecționase cărți rare. Nu cărți despre istoria Americii, ceea ce ar fi fost ceva respectabil în familia lui, ci poeți și dramaturgi francezi. Fusese un om șters în viața de zi cu zi, cu păr castaniu alături de părul auriu al soției, puțin adus de spate, ochii albaștri ai familiei Van Duyvil fiind estompați de ochelari. Dar în intimitatea biroului său devenea cu totul altcineva: un actor pe propria scenă.

Primele amintiri ale lui Janie erau legate de momentele când ședea alături de tatăl ei în biroul acestuia, în timp ce din gura lui se rostogoleau fraze sonore.

Tatăl ei murise când Janie avea 11 ani, iar absența lui din familia în care soția domnea ca o regină trecuse aproape neobservată – dar nu și pentru Janie. Mama ei o găsisese într-o noapte, în cămașă de noapte, ghemuită în fotoliul tatălui ei, citind din poveștile Doamnei Leprince de Beaumont. Peste o lună, cărțile erau încuiate în cutii, iar încăperea în care tatăl ei își adunase comorile era desființată. Janie furase tot ce putuse, ascunzând o mână de cărți prețioase în diverse locuri din camera copiilor.

Bay știuse, dar nu spusese nimic. Printr-un miracol, reușise s-o facă și pe Anne să-și țină gura. Anne ridicase din umeri și spusese că nu înțelege de ce își bate capul cu un morman de cărți vechi. Janie ar fi putut să-i spună, dacă ar fi fost în stare să găsească cuvintele potrivite, dar așa cum se întâmpla întotdeauna când era vorba de fratele și de verișoara ei, limba i se înnodea și nu putea face nimic altceva decât să strângă cărțile la piept și să lase capul în jos.

Când se gândea la Bay, aceasta era amintirea care îi venea în minte, mâna lui care puneă încet la loc cartea căzută de sub perna ei. Poate că nu fuseseră foarte apropiați, dar Bay se purtase întotdeauna bine cu ea, și nu pentru că dorea recunoștință sau ar fi vrut să obțină cine știe ce favoruri în schimb, dar pentru că așa era el. Pentru Bay, asta era ceva la fel de firesc ca și respirația.

Nu își făcuseră niciodată confidențe. Dar Bay o protejase în ne-numărate feluri: îi distrăgea atenția mamei de la Janie în timpul micului dejun, îi oferea posibilitatea să mai răsuflă fără muștrările interminabile că nu stă cu spatele drept, putea să mestece în liniște; pășise în fața ei în apă pe plaja Bailey ca s-o ferească de privirile curioșilor, în ziua aceea când i se rupsesse costumul de baie.

Acel Bay pe care îl cunoscuse ea nu era capabil să-și împingă soția în râu sau să-și înfigă un pumnal în piept. Ce se întâmplase în casa de pe Hudson?

Janie lăsă cartea să-i cadă în poală.

– Și acum ce urmează?

Mama ei avu nevoie de un moment ca să-și dea seama că lectura se încheiase. Întoarse capul pentru o fracțiune de secundă, și sprâncenele ușor încruntate erau singurul semn de neplăcere de pe chipul ei.

– Nimic care să ne privească pe noi.

Ea nu-l văzuse, își aminti Janie. Mama ei nu-l văzuse pe Bay, acoperit de fulgi de zăpadă ca de un giulgiu de argint; nu auzise horcăitul și șuieratul oribil al respirației lui, când se străduia să vorbească.

Și chiar dacă l-ar fi văzut, mama ei fusese educată la școala veche, austeră, care puneă preț pe autocontrolul sentimentelor. Janie considerase întotdeauna că mama ei ar fi fost o excelentă matroană romană, o figură extrem de puternică, în veșminte albe, impecabile, lipsită de orice sentimente. Cu cât emoția era mai puternică, cu atât mama ei lupta mai vajnic s-o stăpânească. Totuși, pierderea lui Bay trebuie s-o fi lovit, adânc, foarte adânc.

Bay fusese preferatul mamei sale, moștenitorul numelui de Van Duyvil, așa sperase ea.

Janie închise cartea, ținând degetul între pagini și simțind cum greutatea acestora îi pătrunde în carne.

– Și acum o să... o să urmeze o anchetă?

– Așa se presupune. Era vocea cu care mama ei înăbușea pretențiile soțiilor de baroni ai căilor ferate și ale regilor cuprului. Se pare că ești cu mintea în altă parte în seara asta, Janie. Ceea ce citești nu este pe gustul tău?

Nu era niciodată pe gustul ei, dar nu despre asta era vorba. Janie se trase pe marginea scaunului.

– Te-ai gândit... te-ai gândit că poate ar trebui să angajăm pe cineva ca să stabilească... adică să descopere... Vorbele i se înnodară în gât, totuși se forță să le scoată la lumină. Sunt oameni care se ocupă cu astfel de lucruri. Agenții Pinkerton, cred că așa îi cheamă.

O liniște grea umplu încăperea. Janie strânse din buze, dorindu-și să nu fi rostit nici un cuvânt.

– Sigur, probabil că îți găsești o oarecare alinare dacă știi adevărul.

Își dădu seama, cam târziu, că James Burke spusese cam același lucru. Și se uitase la el cam tot așa cum o privea mama ei acum, cu un amestec de dezgust și dispreț pur.

– Vrei să invităm un străin să se amestece în chestiunile familiei?

Cuvintele mamei erau ca niște ace de gheață, fiecare ascuțit ca un pumnal.

Era prea târziu să mai dea înapoi, prea târziu să dorească să nu fi vorbit deloc. Janie privi în jos la legătura de marochin roșu a cărții din poala ei.

– Se vor amesteca în chestiunile familiei, indiferent dacă îi invităm noi sau nu. Parcă îl și vedea pe James Burke în bucătărie, cu ochii lui verzi, luându-i în derâdere principiile. Nu le pasă de adevăr. Nu vor decât o poveste reușită. Dacă cineva i-a purtat pică lui Bay...

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, în timp ce mama ei o ținutua cu privirea pătrunzătoare a ochilor căprui.

– Nu am crezut niciodată că am să apuc ziua în care o fiică a mea se va interesa de presa de scandal.

– Nu e vorba de presă. Este vorba de... de dreptate. Janie nu era sigură ce dorește să spună, dar simțea că nu poate lăsa lucrurile așa. Și cum rămâne cu copiii? Cu siguranță că Viola și Sebastian merită mai mult decât să aibă un tată etichetat drept ucigaș și... și sinucigaș.

Cuvintele oribile ardeau aerul dintre ele. Mirosul florilor de seră de pe măsuța de toaletă a mamei sale umplea încăperea, greu și bolnăvicios, înfundându-i nasul lui Janie. După un lung moment de tăcere, mama se întoarse din nou spre măsuța de toaletă.

– Ești surmenată. Mama luă un șirag de mărgele, le ținutua o clipă strâns lângă gulerul înalt, ca și când ar fi vrut să vadă ce efect au, și le puse la loc. Apoi adăugă fără s-o privească pe Janie: Nu trebuie să te obosești să cobori la cină. O să ți se aducă o tavă în cameră.

Janie strânse în mâini cartea din poală, văzând cum se repetă vechiul șablon. Avea 26 de ani, dar mama ei tot o mai trimitea la culcare nemâncată.

– Dar... dar pot foarte bine să cobor la cină.

Se crispă când rosti cuvintele. Anne nici nu s-ar fi sinchisit. Ar fi coborât pur și simplu, sfidătoare, scările într-o rochie de la Paris. Numai să îndrăznească doamna Van Duyvil să spună ceva! Uneori, Janie se întreba dacă viața ei ar fi fost diferită dacă s-ar fi purtat ca verișoara ei, dacă ar fi fost mai îndrăzneată, mai puternică. Între mama și verișoara ei era o stare continuă de război, dar, își spunea ea, era și o formă de înțelegere. Se respectau una pe alta, așa cum se respectă țările beligerante. Însă ea nu era ca Anne. Era îndrăzneată și curajoasă numai printre cărțile ei.

– Nu trebuie să-ți pui în pericol sănătatea. Mama ei își puse un inel pe deget, îl admiră, apoi probă altul. Privirea ei întâlnește ochii lui Janie în oglindă. Ești singurul copil care mi-a mai rămas.

Janie își lăsa ochii în poală, în timp ce în stomac furia se amesteca cu sentimentul de vinovăție.

În curtea bisericii Sfânta Milostivire erau două morminte mici ale unor frați pe care Janie nu-i cunoscuse. Amândoi muriseră de pojar, boală care, în mod miraculos, îl crușase pe Bay. Nu vorbeau niciodată despre ei, dar Janie știuse întotdeauna că ea ar fi trebuit să fie băiat, care să-i înlocuiască pe Peter și pe Nicholas. Nu fusese așa, și asta era prima dezamăgire dintr-un lung șir de dezamăgiri pe care i le provocase mamei sale. Nu era deloc firavă, dar ideea aceasta devenise un mit în familie, invocat ori de câte ori era convenabil.

„Te obosești prea mult cu acțiunile tale de binefacere, Janie. Sunt sigură că nu este nevoie de chiar atâta zel în detrimentul sănătății tale!”

„Ce palidă arăți în rochia asta, Janie! Pare un fleac... tinerețea, nu crezi?”

Niciodată, un ordin direct, întotdeauna, o expresie de îngrijorare. Era foarte greu să se împotrivescă unor măsuri luate în mod ostentativ pentru binele său. Și poate că așa și era. Ori de câte ori Janie simțea impulsul de a se revolta, își amintea de cele două pietre funerare, și protestele încetau, pierind pe buzele ei.

Iar acum se dusesese și Bay.

– Îmi cer scuze. Suna cât se poate de ciudat să-ți ceri scuze pentru propria existență. Ridică ochii spre mama ei și întrebă șovăitor: Îi duci pe copii în oraș?

– Nu. Mama ei se ridică de pe scaun și se îndepărtă brusc. Le este mai bine acolo unde sunt.

Singuri, în casa de pe Hudson, în timp ce zăpada viscoalea zidurile casei.

– În casa în care părinții lor...

Mama ei trase de cordonul soneriei ca să-și cheme camerista.

– Este căminul lor, Janie. Și au numai... cât?... doi ani. Nici nu vor observa diferența.

– Trei și jumătate. Aproape patru.

Nu avea importanță. Mama ei știa exact ce vârstă au gemenii. Janie nu avea nici o îndoială. Dar îi convenea mai mult să pretindă altceva.

– Era doar un gând.

Poate că mama ei avea dreptate. Poate că era mai bine să-i lase pe copii în castelul lor de pe malul fluviului Hudson decât să-i exileze într-un apartament la etajul al cincilea, cu lecții dimineața și plimbări formale după-amiaza, când era vreme frumoasă. Dar nu se putu abține să adauge:

– Sunt copiii lui Bay. Fac parte din familia Van Duyvil.

– Crezi că eu nu știu?

Cuvintele răsunară strident în toată încăperea, făcând să-i țiuie urechile lui Janie. Văzu mai întâi cum roșeața se ridica pe gâtul mamei ei, dinspre guler, trecând peste urechi și ajungându-i la frunte. „Vorbește mai încet, Janie. Doamnele nu țipă.“

Dar acesta fusese un țipăt, chiar acum, inconfundabil, un țipăt. Mama ei ridicase vocea pentru prima oară – nu-și amintea să mai fi asistat la așa ceva. Niciodată.

Camerista își dresе vocea lângă ușă. Mama lui Janie se îndreptă de spate, făcând eforturi vizibile să se stăpânească, pentru ca fața ei să-și recapete trăsăturile obișnuite. Spuse apoi, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic:

– Gregson, domnișoara Janie nu se simte bine. Să-i pregătești un ceai de ierburi. Se întoarse spre fiica ei și adăugă: Ești îmbujorată la față, Janie. Îți sugerez să te întinzi puțin.

Mama ei era cea îmbujorată, nu Janie, dar fiica nu avea de gând s-o contrazică. Nu acum. Janie se ridică de la locul ei și își netezi rochia șifonată.

– Da, mamă.

Mama ei stătea în picioare la fereastra cu perdelele trase, având profilul întors spre Janie. Parcă se făcuse mai mică, nu-și mai ținea spatele la fel de drept, iar pielea de pe maxilarul inferior era mai puțin fermă. Era încă rumenă la față, arătând ca un manechin de ceară, turnat după un desen executat nu foarte corect.

Janie avu o ezitare. Ar fi putut să se ducă la ea, s-o mângâie. Gregson stătea însă ca o santinelă la ușă, gata să respingă orice tentativă de eliberare.

– Noapte bună, mamă, spuse Janie și primi drept răspuns un gest de acceptare din cap, ca și când mama ei nu ar fi putut face față efortului de a vorbi.

Conștientă de propria neputință, Janie se duse în camera ei, încăperea în care se mutase atunci când depășise vârsta copilăriei

și primise un dormitor la etajul al treilea. La vremea respectivă i se păruse un moment crucial, un pas în lumea adulților. Pe atunci, nu știa că acești pași se vor opri în pragul camerei, că ea și mama ei se vor trezi înjugate împreună pentru totdeauna, fiecare reprezentând un motiv de veșnică iritare pentru cealaltă.

Simțea durerea tăcută a mamei sale ca pe un reproș. Mama ei purtase doliu și după tatăl ei, dar numai de ochii lumii. Acum era altceva, suferința aceasta era sfâșietoare. Janie știa că există două lucruri la care mama ei ține cu adevărat: bunul nume al familiei și Bay. Și ambele se duseseră într-o singură noapte.

Poate că totuși domnul Burke avusese dreptate. Poate că exista o consolare în aflarea adevărului. Janie se așeză pe scaunul de lângă fereastră, privind fără să vadă umbrele de pe perdelele din creton. Afară, mulțimea încă vocifera. Nimic nu-l va mai aduce înapoi pe fratele ei, dar n-ar putea măcar să-i salveze memoria?

Janie își apăsă două degete pe rădăcina nasului. Cuvinte frumoase, dar era ca și cum și-ar fi dorit luna de pe cer. Aceasta nu era o povestire a domnului Arthur Conan Doyle. Nu exista nici un ochi ager de detectiv care să pună laolaltă o bucătică de stofă aici și o anumită marcă de tutun dincolo, și în felul acesta să-l descopere pe omul cel rău.

George.

Numele atacatorului? Sau numai imaginația ei, care atribuia sens unor sunete lipsite de semnificație?

Chiar dacă ar fi vrut să acționeze împotriva dorinței exprimate clar de mama ei, nu avea nici cea mai vagă idee cum să angajeze pe cineva de la agenția Pinkerton. Dacă îi făcea o vizită avocatului familiei, acesta i-ar fi făcut o vizită mamei sale, ceea ce ar fi avut drept rezultat alte reproșuri referitoare la durerile ei de cap bolnăvicioase, și Gregson ar fi primit din nou ordin să prepare alt ceai de ierburi.

Era exasperant să-și dea seama că James Burke avea mai mult acces decât ea la informațiile despre moartea fratelui ei. Era încă și mai exasperant să se gândească cât de selectiv puteau fi utilizate astfel de informații. În ciuda tuturor cuvintelor lui pompoase despre adevăr, treaba unui ziarist era să vândă ziarul. Cu cât reportajele erau mai senzaționale, cu atât mai multe șanse aveau să fie tipărite.

Trepădușii de la *The World* umblau peste tot, ignorând anunțul care le interzicea să se apropie. Toată lumea știa că presa are resurse mult mai bune decât poliția, când era vorba de investigarea unei crime. Detestabila echipă de criminalistică de la *The New York Journal* devenise vestită în oraș, o echipă de reporteri pe biciclete, care pedaleau ca un cârd de ciori, adulmecând mirosul de stârv. Macabru, desigur, dar foarte eficace.

Nu știa cum să angajeze un detectiv, dar știa cum să-l găsească pe domnul Burke. Clădirea ziarului *The World*, cu domul ei auriu îndrăzneț, se înălța peste Park Row. Trecuse de sute de ori pe lângă ea când se ducea la Clubul Tinerelor Fete de pe strada Frankfort, unde își desfășura activitățile caritabile pe care mama ei le tolera cu atâta emfază.

Mama ei nu se atinsese niciodată de alocația ei. Avea mai mult decât suficienți bani – mintea ei se cutremura la gândul acesta – ca să-l *mituiască* pe domnul Burke. Ca să-l *convingă* că ar fi un gest nobil să-i împărtășească informațiile înainte să le publice.

Era o idee nebunească. Și totuși...

Ușa se deschise. Gregson puse ceaiul de ierburi pe o tavă de pe noptiera lui Janie.

– Doamna spune să beți acest ceai.

Ceașca mirose a ierburi, dar dincolo de acestea se simțea aroma cunoscută, soporifică, de laudanum.

– Mulțumesc, spuse Janie, dar nu-l bău.

Nu era momentul să cadă în uitare.

Când Gregson închise ușa, Janie își duse mâinile la obraji. Mama ei avea dreptate: îi ardeau, dar nu de febră.

Londra, februarie 1894

– Te simți bine?

Georgie nu vedea nici un semn vizibil de agresiune, nici vânătaii pe sub machiajul încărcat, nici urme de degete pe încheieturile lui Kitty, dar ceva nu era în ordine. Kitty fusese distrată toată seara, greșise indiciile și confundase replicile.

– Și de ce n-aș fi? Își aruncă mânușile, lovind o sticlută cu parfum. Căpăcelul căzu și se sparse pe podea, eliberând un miros puternic de violete. Uite ce am făcut din cauza ta!

Georgie îngenunche ca s-o ajute să strângă cioburile, în timp ce pantalonii scurți și strâmți pe care îi purta în rolul Violei se întindeau periculos de mult.

– Scuză-mă, Kit, spuse ea. Dar după noaptea ta cu Sir Hugo...

– Nu a fost o noapte.

Kitty vorbea încet, Georgie abia o auzea.

– Poftim?

Kitty trase de marginea bonetei, mai-mai să rupă panglica.

– N-a fost o noapte, da? N-a fost nici măcar o oră. M-a posedat rezemată de un zid ca pe o târfă din Covent Garden. Și după aceea nu a fost în stare nici măcar...

Georgie simțea zidul în spatele ei; mormăielile, bușiturile. Vocea aceea, cunoscută, care o bântuise tot timpul. „Nu-mi spune că nu vrei și tu asta.” Georgie tresări, tăindu-se la deget într-un ciob. Se uita fix la deget, la picătura de sânge.

– Oh, Kitty. Pipăi după o bucată de cârpă îmbibată de grăsime ca să-și înfășoare degetul. Dacă ai fi venit cu mine...

– De ce-aș fi venit? Credeam că mă duce acasă cu el. Sau că iau cina cu el. Cel puțin m-a plătit. Mi-a îndesat monedele în palmă și mi-a mulțumit pentru seara încântătoare.

Lui Georgie îi venea să-l pălmuiască pe Sir Hugo, auzind în urechi ecoul vocii lui zeflemitoare.

– Ți-ar fi mai bine fără Sir Hugo, spuse ea posomorâtă, dorind ca prietena ei să fi fost cruțată de așa ceva. Are o reputație...

– Ce-mi pasă mie de reputația lui? Vocea lui Kitty răsuna strident. Se întoarse cu spatele, dar Georgie apucă să vadă lacrimile din ochii ei, lacrimi de oboseală și de disperare. Ce mă fac când se închide teatrul, Georgie? Ce să fac atunci? Să vând pânză cu metrul la Liberty? Să port un șorțuleț alb într-o cearșăvie?

Jucaseră din nou cu sala aproape goală. Spectacolul nu mai putea rezista mult timp. Georgie îl zărise pe domnul Dunstan în fundul sălii, angajat într-o conversație cu doi bărbați care păreau potriviți mai degrabă pentru St. Giles decât pentru Leicester Square. Nici unul din ei nu părea mulțumit de discuție.

Georgie se ridică stângace de jos și puse cioburile de sticlă ieftină pe măsuta de toaletă.

– Poate ar fi preferabil să servești ceai decât să te vinzi la colțuri de stradă unor indivizi de teapa lui Sir Hugo.

— O, la, la! Kitty porni spre ușă și spuse cu vocea înecată de lacrimi: Poate că, dacă ți-ar fi părut câtuși de puțin de mine, nu ar fi fost un colț de stradă. Nu trebuia să faci nimic altceva decât să rămâi la cină. Dar n-ai catadicsit să faci nici măcar atâta lucru, nu-i așa? Erai prea grăbită să pui mâna pe americanul ăla bogat!

— Kitty, n-am pus mâna pe ...

Dar Kitty își exprimase deja sentimentele trântind ușa în urma ei. Georgie inspiră adânc, căci sentimentul de iritare se amesteca cu cel de vinovăție. Ar fi putut să rămână cu Kitty. Dar Kitty nu dorese asta. Ce era să facă, să stea acolo în timp ce Sir Hugo le-ar fi pipăit pe amândouă, desfătându-se cu stridii și șampanie? Georgie șovăi o clipă, apoi deschise larg ușa.

— Kitty! Kitty, nu fi așa... offff!

Două mâini îi apucară ferm umerii și o trăgeau spre un piept care mirosea puternic a apă de colonie. Mirosul se întetea în jurul ei, o îneca.

Georgie împinse orbește, încercă să se elibereze, apoi atingerea mâinilor de pe brațele ei dispăru și auzi o voce îngrijorată:

— Domnișoară Evans? Domnișoară Evans?

Georgie făcu un pas înapoi, clătinându-se, cu mâna întinsă în față ca să păstreze distanța între ei. Inspiră adânc o dată, apoi încă o dată.

— Domnule Van Duyvil!

Domnul Van Duyvil o privea îngrijorat.

— Am venit aici să vă cer scuze, și acum se pare că trebuie să vă cer iertare încă o dată. Pot să vă ajut...

— Nu, mulțumesc, e-n ordine, i-o retează scurt Georgie, evitând brațul care i se oferea. Doriți ceva?

— Numai să vă cer iertare pentru seara trecută, vorbi precipitat domnul Van Duyvil. Dar n-am vrut să mă amestec în... adică...

Ochii lui coborâră spre picioarele ei în pantaloni scurți, apoi i se abătură în altă direcție. Stânjeneala lui o făcu pe Georgie să roșească, deși era obișnuită să-și arate picioarele bărbaților în fiecare seară. Dar era în siguranță când făcea asta, de la distanța pe care i-o oferea scena. Își încrucișă brațele pe piept.

— Nu contează. Nu v-a spus prietenul dumneavoastră că în teatru nu e loc de prea multă decență? spuse și se retrase imediat în spatele paravanului.

– Prietenul meu, se auzi vocea domnului Van Duyvil de cealaltă parte a paravanului, mi-a spus multe lucruri. Încep să cred că au foarte puțină valoare.

Georgie își puse repede rochia și trase cu ochiul prin paravan. Domnul Van Duyvil stătea în marginea încăperii, cu pălăria în mână.

– Puteți lua loc, dacă doriți.

– Ăăă, mulțumesc.

Bărbatul se așează șovăielnic pe un scaun, în fața măsuței de toaletă, privind curios la diversele sticlute și borcănase, la cârpele mânjite de cremă. Aruncă pe furis o privire către paravan.

– N-am vrut să vă deranjez. Voiam numai să vă cer scuze pentru aseară.

Se scuza pentru seara trecută. Georgie își scoase pantalonii scurți după ce își trăsese pe ea deja fusta drept pavăză.

– Nu aveți pentru ce să vă cereți scuze.

– Oare? Domnul Van Duyvil se răsuci puțin pe scaun, dar rămase cu spatele la paravan, făcând tot posibilul să-i ofere lui Georgie cât de cât puțină intimitate. Vorbi către perete: Trebuie să înțelegeți, când Hugo a propus să luăm cina, nu m-am gândit deloc...

– Nu? Georgie credea că nu se gândise, dar nu avea de gând să-l lase să scape așa ușor.

– Nu, spuse pe un ton cât se poate de serios domnul Van Duyvil, ca și când ar fi fost o chestiune de o mare importanță. Are o logodnică. În Buckinghamshire.

Oare domnul Van Duyvil își închipuia că jurămintele îl împiedică pe un bărbat să-și satisfacă plăcerile atunci când i se ivește ocazia? Poate că așa era la New York. Sau poate că domnul Van Duyvil era diferit.

Georgie scoase capul din spatele paravanului.

– Cum se poate întovărăși cineva ca dumneavoastră cu unul ca Sir Hugo? Dacă îmi permiteți să vă întreb, nu păreți o pereche foarte potrivită.

Domnul Van Duyvil privi în jos, la pălăria de pe genunchi. Părul lui avea culoarea grâului copt de august, un blond-închis cu șuvițe mai deschise, mărturie a unui voiaj recent într-un climat mai însorit.

– Călătoream cu niște prieteni de familie. Dar când l-am cunoscut pe Hugo... ei bine, m-a convins să părăsesc grupul cu care eram. Acum, ceilalți sunt cu toții în Elveția.

Georgie ieși din spatele paravanului, îmbrăcată într-o rochie pe care ar fi putut s-o poarte în mod rezonabil orice doamnă: încheiată până sub bărbie, cu mâneci lungi și strâmte. Domnul Van Duyvil sări în sus de pe scaun, pentru ca Georgie să se poată așeza pe el.

Poate că era așa cum susținea domnul Van Duyvil. Erau o mulțime de nobili scăpătați, dornici să profite de cei bogați și naivi. Americanii, cu eterna lor naivitate, erau o țintă deosebit de ispășitoare.

Georgie își luă mânușile de pe măsuta de toaletă și se concentră asupra lor, trăgându-le pe mână deget cu deget.

– Și cum anume v-a convins să mergeți cu el?

Domnul Van Duyvil își răsucea pălăria în mâini cu o expresie stingherită.

– Hugo poate fi foarte fermecător când dorește. Nu am mai cunoscut pe nimeni ca el. Când m-a invitat să mă întorc cu el la Londra...

Fără să vrea, Georgie simți că se îmblânzește.

– Și acum o să vă duceți înapoi, în Elveția, la prietenii dumneavoastră?

Domnul Van Duyvil făcu o grimasă.

– Nu acum. Întotdeauna este destul de neplăcut să fii nevoit să-ți recunoști propria prostie. Presupun... presupun că ar fi trebuit să rămân cu ei. Dar m-am gândit că Europa poate însemna ceva mai mult decât să hoinărești cu un ghid Baedeker în mână și să faci caz de faptul că localnicii nu vorbesc o limbă civilizată.

Georgie zâmbi auzind descrierea grupului.

– Bănuiesc că vi s-a îndeplinit dorința. Îmi închipui că Sir Hugo cunoaște mai mult decât Baedeker despre anumite colțuri ale lumii și a fost dispus să vi le împărtășească ... contra unei taxe?

– Cam așa ceva. Domnul Van Duyvil nu era animat de același amuzament ca ea. Nu mi-am imaginat niciodată că sunt un om de lume, dar nici nu-mi închipuiam că sunt atât de... credul.

Cuvintele lui o lovira pe Georgie mai tare decât îi plăcea să lase să se vadă. Îi aminteau de prima lună petrecută la Londra, când amanetase la început o bijuterie, apoi alta, neștiind în cine să aibă încredere, nemaiaivând încredere nici măcar în propriile instincte.

Singurul lucru pe care îl aflate în acele câteva săptămâni fusese căt de puțin era pregătită să înfrunte lumea de dincolo de Lincolnshire. Dar nu avusese de ales.

– Și acum, ce veți face? Vă întoarceți la New York?

– Așa ar trebui, spuse domnul Van Duyvil fără entuziasm. Hugo era singura persoană pe care o cunoșteam la Londra.

Scăpase ușor, Georgie știa asta. Sir Hugo ar fi putut să-l toace într-un milion de feluri. Casele de jocuri de noroc aveau înțelegeri cu indivizi de teapa lui Sir Hugo ca să le aducă naivi de felul acesta și să-i îngroape cât mai adânc în datorii. Mai erau și alte case care promiteau tot soiul de plăceri. Dar, în timp ce plăcerea dura o noapte, șantajul continua ani la rând după aceea. Unii mai bățoși spuneau „N-ai decât să publici și naiba să te ia!”, dar mult mai mulți erau cei slabi de înger care cumpărau tăcerea.

Oricum, îi era milă de domnul Van Duyvil. Poate că era naivă, dar, dacă era așa, însemna că domnul Van Duyvil este un actor mai bun decât orice bărbat pe care îl cunoscuse, fie pe scenă, fie în afara ei. Georgie spuse încet, întrebându-se dacă nu cumva comite o greșală:

– Ieri nu am mai luat cina...

Puteau să meargă la Feathers, unde proprietarul o cunoștea. Ar fi fost în siguranță acolo dacă rămâneau în plin public. Și era puțin probabil ca Kitty să i se alăture în această seară. Amândoi pierduseră un prieten în această împrejurare. Georgie se decise, își îndesă pălăria pe cap și făcu un gest imperios către domnul Van Duyvil.

– Acum aveți nevoie de o masă caldă. O plăcintă cu carne bună face minuni împotriva melancoliei.

Capitolul 4

Londra, februarie 1894

– Nu cred că mi-a mai fost cald vreodată după ce am plecat din Italia.

Domnul Van Duyvil își înfundă capul în gulerul paltonului și își frecă mâinile ca să și le încălzească. Masa mult râvnită de lângă

foc era deja ocupată când ajunseră la Feathers și mai rămăsese numai acest loc lângă crăpătura de la fereastră, care se pare că nu era niciodată reparată cum trebuie.

— Poftim, spuse Georgie și îi împinse o ceașcă peste masă. Asta îți va alunga frigul din oase.

Domnul Van Duyvil o examinează precaut.

— Ce e asta?

— Nu e Blue Ruin, spuse Georgie sec, și domnul Van Duyvil avu delicatețea să pară rușinat. Vin de Porto fiert și lămâie. Este un leac pentru zilele ploioase. E nevoie de o cantitate considerabilă ca să te bage sub masă.

Cândva, ar fi fost scandalizată de ideea de a consuma alcool într-un local public, dar în ultimii trei ani, standardele ei se schimbaseră, deopotrivă cu felul de a vorbi. Nu era nimic mai dăunător într-o cană cu vin roșu cu lămâie decât într-un pahar elegant cu vin de Xeres, și era mai eficient decât carbunele când era vorba să țină la distanță răceala.

— Nu... nu e rău, spuse domnul Van Duyvil, luând o înghițitură.

— O să vă obișnuiți cu el, spuse Georgie, pufnind în râs. Omul se obișnuiește cu o mulțime de lucruri. Strânse degetele în jurul propriului pahar, simțind cum îi pătrunde căldura prin piele. Și ce ați făcut în Italia? Ați desenat statui?

Domnul Van Duyvil se înecă cu vinul.

— Nu tocmai. Nu sunt în stare să trag nici o linie dreaptă, cu atât mai puțin să desenez un peisaj.

— Mulțumesc, Bert. Georgie înclină capul către patron, care pusese între ei două porții de plăcintă cu carne și rinichi. De ce Italia, atunci?

— Marele tur, cred că așa i se spune. Eram în ultimul an la Drept... mă îngropasem atâta timp în cărți. Doream ceva... diferit înainte să încep să lucrez.

Georgie uitase că trebuie să muncească pentru a-și câștiga existența. Mai sorbi încă o înghițitură din vinul fiert cu lămâie.

— Sunteți sigur că sunteți avocat? Nu semănați deloc cu imaginea pe care o am eu despre avocați.

Domnul Van Duyvil îi susținu ștrengar privirea.

— Nici dumneavoastră nu semănați cu imaginea pe care o am eu despre o actriță.

– Mai mulți directori de teatru au fost de aceeași părere, spuse Georgie sec.

Recita destul de binișor pentru o petrecere de salon, dar nu pentru Drury Lane. La început, își găsisese un post de cabinieră la Alhambra, și de acolo se mutase după aceea la un cor din Olympic. Nu putea afirma cu exactitate dacă era sau nu un pas înainte. Leafa era mai bună, dar vestimentația mai sumară.

Dar domnul Van Duyvil nu se lăsă.

– Este vorba de vocea dumneavoastră. Nu are același timbru ca al prietenei dumneavoastră.

– Sunt o imitatoare bună. Se pare totuși că nu destul de bună. Credea că își însușise dialectul din noua ei lume. Domnul Van Duyvil continua să se uite intens la ea, așa că Georgie reluă: Am crescut ca însoțitoare pe lângă o tânără doamnă.

Acest amănunt păru să stârnească și mai mult interesul bărbatului decât să-l descurajeze.

– Erați rude?

– S-ar putea spune.

– S-ar putea? Domnul Van Duyvil o privea interogativ, ca și când ar fi fost în fața unei enigme pe care trebuia s-o dezlege. De regulă, ori suntem, ori nu suntem rude.

Georgie privea în jos la paharul ei cu vin roșu cu lămâie. Era mai bine să-i ofere răspunsul cosmetizat, cel pe care îl servea companiei.

– Tatăl meu... tata a fost soldat în regimentul colonelului. Au luptat împreună în India. Parcă îl și vedea pe colonel, ars de soare, vorbind întotdeauna fără perdea. Am fost crescută împreună cu fiica colonelului, Annabelle. Annabelle Lacey.

Trecuse atât de mult timp de când nu mai rostise acest nume, încât parcă era străin pe limba ei. Era oare ciudat că acest nume atât de îndepărtat încă mai avea puterea s-o rănească?

– Și ce s-a întâmplat cu ea? întrebă blând domnul Van Duyvil.

– Dar de ce trebuie să credeți că i s-a întâmplat ceva? O să vi se răcească plăcinta dacă nu o mâncați.

– N-am vrut să fiu indiscret. Domnul Van Duyvil puse furcu-lița alături de plăcinta neatinsă. Ochii lui zăboveau pe chipul ei. Dar a fost ceva în felul în care ați vorbit despre ea... despre Annabelle Lacey.

Auzind numele, Georgie simți o arsură în gât; rochia îi deveni brusc prea strâmtă la umeri. Totul părea greșit și ciudat.

Compasiunea din vocea domnului Van Duyvil o durea mai mult decât o insultă.

– A murit, răbufni Georgie.

Când rosti cuvintele, simți că retrăiește întreaga întâmplare. Toată durerea încercată atunci. În unele momente, lui Georgie îi era dor de Annabelle, în altele dorea să închidă ochii și să-și imagineze că Annabelle nu existase, căci, dacă n-ar fi existat, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea.

– Annabelle s-a dus, iar eu am fugit ca să mă afirm pe scenă, după cum vedeți.

Georgie apucă paharul cu vin roșu cu lămâie și îl ridică într-un soi de toast zeflemitor.

Domnul Van Duyvil ridică paharul, dar nu bău.

– Erați apropiate?

– Uneori. Amintiri, precum licărirea de o clipă a unei aripi de pescăruș. Imaginea lui Annabelle reflectată în apa râului, râzând. Și apoi mai târziu. Mai târziu. Un pantof pe malul fluviului; o panglică agățată de o creangă plutitoare. Uneori. Știți cum e când crești împreună cu cineva.

Spre mirarea lui Georgie, domnul Van Duyvil încuviință din cap.

– Da, așa este verișoara mea, Anne. Este mai mult ca o soră pentru mine decât propria soră. La bine și la rău. Sunt momente... făcu o pauză, alegându-și cu grijă cuvintele. Sunt momente când ne simțim ca două părți ale aceluiași trup. Dacă nu merg cu imaginația prea departe.

– Nu. Vocea lui Georgie suna răgușit. De la vin, firește. I se întâmpla uneori acest lucru. Nu, câtuși de puțin.

Era uimitor de plăcut să poată vorbi în voie despre Annabelle. Cum de ajunseseră oare la o conversație atât de intimă? Îi împărtășise mai multe lucruri domnului Van Duyvil într-o oră decât îi povestise lui Kitty într-un an. Probabil, pentru că era străin, un american. Îl putea folosi ca pe un duhovnic față de care să își mărturisească păcatele, așa cum făceau catolicii când mergeau la confesor.

Georgie își dresе vocea, încercând să scape de răgușeală. Spuse apoi cu o detașare forțată:

– Dar ce problemă are sora dumneavoastră?

Domnul Van Duyvil răspunse cu o expresie de falsă disperare:

– Nu este nici o problemă, tocmai asta e problema. Este foarte corectă.

Georgie nu se putu abține să nu râdă.

– Și verișoara?

Buzele domnului Van Duyvil se arcuiră într-un zâmbet atât de drăgălaș, încât Georgie aproape că se simți geloasă.

– Este orice, numai corectă nu! A încercat să fugă de acasă cu un actor, când avea 17 ani. Familia a prins-o și a adus-o înapoi. Dar ea nu avea remușcări. Era furioasă.

Șaptesprezece ani. Georgie avea aceeași vârstă când pusese la cale un fel de fugă de acasă. Dar nu fugise cu un bărbat; fugise de un bărbat.

– Se pare că o admiri.

Domnul Van Duyvil se uită prin geamul gros al ferestrei, cu privirea pierdută în gol.

– Mi-am dorit întotdeauna să fiu la fel de puternic ca Anne. Ochii lui reveniră triști și resemnați la Georgie. Dar nu aș ști cum să încep.

– Ai fi putut să fugi oricând cu o actriță, spuse ea fără să se gândească. Adăugă apoi repede: N-am vrut... nu contează.

Domnul Van Duyvil ignoră politicos stânjeneala ei, prefăcându-se că meditează la această sugestie.

– Nu e o idee prea rea. Cel puțin, asta ar împiedica-o pe mama să mă însoare cu fiica prietenilor ei. Ai vreo actriță să-mi recomanzi?

Oare flirta cu ea? Spera că nu. În ciuda voinței sale, simțea că îi place conversația. Ar fi fost o dezamăgire să constate că domnul Van Duyvil era la fel ca toți ceilalți, având în minte un singur lucru. Georgie ridică din umeri.

– Aș putea s-o propun pe Kitty, dar ea își dorește un titlu.

– Dar dumneavoastră, domnișoară Evans?

– Georgie.

În lumea ei întoarsă cu susul în jos, dacă te adresai cuiva pe numele mic erai mai în siguranță decât dacă erai „domnișoară”. Îi amintea, așa cum ar fi spus bardul, să simtă ceea ce era: o supraviețuitoare din afara înaltei societăți.

– Nu caut un prinț... nici vreun baronet.

– Dar ce zici de un simplu domn?

– Nu atât timp cât bărbatul este făcut din altceva decât din țărână.

Domnul Van Duyvil ridică o sprânceană.

– Este din *Mult zgomot pentru nimic*? Este *Mult zgomot pentru nimic*.

– Este despre ceva anume, spuse Georgie. Uneori, era mai bine să spui lucrurilor pe nume. Nu caut un protector.

– Dar ce cauți?

Puțină pace. Un loc pe care să-l poată numi al ei.

Fără să vrea, îi apără în minte imaginea mănăstirii Lacey; ruinele acesteia îngropate în vegetația luxuriantă a verii, mireasma puternică de primule și caprifoi, foșnetul dantelei reginei Anne printre faldurile rochiei. În amintirea ei, aceste veri păreau să dureze pentru totdeauna, toată plictiseala și nemulțumirea erau alungate de dorul lor. Voia să se întoarcă acolo, la lumina soarelui strălucind pe luciul apei, la ciripitul leneș al păsărilor, la afinele negre, coapte de pe ramuri. Voia ca mănăstirea Lacey să fie așa cum fusese și cum nu avea să mai fie niciodată pentru ea.

– Încă un pahar, spuse Georgie și se întoarse ca să surprindă privirea lui Bert, barmanul. Mai povestește-mi despre verișoara dumată Anne și actorul ei...

New York, ianuarie 1899

– Ediție specială!

– Ai grijă pe unde mergi, cucoană!

– Băietel! Ei, tu! Ferește din stradă!

Vatmanul suna din clopot, zăngănind pe șine și împrăștiind o ceață de vânzători de ziare zdrențăroși.

Janie simțea în nări mirosul de covrigi proaspeți, de castane prăjite și inevitabila prezență a baligii de cal, mai atenuată acum din cauza gerului mușcător. Era mai obișnuită cu asta decât cu mirosurile de cerneală și de hârtie, cu strigătele vânzătorilor de ziare, cu zgomotul traficului, cu hurelul roților și tăcânitul tiparului de la subsolul sediilor ziarelor *The Tribune*, *The Sun*, *The Journal*, *The Times*, *The World*, care se întreceau care mai de care să născocască titluri mai atrăgătoare și să publice reportajele cele mai senzaționale.

Iar în acest moment, știrea cea mai savuroasă era moartea celor doi soți, Bay și Annabelle. Janie vedea titlurile țipătoare

de la tarabele cu sendvișuri, deasupra teancurilor de ziare care erau împărțite vânzătorilor.

UNDE ESTE ANNABELLE VAN DUYVIL?
TRUPUL TINEREI DIN ÎNALTA SOCIETATE
NU A FOST GĂSIT!

Ținându-și vâlul bine tras pe față, Janie își feri fusta din calea unui cal agresiv și ocoli un mic grup de băieți zdrențăroși. Nu ar fi trebuit să iasă deloc din casă, regulile doliului erau foarte stricte. Peste trei săptămâni, putea să primească vizite de condoleanțe. Peste șase luni, îi era permis să facă vizite neoficiale unor prieteni și să-și atenueze ținuta de doliu, trecând de la negru la violet. Dar ce reguli se aplicau în situația de față? Care era regula, atunci când nu aveai un trup pe care să-l înmormântezi, când, în pofida ciocănelului de la intrare înfășurat în postav, pentru a face apel la tăcere, toată casa era sfâșiată de urletele presei? Într-o lume ieșită din minți, buna-cuviință își pierdea însemnătatea. Clădirea publicației *World* era destul de ușor de găsit, chiar și în această învălmășeală agitată: fațada rustică domina strada, dar ceea ce o făcea să iasă în evidență era domul care strălucea în razele palide ale soarelui de iarnă, depășind în înălțime biserica Sfânta Treime. Acest monument al ziaristicii din Lumea Nouă era de dimensiuni greu de închipuit cu mintea umană. Sau monument închinat bârfelor, își spuse Janie, mânioasă. Clădirea, cu ecurile ei renascen-tiste, făcea promisiuni pe care instituția ca atare nu le putea duce la îndeplinire.

În interior, clădirea era chiar mai vastă decât și-ar fi imaginat, iar dantelăria sofisticată din fier forjat a scării părea mai potrivită pentru un palat decât pentru o tipografie. Aerul era îmbăcsit de fum – de țigară, de pipă, fum de la mașinile de dedesubt –, iar pardoseala vibra și se zguduia sub tălpile ei. Toți oamenii păreau că știe unde vor să meargă în această lume exclusiv masculină, adunată în mici grupuri de discuții, pășind plini de importanță încoace și încolo.

– Cu ce vă pot ajuta, domnișoară?

Un bărbat se desprinsese din grup și se apropie, adus de spate, de ea, lăsând în urmă o dără de scrum de țigară.

— Suntem în siguranță în această clădire? întrebă Janie, fără să se gândească ce spune.

Bărbatul scoase un hohot de râs ca un lătrat.

— Aici sunt tipografii, domnișoară. Între aceste ziduri, e suficient oțel ca să țină jumătate din Manhattan. Își scoase țigara dintre buze, o ținu mai departe de el și o examinează pe Janie, alene, din priviri. Căutați pe cineva?

— Da, spuse Janie, apoi repetă mai hotărâtă: Da, caut un reporter. Un anume domn Burke.

— Ați venit pentru recompensă? Omul arată cu degetul spre o cușcă aurită din care ieșeau niște bărbați cu pălării ponosite și fulare groase. Camera de știri. Etajul doisprezece.

Janie ar fi vrut să-i mulțumească, dar omul se întorsese deja cu spatele, absorbit din nou de conversația precedentă, în care își auzea propriul nume: Van Duyvil.

Oare să o fi recunos...? Nu. Aici nu o cunoștea nimeni. Acum o avantaja această înfățișare a ei, care nu se distingea prin nimic aparte. Portretul ei nu fusese publicat niciodată în presă. Purta haine bune, dar nu ostentative. Nimeni nu i-ar fi putut ghici identitatea.

Și ce dacă i-ar fi ghicit-o? Ce mai conta acum? Își petrecuse toată viața terorizată de gândul că va spune ce nu trebuie, că va purta mânușile nepotrivite, că i se va vedea din gleznă mai mult decât se cuvine, străduindu-se neîncetat să se poarte ca o doamnă, să fie o Van Duyvil, indiferent ce o fi însemnând asta. Dar toate aceste aspecte păleau acum, deveniseră lipsite de importanță, mărunte și meschine, în comparație cu drama ce se desfășura în ziare, cu amintirea lui Bay, poleită, pierdută.

Cușca aurită a ascensorului o smucea și o zdruncina, în timp ce își urma ascensiunea. Săgeata avea vârful îndreptat mereu în sus. Șase. Mai sus decât acoperișul casei mamei sale. Opt. Mai sus decât mormântul lui Grant. Mai sus, mai sus, spre cer, departe de lumea cunoscută, de casele din cărămidă cafenie lipite de pământ, de fustele lungi care se târau pe trotuare.

Janie auzi zumzetul camerei de știri înainte să se deschidă ușile ascensorului, un zgomot ca de locomotivă, țcănitul sutelor de mașini de scris, voci bărbătești care țipau ca să se facă auzite peste vacarmul încăperii. Liftierul fu nevoit s-o întrebe dacă dorește să meargă mai departe, și abia atunci Janie murmură câteva

cuvinte de scuză, își strânse poalele fustei și se grăbi să intre în Turnul Babel.

Încăperea era imensă, mai mare decât salonul de bal al doamnei Astor, dar părea neîncăpătoare, deoarece era înțesată de birouri înghesuite peste tot, care formau un labirint de poteci întortocheate. Pe pereți, afișele transmiteau mesaje cu litere de-o șchioapă: ACURATEȚE, ACURATEȚE, ACURATEȚE! spunea unul, CULOARE – FAPTE – CULOARE! striga altul.

Mai degrabă culoare decât fapte, își spunea Janie. Dar încăperea emana o energie imposibil de ignorat, mașinile de scris care țâcăneau, vocile care strigau o făceau să pășească mai ferm și îi îmbujorau obraji.

În încăpere erau numai bărbați, aerul era îmbâcsit de miros de tutun, de transpirație, de resturi de mâncare de cu o zi în urmă. Janie nu văzuse niciodată un bărbat în cămașă și bretele, nici măcar pe tatăl sau pe fratele ei. Dar aici, sacourile erau abandonate pe spătarul scaunelor, mânecile cămășilor, suflecate până la cot. Pălăriile zăceau aruncate pe birouri sau atârnat în cuiere.

Își spuse că ar trebui să se simtă probabil intimidată de acest mediu masculin, dar ceva din acea atmosferă îi amintea de Clubul Tinerelor Fete, de acțiunile de binefacere pentru tinerele muncitoare, unde lucra două dimineți pe săptămână, uneori chiar mai des, atunci când se simțea foarte deprimată. Aici, nu exista nimic afișat de ochii lumii – toți erau ceea ce afirmă că sunt, lovind cu înverșunare în clapele mașinii de scris, ținând receptorul telefonului între bărbie și cămașa șifonată, în timp ce ridicau privirile și strigau diverse informații ca să se facă auziți în capătul opus al încăperii. Janie avea impresia că stă lângă un stup de albine; tot acest iureș de activitate era de-a dreptul impresionant.

Dar îi cam dădea planurile peste cap. Janie își imaginase camera de știri ca un șir de birouri separate prin uși din sticlă, care puteau fi închise. Își imaginase că se va strecura nevăzută în biroul domnului Burke, o femeie din lumea bună purtând vâl negru. Câteva cuvinte rostite în șoaptă, și va fi ajuns în sanctuarul privat al reporterului.

Dar domnul Burke nici măcar nu era acolo. Poate că tocmai în acel moment se afla la ea în bucătărie. Poate că ar fi trebuit

să rămână acolo, își spuse în ciudată Janie, și să aștepte să vină el la ea.

Un bărbat ședea la un birou situat pe un fel de podium, o ridicătură, de lângă ascensoare. Întrucât urla mai tare și mai des decât ceilalți, Janie deduse că era un soi de șef. Se mișcă destul de repede ca să-i taie calea bărbatului chel cu ochelari cu ramă de aur.

– Scuzați, domnule...

– Are cineva o copie? strigă el, înainte să-i arunce o privire nerăbdătoare lui Janie: Dacă ați venit pentru apartamente, ați greșit etajul.

– Am venit să mă întâlnesc cu domnul Burke, spuse Janie, vorbind încet. În legătură cu... o chestiune confidențială.

Redactorul strigă cu o voce baritonă:

– Jimmy! A venit o doamnă să te vadă!

Toți cei prezenți în camera de știri amuțiră, străduindu-se să înțeleagă sensul acestei noi diversiuni.

– Ei, băieți, Jimmy are o prietenă! strigă cineva.

Se își un alt cap, strălucind de briantină.

– Doamnă, poate preferați să...

Janie făcu un pas înapoi.

– Dacă nu este aici, pot să vin altă dată.

– Burke! strigă din nou redactorul și, de undeva din mijlocul acelei îngrămădeli, se ridică o siluetă înaltă care începu să-și croiască drum pe potecile întortocheate, răspunzând nonșalant glumelor care îi însoțeau pașii.

– Șefule! Domnișoară...

Miji din ochi și o recunosc prin țesătura delicată a vălului. Se stăpâni cu o ușurință îndelung practică, prefăcându-se atât de bine că nu o cunoaște, că Janie l-ar fi crezut dacă nu ar fi știut adevărul.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnișoară?

Ce spusese omul de jos?

– Am venit în legătură cu recompensa, vorbi precipitat Janie.

N-ar fi trebuit să spună asta. Toți își ciuliră urechile. Până și târâitul telefoanelor părea să nu-i mai intereseze pe reporterii care se întorseseră spre ea precum rechinii când simt miros de sânge.

– Ce-ați văzut? Era intact? Aveți fotografii?

Domnul Burke o apucă pe Janie de cot cu un gest exagerat de curtenitor, dar fata simți că degetele lui o ciupesc în semn de avertisment, în timp ce o conducea spre ascensor.

– Haideți, haideți, domnilor. Știți care-i regula. E reportajul meu! Domnul Burke se opri ca să-și ia paltonul și pălăria, fără să se oprească din vorbit în tot acest timp. Și probabil că nu este nimic altceva decât o mare păcăleală. Ce-a fost ultima dată? Două bețe și-o varză?

Ușile ascensorului se închiseră, acoperind râsetele și replicile colegilor. Domnul Burke își strânse paltonul și își înfășură un fular în jurul gâtului.

– Dacă vreți să vorbim între patru ochi, trebuie să ieșim din clădire, spuse Burke și adăugă mai încet: Să nu-mi spuneți că ați venit pentru recompensă!

În vocea lui se simțea disprețul. Janie își îndreptă spatele. Statura ei înaltă putea fi un dezavantaj într-o sală de bal, dar acum era recunoscătoare pentru fiecare centimetru.

– S-ar putea, dacă aș ști în ce constă, spuse ea rece.

Domnul Burke râse zgomotos.

– E considerabilă. Dar presupun că cei ca dumneata nu ratează nici o ocazie ca să-și mai umple buzunarele.

– Cei ca mine? Janie vorbea în șoaptă, ca să n-o audă liftierul. Vrei să spui ființele umane? Ziarul dumitale nu ar oferi recompense dacă nu ar crede că acestea reprezintă stimulente.

– *Touché*, domnișoară... ăăă, domnișoară, spuse târăgănat domnul Burke, dar Janie nu avea sentimentul victoriei.

Ascensorul îi lăsă în holul aglomerat.

– Dacă nu este vorba de șansa de a câștiga ceva, atunci ce vă aduce în umilul meu loc de muncă?

– Căutarea adevărului. Rostise cuvintele pe un ton imposibil, de-a dreptul fariseic. Janie lăsă capul în jos în timp ce ieșeau din clădire, înfruntând toată forța vântului. Spuse cu râsuflarea tăiată: Asta susții că dorești să afli, nu-i așa?

– Vorbești de parcă ai avea dubii în privința asta.

Janie făcu un gest neputincios către vânzătorii de ziare care alergau în susul și în josul străzii.

AVENTURA SOȚIEI SE TRANSFORMĂ ÎN DUBLĂ CRIMĂ!
PRIETENII SPUN CĂ VAN DUYVIL
A FOST ÎMPINS LA ACEST GEST!

– Nu crezi că am dreptate?

Domnul Burke o strânse de cot în timp ce un tramvai trecu zăngănind prin apropiere.

– Acesta e *The Journal*, nu *The World*.

– Și există vreo deosebire?

– Da. Are un tiraj mai mare. Tonul lui sec aproape că o surprinse pe Janie, stărnindu-i amuzamentul. Dacă ai o părere atât de proastă despre profesia mea, de ce-ai venit aici?

Sosise momentul să rostească discursul acela frumos, pe care îl repetase seara trecută în fața oglinzii. În schimb, Janie se auzi rostind:

– Pentru că am nevoie de informații pe care dumneata susții că le poți obține.

– Iarăși. Cuvântul acesta, *susții*. Domnul Burke îi făcu un semn polițistului care dirija circulația și, într-un mod de-a dreptul miraculos, traficul se opri la strigătul acestuia. Domnul Burke o luă de cot și o conduse printre caii și vizitii nerăbdători, mulțumindu-i din cap polițistului. De ce anume te îndoiești? De capacitatea noastră de a cunoaște lumea, sau pur și simplu, de moralitatea mea?

Janie nu se așteptase la acest gen de împotrivire și, ca să fie sinceră, nici ca el să stăpânească atât de bine tehnica discursului.

– Nu te poți aștepta să am o părere foarte bună despre un bărbat care obține acces în bucătăria mea, invocând tot felul de motive false, spuse ea în chip de scuză.

– M-ai fi primit dacă le-aș fi spus pe cele adevărate?

– Nu despre asta e vorba.

– Nu cumva tocmai despre asta e vorba? Dorești să ai acces la roadele muncii mele, dar nu-ți convin mijloacele pe care le folosesc ca să le obțin.

– Asta depinde de finalitate, nu-i așa? Și cum domnul Burke ridi-case o sprânceană, se grăbi să adauge: Nu vreau să par machiavelică, dar dacă s-a comis o nedreptate, și cineva își poate folosi abilitățile pentru a opri...

– Ah, spuse domnul Burke, încetinind pasul când ajunseră în piața din fața clădirii albe a primăriei. Așadar, dacă este în scopul vinderii ziarului este imoral, dar dacă este pentru a preveni o nedreptate, atunci este corect.

Îi răstălmăcise cuvintele, le zădărniciise complet sensul. Dar...

– În esență... da, spuse Janie.

Se opriă în fața intrării în Parcul Primăriei.

Domnul Burke coborî vocea, ațintindu-și privirea într-o manieră intimă în ochii lui Janie:

– Deții indicii care te legitimează să presupui că s-a comis o nedreptate, domnișoară Van Duyvil?

Preț de o clipă, Janie fu pe punctul de a-i mărturisi ceea ce știa. Dar ce știa cu adevărat? Un nume, abia auzit, care poate că nici nu era un nume.

George...

Janie își infundă mâinile înmănușate în mâneci și porni în pas vioi spre fântâna din mijlocul parcului.

– Cunosc caracterul fratelui meu.

Crengile de deasupra lor erau triste și golașe. Vara, în acel loc, era un frunziș abundent, o pată verde în inima orașului, dar acum parcul părea mic, și copacii descărnați, fântâna din mijlocul lui, părăginită, bazinul, crăpat și sec.

– Caracterul, repetă domnul Burke. Dacă acesta este singurul motiv pentru care m-ai târât în stihiiile de afară, ai fi făcut mai bine să rămâi acasă, în fața șemineului.

– Pui la îndoială faptul că îmi cunosc fratele?

– Dacă aș avea numai un bănuț de fiecare dată când am auzit litania „Micuțul Johnny e un băiat bun. Nu ar face niciodată așa ceva...”

Janie făcu o grimasă, auzind tonul intenționat afectat al domnului Burke, care coborî vocea și vorbi sec:

– Caracterul nu este înscris pe chipul unui bărbat, domnișoară Duyvil. Sau al unei femei.

Fiindcă apa nu țâșnea ca de obicei, fântâna arteziană părea golașă și tristă. Până și finisajele aurite ale stâlpilor de lumină își pierduseră strălucirea.

– Crezi că mă înșel.

Domnul Burke își îndesă mâinile în buzunare și privi în jos spre ea.

– Ești în suferință, spuse el înfundat. Omenii suferă în moduri diferite.

Dacă ar fi fost arogant, dacă i-ar fi răstălmăcit cuvintele, Janie ar fi putut să-și susțină cauza în apărarea ei. Dar blândețea lui precaută, condescendența lui o înfuriau.

– Exact asta a afirmat și șeful poliției din Cold Spring, când i-am spus că am văzut-o pe Annabelle în apă, spuse ea tăios. Așteptă o clipă pentru ca vorbele ei să-și facă efectul, apoi se răsuci pe călcâie. Știu foarte bine ce am văzut și cum era fratele meu. Numai pe scenă oamenii înnebunesc de durere.

Se așteptase ca el s-o urmeze, dar Burke rămase pe loc. Auzi în schimb sunetul înăbușit al mâinilor lui înmănușate care aplaudau. Se întoarse încet și descoperi că domnul Burke rămăsese ținut locului unde îl lăsase și o aplauda ca la circ.

– Bine jucat, domnișoară Van Duyvil! Îmi permiți să spun că ți-ai greșit vocația? Ai fi fost o actriță plină de succes pe scenă.

Janie bănuia că nu este un compliment, dar nu își putea reține totuși sentimentul de măgulire. Era o noutate pentru ea să fie tratată ca o femeie cu abilități reale, cu secrete și cu mistere, nu doar ca sărmana Janie, care nu era în stare de nimic.

– Nu joc teatru, domnule Burke. Nu cred că fratele meu și-a ucis soția. Dacă aș sta pasivă și aș lăsa ca verdictul să fie pronunțat de lenea poliției și de rapacitatea presei, le-aș face amândurora o mare nedreptate.

Domnul Burke își încrucișă brațele pe piept, dar acum expresia lui devenise serioasă, era foarte atent.

– Nu ar trebui să porți această conversație cu polițistii?

– De ce? Ca să-mi ofere un pahar de coniac și să mă trimită acasă? Nu m-au crezut când... știm amândoi că poliția se ia după presă, și nu invers.

– Acesta este un compliment deosebit, domnișoară Van Duyvil.

– Nu am avut intenția să fac complimente.

Nemaiavând ce să piardă, îi venea ușor să exprime ce gândește.

– Odată cu puterea vine...

– ...vine și responsabilitatea. Domnul Burke termină fraza. Îmi arogi merite deosebite, domnișoară Van Duyvil. Eu nu sunt decât un conțopist cu degete pătate de cerneală.

Simțind că atinsese un punct slab, Janie insistă:

— Dacă *The World* va exprima dubii cu privire la cel care a comandat crima, poliția va fi obligată să investigheze cazul.

— Asta dorești? Să dai un imbold poliției?

— Da, minți Janie, deși nu știa foarte clar ce dorește. Dorea să știe că se întreprinde ceva, că Bay nu este doar ținta bârfelor. Dacă descoperi ceva pe parcursul cercetărilor dumitale care ar putea trezi îndoieli, care ar putea deschide alte piste de cercetare pentru anchetă... te plătesc.

Trăsăturile de pe chipul domnului Burke deveniră mai dure, asemenea unui strat de gheață pe o stâncă.

— Ca să public informații false?

— Nu! strigă Janie, speriată de faptul că o înțelesese greșit. Ca să afli adevărul. Ca să descoperi ce s-a întâmplat cu adevărat. Nu vreau să răspândesc tot felul de minciuni.

Domnul Burke o privi sceptic, ca și când ar fi văzut o marfă dubioasă în port.

— Dar dacă adevărul este la fel de neplăcut ca și zvonul?

Ziarele titrau că fratele ei își ucisese soția și apoi se sinucisese.

— Nimic nu poate fi la fel de neplăcut ca zvonul, spuse ferm Janie.

— Nu vă jucați cu soarta, domnișoară Van Duyvil, spuse domnul Burke, posomorât. S-ar putea să nu vă placă ceea ce veți afla.

Ceva din tonul lui o făcu pe Janie să simtă fiori pe ceafă.

— Ce este? Ce știți?

Soarele ieșise din spatele unui nor, cu strălucirea aceea nemiloasă de ianuarie, creând un nimb de lumină în jurul capului domnului Burke și ascunzându-i chipul în întuneric.

— Ce părere ați avea dacă v-aș spune că Annabelle Lacey a murit în 1891?

Janie simți cum frigul îi pătrunde pe sub stofa paltonului.

— Vă bateți joc de mine, domnule Burke? Annabelle — nu se poate, n-are cum. Am văzut-o săptămâna trecută.

Lumina orbitoare arunca curcubeie în jurul feței domnului Burke. Janie trebuia să se chinuie ca să-l vadă.

— M-am exprimat greșit. Dă-mi voie să reformulez. Se presupune că Annabelle Lacey a decedat în 1891.

Janie scutură din cap.

– Cu siguranță că greșești. Sau ai fost informat greșit. Annabelle s-a căsătorit cu fratele meu în 1894. A dat un bal – vocea i se poticni, dar continuă –, a dat un bal săptămâna trecută.

– Femeile moarte nu dau baluri? Domnul Burke o privi cu un soi de îngâmfare. Annabelle Lacey a dispărut de la ea de acasă, din Lincolnshire, în primăvara anului 1891. Este o chestiune consemnată în documente. Menajera a găsit un pantof pe malul râului și o panglică agățată într-o creangă.

Un pantof ce stătea pe o parte și topea zăpada, formând o pată întunecată pe satinul lipsit de culoare. O eșarfă presărată cu pietre prețioasă plutea pe apă. Janie clipi ca să alunge imaginile.

– Nu, asta a fost săptămâna trecută, nu acum opt ani.

– Ai vrea să citești telegrama trimisă de colegul meu de la *The Lincoln Standard*? Vărul domnișoarei Lacey, domnul Lacey, a avut destule dificultăți ca s-o declare decedată. Se pare că șeful poliției locale refuza să o declare moartă pe motiv că nu are suficiente probe. Domnul Burke își încrucișă brațele pe piept, cu ochii pironiți pe chipul lui Janie. Tot mai dorești să știi adevărul cu orice preț, domnișoară Van Duyvil?

Janie îl privi neîncrezătoare.

– Cum ai aflat toate acestea?

Domnul Burke ridică o creangă căzută pe marginea fântânii și o rupse în bucațele mici, una câte una.

– Telegraful este un lucru remarcabil, nu-i așa? Ajunge până dincolo de Atlantic.

Era ciudat să se gândească la toate acele cabluri care tăcăneau neîncetat, zi și noapte, purtând secretele de la un capăt al lumii la altul, transformând Atlanticul într-un heleșteu de pescuit, iar globul pământesc într-un lucru pe care îl puteai băga în buzunar. Ea o cunoștea pe Annabelle de cinci ani, totuși domnul Burke, dacă spunea adevărul, aflase mai multe despre trecutul lui Annabelle printr-un singur schimb de telegrame decât aflase Janie în cinci ani.

Domnul Burke ar fi putut să mintă. Poate că inventase totul, ca s-o sperie și s-o alunge înapoi, în tihna salonului personal.

Tihnă? Ha! Janie ridică bărbia.

– Mai e și altceva?

Domnul Burke îi aruncă din nou o privire lungă, apreciativă. După o clipă, spuse:

— În Anglia, trebuie să treacă șapte ani pentru ca o persoană dispărută să fie declarată decedată. În 1898, domnul Lacey a formulat din nou cerere pentru ca moartea verișoarei lui să fie recunoscută oficial. Cred că era ceva legat de o moștenire. Adăugă pe un ton inexpressiv: Ne putem imagina surprinderea lui când i s-a spus că fata era în viață, căsătorită și că locuia în America.

Se opriă în fața statuii lui Nathan Hale. Cineva lăsase o jerbă pe piedestal. Florile erau ofilite, panglica, decolorată. Janie rămase cu ochii țintă la florile degerate.

Annabelle nu vorbise niciodată despre viața ei din Anglia. Nici măcar la început, în prima vară petrecută la Newport, când toate matroanele rele de gură și debutantele dezamăgite încercaseră s-o dea la o parte, făcând comentarii răutăcioase despre originile ei aristocrate. Annabelle se mulțumise să zâmbească și să schimbe subiectul, cu o atitudine de-a dreptul maiestuoasă în felul în care își manifesta disprețul față de invidia meschină a celorlalți. Janie considerase asta o dovadă de bune maniere. Dar era oare mai mult decât atât?

Domnul Burke își încheștase mâinile la spate și părea să-l analizeze atent pe domnul Hale.

— Așadar, ai două posibilități. Fie Annabelle Lacey a murit, ipoteză în care femeia pe care ai cunoscut-o sub numele de Annabelle Lacey era o impostoare, fie Annabelle Lacey, din motive numai de ea știute, a considerat necesar să dispară. Asta, până s-a măritat cu fratele dumitale.

Janie își desprinsese privirea de la chipul imperturbabil al lui Nathan Hale și o mută la cel al bărbatului de lângă ea. Era un chip interesant, își spuse ea, cu linii alungite și unghiuri surprinzătoare. Gropițele din obraji ascundeau multe secrete, la fel și linia prelungă și flexibilă a buzelor; secretele lui și ale altora. Janie realiză pentru prima dată cât de copleșitoare era misiunea pe care și-o asuma, cât de mult putea s-o coste faptul de a purta secretele altora.

— Ei bine, ai auzit destul? Întrebă domnul Burke.

Nathan Hale privea pe deasupra ei spre nori, disprețuindu-i slăbiciunea. Iată un bărbat care nu se înclinase în fața primejdiei. Fusesse executat chiar aici, în locul acesta, cu mai puțin de un secol în urmă, dându-și viața pentru afirmarea unui principiu.

— Nu, spuse Janie încordată. Oferta mea rămâne valabilă.

Domnul Burke ridică din sprâncene.

– Bani pentru informații?

Janie încuviință din cap.

– Dar dacă nu doresc bani? spuse el privind-o fix în ochi.

Încerca s-o sperie. Știa prea bine. Totuși, nu putu să-și stăpânească foarte bine vocea, așa cum ar fi dorit, atunci când întrebă:

– Ce dorești, domnule Burke?

– Informații, spuse domnul Burke, încordat. S-ar putea spune... o fereastră deschisă spre lumea dumitale.

Lui Janie îi venea să-l palmuiască.

– Ușa de la bucătărie nu-ți este de ajuns?

Domnul Burke râse sardonice.

– Nu te teme. Nu am intenția să-ți compromit familia. Se pot afla destule pe sub scări. Nu în fiecare zi ai acces la fiica familiei. Încerca din nou s-o provoace. Ei bine, domnișoară Van Duyvil? Accepți condițiile mele?

Janie se întreba dacă Faust îl invocase în felul acesta pe Mefistofel. Pactul acesta nu mai părea o idee bună din momentul în care diavolul prelua conducerea.

– Da. Cu o condiție.

– Numai una? Mă uimești, spuse domnul Burke.

Janie refuză să se lase provocată.

– Dacă vom lucra împreună, doresc să-mi promiți că vei fi sincer. Fără minciuni, fără omisiuni, fără jumătăți de adevăruri.

Domnul Burke râse scurt, ca un lătrat.

– Nu ceri prea mult, doar luna de pe cer. Și cum Janie nu se clintea, continuă pe un ton blajin: Dar dumneata, domnișoară Van Duyvil? O să-mi oferi același lucru?

Domul auriu de la *The World* se înălța în spatele lor, amintindu-le că orice cuvânt aruncat la întâmplare putea fi tipărit de zeci de mii de ori, transmis oricui dispus să ofere trei cenți ca să cumpere ediția de seară.

– Mă voi purta cinstit cu dumneata, dacă te vei purta și dumneata cinstit cu mine, spuse Janie. Apoi, fără să stea prea mult pe gânduri, întrebă: Katie este verișoara dumitale?

Chipul lui Burke fu traversat de o expresie de admirație reticentă.

– Nu.

Era liniștitor faptul că recunoscuse fără ocoliș. Sau poate că simțea ea nevoia să fie liniștită, recunoscându în sinea ei Janie.

Vântul se întetise, scuturând crengile golașe de deasupra capetelor lor, iar vâlul lui Janie flutura puternic. Același vânt îi ridica domnului Burke poalele paltonului în jurul picioarelor, dar acesta stătea bine înfipt locului, oferindu-i un fel de protecție. Janie ridică ochii spre el.

– Atunci ne-am înțeles, declară ea.

– Ei bine, să începă jocul.

Domnul Burke întinse mâna înmănușată. Janie întinse și ea mâna, așteptându-se la o strângere viguroasă, dar, în loc de aceasta, Burke se aplecă deasupra mâinii ei cu o grijă exagerată. Atingerea degetelor lui era delicată, dar fermă. Janie simțea căldura lor prin pielea mănușilor. Era emoționată, atâta tot. Din cauza acțiunii neobișnuite pe care o întreprindea.

– Încă o întrebare, se aventurează Janie, agățându-se de primul lucru care îi venise în minte.

– Da? se arată domnul Burke dornic să afle, continuând s-o țină de mână.

– Care era recompensa? spuse Janie repede. Cea pentru care se presupune că am venit.

Domnul Burke îi lăsă mâna și făcu un pas înapoi.

– Și tu, Brutus? Îmi pui sinceritatea la încercare foarte repede.

Soarele se ascunsese din nou în spatele norului, cerul era cenușiu și rece, greu sub ninsoarea amenințătoare.

– Nu am avut intenția să te pun la încercare. Katie fusese un test. Aceasta era o simplă întrebare. Presupun că aș putea găsi și singură răspunsul dacă aș cumpăra un ziar.

Domnul Burke încuviință scurt din cap.

– *The World* oferă o recompensă de 500 de dolari celui care găsește trupul lui Annabelle Van Duyvil.

Era ceva cutremurător în imaginea femeii pe care o cunoscuse, redusă acum la statutul de marfă, căutată de vânătorii de recompense.

– De ce n-ai spus așa?

Domnul Burke îi aruncă o privire ironică.

– Cred că am vrut să te cruț, nu să te fac să roșești.

Janie se săturase să tot fie menajată.

– Nu e nevoie. Adăugă pe un ton cât se poate de oficial: Lucrez în fiecare dimineață de marți și joi la Clubul Tinereleor Fete de pe strada Frankfort. Poți să-mi trimiți vorbă acolo dacă ai noutăți.

– Nu acasă?

Sinceritate contra sinceritate.

– Mama și verișoara mea nu știu nimic. Aș prefera...

– ... nici să nu afle? Domnul Burke păru mai mult amuzat decât revoltat. Ce alte secrete mai ai, domnișoară Van Duyvil?

– Nici unul care să te privească pe dumneata, spuse Janie. La revedere, domnule Burke. Voi aștepta biletul duminică în strada Frankfort.

În timp ce pornea grăbită în întunericul ce se adâncea tot mai mult, Janie îi vedea cum stau amândoi nemișcați: domnul Burke și Nathan Hale priveau în urma ei.

Capitolul 5

Londra, aprilie 1894

Americanul veni la intrarea actorilor și a doua seară, și în serile următoare.

– Să nu-mi spui că nu te-ai săturat de noi! spuse Georgie, dar nu putea ascunde faptul că îi făcea plăcere să-l vadă.

– Nu am văzut niciodată *A douăsprezecea noapte* jucată în felul acesta, spuse domnul Van Duyvil, păstrând o expresie încântător de serioasă.

– Nici n-ai s-o mai vezi, dacă ai noroc.

Vorbise în glumă, dar începuse să fie profetic. Era trecut bine de jumătatea lunii aprilie, o perioadă în care spectatorii ar fi trebuit să se bată pe locuri, iar ei jucau cu sala mai mult goală.

Și, lucru și mai îngrijorător, domnul Dunstan nu sufla nici o vorbă despre următoarea producție. De regulă, Georgie se temea teribil de perioada dintre stagioni, de săptămânile când trebuia să trăiască din economiile ei modeste. Actorii erau plătiți numai pentru spectacole, nu și pentru repetiții. Dar repetiția însemna că vor urma și spectacole. Printre actori, circula zvonul că domnul Dunstan avea de gând să vândă teatrul și că spectacolul depindea de negocieri.

– Așadar, ți-ai făcut planurile, spuse Kitty, văzându-l pe domnul Van Duyvil mereu la teatru.

Nu era așa, dar Georgie știa că Kitty nu va crede că relația dintre ei consta numai din mese luate împreună și conversație. I-ar fi spus că este vorba de o prietenie dacă nu s-ar fi temut atât de mult să folosească acest cuvânt. La început, Georgie fusese foarte scrupuloasă și nu acceptase nimic, nici măcar ca Van Duyvil să-i plătească paharul de vin cu lămâie sau o felie de plăcintă. Mai avusese admiratori – dacă se puteau numi admiratori –, bărbați care încercaseră s-o urmărească până acasă, care nu acceptau să fie refuzați. Aflase repede că unii bărbați considerau că, dacă îi plăteau o felie de plăcintă, obțineau dreptul la ceva mai mult.

Dar comportamentul domnului Van Duyvil rămăsese la fel de decent ca și când Georgie ar fi fost domnișoara Lacey de la Lacey Abbey, și nu Georgie Evans de la Ali Baba. Când era împreună cu el, chiar în ambianța vulgară de la Feathers, Georgie simțea cum platoșa ultimilor trei ani se topea, simțea că este din nou tânăra proaspăt ieșită din sala de clasă, foarte mândră de bunele ei maniere. Ceea ce era, firește, ridicol. Dar era plăcut să mănânce împreună, să vorbească cu cineva căruia îi plăceau aceleași lucruri care o pasionau și pe ea sau care o pasionaseră și pe ea cândva, într-o altă viață.

Treptat, mai abdică de la reguli, iar atunci când domnul Van Duyvil puneă câteva monede pe masă, ca să achite consumația, ea nu le mai împingea. O masă la Criterion ar fi putut da naștere la oarecare așteptări, dar o plăcintă cu carne la Feathers îi oferea o anumită siguranță.

La fel era și cu darurile pe care i le oferea domnul Van Duyvil. Nu erau niciodată ofensatoare și nici nu erau menite să dea naștere unor speranțe. Kitty strâmbase din nas văzând coșul cu portocale proaspete din port, dar Georgie simțise o strângere ciudată în piept când pipăise cu degetele coaja aspră, simțind în nări aroma acrișoară, și când unghiile îi pătrunseseră în pulpa fructului.

În ciorapul ei de Crăciun găsea întotdeauna o portocală. Colonelul se juca apoi cu ea, scotea un atlas din bibliotecă și trasa drumul străbătut de portocală.

– Pentru mine, acesta este mirosul copilăriei, îi mărturisise domnul Van Duyvil când Georgie își lipise nasul de fructe, inhalând

aroma lor pe jumătate uitată. Tatăl meu nu se simțea bine, iar atunci când vremea era foarte urâtă la New York, luam trenul și mergeam tocmai în Florida, la soare. Nimic nu era mai bun decât prima portocală culeasă direct din copac.

– Nu putea să-ți aducă niște trandafiri? spusese Kitty, dar Georgie dormise în noaptea aceea cu o portocală sub pernă și se trezise cu dăre de lacrimi pe obraji.

Săptămâna următoare, primise în dar un volum subțirel de poezie: Edgar Allan Poe.

– Să nu-mi spui că n-ai citit „Annabel Lee“. Este despre o oarecare Annabel pierdută, explică el, și privirile li se întâlneau peste coperta de marochin roșu.

Georgie pipăi cartea și o deschise la prima pagină, folosind-o ca pe un scut. Pagina de gardă purta numele lui, Bayard Van Duyvil, cu un blazon alcătuit dintr-un răsărit de soare, trei ghinde, două veverițe morocânoase și mottoul *Omnibus Effulgemus*.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea. Pot să cânt în italiană, dacă vrei, dar din latină nu înțeleg nici o iotă.

– Strălucim pentru toți, îi traduse domnul Van Duyvil.

O privi gânditor, dar, spre marea ei ușurare, nu mai vorbi despre Annabelle. Își plimbă degetele pe fiecare rază de soare în parte.

– Cu câteva generații în urmă, la New York exista o societate feudală.

– Și nu mai este?

Ședeau la masa lor obișnuită de la Feathers, unde domnul Van Duyvil era recunoscut de-acum, în mod tacit, drept însoțitorul lui Georgie. Georgie ar fi putut să rectifice această percepție, dar asta l-ar fi scutit pe domnul Van Duyvil de atenția lui Mary cea Lungă sau Sue cea Flecară, ceea ce, își spunea ea, l-ar fi stânjenit enorm.

– Nu este la fel, ceea ce mama mea regretă enorm. S-a străduit tot timpul să împiedice năvala nou-veniților. Domnul Van Duyvil își plimbă gânditor degetul pe conturul blazonului. Totuși, nu cred că i-ar fi plăcut vechea ordine a lucrurilor. Părinții tatălui meu au trăit aproape numai în casa lor de la țară, printre vasalii pe care îi considerau propriul popor. Pe când eram copil, mai erau în viață câțiva fermieri în vârstă care vorbeau olandeza sau un dialect al acestui idiom. Îmi dădeau gogoși și mere coapte.

Domnișoara Annabelle primea brânză sfărâmicioasă și biscuiți de turtă dulce când se plimba călare, uneori o bucată de șorici sărat sau de slănină de porc, delicatese rurale care nu se găseau acasă, unde bucătarul avea pretenția că gătește pentru nobilime. Georgie alungă cu dârzenie acea amintire.

– A cui este acum? Vreau să zic, casa, cui aparține?

– E a mea. Văzând privirea surprinsă a lui Georgie, domnul Van Duyvil se corectă: Casa mai există, dar nu petrecem niciodată mai mult de câteva zile acolo. Cred că am fost o singură dată de când a murit tata.

– Dar de ce? Dacă este a dumitale, de ce să nu te întorci acolo?

Domnul Van Duyvil făcu un gest resemnat.

– Newport a fost întotdeauna mai mult pe gustul mamei. Nu trăiește decât ca să-și arate bijuteriile și să le dea peste nas venetichilor.

– Mama dumitale, să zicem, dar dumneata? Georgie ridică bărbia. Știe că fiul ei se amestecă cu muritorii de rând? Sau asta e o prerogativă a unui gentleman?

Domnul Van Duyvil se arată foarte interesat de budinca lui cu cârnăciori.

– Știe că stau un timp la niște prieteni din Londra.

Prieteni. Georgie presupunea că se pot numi astfel. Dar acesta nu era un răspuns la întrebarea ei.

– De ce nu vrei să te întorci acasă?

Se pare că intimitatea dintre ei se oprea aici.

– Dar dumneata de ce nu te întorci? Întrebă el, mijind ochii.

Georgie luă paharul cu vin roșu cu lămâie și inhală mirosul acrisor familiar.

– Cum așa, doar nu crezi că dragostea pentru teatru mă ține la Ali Baba?

Domnul Van Duyvil îi aruncă o privire sceptică.

– Vorbește aceeași femeie care mi-a declarat săptămâna trecută că s-a săturat de mirosul de fond de ten?

Prinsă în capcana propriilor afirmații.

– Asculți cu prea multă atenție, bombăni Georgie. Ce te face să crezi că am un cămin unde să mă întorc? Cele mai multe fete de aici nu au așa ceva.

De când venise la Londra, auzise tot felul de povești grație căroră propriile necazuri păreau neînsemnate și derizorii: tați vitregi

brutali, frați murind de foame, mame care își pierduseră mințile din cauza ginului. Alte fete, ca ea, plecaseră în căutarea aventurii sau pentru că se simțeau animate de vocația scenei. Dar viața de la Londra îi deschisese ochii lui Georgie în privința lucrului care îi lipsise cu adevărat, genul de lucru pe care nu și-l imaginase niciodată în ambianța lipsită de primejdii a unui orașel de provincie.

— Pentru că nu ești precum celelalte fete.

Ceva din felul în care rostise aceste cuvinte, din felul în care o privise o făcuse pe Georgie să se simtă precum prințesa pierdută dintr-un roman, Sarah Crewe și Micul Lord Fauntelroy într-o singură persoană.

— Și cu colonelul cum rămâne? Cel care te-a crescut?

Domnul Van Duyvil ținea minte foarte bine tot ce îi spusese. Sau poate că ea greșise pentru că se lăsase pradă ispitei de a-i face confidențe unui om în fața căruia nu trebuia să joace nici un rol, nu trebuia să țină garda sus.

— Colonelul a murit.

Atât de repede, atât de neașteptat. Plecase într-o zi la vânătoare și se întorsese acasă transportat într-o căruță, căci își frânsese gâtul sărind peste un gard pe care îl mai sărise de o mie de ori.

— Când... când a murit colonelul, un văr a moștenit mănăstirea.

— Nu Annabelle?

Vocea domnului Van Duyvil era blândă, delicată. Georgie își plimba degetele pe marginile zimțate ale paginilor.

— Annabelle a avut și ea partea ei, dar casa era inalienabilă.

Câtă generozitate! spusese toată lumea. Domnul Lacey o lăsase pe sărmana lui verișoară să locuiască în casa în care copilărise. Evident, însoțită de doamna ei de companie, domnișoara Smith, ca și când prezența unei alte femei în casă ar fi fost o asigurare a proprietății.

— De-asta ai plecat?

Georgie strânse din buze.

— Să zicem doar că dumneata ai o casă la care să te întorci. Eu nu am.

— Există case și case.

Domnul Van Duyvil își plimbă degetul pe buza paharului.

— Mama mea și-a creat o anumită imagine despre ce fel de bărbat își dorește să devin. Trebuie să mă însor cu o domnișoară

Van Rensselaer sau Livingston, să ocup loja familiei de la Operă și să încep să lucrez la un conac elegant din Newport. La momentul potrivit, voi avea un fiu care va face același lucru. Și tot așa mai departe.

— Și ce e așa de înspăimântător în asta? Cu oarecare maliție, Georgie spuse cu un aer detașat. Nu am nici cea mai mică idee cine sunt aceste domnișoare Van Cutare sau Livingston, așa că las chestiunea în seama dumitale.

— Sistemul acesta are avantajele lui. Bani. Siguranță. Domnul Van Duyvil se foi neliniștit pe scaun, făcând un gest a lehamite cu mâna. Și apoi îți găsești refugiul cum poți. Tata colecta ediții rare de piese de teatru și de poezie. Era o excentricitate care putea fi tolerată, cu condiția să-și țină comorile închise într-un dulap de sticlă dintr-o încăpere adecvată și să nu-l împiedice niciodată să-și îndeplinească obligațiile sociale.

Georgie era surprinsă de amărăciunea din vocea lui.

— Și refugiul dumitale care este, în acest caz?

Domnul Van Duyvil tăcu un timp, cufundat în gânduri. Apoi privirea lui se ridică spre chipul ei și rosti rar:

— Dacă ți-aș spune că dumneata ești, m-ai crede?

Încântarea și neliniștea dădeau o luptă crâncenă în inima lui Georgie. Erau prieteni, nu-și dorea ca el să facă dragoste cu ea. Atunci, de ce simțea furnicături în vârfurile degetelor, de ce îi ardeau obraji? Georgie își încheștă mâinile în poală.

— Nu cred că mi-ar plăcea să fiu închisă într-un dulap de sticlă dintr-o încăpere adecvată. Mi se pare cam restrictiv.

Domnul Van Duyvil îi aruncă o privire lungă, meditativă.

— Ai evadat deja dintr-una, nu-i așa? Înainte ca Georgie să poată răspunde, adăugă: Dacă nu ai nimic împotriva... am o propunere.

Georgie simți cum o copleșește dezamăgirea. Ar fi trebuit să-și dea seama că se va întâmpla mai devreme sau mai târziu. Atâta doar că momentul întârziase, și tocmai de aceea era mai dureros. În urmă cu o lună, ar fi putut să-i dea peste nas fără ezitare, dar acum se obișnuise cu chipul lui, cu compania lui.

— Ce fel de propunere?

— Ai vrea să mergi la o piesă de teatru împreună cu mine? Cum ea nu răspunde, domnul Van Duyvil adăugă cu falsă modestie:

Știu că acum ești oarecum în vacanță, dar doresc de mult să văd *Evantaiul doamnei Windermere* și nu vreau să mă duc singur.

Londra, mai 1894

Au văzut *Evantaiul doamnei Windermere* și *Armele și omul*, singura condiție impusă de Georgie fiind să fie o reprezentație fără cântece și dansuri.

Georgie se simțea cât se poate de ciudat de partea cealaltă a oglinzii, în public, îmbrăcată cu rochia cea mai bună, la brațul unui bărbat în costum de seară. Acum nu mai exista nici un impediment și putea să-l însoțească pe domnul Van Duyvil seara la teatru sau după-amiaza la o plimbare prin parc; spectacolul *Unsprezece nopți și încă una* nu se mai juca și nu exista nici o promisiune că s-ar relua. Ușile teatrului Ali Baba erau ferecate cu lacăt și blocate cu un drug de fier. După trei săptămâni, clădirea părea deja părăsită. Circulau zvonuri că va fi demolată, iar terenul, vândut pentru un bloc de locuințe.

În Hyde Park, copacii străluceau în frunzișul lor cel nou, iar iarba de pe Serpentine era presărată cu margarete. Hainele erau deschiate; stofa grea din lână era abandonată în favoarea unor țesături mai ușoare. Copiii alergau în fața guvernantelor lor, sărind într-un picior și fugind după mingi, aruncând firimituri de pâine la rațele care își înălțau capetele din apă. Lumea se trezise din nou la viață, și oamenii erau veseli.

Nu și Georgie, care avea senzația că își înfășurase vâlul iernii în jurul trupului ca o manta.

– Cum a decurs auditia?

Domnul Van Duyvil își lăsă capul în jos spre creștetul ei, în timp ce treceau pe sub arcul din Hyde Park Corner și își croiau drum printre ceilalți pietoni și printre călăreții care se îndreptau spre Rotten Row.

Georgie lăsă capul în jos, iar borul pălăriei demodate îi umbri fața.

– Cu cât vorbim mai puțin despre ea, cu atât mai bine.

– Chiar așa de rău a fost?

În stânga lor, un bărbat cu părul vâlvoi și cu lavalieră ținea o cuvântare în fața unui public plictisit. Putea să declame pe orice

subiect: drepturile muncitorilor, prețul cărbunelui, apocalipsa iminentă. Dar era primăvară, și nimeni nu era dispus să își strice buna dispoziție, mai ales când adierea ușoară a vântului aducea mireasma reavănă de verdeață și soarele le încălzea umerii. Georgie clipi ca să-și alunge lacrimile.

– Chiar mai rău, spuse ea, posomorâtă.

Și, într-adevăr, fusese mult mai rău. Purtase costume mai sumare, nimic de zis, dar nu fusese obligată niciodată să danseze în costum de baie.

Deocamdată.

Domnul Van Duyvil o strânse delicat de cot.

– O să apară ceva.

Georgie încuviință din cap, dar nu îndrăznea să vorbească. Nu se ivise nici o oportunitate. Teatrele burlești se închideau unul după altul, înlocuite de comediile muzicale, în care jucau altfel de actrițe și unde se punea mai mult accent pe interpretarea solistică, și mai puțin pe dans. Vocea ei era suficient de bună pentru Ali Baba, dar nu și pentru Gaiety. Nu crezuse că poate să decadă și mai mult, dar se pare că drumul ei mergea tot în jos.

– Mă gândeam să-mi schimb profesia, reuși ea să spună, în timp ce păseau împreună cu ceilalți cetățeni pe cărarea ce ducea de la Serpentine la Row. Au un post la raionul de panglici de la Liberty.

– Adică să lucrezi ca vânzătoare?

– Este mai rușinos decât să-mi arăt picioarele pentru bani?

Cuvintele avură o consonanță mai aspră decât intenționase Georgie. Încercă să-și îmblânzească tonul.

– Credeam că americanii susțin industria și munca cinstită. Dumneata ai o profesie, la urma urmei.

– Dac-am s-o practic vreodată. Domnul Van Duyvil se aplecă să ridice o păpușă căzută, pe care i-o înapoie fetei cu o reverență și un zâmbet. Se ridică și făcu o grimasă spre Georgie: O să vedem cât timp am la dispoziție ca să mai pot scăpa de ea.

Georgie simți cum o apasă o greutate pe piept.

– Te întorci la New York curând?

– Mai curând decât aș fi dorit. Domnul Van Duyvil își curăță noroiul de pe talpa pantofului bine lustruit. Mi-a scris mama că sora mea e ca și logodită.

– Felicitări! spuse Georgie, și vocea îi sună nefiresc chiar și pentru urechile ei. Când urmează să aibă loc fericitul eveniment?

– Curând. Cât despre fericire...

Domnul Van Duyvil ridică din umeri. Părul lui blond strălucea sub joben în soarele de primăvară. Georgie își dădu seama că se străduiește să-i memoreze trăsăturile, felul în care lumina și umbrele se jucau pe fața lui impecabil bărbierită, modul în care se mișca, toate micile detalii care îl făceau să fie atât de deosebit și, în ultimele două luni, inexplicabil de drag. Simțea cum își întipărește în memorie detaliile, păstrându-le ca pe niște flori uscate la pieptul unei fete bătrâne, amintiri ale unui trecut care ar fi putut să existe sau ale unui viitor care nu va veni niciodată.

– Și ești de acord cu căsătoria surorii dumitale?

Georgie încercă să vorbească pe un ton neutru.

Sora domnului Van Duyvil nu o interesa câtuși de puțin, căsătoria ei nu o preocupa deloc pe Georgie. Întrucât știa că nu înseamnă nimic pentru domnul Van Duyvil, fusese întotdeauna conștientă de faptul că timpul pe care aveau să-l petreacă împreună era limitat, că această viață reală se va încheia în mod inevitabil. Simțea că lucrul acesta se petrece chiar atunci, în mijlocul valului de americani bogați veniți la Londra în timpul sezonului de iarnă, în serile când cinase singură la Feathers, deoarece domnul Van Duyvil – așa cum spunea chiar el – își îndeplinea îndatoririle față de prietenii mamei lui.

– Îl cunosc puțin pe Teddy Newland. Domnul Van Duyvil se opri la balustrada care îi despărțea pe călăreți de pietoni. E exact ceea ce și-a dorit mama: poziție socială, maniere, bani.

– Și sora dumitale? Ea ce și-a dorit?

– Sora mea?

– Este vorba despre căsătoria ei, sublinie sec Georgie. Cu siguranță că are și ea ceva de spus.

– Dacă poți să crezi așa ceva este pentru că nu ai cunoscut-o pe mama. Domnul Van Duyvil își frecă tâmplile. Nu știu ce își dorește sora mea. Cred că vrea să aibă căminul ei. Nu i-a fost ușor în casa mamei mele. Mă întreb dacă nu ar fi trebuit să-i iau mai des apărarea, măcar să mă asigur că poate să citească în liniște o carte fără să o ascundă sub pernă, dar dacă aș fi intervenit, cine știe ce s-ar fi întâmplat? Poate că aș fi înrăutățit situația. Rămânea și fără cărțile de sub pernă. Fără nici un fel de cărți. Domnul Van Duyvil făcu o grimasă. În privința aceasta, Teddy e bun. Nu-i va păsa ce citește atât timp cât are înfățișarea potrivită în public.

– Nu pari prea încântat pentru sora dumitale.

– Nu? Domnul Van Duyvil privi în jos, spre ea, și Georgie constată din nou, ca întotdeauna, că este izbită de căldura și de sinceritatea din ochii lui albaștri. Probabil pentru că îmi văd în situația asta și propria soartă, și mi se pare o perspectivă nu tocmai încântătoare.

– Poziție socială, educație, bani? îl tachină Georgie. Mare necaz, într-adevăr!

– Chiar este, atunci când mințile nu se conectează una la cealaltă. Coborâse vocea care ajungea la ea parcă printre bufniturile copitelor cailor. Nu vreau să-mi văd soția o dată pe săptămână, când mergem la operă, și în restul timpului să-i transmit mesaje prin intermediul servitorilor.

Georgie lăsă privirea în jos, citind expresia din ochii lui.

– Asta e problema cu destinul, nu-i așa? comentă ea, pornind din nou la pas, apoi vorbi repede, ca să acopere tăcerea: A fost o modalitate de a te recupera. Ai stat și așa prea mult aici.

– Serios? Domnul Van Duyvil o ajunsese din urmă cu ușurință. Umbra lui o acoperea, o înghițea cu totul. Am senzația că aș putea trăi toată viața la Londra, și tot nu aș cunoaște decât o părticică din ea.

Georgie îi aruncă o privire în urmă, peste umăr.

– Nu te strădui să cunoști prea multe. Sunt unghere întunecoase pe care este mai bine să le eviți.

– Existe unghere întunecoase în orice oraș.

– Să nu uităm de ungherele întunecoase din inimile noastre, spuse Georgie zeflemitor.

– Și acestea, confirmă domnul Van Duyvil cu atâta seriozitate, încât Georgie se opri în dreptul balustradei ca să se uite în sus, spre el.

– M-ai crede dacă...

– Da?

Ceva din felul în care o privea, din reticența și seriozitatea lui o făcea pe Georgie să simtă o împunsătură în piept. Domnul Van Duyvil își dresese vocea și rosti pe un ton lipsit de inflexiuni:

– M-ai crede dacă ți-aș spune că am găsit mai multe lucruri demne de admirat într-un teatru întunecos decât într-o sală de bal bine luminată?

Nu asta avusese de gând să spună inițial.

Frunzele copacilor sclipeau prin pelicula subțire de lacrimi reținute din ochii lui Georgie, care scutură din cap.

— Poate că așa crezi acum, dar mai târziu vei regreta.

Borul pălăriei lui le oferi și mai multă intimitate când se aplecă spre ea, deși numai ei doi erau în acea pată de umbră.

— Sunt multe lucruri pe care le regret, spuse el, dar faptul că te-am cunoscut nu face parte dintre ele.

La adăpostul oferit de mulțimea care sporovăia în jur, mâna lui înmănușată o găsi pe a ei. Georgie simți un șoc; degetele lui se împletiră cu ale ei; era un gest atât de mărunț, totuși neașteptat de intim. Știa că ar fi trebuit să-și retragă mâna, să dea o replică frivolă, stupidă, dar cuvintele i se împleticeau pe limbă și nu reuși decât să privească în sus, spre el, cu ochi pustiiți și bântuiți de disperare, pe chipul ei răzbătând toate acele emoții lăuntrice, în văzul tuturor. Ce proastă fusese, cât de naivă fusese când își imaginase că va reuși să-și țină inima în frâu, că era opacă la iubire!

Își mai imaginase și cu alte ocazii că este îndrăgostită. Amintirile însă îi lăsaseră un gust amar. Se îndrăgostise de uniforme militare și de o mustață fină; de palavragii care se lăudau cu felurite istorioare și agitau o cravașă în mână. Dar domnul Van Duyvil nu avea nimic ostentativ în purtarea sa, și tocmai în asta consta pericolul. Se îndrăgostise de el, treptat, încet, pe nesimțite, cu fiecare nouă conversație, până când se trezise atât de puternic prinsă în mrejele acestui sentiment, încât nu mai găsea puterea să-și elibereze degetele dintre degetele lui. Georgie simțea cum toată mândria ei câștigată cu atâta trudă se prefăcea în pulbere. Iar lucrul acesta o înspăimânta îngrozitor. Spuse neputincioasă:

— Domnule Van Duyvil...

Degetele lui se strânsă ușor peste ale ei.

— Mi-ar face mare plăcere, dacă ai putea să-mi spui Bay, spuse el grav.

— Bay, rosti ea ca un ecou, iar sunetul eliberat de buzele ei o făcu să se rușineze și să-și revină în fire. Întoarse capul repede și spuse: Cine este sora ta? Râul? Lacul?

— Janie. Cu mâna ei încă în mâna lui, până și simpla rostire a numelui surorii lui căpăta o stranie intimitate, devenind o ușă deschisă spre cealaltă viață a lui. Mama a ținut să amintească

lumii că a fost o Bayard înainte de căsătorie. Pe fratele meu îl chemase Peter.

– Îl chemase? întrebă încet Georgie.

Nu avusese de gând să întrebe; asta însemna nimic mai mult decât să încurajeze o legătură care nu trebuia să existe. Dar cuvintele îi ieșiseră fără să vrea de pe buze.

– Febră.

Amândoi îi priveau pe călăreți, nu se uitau unul la altul, dar Georgie sesiza în vocea lui durerea pierderii de demult.

– Peter avea patru ani.

– Îmi pare rău, șopti Georgie.

– A fost de mult.

Propoziția convențional formulată rămase suspendată între ei. După un moment, domnul Van Duyvil spuse cu dificultate:

– Nu-mi mai amintesc chipul lui. Încerc... dar s-a dus.

Cât va dura oare până când Bay va uita și chipul ei?

Georgie își trase blând mâna din mâna lui Bay. Era o nebunie; el se va întoarce la New York peste o săptămână sau peste o lună, și ea va rămâne singură cu amintirile ei. Mai bine să aibă mai puține amintiri, numai imaginea unui costum bine croit, a jobenului și a umbrei lui căzând peste stâlpul gardului.

– Memoria îți joacă uneori feste, spuse ea, cu intenția să se oprească aici, dar se pomeni adăugând: Am avut și eu cândva un frate. Geamăn.

Domnul Van Duyvil stătea rezemat de balustradă lângă ea, fără s-o atingă. Dar era acolo.

– Ce s-a întâmplat?

– A murit când eram foarte mică. Parcă era vocea altcuiva, răsunând ciudat pe buzele ei. Nu-și mai îngăduise de multă vreme să se mai gândească la el. Fratele ei. Nu. Nu al ei. Al lui Annabelle. Uneori, dacă mă străduiesc foarte mult, mi se pare că îi aud vocea, dar nu. E doar vocea unui copilăș.

– „Și ce să fac eu în Illyria? Fratele meu este în Elysium“, cită meditativ domnul Van Duyvil. *A douăsprezecea noapte*, așa cum o compusese bardul, nu cum o punea în scenă Ali Baba. Adăugă mai mult pentru sine: Dar în piesă, Viola își găsește un loc în Illyria. Își construiește un cămin nou.

– Prefăcându-se bărbat. Cu o identitate falsă, preciză Georgie reticentă. Asta nu prea e viață, să te prefaci tot timpul. Și apoi, e doar o poveste. Doamne, ce praf mai fac, nu-i așa?

Vorbea prea repede, nu avea nici o logică, dar era mai bine așa decât să-i dea domnului Van Duyvil posibilitatea să îi continue ideea, oricare ar fi fost aceasta în mintea ei. Ce fel de cămin putea să-i ofere el, ce alt statut decât ca amantă a lui? Măinile lui Georgie se încheștară puternic pe balustradă. Nu-l putea lăsa să-i facă această ofertă de teamă că ar accepta.

Și apoi va regreta, știa că va regreta: amândoi vor regreta. Nu putea s-o facă, nici măcar de dragul lui. Amintirea mâinilor ultimului bărbat pe trupul ei o făcea să se crispeze, transforma strălucirea soarelui într-o umbră uriașă și tropotul copitelor, în bătăile proprii inimi.

– Cât de prost călăresc unii dintre eil remarcă Georgie, numai ca să spună ceva, ca să nu mai audă în urechi ecoul propriei voci. Nu crezi? Omul ăla mai are nițel și cade de-a binelea din șal!

Arată la întâmplare către un bărbat care voia să pară atât de țanțoș, încât țopăia întruna în sus și în jos.

– E Jock Rheinlander, mândria Jockey Clubului din New York. Femeia cu nasturi aurii este soția lui, Carrie.

Dar Georgie nu o vedea pe Carrie Rheinlander. Nu-l vedea decât pe bărbatul care călărea puțin mai în urma ei. Pomeți lați. Nas roman. Profilul cunoscut îi ardea ochii, întipărit pe retină pentru totdeauna, precum efigia unui împărat de pe o monedă veche.

Praful se ridica în aer, și pe Georgie o usturau ochii. Nu era posibil; tocmai când se gândea la el. Numai pentru că stătea călare pe un cal cu aceeași grație arogantă, cu aceeași ținută semeață; numai pentru că avea bucle castanii care îi ieșeau de sub pălărie nu însemna că era el. Mai făcuse asta, nu-i așa? Și-l imaginase pretutindeni, îl vedea în fiecare bărbat care trecea pe stradă, la fiecare pas făcut în umbră.

Georgie clipi, dar bărbatul de pe cal nu se prefăcu într-un străin; se întoarse să se adreseze însoțitoarei sale, și privirea i se opri la Georgie. Ochii i se îngustară.

– Georgie?

Domnul Van Duyvil îi vorbea, dar Georgie nu-l auzea, căci îi vuiau urechile. Îi tremurau genunchii. Degetele ei strângeau spasmodic balustrada; simțea cum aceasta îi alunecă printre degete.

– Georgie! Brațul domnului Van Duyvil se întinse și o sprijini. Te simți bine?

Ar fi trebuit să spună: „Da. Da, foarte bine“.

Dar nu se simțea bine. Buzele i se mișcau, dar nu articulau nici un sunet. Auzea zgomotul stofei sfâșiate; duritatea lemnului când o îmbrâncise. Mirosul de cal îi umplea nările, sufocând-o.

„Asta îți doreai, nu-i așa?“

Dar nu așa. Niciodată așa. Ce durere! Ce rușine! Zăcea distrusă pe dușumeaua murdară, cu brațele pline de vânătăi, văzând cum cizmele lui devin tot mai mici și mai mici până dispar pe ușă în lumina soarelui de afară. Cizmele acelea, chiar la nivelul ochilor ei, care se depărtau de ea în jos, pe Row, în sus și în jos, în sus și în jos...

„Nu s-a terminat.“

Fața domnului Van Duyvil era foarte aproape de fața ei, degetele lui îi strângeau încheieturile mâinilor.

– Domnișoară Evans? Georgie? Ești bolnavă?

– În toți acești ani... toți acești ani... Cuvintele ieșiră dintr-o singură suflare, ca o jelanie. Nu m-am gândit niciodată.

Nu se gândise niciodată. Georgie simțea cum se înecă cu un hohot de râs nebunesc care i se ridica în gâtlee. O, Doamne, după atâta timp! Nemesis nu plecase, nu plecase de tot; așteptase ca s-o ia prin surprindere.

Domnul Van Duyvil se îndreptă cu o expresie foarte serioasă pe chip. Îi ținea protector un braț în jurul taliei, sprijinind-o.

– Te duc la un doctor.

– Nu trebuie... nu sunt bolnavă...

Deși se simțea ca și când ar fi fost, căci fruntea îi era plină de broboane de sudoare, respira sacadat și avea crampe gastrice. Se sili să privească în sus, dar nu vedea decât străini care râdeau.

– Poate că sunt pe cale să-mi pierd mințile. Poate că mi l-am imaginat. Doar mi l-am imaginat.

– Pe cine? Domnul Van Duyvil o strânse de mână. Georgie! Vorbește! Spune-mi!

Vorbește despre diavol, așa se spune. Vorbește despre diavol, și el o să ți se arate. Dar diavolul se arătase deja. O văzuse, știa unde este.

– Ce contează? Georgie se înecă cu propriile cuvinte. A promis că mă va găsi.

– Cine? Domnul Van Duyvil se aplecă mai mult spre ea, iar îngrijorarea de pe chipul lui o înduioșă. Te rog, Georgie, lasă-mă să te ajut!

Georgie se sili să rostească numele...

Capitolul 6

New York, ianuarie 1899

Janie intră grăbită în salon, purtând aceleași haine, fustă și jachetă, cu care se dusesese să se întâlnească cu domnul Burke. Era ora ceaiului, ritualul inflexibil al mamei ei, iar Janie întârziase.

– Îmi cer scuze, Clubul Tinerelor Fete... Se încurca în cuvinte, când un bărbat se ridică de pe unul din fotoliile adânci îmbrăcate în damasc, costumul lui confundându-se cu mahonul etajerei de culoarea abanosului de deasupra șemineului. Nu știam că avem oaspeți.

– Unul singur, spuse bărbatul, zâmbind în colțul gurii.

Părul castaniu-închis cu reflexe roșcate la tâmplă se revărsa peste guler, fiind mai lung decât cerea moda. Vorbea cu o voce de britanic educat.

Îl mai văzuse, își dădu seama Janie, în grupul de oameni, care nu se distingea prin nimic, de la înmormântarea lui Bay. Biserica fusese plină de membri ai familiilor Linvingston, Van Rensselaer, Astor și Goelet, veniți ca să aducă un ultim omagiu și să-i facă mamei sale hatârul de a participa la înmormântare, în pofida împrejurărilor dubioase. Chiar în spatele tuturor stătuse acest bărbat.

– Fiica mea, spuse mama lui Janie, cu o intonație în care Janie simți împunsătura. Este o martiră a cauzei sale. Nici măcar doliul n-o poate împiedica să-și facă datoria.

— Nu am vrut să... Nu ar fi trebuit să iasă din casă în perioada doliului. Janie simțea cum roșește, îngăimând niște cuvinte de scuze. Dar dacă ea n-ar fi trebuit să iasă din casă, nici mama ei nu ar fi trebuit să primească vizite. Janie își găsi curajul să spună pe un ton apologetic: Nădăjduiesc că mă veți ierta pentru impolitețea mea, domnule...

— Lacey, spuse târăgănat Anne din fotoliul în care se adâncise. A venit să fie alături de noi în suferință.

— Domnul... Lacey? repetă Janie, întrebându-se dacă auzise bine.

— Domnișoară Van Duyvil.

Străinul făcu o plecăciune deasupra mâinii lui Janie. Avea fizicul unui călăreț împătimit, cu musculatură puternică pe umeri și coapse.

— Sper să mă iertați că v-am tulburat în perioada doliului. Știți, Annabelle era verișoara mea. Și când am auzit că a murit... Sunt sigur că mă înțelegeți.

— Firește, spuse Janie, inexpressiv.

În urechi îi răsună vocea domnului Burke. „Vărul domnișoarei Lacey a făcut eforturi serioase ca s-o declare decedată.” Annabelle murise. Iar domnul Lacey era în salonul lor. Era prea mult ca să fie o coincidență. Dar dacă nu era coincidență... atunci? Bărbatul din salonul mamei ei nu era personajul rău de pe scenă. Costumul lui era bine croit, fără să arate ca un filfizon, se purta cuviincios, fără a fi lingușitor. Îi amintea lui Janie de băieții cu care se jucase în copilărie la Newport și care crescuseră apoi și deveniseră bărbați rumeni în obraji, încrezători, ducând o viață lipsită de complicații, interesați mai mult de sporturi decât de cărți.

Ba chiar semăna puțin cu Teddy Newland.

Janie se așeză cu grijă pe un scaun.

— Cum se face că nu ne-am cunoscut până acum?

— Ia o ceașcă cu ceai, Janie. Ai înghețat, spuse mama ei.

Anne izbucni într-un răs gros, gutural.

— Anne, toarnă tu, te rog. Era o poruncă. Mai doriți ceai, domnule Lacey?

Mama ei o manipulasă toată viața cu astfel de fleacuri: mai toarnă o ceașcă de ceai, mai aranjează o eșarfă. Janie luă ceașca cu ceai de la Anne, dar nu bău.

— Mă întrebam... Annabelle vorbea atât de puțin despre familia ei.

Domnul Lacey se așează mai confortabil în fotoliu, ținându-și ceașca cu ceai în echilibru pe genunchi. Își lăsă capul pe spate, căutând inspirație în stucatura din tavan.

— Eu și verișoara mea ne cam înstrăinaserăm, domnișoară Van Duyvil. Este... a fost un motiv de mare întristare pentru mine.

Anne luă o căpșună de pe tavă, o extravagantă obținută în seră.

— Uneori, este greu să te înțelegi cu membrii familiei, domnule Lacey.

Domnul Lacey urmări cu privirea buzele lui Anne, când aceasta strivi căpșuna între ele.

— N-aș spune asta, doamnă Newland.

Mama lui Janie interveni ferm în discuție:

— Din câte știu, casa dumitale i-a servit drept model fiului meu pentru renovări, domnul Lacey.

— Da... casa mea. Lacey Abbey. Domnul Lacey făcu un efort ca să-și îndrepte atenția spre doamna Van Duyvil. Nu o consider practic a mea, ci încredințată mie. Apartine familiei de mai multe generații.

Cuvintele o izbiră pe Janie, ca o mantră recitată de mai multe ori.

— Annabelle vorbea despre ea ca despre un loc magic, comentă ea.

— Da, fu de acord Anne, luând încă o căpșună. Ochii ei chihlimbarii se pironiseră ca niște ochi de pisică pe chipul domnului Lacey. Te și miri cum de s-a îndurat să plece de acolo.

Domnul Lacey ridică din umeri, simțindu-se parcă inconfortabil în costumul lui bine croit.

— Nimeni nu știa vreodată ce are în cap Annabelle. Era întotdeauna încăpățânată. Vreau să spun, energică. Într-un mod fermecător, se corectă el repede. A fost o vreme când am crezut că s-ar putea ca... dar uite unde suntem.

— Ce ați crezut? Întrebă mama lui Janie.

Domnul Lacey lăsă capul în jos și roși până în vârfurile urechilor.

— O, că am putea fi potriviți unul pentru altul. Firește, nici pome-neală de așa ceva. Dar așa vorbeau oamenii. În felul ăsta, Annabelle ar fi putut rămâne în casa ei. Nu că eu aș fi dat-o afară. Dar este ca și când ai da cu zarurile — să ai o femeie necăsătorită sub propriul acoperiș.

— Așa este, încuviință doamna Van Duyvil.

Nu se uita la Janie. Nu avea nevoie. Aplombul ei păru să-l încurajeze pe domnul Lacey să vorbească prea mult.

— M-am dus la moșie numai după moartea verișoarei mele. Eram în Garda Ecvestră — aruncă o ultimă privire către Anne, ca să vadă dacă acest detaliu o impresionase —, dar când bătrânul, ăăă, când a murit colonelul, mi-am dat demisia. Dar mai era și fiica acestuia, Annabelle.

O moștenire, spusese domnul Burke. Era ceva legat de o moștenire. Janie puse ceașca la loc pe farfurioară.

— Dar Annabelle nu ar fi primit casa de la tatăl ei?

— Uitasem că dumneavoastră faceți lucrurile altfel aici. Vreau să spun, în America. Domnul Lacey răsă stânjenit. Casa era lăsată moștenire numai pe linie bărbătească. Așa că Annabelle... ei bine, nu avea dreptul.

Poate că nu era chiar așa. Nu aveau decât mărturisirea domnului Lacey cu privire la faptul că dreptul de moștenire a domeniului fusese afectat de o condiție. De ce nu este în stare un bărbat să-și asigure ceea ce consideră că aparține patrimoniului său?

— Pare destul de dur, spusese Anne, întinzându-se voluptuos în fotoliu și atrăgând privirea domnului Lacey spre mătasea strălucitoare a rochiei sale de ceai. Nuanțele închise de doliu îi veneau foarte bine, pielea gâtului căpătase culoarea perlei și îi scotea în evidență părul auriu. Să pierzi o asemenea frumusețe printr-un simplu... accident de naștere.

— O, Annabelle nu era supărată, se grăbi să spună domnul Lacey, măsurând-o din ochi pe Anne din cap până-n picioare. Își dorea enorm să vadă lumea. Cred că era vorba de George. A plecat datorită lui George.

— George? spusese Janie, înainte să apuce să rostească ceva celelalte femei.

Domnul Lacey nici măcar nu se uită la ea când răspunse, căci nu avea ochi decât pentru Anne.

— Fratele ei. Geamăn.

Annie își schimbă poziția și ridică degetele albe spre broșa pe care o purta la piept, un medalion din abanos cu o șuviță blondă închisă în carcasa de cristal.

— E ziua surprizelor, domnule Lacey. Credeam că Annabelle era singură pe lume. Și iată că ai apărut dumneata... ba chiar are și un frate.

– Nu mai are, o corectă imediat domnul Lacey. George a murit pe când era copil – căci, altfel, domeniul i-ar fi revenit lui, nu mie, nu-i așa?

Nimeni nu considera situația amuzantă. Domnul Lacey trase cu degetele de lavalieră.

– Spunea întotdeauna, Annabelle adică, că dacă ar fi trăit, aaa, ar fi făcut lucruri mari. Ar fi călătorit și altele asemenea. Așa că voia să facă asta de dragul lui.

– O femeie? se miră doamna Van Duyvil, privind la domnul Lacey ca și când i-ar fi crescut încă un cap.

– Mătușă, de-acum se știe că femeile călătoresc, interveni Anne. Uneori chiar și până la Saratoga Springs.

– Ei bine, așa era Annabelle. Domnul Lacey expiră precipitat. Niciodată nu știa ce e bine pentru ea.

Cuvintele lui se ridicară în aer ca fumul, iritant și neplăcut. Doamna Van Duyvil fremătă din nări, ca și când ar fi simți un miros dezagreabil.

– Așa se pare.

Janie simți un val de afecțiune pentru mama ei. Poate că mamei sale nu-i convenise că Annabelle pătrunsese în viața ei, dar, în această situație, îi lua apărarea, la urma urmei. Și știa cum să-i anihileze pe cei îndrăzneți. Domnul Lacey roși.

– Nu am vrut să... Îi purtam un mare respect lui Annabelle. Era o fată deosebită.

Suna ca un epitaf și lăsa loc unei dorințe. Mama lui Janie se ridică din jilțul ei cu un gest maiestuos, în rochia neagră din mătase.

– Îți mulțumesc pentru cuvintele dumitale de condoleanțe, domnule Lacey. Ești deosebit de amabil să ne împărtășești amintiri despre verișoara dumitale.

Domnul Lacey nu avu încotro și fu nevoit să se ridice și el în picioare.

– Cu plăcere. Ăă, vreau să spun, cu inima grea. Am auzit, dacă nu mă înșel, că are copii?

– Copiii sunt la țară. Janie observă faptul că mama ei evitase cu diplomație să le rostească numele. Acolo, aerul e mai curat.

– Mă simt foarte stânjenit... dar aş putea să vă cer o mică favoare...

– Da?

Mama lui Janie rostise silaba întretăiat. E adevărat că domnul Lacey poseda un domeniu în Anglia, dar fusese judecat și se constata că are lipsuri.

Domnul Lacey era descumpănit, dar nu descurajat.

– Am ținut cândva foarte mult la verișoara mea, la Annabelle. Aș dori – mărul lui Adam i se mișca în sus și în jos – să-i văd încă o dată chipul.

Janie nu o văzuse niciodată pe mama ei atât de neclintită, ca o statuie a Dreptății. Nu-i lipsea decât balanța din mână.

– Probabil că știi, domnule Lacey, spuse doamna Van Duyvil, și cuvintele ei erau tăioase ca gheața, că trupul verișoarei dumitale nu a fost recuperat.

Domnul Lacey făcu fără să vrea un pas înapoi.

– N-am vrut... ăă... Transpira abundant în încăperea rece, sudoarea i se aduna în broboane pe frunte, iar Janie se întreba ce îl făcuse oare să pălească în asemenea hal. Nu voiam decât o fotografie. O amintire. A trecut atât timp de când n-am mai văzut chipul verișoarei mele...

Mama lui Janie făcu un pas, și juponul ei scoase un zgomot ca o pojghiță de gheață ce se crapă.

– De ce nu spui așa, domnule Lacey? Poftim!

Luă de pe măsuta din colțul încăperii o fotografie cu ramă de argint. Fusese făcută la Newport, cu câteva veri în urmă. În costum de bal, la nunta lui Bay.

Domnul Lacey luă fotografia din mâna mamei lui Janie, iar sprâncenele i se adunară într-o singură linie când o apropie de ochi. Janie înțelegea de ce strânge din ochi. Trăsăturile lui Annabelle erau neclare, acoperite în parte de ghirlandele de flori și de florile care fuseseră împletite în coafura ei complicată cu bucle. Era o fotografie mult mai bună a mamei sale, costumată în Ceres, Mama Tuturor, cu spice aurii în mâini, având corsajul împodobit cu broșe de diamant executate intenționat în formă de porumb. Stătea în spatele celor doi, urcată pe o mică platformă, ca și când ar fi binecuvântat unirea dintre Proserpina și Hades.

Janie considerase întotdeauna că nu este o idee bună să-ți îmbraci fiul în costumul lui Hades, dar nu se putea nega faptul că pantalonii negri și jacheta argintie îi veneau foarte bine lui Bay. Privea în jos la mireasa lui cu atâta afecțiune și uimire, încât Janie avea sentimentul că trăgea cu ochiul la ceva în mod necuviincios.

Domnul Lacey nu părea să fie încercat de aceleași sentimente.

– Trebuie să fie o greșeală, spuse el, dând la o parte fotografia. Aici nu este Annabelle.

Degetele doamnei Van Duyvil se strânseseră în jurul ramei fotografiei.

– Annabelle, vorbi ea rar, pe tonul folosit de regulă când discuți cu o persoană grea de cap, este cea din față. Cu soțul ei. Fiul meu.

Ultimele cuvinte răsunau în urechile lui Janie, rezonând cu suferința neexprimată. Janie interveni repede:

– Mai uită-te încă o dată, domnule Lacey. Nu seamănă foarte bine, știu...

– Doamnă Van Duyvil, domnișoară Van Duyvil, doamnă Newland, nu pot să vă spun cât de mult mă doare să afirm aceasta. Domnul Lacey nu părea deosebit de îndurerat. Era mai degrabă impacientat, ca și când ar fi participat la o întâlnire neplăcută, dar necesară, precum vizita la bancher. Asemănarea este slabă pentru că fata asta nu este Annabelle. Credeți că nu-mi cunosc verișoara?

– Memoria poate să vă joace feste, începu Janie, dar mama ei spuse în același timp:

– Așa cum ai recunoscut chiar dumneata, au trecut mulți ani de când nu ai mai văzut-o pe verișoara dumitale, domnule Lacey.

Anne era singura care nu spunea nimic.

– A fost într-adevăr o farsă, dar nu cu memoria mea.

– Permite-mi să-ți sugerez, domnule Lacey, rosti doamna Van Duyvil pe un ton sarcastic, să te întorci la amintirile dumitale și să ne lași pe noi cu ale noastre.

Un bărbat mai puțin îndrăzneț sau mai înțelept și-ar fi luat pălăria și bastonul și ar fi plecat. Dar domnul Lacey rămăsese proțâpît locului, cu picioarele ușor depărtate, bătând darabana cu pălăria peste genunchi.

De parcă era emoționat, își spuse Janie.

– Da, dacă aș putea, dar nu mi-aș ierta niciodată dacă v-aș lăsa în ignoranță.

– Nu se spune că ignoranța înseamnă fericire? Anne se aplecă peste tava de ceai, inspectând delicatesele. Sau poate că infamia înseamnă fericire? Ajungi să le încurci.

– Simt că e de datoria mea să vă spun că vărul meu, colonelul Lacey, avea o pupilă, o fată pe care o crescuse de mică, spuse domnul

Lacey, ridicând vocea ca să prevină orice întreruperi. Aceasta a fost crescută împreună cu Annabelle, ca două surori.

– Ce drăguț! comentă Anne repede. Mătușă Alva, nu s-a auzit cumva gongul pentru cină?

– Foarte amabil din partea dumitale să ne faci o vizită, domnule Lacey, vorbi mama lui Janie, pe un ton care sugera exact contrariul. Dar nu dorim să te mai reținem.

– Dar trebuie să mă ascultați!

Enervarea de pe chipul domnului Lacey, în timp ce încerca să le țină piept, era prima emoție reală pe care o arăta, își spuse Janie.

– Femeia din această fotografie nu este Annabelle. Este Georgiana. Georgiana Smith.

– Janie, o rogi tu pe Katie să aducă haina domnului Lacey? Domnul pleacă.

– Îmi dau seama cum s-a produs confuzia. Domnul Lacey făcu un pas înapoi și vorbi precipitat. Semănau foarte mult, și la trăsături, și la temperament. Existau, firește, și deosebiri. Annabelle era puțin mai înaltă. Iar George...

– George? șopti Janie și simți imediat privirea tăioasă a lui Anne.

– Georgiana, se corectă domnul Lacey. Ignorând-o pe Janie, se adresă mamei acesteia. Asemănarea dintre ele nu era întâmplătoare. Fiica din flori și toate celelalte, nu știți. Toată lumea știa, dar nimeni nu vorbea... ei bine, lucrurile au mers tot așa. Profită de tăcerea ofensată a doamnelor pentru a continua. Nu știu cum să vă fac să înțelegeți cum era în acea casă, doamnă Van Duyvil. George – Georgiana – era ceva ciudat cu ea. Am știut din momentul în care am cunoscut-o.

Și mă temeam pentru Annabelle.

– Așadar, încerci să-mi spui că soția fiului meu era și impositoare, și nebună, spuse mama lui Janie, pe un ton mai sec decât aranjamentul de iarbă uscată din globul de cristal de pe etajera șemineului.

– Nu! Adică, da. Adică era o impoștoare, dar nu nebună. Ambițioasă. Vicleană. Domnul Lacey se încinsese. Nu putea s-o suferă pe Annabelle, o invidia pentru poziția ei și își dorea tot ceea ce avea Annabelle. Era avidă după moșie.

Acea Annabelle pe care o cunoscuse Janie evita atenția celorlalți. Nu era ahtiată după un statut social sau după vreo poziție

în societate. Ba dimpotrivă. Singurul detaliu care suna verosimil din afirmațiile domnului Lacey era dragostea ei pentru casă.

Domnul Lacey coborî vocea.

– Mă doare să vă spun asta...

– Dar îmi imaginezi că ne vei spune oricum, îl întrerupse doamna Van Duyvil pe un ton răstit.

Pe Janie ar fi putut s-o amuze spectacolul oferit de mama ei, care era manipulată în propriul salon, redusă la neputință în fața insolenței pure, dacă n-ar fi simțit că toate trei sunt luate de o pală de vânt și aruncate în largul mării, iar acum săltau pe valuri cu cârma ruptă, nezărind la orizont nici un petic de uscat.

– ... dar am bănuir că în dispariția prematură a verișoarei mele era mâna Georgiane. Vedeți domniile voastre, Georgiana voia să se mărite cu mine. Văzând sprâncenele ridicate ale lui Anne, domnul Lacey se grăbi să adauge: În felul acesta ar fi devenit stăpână pe moșie. Odată Annabelle dispărută... s-a gândit că ar avea o șansă.

– Impostoare, nebună și ucigașă, spuse Anne, lăsându-se în fotoliu. Ce femeie întreprinzătoare! Mă simt extenuată numai să mă gândesc la toate acestea, nu ești de acord, Janie?

Janie murmură câteva cuvinte lipsite de importanță, căci mintea îi fierbea, îi clocotea. Se simțea precum Regina de Cupă din *Alice în Țara Minunilor* atunci când medita la trei lucruri imposibile înainte de micul dejun.

Mama lui Janie rămăsese în picioare, precum nevasta lui Lot transformată într-o stană de sare.

– M-am gândit că este mai bine să vă spun, rosti domnul Lacey în chip de scuză, dar în spatele cuvintelor se simțea satisfacția.

Mesagerul era încântat să fie purtătorul unor vești rele.

– Dar... dacă această domnișoară Smith a ucis-o pe Annabelle, izbucni Janie, cum de te-ai gândit că o vei găsi aici pe Annabelle?

Cuvintele ei îi smulseră pe toți din atmosfera paralizată.

– Și, în altă ordine de idei, interveni și Anne, de unde știm că dumneata ești cel care pretinzi că ești? Poți fi oricine.

În timp ce domnul Lacey încerca să bolborosească ceva, Anne spuse senină:

– Vezi? Este mult mai ușor să faci afirmații absurde decât să le dovedești.

– Ar putea fi ușor, spuse mama lui Janie cu o voce dogită. Dar există proceduri legale pentru a preveni astfel de afirmații.

– Calomnie? spuse Anne. Acesta e termenul, nu-i așa? Trebuie să-mi scuzi ignoranța. Vărul meu era jurist, eu nu sunt.

Iată cum răzbătea din nou durerea din spatele cuvintelor iscusi-te. Dar domnul Lacey nu părea să audă nimic. Își îndesă pălăria pe cap cu mai multă forță decât era necesar, ca un copil supărat că i se refuză o delicată.

– Nu este vina mea că fiul dumneavoastră s-a însurat cu o aventurieră. Îmi pare rău că vă dau vești proaste, dar aceasta e situația.

Acum, când nu se mai străduia să fie fermecător, pe chipul frumos al domnului Lacey se așternuse o umbră urâtă. Arătă cu degetul spre fotografia de pe masă.

– Femeia asta nu e Annabelle. Annabelle a murit acum șapte ani.

Trebuiau să treacă șapte ani pentru ca domnul Lacey să poată revendica moștenirea lui Annabelle.

– Va trebui să-i informez pe avocații mei, adăugă domnul Lacey în timp ce se retrăgea în hol.

Mama lui Janie răspunse cu demnitate, din vârful buzelor:

– Sper că avocații dumitale vor fi singurii oameni cu care vei discuta despre aceste afirmații absurde.

– Vreți să spuneți...? O, nu m-aș duce niciodată la gazete. Dar privirea îi alunecă într-o parte când rosti cuvintele. Scopul meu nu este să vă provoc și mai multă durere, ci numai... numai să pun lucrurile în ordine.

Și să ceară moștenirea lui Annabelle?

Era o nebulă să se gândească la așa ceva, dar nu aveau încotro. Trecură cu toții în frigul din hol, și Janie se uită din nou la domnul Lacey. Îi amintea de Teddy Newland, de Jock Rheinlander, de bărbații care participau vara la cursele de iahturi din Newport și ale căror râsete răgușite tulburau seratele muzicale ale mamei sale, dar asta nu însemna că nu era capabil de violență, sau de o acțiune energică pentru a-și satisface propriile interese.

Să ne gândim, de pildă, la Teddy. Indiferent ce-ai fi putut gândi despre Anne – iar Janie nutrea uneori gânduri nu tocmai frumoase în legătură cu ea –, divorțul cu care o amenința Teddy arăta foarte urât, ceva în genul lui Henric al VIII-lea care le tăia capul nevestelor sale după cum i se năzărea. Era și el, ca și regele, un tip de sportiv,

dispus să ia ce își dorește, atunci când dorește și găsim justificările după aceea.

Nu aveau decât cuvântul domnului Lacey în legătură cu faptul că Lacey Abbey era o moștenire afectată de condiție și că îi revenea lui, și nu lui Annabelle. Iar dacă nu era așa... ce-ar fi putut face ca s-o revendice?

Katie veni repede cu paltonul și bastonul domnului Lacey.

În timp ce domnul Lacey își trăgea pe umeri paltonul, mama lui Janie spuse cu demnitate:

– Trebuie să faci ceea ce crezi de cuviință, domnule Lacey. Dar te-aș ruga să nu uiți că în casa noastră este doliu. Și că dumneata afirmi că ești un gentleman.

Sensibilitatea acestor cuvinte avu efectul unei lovituri asupra lui Janie. Mama ei fusese toată viața o forță redutabilă, recunoscută ca atare. De ce? Deoarece prin dezaprobarea ei putea închide ușile de bal, putea goli lojile de la Operă, putea transforma o părere bună într-una proastă. Sentințele ei aveau putere de lege.

Dar nu și acum. Nu aici.

Janie avea sentimentul că strămoșii își dăduseră seama că zeii lor nu erau decât niște simpli idoli care, zdrobiți, se prefăceau în praf și pulbere. Mama ei stătea în propria casă, sediul puterii ei, înconjurată de toată maiestatea bogăției și a strămoșilor ei. Pentru prima dată însă, acest lucru nu mai era de ajuns. Ca un zeu din vechime, mama ei avea putere numai atât timp când dăinuia credința adulterilor ei – iar domnului Lacey nu-i păsa nici de Van Duyvil, nici de Bayard și nici dacă doamna Astor refuza să-l primească în vestita ei sală de bal.

La fel ca Annabelle. Sau ca femeia pe care o cunoscuse drept Annabelle.

Neavând o mână deasupra căreia să se incline, domnul Lacey schiță o plecăciune doar din gât.

– Doamnă Van Duyvil, doamnă Newland, domnișoară Van Duyvil, condoleanțele mele pentru pierderea suferită.

Și ieși cu o răbufnire de aer înghețat, țăcănind din tocuri pe scară.

– Minte, decretă Anne sec, în timp ce Katie se lupta să închidă ușa.

Mama lui Janie îi aruncă o privire dojenitoare.

– Ai grijă cum vorbești.

Acesta fusese cuvântul de ordine în copilăria lui Janie. *Pas devant les domestiques*¹, una dintre expresiile franțuzești pe care mama ei le găsea folositoare.

În mod ciudat, îi era milă de mama ei; parcă era martoră la un fel de crimă de lezmajestate. Nu era normal să-ți fie milă de un monarh absolut. Dar regatul mamei se năruia peste ea, și nici toți caii și toți oamenii regelui laolaltă nu-l puteau reface. Mai întâi divorțul lui Anne, apoi Bay, acum asta, toate aceste afirmații despre Annabelle!

Janie le urmă pe mama și pe verișoara ei înapoi în salon, simțindu-se ca și când s-ar fi întors pe scenă după ce piesa se jucase. Exact așa se și simțea, își spuse ea. Era o scenă dintr-o piesă de teatru, regizată și repetată. Numai că nu toți actorii dăduseră replica în mod corect. Se așeză la locul ei obișnuit, fiind tot mai convinsă de gândurile care îi munceau mintea. Domnul Lacey insistase să vadă fotografia, își rostise replica despre Georgiana Smith – oare existase vreodată o domnișoară Smith? – exact așa cum o repeta-se. Cu excepția momentelor când fusese întrerupt. Nu se așteptase la întreruperi.

Anne se duse spre fereastră și privi afară printre cutele perdelei.

– A plecat.

Mama lui Janie privea fotografia lui Annabelle cu o expresie indescifrabilă pe chip.

– Deocamdată.

Anne îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Doar nu-și închipuie că va crede cineva aiurelile astea!

– Oamenii cred orice. Doamna Van Duyvil își îngustă ochii, privind la fotografia nurorii sale. Proserpina trecuse de la primăvară la toamnă, în nuanțe de sepie. Mai ales dacă este adevărat!

– Mamă?

Janie se ridică din fotoliul ei.

– Nu mi-a plăcut niciodată. Impertinentă, insolentă, încăpățănată, mândră nevoie mare de familia Lacey și de domeniul lor. Ha! Mama ei puse fotografia la loc cu un gest atât de violent, că toate celelalte fotografii zăngăniră pe masă. Ce știm noi de fapt despre această femeie? Doar că l-a ademenit pe fratele tău și s-a strecurat

¹ Nu de față cu servitorii (în limba franceză, în original) (n.tr.)

în familia noastră. Nu aş fi surprinsă să aflu că este exact așa cum a spus musafirul nostru.

Cuvintele ei căzură peste Janie ca o furtună de gheață, fiecare dintre ele rănind-o ca un ciob tăios.

– Dar i-ai spus domnului Lacey...

– Că este o prostie? Bineînțeles că așa i-am spus. Nu putem îngădui să planeze îndoieli cu privire la părinții lui Sebastian. Vocea doamnei Van Duyvil se frânse la ultimul cuvânt. Își mută mândră privirea de la Janie la Anne. Să nu suflați nici o vorbă despre asta! Lăsați-mă să rezolv cum știu eu problema cu domnul Lacey.

– Și ce-o să faci? se interesă Anne.

Dar doamna Van Duyvil nu răspunse. Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă, iar trena lungă a fustei sale agăță piciorul mesei; fotografia cu Bay și Annabelle căzu pe jos și sticla se făcu țândări.

Capitolul 7

Londra, mai 1894

– Trebuie să plec, Bay, îi spuse Georgie domnului Van Duyvil.

Parcă trecuse un an de când o ținuse de mână. Soarele care auri-se frunzele devenise acum apatic și rece; vocile oamenilor din jurul lui erau stridente, precum croncănitul ciorilor.

– Dă-mi voie să te ajut să ajungi la o trăsură.

Nu mai ceruse alte explicații, și Georgie îi era recunoscătoare pentru asta, atât de recunoscătoare, încât nu mai protestă nici când îi puse o mână sub cot. Știa că ar fi putut să-i spună că nu îi trebuia sprijinul lui, dar o durea capul; soarele îi arunca curcubeie la colțurile ochilor. Și era un sentiment plăcut, cel pe care îl avea în ultima vreme, că există cineva care are grijă de tine; era bine să se înfășoare în umbra lui Bay, îngăduind trupului său masiv să se interpună între ea și lume.

Dar nu trebuia să se obișnuiască cu asta. Mânia și disperarea se luptau în sufletul ei. Ce făcuse oare ca să fie condamnată în felul acesta, să-și trăiască viața ca o ființă hăituită?

Cea mai cumplită crimă a ei era că la 17 ani fusese nesăbuită.

„N-ai decât să spui cui vrei”, spusese Giles, „nimeni nu te va crede”.

Bay o conducea departe de potecă, pe lângă dădacele cu cărucioare și copiii care se fugăreau unul pe altul, țâșnind prin fața și prin spatele lor. Georgie închise ochii, simțind cum o cuprinde un nou val de amețală. De vină era faptul că nu se hrănise, atâta tot. Un rulou cu cârnat sau niște pâine cu brânză. Imediat ce va avea ceva în stomac se va simți mai bine. Nu voia, nu putea să-l lase pe Giles s-o învingă.

Nu din nou.

– E în ordine. Vocea ei era ca un hârâit. Mă descurc.

– Sunt sigur, spuse Bay, dar nu-și luă mâna de sub cotul ei. Acor-dă-mi privilegiul să mă simt util.

– Ce mai privilegiu! spuse Georgie morocănoasă, mai-mai să izbucnească în lacrimi, deși nu era dispusă să recunoască asta.

Nu dorea decât să-și ascundă fața în vesta lui, să se cufunde în căldura trupului acestuia. Dar se ținea tare. Bay o strânse de cot.

– Nu vrei să mă lași pe mine să apreciez asta?

Ajunseră în Aldford Street. Bay pocni din degete spre o trăsură, o ajută pe Georgie să urce, apoi se așeză și el alături de ea. Georgie se ținea de curelușă și privea pe geam afară, spre parc, la florărese și la copiii zglobii, la americanii care nu aveau gusturi vestimentare. Banalitatea peisajului ar fi trebuit să-i domolească temerile, dar, din contră, le accentua. Noaptea, pe întuneric, ar fi putut să respingă imaginea lui Giles, să-și spună că imaginația îi joacă feste. Nu însă și aici, în plin soare, în mijlocul copiilor care se jucau, unde coșmarurile nu ar fi trebuit să existe aieva.

Trăise ani întregi uitându-se cu teamă în jur după Giles, dar Londra era un oraș mare, un loc unde oamenii se puteau pierde. Iar Giles nu s-ar fi gândit niciodată, nu și-ar fi imaginat niciodată că Georgie ar fi putut ajunge pe scenă. Nu avusese niciodată prea multă imaginație. Știa asta, chiar și atunci când era îndrăgostită până peste cap, pe când el abia venise la moșia lor, o prezență agreată în societatea lor restrânsă.

Era cu o femeie. Moștenitoarea unei averi considerabile? Ar fi trebuit să-și imagineze că, mai devreme sau mai târziu, Giles va veni la Londra să-și încerce norocul pe marea piață a căsătoriilor. Avea o părere foarte bună despre calitățile sale fizice, care, combinate cu farmecul domeniului Lacey Abbey, i-ar fi putut aduce

o femeie care să înlocuiască ceea ce considera că Annabelle îi furase pe nedrept, banii care stăteau neatinși și intangibili, pe numele ei.

Trăsura se opri în fața teatrului D'Oyly Carte.

– De ce ne-am oprit? Ce s-a întâmplat?

Georgie încercă să nu se lase copleșită de îngrijorare. Putea fi orice, de la un cal năvălaș la un coș cu mere vărsat pe stradă.

Se clătină când trăsura întoarse în urma altei birje și opri în fața hotelului Savoy.

– Am camere la Savoy, spuse Bay. Mă gândeam... se uită la ea și aproape că își înghiți cuvintele; totuși, continuă: Cred că o să fii în siguranță aici. Știi, cândva, a fost o fortăreață. Dacă a fost suficient de bună pentru Ioan de Gaunt...

Georgie ar fi vrut să dea o replică frivolă, ceva despre reputația ei, dar cuvintele nu refuzau să iasă... Spuse pe un ton scăzut:

– Nu e nevoie să-ți dai atâta osteneală. Ai făcut mai mult decât trebuie.

Mâna lui Bay se întinse după mâna ei, dar căzu la jumătatea distanței.

– Ai trecut printr-un șoc, spuse el, și Georgie simți până în străfundul sufletului îngrijorarea din vocea lui. Ia cel puțin un coniac.

– Eu...

– Vreți să merg mai departe? întrebă vizitiul. Mai sunt două trăsură care așteaptă în spatele meu.

– Nu, spuse Bay în același timp în care Georgie spunea da.

Giles fusese soldat cândva. Nu participase la prea multe acțiuni, dar se menținuse în formă, căci trăgea cu arma, călărea, făcea scrimă. Putea să pară impasibil la prima vedere, dar Georgie știa că devenea necruțător când era vorba de interesele lui, un om cu atât mai nemilos, cu cât nu gândea prea mult.

Dacă Bay îi stătea în cale, Giles va lovi mai întâi și se va gândi la consecințe abia după aceea. Adunându-și forțele, Georgie îngăimă:

– Aș prefera să mă duci acasă. Aș vrea... aș vrea să mă odihnesc. Cred că am stat prea mult la soare.

Bay spuse perfect stăpân pe sine:

– Ai de gând să fugi.

Georgie își ascunse degetele în faldurile fustei.

– De ce spui asta?

Buzele lui Bay schițară un zâmbet ironic.

– Pentru că te cunosc.

– Mă cunoști de numai trei luni de zile!

– Și nu este suficient? întrebă el, și din vocea lui răzbăteau și resemnarea, și umorul deopotrivă, acceptarea forțelor care scăpau controlului său.

Cum putea ea să se certe cu el? Era adevărat; și ea simțea că îl cunoscuse mai bine în trei luni decât îi cunoscuse pe majoritatea oamenilor în trei ani.

– Dacă trebuie să fugi, cel puțin lasă-mă să te ajut. Te rog!

– Foarte bine.

Georgie îi oferi brațul și îl lăsă s-o ajute să coboare, simțind cum hotărârea ei se clătinase puțin câte puțin, mai întâi în privința trăsuri, acum în această privință. Ce urma? Nu marile decizii sunt cele care schimbă cursul vieții cuiva; micile concesii sunt cele care contează. Se retrase puțin în timp ce Bay îl plătea generos pe vizitiu.

– Ce vor gândi oamenii de la hotel?

– Chiar îți pasă? strâmbă Bay din nas.

– Îmi pasă pentru tine. Nu intenționase să sune astfel. Georgie ținea capul plecat când intrară pe ușa de stejar. Vreau să spun că reputația ta contează mai mult decât a mea. Dacă află vreunul dintre prietenii tăi americani?

– Vrei să spui unii ca Rheinlander?

Holul strălucea în lumina becurilor electrice, ramele auri-te ale oglinzilor aruncau scânteii, la fel ca și clienții hotelului, plini de aur. Georgie se simțea cumplit în mijlocul acelei opulențe americane.

– Jock o să mă bată pe umăr și o să spună că sunt o jigodie vicleană, iar Carrie o să le trimită tuturor prietenilor ei scrisori pline de comentarii ușor voalate despre desfrâul de pe continent.

Georgie simțea cum ghetele ei prăfuite se afundă în covorul gros.

– Dar mama ta?

Pe chipul lui Bay trecu o expresie de cinism involuntar.

– Se va plânge de manierele europene, dar în secret va fi mândră că sunt mai bărbat decât tatăl meu.

– De aceea ai...

– De aceea ce? Bay se întoarse spre omul de la recepție. Camera 618.

De ce cultivase prietenia cu Sir Hugo, fu Georgie cât pe ce să întrebe. O încercare de a-și dovedi bărbăția, de a-i face pe plac mamei sale, chiar și în mod indirect.

Georgie privi în jos la mânușile ei simple din bumbac.

— Nu contează!

Încerca să abată discuția de la subiect, se agăța de tot felul de nimicuri ca să-și liniștească temerile. Oare felul în care ușile liftului electric se închiseseră în urma lor imprimase fiecărei acțiuni un caracter ineluctabil? Sau simțurile i se ascuțiseră numai pentru că se întâlneau cu Giles și se transformase dintr-o persoană rațională, care gândea limpede, într-un animal hăituit, care vedea o primejdie în orice și în oricine?

Acesta era Bay, își spuse ea în timp ce liftul urca. Cel care nu-și permisese altceva în trei luni decât s-o prindă de mână în parc. Nu era Giles; firește, nimeni nu se putea purta așa cum se purtase Bay fără să comită și anumite greșeli. Până și perversul cel mai răbdător își trăda la un moment dat intențiile.

Dar nu rămăseseră niciodată singuri până atunci.

Bay răsuci cheia în broască și ușa se deschise, lăsând să se vadă salonul cu mobilă tapițată cu mătase galbenă, la fel ca draperiile ferestrei, care, trase într-o parte, încadrau Tamisa în toată splendoarea ei. O ușă întredeschisă lăsa să se zărească un pat somptuos, plin de perne. Bay închise ușa dintre cele două camere, și Georgie simți că se sufocă, căci își ținuse fără să vrea respirația.

Aflați în capetele opuse ale încăperii, ochii lor se întâlniră.

— Parcă ziceai ceva despre un coniac? Întrebă Georgie.

Îndrăzneala îți conferă siguranță de sine. Îi face pe oameni să creadă că sunt umblați prin lume. O invidia cumva pe Kitty, care fusese învățată să lupte pentru ea însăși încă din clipa în care se născuse, croindu-și drum prin viață dând din coate, încă din leagăn. Georgie fusese crescută ca o doamnă, ceea ce, aflase ea ulterior, nu îi era de nici un folos în afara salonului.

— Sec sau cu apă? Întrebă solemn Bay, dar ceva în ochii lui o făcu pe Georgie să întoarcă privirea și să privească la soarele care sclipea în apă și peste arcadele elegante ale podului Waterloo.

— Nu contează.

Își încheștă palmele de pervazul ferestrei. Mânușile ei arătau jalnic și ieftin pe lemnul lustruit. Hotelul Savoy fusese construit cu patru ani în urmă, totul părea scump și nou. La fel ca și Bayard Van Duyvil. Locul lui era, pe drept cuvânt, într-o cameră ca aceasta. Dar nu și al ei.

Georgie se întoarse, respiră adânc și acceptă paharul bombat cu coniac.

— Până la fund!

Sorbi puțin din el, ținu băutura pe limbă și îi simți pișcătura din spatele aromei dulcegi. Bay ținea paharul în palmă, ca să-l încălzească. Stătea la o distanță respectuoasă de ea, lângă șemineul în care nu ardeau cărbuni.

— Ce intenții ai?

Georgie se așează cu grijă pe un fotoliu frumos tapițat.

— Mă gândeam să mă duc la Edinburgh. Sunt sigură că și acolo sunt teatre. Sau la Paris. Vorbesc franțuzește, doar e la modă. Oricum, mai bine decât italiana.

— Dar merită?

Bay așează paharul pe o mäsută. Georgie privea fix la paharul ei, simțind că îi ard ochii și sufocată de un nod în gât.

— E mai bine decât cealaltă opțiune.

Bay se așează pe jos lângă fotoliul ei, încrucișându-și picioarele. Georgie simți cum o trage în jos, căci tivul i se prinsese sub genunchiul lui.

— De ce te temi atât de rău de el?

Georgie își eliberă fusta.

— Păi... cândva, i-am luat lui Giles ceva ce își dorea. Nu este genul de om care uită ușor așa ceva.

Bay rămase tăcut. Aștepta, uitându-se în sus, la ea. Georgie apucă mai strâns paharul de coniac între palme.

— Giles dorea să se însoare cu Annabelle. Moșia ca atare nu merita, dar rămăseseră niște bani de la mama lui Annabelle... Georgie se întrerupse, silindu-se să fie sinceră, să mărturisească adevărul, chiar dacă o durea până în străfundul inimii. Ar fi fost mult mai ușor să-l descrie pe Giles ca pe un om rău, hain la suflet, dar lucrurile nu erau niciodată atât de simple. Privi la Bay cu ochi de animal încolțit.

Nu era vorba numai de bani. Cred că își închipuia că e îndrăgostit de Annabelle. În felul lui.

O iubire periculoasă, acaparatoare, o dorință de a vâna și de a poseda. Annabelle ar fi trebuit să fie nu numai soția, ci și prada lui. Cel puțin atât timp cât mai persista atracția. Giles era genul de om care înhăța o jucărie și o strica după aceea, când se plictisea de ea.

– Înțeleg că, ... ăăă ... Annabelle nu-l voia?

Vocea lui Bay era blândă, inofensivă.

– Nu. Vocea lui Georgie era răgușită. Nu, nu-l voia.

Se gândise de nenumărate ori la asta, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi cedat cu toții, dacă Annabelle s-ar fi măritat cu Giles. Dar n-ar fi putut. Nu se putea întâmpla decât așa cum se întâmplase. Piesa se jucase de la sine, iar și iar, și întotdeauna se sfârșise la fel, ca o prezentare a ruinelor de la Pompei.

– Cred că știu ce s-a întâmplat după aceea. În vocea lui Bay se simțea o mânie reținută, cum nu mai auzise până atunci. Domnul Lacey nu s-a împăcat cu refuzul. A venit după tine. Și de atunci fugi mereu de el. Așa este?

Georgie încercă să spună ceva, dar buzele ei refuzau să se miște. Încuviință din cap fără o vorbă. Capul ei izbit de perete; nechezatul disperat al iepei care se lupta să fugă din boxă; praful și fânul, și gustul de sânge din gură. Lacrimile începură să-i curgă în tăcere pe obraji, lăsându-i dăre pe față și picurând pe corsajul rochiei. Georgie dădu să le șteargă, dar continuau să se prelingă și să cadă, neîncetat, ca o ploaie.

– Georgie...

Nu-l vedea pe Bay, dar îi simțea mâinile care luau blând paharul de coniac din mâinile ei, auzi clinchetul ușor făcut de acesta atunci când îl așează pe măsută.

– Georgie, acum nu mai poate să-ți facă rău.

Ea se înecă și sughiță.

– Nici tu nu crezi asta cu adevărat.

Așa spunea toată lumea. Dar bineînțeles că Giles putea să-i facă rău. Fusesse întotdeauna mică și vulnerabilă. Nu se gândise niciodată la asta, niciodată nu-și dăduse seama cât este de mică, până în momentul în care Giles o silise să-și dea seama de propria slăbiciune, de limitele puterii ei.

Bay îi puse în mână o batistă, simți între degete textura pânzei spălate și apretate. Parcă era și păcat s-o pătezi cu lacrimi.

– Mulțumesc, reuși ea să murmure.

Pe batistă era o monogamă. Simțea sub degete literele brodate. Inspiră adânc, încercând să își recapete stăpânirea de sine.

– Cred că ai dreptate. Nu poate să-mi facă rău dacă nu mă găsește.

— Nu poate să-ți facă rău dacă ești măritată cu mine. Bay se ridică în genunchi lângă fotoliul ei. Mărită-te cu mine, Georgie.

Georgie încercă să se îndrepte de spate, pierzând batista lui Bay printre faldurile rochiei. Lacrimile încă îi mai ardeau ochii; îl vedea pe Bay ca într-un caleidoscop, chipul lui blond se răsucea mereu, cu contururile estompate.

— Nu spune prostii!

— Vorbesc serios, Georgie. Bay ridică batista și i-o dădu. Georgie o primi cu degete tremurătoare. Mărită-te cu mine! Și n-o să-ți mai poată face nimic.

Georgie se afundă mai mult în fotoliu, încercând să rămână detașată, departe de el. Își încheștă mâna pe batista lui Bay.

— Nu ești în pas cu vremurile. Ar fi trebuit să trăiești la curtea regelui Arthur.

— Nu este vorba de un gest cavaleresc.

Bay se lăsă pe călcâie și înclină capul pe spate, ca să privească în sus la ea. Georgie trebuia să lupte cu ea însăși, ca să nu se aplece în față și să îi netezească părul ciufulit de pe frunte.

— Sunt egoist, nu nobil. Când sunt cu tine, restul lumii dispare. New Yorkul poate să se scufunde în port, Londra poate fi luată de Tamisa, nimic nu mai contează. Se strâmbă. Nu mă exprim prea bine, nu-i așa? Vreau să spun că nu vreau să renunț la tine. Și există numai o singură cale de a fi sigur că te țin lângă mine.

Căsătoria. Pentru o clipă, Georgie se lăsă purtată de acest vis, plin de flori de portocal și dantelă veche. Strânse din ochi, simțind din nou împunsătura lacrimilor; gâtul i se uscăse și o durea.

— Ești un Van Duyvil. Nu poți să te însori cu o fată din cor.

— Dar nu asta ești în realitate, nu-i așa?

Georgie scoase un zgomot care semăna pe jumătate cu un hohot de râs, pe jumătate, cu un sughit.

— M-ai văzut pe scenă. În pantaloni scurți. Știi exact ce sunt.

— Da, știu. Bay îi luă delicat ambele mâini în mâinile lui. Față de mine nu trebuie să te prefaci, Annabelle.

Tâmpilele lui Georgie începură să zvâcnească dureros, își simțea limba încheiată și grea.

— De ce mi-ai spus așa?

– Nu trebuie să te prefaci în fața mea, spuse Bay, strângându-i ușor mâinile. Ți-am ghicit de mult secretul. Am știut aproape de la început.

– Secretul meu!

Georgie simțea cum i se dilată pupilele, cum i se înnegurează privirea.

– Te-ai dat de gol prima dată când ai rostit *Annabelle Lacey*, îi explică pe un ton serios Bay. De fiecare dată când rosteai numele acesta, te poticneai, ca și când ar fi trebuit să-ți amintești că trebuie să fie altcineva. Și apoi era ceva în vocea ta, în purtarea ta, în felul în care priveai atunci când vorbeai despre domeniul Lacey Abbey...

– Ți-am spus... Georgie simțea că se îneacă într-o mare de cuvinte, încercând să iasă la suprafață de sub valul furios. Am fost doamna de companie a lui Annabelle. Am fost crescută împreună cu ea.

– Georgie! Nu mă mai privi așa! Bay o apucă de încheietura mâinilor, iar ochii lui albaștri erau plini de îngrijorare. Niște ochi precum cerul fără nor. Nu ți-am spus toate astea ca să te sperii, numai ca să știi... că știu. Că sunt de partea ta.

– Nu pot... nu sunt... nu sunt Annabelle.

Vocea ei suna ca un hârșăit. Georgie nu-l putea învinui pe Bay că nu o crede. Nu reușea să nege cu foarte multă convingere.

– Annabelle s-a dus. Nu înțelege? Annabelle s-a dus.

Bay se ridică încet în picioare, privind în jos spre ea. Uitase cât este de înalt. Se gândise mai mult la mintea decât la trupul lui.

– Ți-e teamă că o să te găsească vărul tău?

– Nu este... eu nu sunt... da, este vărul meu, dar... Numai nelegitim.

Cuvintele refuzau să iasă; nu putea să le articuleze. Bay îi puse mâna pe umăr.

– Nu poate să-ți facă nimic dacă te măriți cu mine.

Georgie se îndepărtă și începu să râdă aproape isteric:

– Nu cumva vorbesc strămoșii tăi olandezi feudali din tine?

Bay făcu un pas înapoi, privind cu atâta duioșie și compasiune, încât lui Georgie îi venea să-și smulgă părul din cap și să urle.

– Este logic. Indiferent de ce ar fi fost capabil în trecut, nu va risca să provoace un incident cu soția unui străin înstărit. Vei fi

doamna Bayard Van Duyvil, aflată sub protecția Statelor Unite ale Americii.

– O țară întreagă care să mă protejeze pe mine? Vocea ei părea dogită, zeflemitoare. Știa că este nepoliticoasă, dar alternativa ar fi fost și mai rea. De unde scoți toate astea? Eu sunt un rebut, indiferent cum privești lucrurile.

– Nu pentru mine. Bay rămase pe loc, la mai bine de un metru distanță, cu mâinile atârând în jos, dar îi simțea privirea ca pe o atingere concretă. Când îmi vorbești, știu că vorbești *cu mine*. Nu privești dincolo de mine ca să o vezi pe mama mea sau numele meu. Nu chicotești și nici nu pretinzi că ai păreri pe care nu le împărtășești, numai ca să-mi faci mie pe plac.

– Vrei să spui că mă placi pentru că te insult? Întrebă Georgie.

Bay făcu o jumătate de pas înainte și se opri cu mâinile încleștate pe coapse.

– Îmi placi pentru că ești tu. Pentru că nu ți-e teamă să spui ceea ce gândești. Pentru că nu te prefaci.

– Oh, Bay. Georgie se înecă într-un suspin sau un oftat, nici ea nu știa. Nu sunt decât prefăcătorie. Ți-am spus asta încă de când ne-am cunoscut.

Parcă se petrecuse în altă viață noaptea aceea oribilă când se plimbaseră pe un ger mușcător până la Criterion, când Kitty se dăduse bine pe lângă Sir Hugo și alături de ea pășise un străin. Era incredibil că fusese o vreme când nu cunoscuse nici cea mai mică urmă de emoție de pe chipul acestui bărbat, fiecare modulație a vocii, când nu putuse anticipa cuvintele lui înainte de a le rosti pe ale ei.

– Cred că ești cea mai sinceră persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Georgie închise ochii ca să alunge lacrimile care îi ardeau pleoapele.

– Ți este milă de mine, atâta tot. Măine-dimineață vei avea altă părere. Nu vreau să te nenorocesc, Bay. Departe de mine gândul ăsta.

– Nu ești nenorocirea mea. Ești...

– Pacostea ta? sugeră Georgie cu umor negru. Blestemul tău? Blestemul familiei Van Duyvil?

Colțurile ochilor lui Bay se încrețiră. Era o expresie tipică lui, exprimând amuzament, răbdare și o anumită resemnare ironică, care nu se potriveau cu farmecul lui blând.

– Nici vorbă de așa ceva, Georgie. Nu ești nici pacostea și nici blestemul meu. Dar aș fi mândru să te pot numi soția mea. Dacă mă vei accepta.

Dacă îl va accepta? Nu se exprimase corect. Georgie își propti palmele în brațele fotoliului tapițat ca să se ridice în picioare.

– Este un vis frumos, Bay, spuse ea, și fiecare cuvânt pe care îl rostea o durea. O durea să ucidă un vis, ca atunci când smulgi petalele unui trandafir în plină floare. Dar dacă planta e bolnavă? Ce mai faci atunci? Dar chiar dacă lucrurile nu ar sta așa cum stau... tot n-ar merge, Bay.

Chipul lui Bay se întunecă.

– Credeam că... te rog să mă ierți că am îndrăznit să-mi închipui prea mult... credeam că ții și tu puțin la mine.

Durerea din spatele cuvintelor lui o răni până în adâncul sufletului. Știa că acesta era momentul când ar fi trebuit să se retragă și să-i spună cu răceală că se înșela și că îl aprecia ca prieten, dar nu avea pentru el altfel de sentimente. Dar îi spusese deja atât de multe minciuni, cel puțin prin omisiune dacă nu altfel. Nu mai putea.

– Țin prea mult la tine, ca să te las să-ți pierzi capul din cauza mea. Ar fi putut spune atât de multe platitudini, dar era datoare să fie sinceră față de el, chiar dacă asta îi sfâșia sufletul. Georgie se sili să privească la Bay, să-i întâlnească privirea și să-i mărturisească adevărul, chiar dacă era numai o jumătate de adevăr. Mi s-a spus că sunt o epavă, că există case speciale pentru femeile ca mine; pentru femei căzute. Giles...

Ce ciudat era să vorbească ca o tânără domnișoară, să-și regăsească cuvintele ca și când ar mai fi fost tână domnișoară de odinioară.

– Merită să fie împușcat. Buzele lui Bay se albiră. Georgie, asta este păcatul lui, nu al tău. Dacă te-a forțat...

– Oprește-te, te rog! Nu putea suporta așa ceva. S-o forțeze? Își închipuise că este îndrăgostită de Giles. Până în momentul când îi smulsese brațele din jurul gâtului lui și o îmbrâncise în perete, turnându-i în ureche vorbe otrăvitoare, în timp ce trupul lui îl pedepsea pe al ei. Își amintea durerea și stupoarea ei, când

visul se transformase într-un coșmar. Nu contează, Bay. Chiar dacă nu am fost silită, nu știu dacă aş putea fi o soție adevărată pentru tine.

Gata. Cuvintele pe care nu era sigură că le poate pronunța fuseseră rostite. Vedea nedumerirea de pe chipul lui Bay.

– Nu înțeleg.

– Eu... când mă gândesc că... că ar putea să mă atingă cineva...

Georgie simți cum cuvintele i se sting în gâtleej.

– Sărmana mea Georgie.

Bay străbătu distanța dintre ei dintr-un singur pas lung. Întinse mâna spre ea, apoi se răzgândi. Vocea lui Georgie părea să vină de undeva, de departe, sacadată și fragilă.

– După cum vezi, este imposibil.

Bay întinse o mână spre ea, foarte încet și cu mare precauție. Georgie își puse mâna în palma lui, lăsându-l s-o ridice în picioare.

– Te temi de atingerea mea?

– Uneori. Sunt momente... rosti ea cu dificultate. Erau momente când nu putea face deosebirea dintre realitate și plăsmuire, când trecutul o apăsa. Sesizând expresia de durere de pe chipul lui Bay, adăugă repede: Dar nu din cauza ta! Știu că n-o să-mi faci niciodată răul!

Oricum, nu fizic. Dar o durea inima; își spunea că aceasta se împietrise cu mulți ani în urmă și nu mai putea simți nimic.

– Îmi dai voie?

Bay îi cuprinse delicat obrazul într-o mână. Știind că se joacă cu focul, Georgie se lăsă să plutească în derivă, cu ochii închiși, refugiindu-se în căldura și tandrețea mâinii lui, iar durerea se amesteca cu plăcerea.

Simțurile îi erau trezite la viață, conștiente de fiecare respirație a lui, de fiecare senzație, de foșnetul blând al hainelor lui, în timp ce se mișca; schimbarea luminii din spatele pleoapelor ei închise și fața lui care se apropia mai mult de a ei; suflul respirației lui pe obrazul ei, pe buze. Bay, își aminti ea, este Bay.

Buzele lui le atinseră pe ale ei cu infinită blândețe, o atingere fugară, o clipă și dispăru. Georgie deschise ochii încet, abia respirând; o dureau toți mușchii ca după o călătorie lungă.

Cu un gest scurt, Bay îi ridică mâna spre buzele lui.

– Știi că nu te-aș forța niciodată?

– Știu.

În mintea și în inima ei știa asta. Dar nu putea garanta pentru restul ființei sale.

El nu făcu nici o încercare s-o sărute din nou. Georgie nu știa sigur dacă simțea ușurare sau dezamăgire. Bay se juca în schimb cu degetele ei.

– Va fi o experiență... pentru amândoi. Știi, eu... nu m-am culcat niciodată cu o femeie.

Georgie se lovi cu picioarele de fotoliu când făcu surprinsă un pas înapoi. Lăsă capul pe spate ca să se uite la el.

– Serios?

– O să ne descoperim drumul împreună. Bay își împleti degetele printre degetele ei, și senzația oferită de mâna lui goală pe mâna ei era cumva mai intimă, mai apropiată decât orice împreunare grăbită. O să faci un bărbat cinstit din mine, nu-i așa?

Întorcea situația în favoarea ei, se lăsa în puterea ei. Așa era firea lui Bay, își spuse Georgie. Nu conta că nu era decât o fată simplă, dar o făcea să se simtă ca o regină cu numai câteva cuvinte.

– Ar trebui să te însori cu o domnișoară Livingston sau cu o Van Cutare, spuse ea, cu voce aspră.

Fruntea lui Bay se încreți.

– Ce contează numele? „Indiferent de nume, trandafirul va mirosi la fel de frumos.”¹

– Nu e un exemplu fericit.

– Adevărat. Dar te rog să mă crezi că sunt destul de matur ca să știu ce vreau. Și cită încet: „Să nu admit impedimente/ în fața căsătoriei minților adevărate.”²

Georgie lăsă capul în jos, peste mâinile lor împreunate, și murmură cu voce înăbușită:

– Simt asta de mai multe săptămâni. Dar știam... că nu înseamnă nimic, că nu poate fi nimic în toate astea.

– Tu ești țința mea, busola mea, steaua mea călăuzitoare. Bay își eliberă un deget și îl puse sub bărbia ei, ridicându-i fața spre a lui. Nu trebuie să mergem direct la New York. Mergem mai întâi la Paris și la Veneția. Vom călători în alte colțuri ale globului. Mărită-te cu mine, indiferent sub ce nume, numai să trăiești cu mine și să fii iubirea mea.

¹ Replică din *Romeo și Julieta* (actul II, scena 2) de William Shakespeare (n.tr.)

² Vers din *Sonetul 116* de William Shakespeare (n.tr.)

Nu ea era steaua călăuzitoare; aceste cuvinte o scoteau din bârlolul unde se ascunsese, așa cum marinarii urmează cântecul sirenei până la capătul mării.

— Alte vorbe de împrumut? spuse ea.

— Dacă vorbele mele ar fi destul de iscusite, ți le-aș oferi, spuse el. Le accepți, te rog, pe acestea? Te iubesc. Sună atât de banal, nu-i așa? Dar simplu și adevărat. Te iubesc și nu vreau să te pierd acum, când te-am găsit. Și am să mă străduiesc, am să mă străduiesc din răputeri să fiu un soț bum pentru tine.

Se simțea prinsă ca o muscă în pânza păianjenului; nu putea să-l accepte, dar nici nu avea puterea să-l respingă.

— Îmi pare rău, Bay. M-am... m-am ascuns atât de mult timp, spuse ea, lașă.

Bay îi trecu un braț pe după umeri, adăpostind-o în curbura trupului lui, unde capul ei se odihnea perfect chiar sub bărbia lui.

— Te simți oarecum ca un expatriat, nu-i așa? spuse el, vocea fiindu-i înăbușită de părul ei. Nu mai știi în ce limbă să visezi. Și nici ce parte din tine este reală.

— Da. Georgie își îngropă fața în vesta lui, simțind cum toată fermitatea ei se topește. Cum putea să renunțe la el, când îl cunoștea mai bine decât se cunoștea pe ea însăși? Iubea felul lui de a percepe lucrurile, aerul gânditor, modul în care privea lumea mai întâi dintr-un unghi și apoi din altul, cântărind întotdeauna vorbele înainte de a le rosti, văzând întotdeauna toate aspectele unei dezbateri. Îl iubea pentru asta. Îl iubea. Este înfricoșător să iubești pe cineva. Mai bine să-și spună că este o propunere de afaceri sau un gest generat de instinctul de autoconservare, că se mărita cu el ca să scape de Giles sau ca să-și asigure viitorul. Propriul interes, atât și nimic mai mult. Dar nu era așa! Făcu o ultimă încercare să-l elibereze. Nu știi dacă pot fi Annabelle. Viața aceea s-a dus.

— Nu trebuie să fii, dacă nu dorești.

Ea simțea cum bărbia lui se mișcă în părul ei, în timp ce înclina capul în jos.

— Întotdeauna m-am gândit că Orsino ar fi trebuit s-o numească pe Viola *Cesario*, chiar și după ce aceasta a renunțat la pantaloni, a adăugat el pe un ton meditativ.

Georgie se simțea sfâșiată între lacrimi și răs. Numai Bay. Numai Bay ar fi putut spune așa ceva. Se răsuci în brațele lui, ridică

o mână și îi cuprinse obrazul; îi simți pielea caldă și aspră sub degete, America ei, patria abia găsită.

– Te iubesc, spuse ea încet. Te iubesc atât de mult.

Bay îi dădu la o parte o buclă de pe față.

– George, șopti el duios. George a mea.

Capitolul 8

New York, 1899

George. Georgiana. Giles.

George. Georgiana. Giles. Trenul care se îndrepta spre nord hârșăia pe șine, clătînându-se, în timp ce ieșea din oraș, trecând pe lângă blocurile de locuințe și fabrici, pe lângă ferme și lăptării. În gâfăitul lui ritmic, Janie auzea cele trei nume repetându-se la infinit unul după altul. George. Georgiana. Giles. Niște sunete golite de sens, ca niște cântece pentru copii, căci rostirea repetată le răpea orice semnificație.

Se întoarse să privească pe geam, dar o izbi frigul și fumul de cărbune, care conferea clădirilor din depărtare aerul unui tablou franțuzesc, numai niște contururi estompate și siluete vagi până reușeai să le deslușești bine. Cartea pe care o alesese pentru călătorie stătea nedeschisă în poala ei, cu paginile netăiate. Era o carte de aventuri, continuarea romanului *Prizonierul din Zenda*¹, pe care îl devorase cu o plăcere vinovată în intimitatea camerei sale. Abia aștepta să apară următorul, *Rupert de Hentzau*, dar acum mintea ei refuza să citească, preferând să se gândească la acel stup zumzăitor care era clădirea ziarului *World*, unde poate că domnul Burke îi dicta operatorului de telegraf, chiar în acest moment, mesaje sacadate.

Mâna unui bărbat coborî pe spătarul scaunului ei și o smulse din reverie. Janie se apucă repede să taie paginile cărții; erau anumiți

¹ Roman de aventuri (1894) al scriitorului și dramaturgului britanic Anthony Hope. Personajul negativ din acest roman, Rupert de Hentzau, este eroul principal și titlul următorului roman (1898), o continuare a primului. (n.tr.)

bărbați – știa și ea lucrul acesta – care aveau obiceiul să ocupe locul de lângă o doamnă neînsoțită. Cea mai bună metodă de a se apăra era să se prefacă absorbită de lectură.

Începu, așadar, să taie energic paginile cărții, imaginându-și că Rupert von Hentzau este eliberat de locuitorii trenului de Poughkeepsie. Mâna se îndepărtă, dar urmă o conversație vioaie în spatele ei și apoi o oarecare agitație, rezultatul fiind, în cele din urmă, o măsuță așezată în fața ei. Janie se încruntă spre cel care o adusese.

– Regret, dar eu nu... Domnule Burke?

Sprâncenele lui erau inconfundabile. Ca toată ființa lui, de altfel.

– Da, pune-o aici!

Domnul Burke îi făcu semn omului să se îndepărteze.

Un ceainic ciobit, niște cești uzate și un bol cu zahăr cubic atezariză pe măsuță mai mult cu forță decât cu eleganță, în timp ce domnul Burke se strecura pe locul de vizavi.

– Am adus ceai.

– Văd.

Janie închise cartea, ținând semn cu degetul. Ruritania va trebui să mai aștepte. Chelnerul puse pe măsuță și o căniță cu lapte și o farfurie cu biscuiți.

– Ceștile care te înveselesc, dar nu te îmbată, spuse domnul Burke solemn, plasând câteva monede în mâna chelnerului. Mi se pare că ai nevoie de ceva care să te înveselească.

– Dar nu să mă îmbete? Janie așteptă până când chelnerul duse tava de ceai în vagonul următor și abia după aceea întrebă: Cum ai nimerit aici?

– M-am dus la Gara Centrală și am cumpărat un bilet. Văzând privirea lui Janie, coborî vocea: Când am citit biletul dumitale... mi s-a părut că nu e bine să te las să hoinărești de una singură, cu un englez nebun după dumneata.

Janie puse cartea deoparte, pe locul de alături.

– Și doreai o invitație în Illyria.

– Toată lumea dorește o invitație în Illyria, spuse domnul Burke pe un ton ușor zeflemitor.

Janie îl scrută cu privirea.

– Mă gândeam la casă.

– Și la asta. Să-ți torn ceai?

Janie se apucă de brațul scaunului, în timp ce trenul viră la o curbă.

– Dacă crezi că reușești fără să verși conținutul peste amândoi.

– Ce puțină încredere ai în mine! Domnul Burke mânuiește cu îndemânare ceainicul. Lapte? Sau poate lămâie?

– Lapte, te rog. Janie nu crezuse că servirea ceaiului se număra printre calitățile unui ziarist. Și-i imagina pe ziași numai bând bere în birturi cu tavan scund. Te descurci foarte bine.

Domnul Burke picură cu pricepere, în ceașca ei, cantitatea potrivită de lapte.

– Și nu sunt eu băiețelul cu ochi albaștri al lui mami?

– Ai ochii verzi, nu albaștri, ripostă Janie și își dori imediat să nu o fi făcut, căci domnul Burke ridică din sprâncene peste tava de ceai. În încercarea de a-și salva demnitatea, Janie întrebă: Ești irlandez, domnule Burke! Așa aș zice. Știi, vocea dumitale...

– Nu sună ca și când aș fi descins direct de pe corabia bătrânei țări? Ei bine, așa este.

Naiba să-l ia. Indiferent ce ar fi spus Janie, își dădea seama că era greșit.

– Sună ca a oricui altcuiva.

– A cuiva pe care îl cunoști? Nu toți irlandezii vorbesc ca o parodie de music-hall a propriei persoane. Unii dintre noi pot trece chiar drept persoane din societatea civilizată.

– Nu asta am vrut să spun.

Deși cam asta intenționase să spună, nu-i așa? Janie se pomeni că își mușca vârful unui deget prin mânușă și se strădui să înceteze.

Domnul Burke îi întinse ceașca pe deasupra măsuței, având grijă ca degetele lor înmănușate să nu se atingă.

– Am fost crescut aici. În Hell's Kitchen. Se rezemă alene de spătarul scaunului, dar privirea îi rămase ageră și la pândă. E destul de departe de Illyria.

Hell's Kitchen se afla la numai douăsprezece intersecții de casa din cărămidă cafenie în care crescuse Janie, dar putea fi un continent diferit. Cunoștea cartierul numai din ceea ce citise în ziare, ale căror titluri sinistre evocau bande care se răfuiau între ele, femei care te scăpau de un copil nedorit, dacă le plăteai o anumită sumă de bani. Era un loc în care legea nu acționa, considerat cel mai periculos din țară, cu toate primejdiile zonei de frontieră, dar fără nici unul dintre farmecele acesteia.

— Totuși, se pare că ai scăpat de acolo, spuse Janie.

— Oare scapă cineva cu adevărat din Hades? De astă dată, nu se mai obosi să-și ascundă zeflemeaua ce picura de pe limba lui dulce, ca un gem de fructe de pădure otrăvitoare. Lumea tenebrei nu te lasă din strânsoarea ei.

— Numai dacă privești în urmă, spuse Janie, gândindu-se la Orfeu și Euridice.

Domnul Burke puse o bucată de zahăr în ceașca sa.

— Și ce mă sfătuiești, domnișoară Van Duyvil? Să lipesc un tapet peste trecut?

Janie simțea cum se enervează și dobândește în același timp o putere stranie.

— Dacă aceasta ar fi intenția mea, domnule Burke, spuse ea sec, nici unul din noi nu ar fi acum aici.

Burke ridică ceașca în chip de toast.

— Bine țintit. Foarte corect.

— Da? spuse Janie, hotărând că se săturase să se enerveze. Ai făcut cam multe presupuneri astăzi, nu-i așa? M-ai urmărit. Dacă aș fi decis să nu te accept, ai fi irosit ziua degeaba.

— Cum poate fi irosită o zi, când acea zi include un ceai luat împreună cu o doamnă fermecătoare? Nu te teme. Nu am intenția să-mi construiesc o colibă din sălcii la poarta dumițale. Am o întâlnire la Carmel.

— Ai luat trenul greșit, remarcă Janie, înainte să înțeleagă exact sensul cuvintelor lui. Cu cine ai întâlnire?

— Cu procurorul. Domnul Burke era preocupat de manșetele cămășii, aranjând bine cusăturile. De la Carmel nu mai e mult până la Cold Spring. Mi s-a spus că este un peisaj foarte frumos.

— Primăvara, poate. Janie bănuia că domnul Burke evita în mod intenționat subiectul, ca să creeze mai mult suspans. A apărut ceva nou?

— În afară de faptul că procurorul e la fel de murat ca și cadavrele?

Janie păli, iar domnul Burke renunță la tonul zeflemitor. Se îndreptă în scaun.

— Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să spun așa ceva.

Janie trase aer pe nas, silindu-se să se gândească la cadavre și murături. Să ignore împrejurarea neplăcută care îi aduse se în această încurcătură. Dacă își dăduse seama că nu este ceva în ordine...

Vocea ei sună ca a guvernantei pe care nu o avusese niciodată când rosti:

– Nu este nevoie să-mi cruți sentimentele. De fapt, chiar aş prefera să n-o faci. Dacă aş fi vrut asta, nu aş fi venit la dumneata de la bun început.

– Asta e un fel de insultă, spuse domnul Burke şi muşcă dintr-un biscuit.

– Sau un compliment, ripostă Janie, întorcându-şi privirea de la buzele lui. Îţi acord meritul de a crede că poţi să vorbeşti sincer cu mine. Nimeni nu mi-a vorbit astfel.

– Discursul sincer nu este o artă foarte apreciată în societate.

– Depinde pe cine întrebi. Doamna Fish este foarte mândră de ea, deşi sinceritatea ei urmăreşte mai puţin exprimarea adevărului şi este mai mult un exerciţiu de personalitate. Janie îşi muşcă buzele. Nu asta intenţionase să spună, deşi cam asta gândea de ceva timp. Ca să-şi mascheze nedumerirea, spuse: Am constatat că, atunci când oamenii mărturisesc că vor să fie sinceri, se pregătesc să spună ceva neplăcut. De ce să te duci la Carmel dacă nu a apărut nimic nou?

– Nu am de unde să ştiu dacă nu mă duc, spuse încet domnul Burke. Plus că e o ocazie să împuşc doi iepuri dintr-o lovitură. Este un loc mai plăcut pentru conversaţii decât Parcul Primăriei.

– Aşa este. Janie apucă cu mâna înmănuşată ceaşca de ceai, care nu mai era fierbinte, ci numai calduţ. Dacă pretinzi că ai primit biletul meu, înţelegei de ce sunt îngrijorată în legătură cu domnul Lacey?

– Îngrijorată? Domnul Burke ridică dintr-o sprânceană. Am crezut că este un ordin. Atenuă efectul vorbelor sale, adăugând: Ai fi fost un poliţist excelent.

– Dacă nu aş fi fost femeie, la asta te referi?

– Dacă n-ai fi unul dintre cele patru sute la fel cu dumneata. Se ştie că aceia ca dumneata nu se prea amestecă cu gloata.

Janie se încruntă.

– Nu e corect. Dar domnul Roosevelt?

Domnul Burke ridică din umeri.

– Orice regulă are şi excepţii.

Janie îi aruncă o privire piezişă interlocutorului său, dar hotărî să nu se lase.

– Ce-ai aflat despre domnul Lacey?

– Ca urmare a *sugestiilor* duminicale, am făcut câteva cercetări. S-ar putea să mai dureze câteva zile până primesc răspunsurile.

– Poate că nu este nimic. Janie lăasă umerii în jos, ca și când o parte din spiritul combativ care o animase până atunci s-ar fi scurs din venele ei. Disputa cu domnul Burke avea un efect ciudat de revigorant. Probabil că nu este nimic. Dar sosirea lui aici nu părea să fie chiar o coincidență.

– Dar a fost, spuse fără menajamente domnul Burke. Am vorbit cu căpitanul portului. Domnul Lacey a intrat în portul New York în ziua de 10 ianuarie.

– La trei zile după balul „A douăsprezecea noapte”. Janie s-ar fi simțit mult mai bine dacă ar fi putut crede că domnul Lacey era personajul negativ. Se agățā de ultima fărāmă de siguranță: În acest caz, a mințit atunci când a spus că a venit ca să jelească la mormântul verișoarei lui. Când plecase de acasă, nu avusese de unde să știe de moartea ei.

Domnul Burke înclină bărbia în semn de încuviințare.

– Numai dacă domnul Lacey nu posedă un glob de cristal foarte bun. Nava *St. Paul* a plecat din Southampton în ziua de 31 decembrie. Firește, dacă aceasta e nava cu care a sosit. Se știe că orice căpitan de port poate fi mituit.

– Așadar, spuse Janie, afirmi că nu știm nimic altceva decât că domnul Lacey minte în legătură cu ceva.

– Cei mai mulți oameni mint în legătură cu ceva, domnișoară Van Duyvil. Problema este să descoperim în legătură cu ce anume.

Dincolo de geam, fluviul Hudson se întindea ca o panglică cenușie sub cerul plumburiu. De regulă, imaginea oferită de fluviu, zărit de la geamul trenului, o însuflețea pe Janie; dar astăzi, peisajul cunoscut părea mai straniu ca oricând.

– Acum două săptămāni, lucrul cel mai cumplit pe care mi-l puteam imagina era că domnul Newland va divorța de verișoara mea. Janie aruncă o privire neputincioasă spre domnul Burke. Acum mă simt de parcă aș fi ajuns personaj într-un alt roman.

– Arthur Conan Doyle sau Anthony Hope? întrebă domnul Burke, ridicând o sprânceană.

– Nici unul, nici altul.

Amândoi aveau o certitudine care lui Janie îi lipsea, și anume că binele va triumfa, că totul se va rezolva în cele din urmă.

– Ai publicat reportaje și despre alte crime, domnule Burke.

– Câteva. Rămase tăcut o clipă, și Janie se întrebă ce vedea el pe geam. Cele mai multe erau chestiuni simple, crime pasionale de un fel sau altul. Din când în când, dai și peste un caz mai complex, ca de pildă cazul Guldensuppe, de acum doi ani.

Janie își amintea vag de tevatura iscată la acea vreme. Nu era genul de reportaj din ziarele pe care le citea mama ei, dar era greu să nu auzi despre asta. O femeie, cu ajutorul noului ei iubit, îl tranșase pe iubitul anterior în bucățele pe care le aruncase apoi prin tot orașul.

– Au găsit un trunchi fără cap în râu, nu-i așa?

– Și alte bucăți prin alte locuri, completă domnul Burke, posomorât. Firimituri de pâine care îți provoacă adevărate coșmaruri. Dar chiar și în acest caz, singurul lucru neclar a fost modul de execuție, motivele erau destul de simple, ca întotdeauna.

– Ești foarte cinic, domnule Burke.

– Prefer să cred că sunt realist. Numai în foiletoane crima este comisă din motive fantastice. În viața reală, totul se reduce până la urmă la dragoste sau bani – de cele mai multe ori, e valabil cel de-al doilea mobil.

Trenul făcu o smucitură; ceștile grele de ceramică zăngăniră pe farfurioare. Serviciul de ceai avea un aer neobișnuit de casnic, în totală discordanță cu discuția lor despre crime. Domnul Burke o numise – și poate pe drept cuvânt – dorința străveche de a câștiga, pe care nici o societate nu reușise s-o învingă vreodată prin nici un fel de predici pioase. Dragoste sau bani, spusese domnul Burke. Mai degrabă cel de-al doilea motiv.

S-ar fi simțit mai liniștită dacă ar fi putut să și-l imagineze pe domnul Lacey ca pe un ucigaș. Dacă domnul Lacey i-a ucis și pe Bay, și pe Annabelle pentru moștenire, atunci Bay era nevinovat. Onoarea lui era nepătată.

Dar, dacă e să dăm crezare căpitanului portului, domnul Lacey era undeva, în mijlocul Atlanticului, când se desfășura *A douăsprezecea noapte*. Poate plătise vreun asasin? Dar asta era o fantezie, ceva absolut cumplit, ca în foiletoanele din ziarele pe care mama ei nu binevoia să le citească.

Suna la fel de fantastic ca și afirmația că Annabelle nu era Annabelle?

Janie se foi stingherită pe locul ei.

– Mai este ceva. Ceva ce n-am menționat în scrisoare.

– Da?

Domnul Burke ridică ceainicul, privind-o întrebător.

Janie încuviință din cap, iar domnul Burke înclină gâtul ceainicului spre ceașca ei. Janie se bucura de această clipă de răgaz. Îi venea astfel mai ușor să exprime ceea ce avea de spus.

– Când a venit, domnul Lacey a avut mare grijă să ne informeze că vărul lui, tatăl lui Annabelle, avusese o pupilă, o fată care crescuse împreună cu Annabelle ca două surori. Janie fu cât pe ce să menționeze și faptul că era un copil nelegitim, dar se abținu la timp. Apele erau și așa destul de tulburi. Ciupi pielea mânușilor așezate în poala ei. El susține că femeia pe care am cunoscut-o noi drept Annabelle era în realitate Georgiana Smith.

– Dacă sunt bani în joc, domnului Lacey i-ar conveni să se demonstreze că nu Annabelle Lacey fusese cea care trăise la New York. Ochii domnului Burke se ațintiră asupra lui Janie. Dumneata ce crezi? La urma urmei, dumneata ești cea care ai cunoscut-o.

– Nu foarte bine, spuse sincer Janie. Annabelle era Annabelle... Nu mă pot gândi la ea altfel decât ca Annabelle. Dar nu știu. Acum nu mai știu nimic.

Domnul Burke zâmbi trist.

– Îndoielile mari nu sunt comode, nu-i așa? S-ar putea să fie adevărat. Poate că domnul Lacey a inventat-o în întregime pe Georgiana Smith, sau poate că a împrumutat numai personajul. Poate că Georgiana Smith are 70 de ani și șaisprezece nepoți. Sau poate că a trăit în casa dumitale și ți-a purtat bijuteriile.

Janie simți un fior pe spinare ascultându-l pe Burke. Se simțea ca un copil într-o casă cufundată în întuneric, privind mereu în spate de frică să nu fie cineva acolo.

– Crezi că... că merită să facem cercetări?

– Vrei să spui dacă am să dau de urma ei? Nu pot să-ți promit că am să te pot ajuta – *The World* a cheltuit deja o mică avere pe telegrame –, dar mă voi strădui. Domnul Burke se lăsă pe spate. Știi, este greu să demonstrezi un fapt negativ. Dacă ceea ce a spus acest Lacey este adevărat, s-ar putea să nu existe nici urmă de această femeie.

– Ce lucru ciudat! spuse Janie. Să trăiești și să nu lași nici o urmă.

Imaginea cărților tatălui ei îi apărură pe neașteptate în minte. Unele fuseseră vândute, altele, închise în cutii, dar toate purtau eticheta lui distinctivă, cu numele lui, pe pagina de gardă. Într-o zi, cineva va deschide *Berenice* a lui Racine sau *Bolnavul închipuit* al lui Molière și va ști că tatăl ei trăise cândva.

– Nu vreau să te dezamănesc, domnișoară Van Duyvil, spuse domnul Burke, strângând din buze, dar aceasta este soarta celor mai mulți dintre noi în orașul nostru mare. Copiii mor în fiecare zi fără să lase nici o urmă, bărbații și femeile dispar. Viața e ieftină și trecătoare.

Janie își îndreptă spatele.

– Este oribil ce spui. Cei mai mulți oameni au familii, comunități, chiar dacă nu sunt în atenția ziarelor de seară. La noi, la Clubul Tinerelor Fete...

– Da...?

Această singură silabă fu de ajuns pentru ca Janie să se simtă stupid, ca o debutantă răsfățată de pe o cutie de săpun cu pietre prețioase.

– Ne străduim să creăm un cămin pentru oamenii care nu au așa ceva.

– Faceți cusături?

– Nu numai cusături. Ținem cursuri și lecții. Janie simți că se prăbușește sub privirea cinică a domnului Burke. Mama ei o privea la fel când vorbea despre munca ei. Dar nu este numai asta. Este vorba despre prietenie. Pentru fetele acelea contează să știe că îi pasă cuiva de soarta lor.

– Acolo, dar după aceea? spuse foarte încet domnul Burke.

– Îmi dau seama că m-am născut mai cu noroc decât cei mai mulți oameni, domnule Burke, spuse Janie pe un ton sever. Dar lucrul acesta nu depinde de mine... așa cum nu depinde culoarea ochilor dumitale.

– O, iarăși vorbim despre ochii mei, nu-i așa?

Janie întoarse privirea stânjenită. Pierduse din nou controlul conversației, undeva între Clubul Tinerelor Fete și ochii verzi ai domnului Burke.

– Mi-am dat seama că, dacă Annabelle a noastră era Annabelle Lacey, atunci între domnul Lacey și moștenirea acestuia nu se interpune numai viața ei.

Zâmbetul de pe chipul domnului Burke se șterse.

– Copiii ei.

– Mă tot gândesc... mă gândesc la prinții din Turn¹. Într-una din cărțile pe care le citea în copilărie, era o poză cu cei doi prinți dormind ghemuiți împreună, vulnerabili în somnul lor, în timp ce asasinii lor trăgeau perdelele baldachinului. Nu au decât patru ani.

– De asta ai plecat grabnic la țară. Domnul Burke se înclină în față, rezemându-se într-un cot. Ca să pui mâna pe sulită și să îi aperi!

Nu arăta ca o fecioară cu scut și sabie.

– Faci să sune totul prostește.

– Nu prostește, ci vitejește, spuse domnul Burke pe neașteptate.

Complimentul lui o făcea să se simtă și mai stânjenită decât critica.

– Este mai degrabă o dovadă de egoism din partea mea să plec din oraș. Retragere, o numise mama ei. Așa ceva nu se cuvine pentru un Van Duyvil. Știi că sunt aduși turiști cu omnibuzul pe lângă casa noastră? Îi auzim cum strigă: „Uite casa lui Ballard Van Duyvil!“ Nu sunt în stare nici măcar să-i pronunțe numele corect.

– Astfel se nasc legendele, nu-i așa? spuse domnul Burke, pragmatic. Să fii recunoscătoare pentru asta. Peste un secol, nu va mai exista decât povestea înfricoșătoare despre Ballard Diavolul, demonul pătimăș din districtul Putnam, care și-a omorât cele opt neveste și le-a aruncat în fluviul Hudson.

Janie se forță să-și descleșteze mâinile.

– Și asta ar trebui să mă liniștească?

– Într-un fel. O privea serios, cu ochi gânditori. Mitul este mai durabil decât istoria și mult mai distractiv.

– Credeam că profesia dumitale e să vinzi adevăruri.

– Atunci când îmi permite editorul. Unele adevăruri se vând mai bine decât altele.

Domnul Burke sări în picioare când conductorul trecu pe lângă ei, strigând: „Cold Spring! Următoarea stație Cold Spring!“

¹ Aluzie la Eduard al V-lea, regele Angliei, și Richard de Shrewsbury, duce de York, închiși în Turnul Londrei de tutorele lor, Richard, ducele de Gloucester. Aceștia au dispărut în 1483, pe când aveau 12, respectiv 9 ani, fiind probabil asasinați de Richard, care și-a asigurat astfel tronul Angliei. (n.tr.)

– Aveți valiză?

– O duce hamalul. Janie privi curioasă la domnul Burke, care luă de sub scaun un sac de piele uzat. Asta e tot ce aveți?

– De ce altceva are nevoie un bărbat? Ridică provocator o sprânceană. Ai mei au venit din Lumea Veche cu mai puțin de atât.

– Ai mei se pare că au emigrat din Olanda cu mai multe seturi de ceramică de Delft și un putinei cu unt, spuse Janie sec, iar domnul Burke o surprinse izbucnind în râs. Uite-l pe domnul Gerritt cu trăsura.

Domnul Gerritt ședea pe capra trăsurii cu care erau transportați oaspeții pe distanța de câțiva kilometri de la gară până la conac. Era atât de bine înfășurat în șaluri, că nu i se vedea decât vârful pipei. Grădinarul fratelui ei îi amintea întotdeauna lui Janie de un personaj dintr-o povestire a domnului Washington Irving, cu pipa lui lungă și aerul taciturn. Când o văzu pe Janie, pipa se lăsă puțin în jos în semn de recunoaștere, singurul salut la care putea să se aștepte, Janie știa asta.

– Ai vrea să te ducem până la Carmel? întrebă Janie ezitant, căci nu știa cum va reacționa domnul Gerritt, văzându-se luat drept birjar.

– Mi-am făcut propriile aranjamente, spuse domnul Burke, privind-o de aproape. Există telefon la Illyria?

– În camera valetului. Fusese un compromis între dorința de intimitate a lui Annabelle și presiunea lumii moderne. Dacă nu s-a întrerupt din nou linia.

– Mă opresc peste noapte la Cold Spring. Dacă ai vreo problemă, mă găsești la Hudson House.

– Domnul Lacey nu este Jack Spintecătorul. Cel puțin așa spera ea. Jack Spintecătorul nu fusese găsit niciodată. Janie decise să nu continue pe această linie de gândire. Spuse cu mai multă siguranță de sine decât simțea: Nu pot să cred că îmi va face vreun rău.

– Nu poți?

Domnul Burke își duse mâna la pălărie în semn de rămas-bun și păși în umbra stației de tren.

– Din câte se pare, Annabelle Lacey are o reputație remarcabil de proastă legată de cadavrele din apă. În locul dumitale, domnișoară Van Duyvil, aș sta departe de fluviu.

Paris, iunie 1894

O femeie în rochie albă, cu părul ridicat în vârful capului, în-genuncheată pe marginea fluviului, ca Narcis în căutarea propriei imagini. Dar în apă nu se reflecta nici o imagine, numai câteva frunze pluteau la suprafață.

– *Miroir de l'Eau* de Emilie Clarkson, citi Bay peste umărul lui Georgie. Se dădu puțin înapoi ca să vadă mai bine. Dacă există o oglindă, nu ar trebui să existe și o imagine reflectată în ea?

Erau la vernisajul primei expoziții a Clubului de Fotografie de la Paris, găzduit în Galeriile Georges Petit. Expoziția era plină de personaje la modă care se analizau mai mult unul pe celălalt decât să admire compozițiile. Peste tot, numai critici, artiști și esteticieni, cei din urmă ușor de identificat datorită vestelor colorate și lavalierelor pleoștite. Prin încăpere pluteau frânturi de conversație.

– Dar este *artă*?

– Draga mea, ce rochie!

– ...și soția, și cele două amante! În Bois de Boulogne!

Georgie făcu un pas înapoi, simțind cum din spate o învăluia, protectoare, căldura soțului ei.

– Poate că tocmai asta e ideea, că nu există nici o imagine reflectată. Asta e ceea ce vede când se privește. Nimic altceva decât niște frunze plutind pe apă.

– Sau, spuse soțul ei strângând-o de umeri cu tandrețe, doamna Clarkson nu a reușit să surprindă imaginea reflectată. Aparatul de fotografiat are și el limitele lui.

– A vorbit avocatul? îl tachină Georgie.

I se părea în continuare nostim că soțul ei, care ducea un trai de gentleman înstărit, era avocat de profesie. Iar lucrul acesta se făcea simțit într-un mod ciudat. Deși capricios, Bay dădea dovadă de un surprinzător simț practic, atunci când era dispus să și-l manifeste. Georgie își imagina că această îmbinare de opulență și pragmatism se explică prin faptul că era american. Este o interpretare foarte limitată.

– Sau, începu Bay, adoptând expresia solemnă a expertului pe punctul de a-și expune teoria și adăugând și o ușoară ezitare pentru efect, tocmai faptul că această compoziție nu a reușit să-și atingă

scopul sugerează ceva despre puterea penelului de a reda mai mult decât ceea ce văd lentilele.

– Potolește-te! îi atrase atenția Georgie, dar zâmbea încântată să-l asculte.

Cu câteva minute mai înainte, îi plictisise de moarte un ziarist de la *Gazette des Beaux-Arts*, care venise parcă numai din pura plăcere de a-și exprima dezacordul.

– Doar pentru că individul nu făcea pauză nici ca să respire nu înseamnă că discursul lui nu avea substanță, comentă Bay, dorind să pară imparțial.

– Ce mai laudă! zise Georgie sec, dar se mai uită încă o dată la tablou, la *oglindea* care nu exista.

Ar fi fost ușor s-o descalifice drept o încercare nereușită, dar ceva în această compoziție o obseda. Poate frunzele împrăștiate pe luciul apei, sau expresia de pe chipul femeii în timp ce privea în adâncuri și vedea... ce anume? Propria imagine reflectată? Sau nimic acolo unde ar fi trebuit să fie ceva? Se întoarse repede și spuse:

– Parc-ar fi o iluzie optică, nu-i așa? Într-o fotografie, te aștepti să vezi adevărul. Dar poate să ascundă mai mult decât lasă să se vadă.

Bay porni supus în urma ei.

– Adică și aparatul de fotografiat minte?

– Nu este vorba atât de minciună, cât mai degrabă de omisiune. Vorbele îi lăsară lui Georgie un gust amar. Era o omisiune sau o minciună? Strânse mai tare în mâini programul și spuse repede: Hai să mergem mai departe, blocăm drumul oamenilor.

– Nu par să se sinchisească prea mult de asta, spuse Bay, totuși o urmă, trecând pe lângă scenele rurale populate de femei îmbrăcate în costume negre de servitoare, pe lângă portrete și peisaje.

Georgie știa că este o prostie, dar se uita mereu înapoi, să fie sigură că soțul ei este acolo, că nu dispăruse atunci când se întorsese ea cu spatele, nefiind altceva decât rodul propriei imaginații, un prinț din poveste, adus la viață numai pentru un timp. Tot se mai aștepta ca hainele frumoase de pe ea să dispară, să se transforme în zdrențe la sunetul unui clopoțel, atunci când vraja se rupea.

Dar nu era vrajă, nu-i așa? Pe degetul ei era un inel de aur și exista un document pe hârtie care atesta căsătoria lor, legând-o de Bayard van Duyvil.

Legând-o pe Annabelle Lacey de Bayard Van Duyvil.

Galeria era neîncăpătoare pentru atâta lume, parfumurile, prea puternice, vocile, prea stridente. Chipurile în tonuri sepia se uitau la ei din toate părțile, imortalizate de lentilele aparatului de fotografiat. O fată cu părul lung, căzut peste față, se uita la Georgie; în altă fotografie, o femeie goală se plimba prin fața aparatului de fotografiat, chipul și formele, intenționat estompate, nimic altceva decât un trup cu identitatea pierdută.

Georgie avea senzația că aerul este stătut, încăperea, sufocantă.

– Îmi pare rău că trebuie să fiu de acord cu prietenul nostru de la *Gazette*, dar nu prea avem ce vedea aici. Ce-ar fi să luăm un coș cu mâncare și să facem un picnic în Grădinile Tuileries?

– Mă lași să călăresc pe măgar?

Hotelul lor era pe Rue de Rivoli, vizavi de grădină; petrecuseră multe dimineți plimbându-se la braț, bând lapte cald direct de la vaci, aduse acolo anume în acest scop.

– Va trebui să te lupți pentru el cu dădacele.

– Femeie nemiloasă, spuse Bay teatral. Nu contează. În acest caz, am să mă mulțumesc cu limonadă și teatrul de păpuși.

– *Si vous le permettez, monsieur*¹

Doi bărbați blocau ușa. Unul din ei, inconfundabilul conte de Montesquiou, îmbrăcat tot în mov, purtând violete în loc de lavalieră. Celălalt era Sir Hugo. Bay se opri cu mâna pe brațul lui Georgie.

– Ce surpriză plăcută! Nu știam că ești la Paris.

– Nu m-ai întrebat. Dar putem presupune că ai fost..., ăăă, ocupat. Ai intenția să mă prezinți acestei încântătoare făpturi sau trebuie să trăiesc în suspans?

– Soția mea, Annabelle. Suntem în luna de miere. Vocea lui Bay era cât se poate de calmă, dar Georgie simți cum degetele lui se încleștează pe brațul ei, ca un marinar care se agață de o parâmbă. Draga mea, permite-mi să ți-l prezint pe Sir Hugo Medmenham? Este cel care a avut amabilitatea să-mi prezinte Londra.

– Bună ziua! spuse Georgie, ținând bărbia în jos, în speranța că Sir Hugo va lua reticența ei drept timiditate.

¹ Permiteți, domnule? (în limba franceză, în original) (n.tr.)

Regreta profund că purta acea pălărioară așezată în vârful capului, pe coc, o pălărie la modă, ornamentată cu flori, dar care nu-i acoperea deloc fața. O bonetă veche, demodată, cu bor mare ar fi fost de preferat în împrejurările actuale.

– Este mult mai bună acum, că v-am cunoscut, doamnă Van Duyvil.

Sir Hugo îi apucă delicat vârfurile degetelor și le ridică la buze.

Georgie nu vedea decât mânușile gri și setul de rubine în montură *cabochon* din acul înfipt în lavaliera de mătase. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, transpira abundent pe sub bluză.

Dacă ar fi fost ea însăși, ar fi avut puterea să-și smulgă mâna, dar doamna Van Duyvil nu putea decât să aștepte cuviincioasă și politicoasă până când Sir Hugo îi lăsă mâna și spuse pe deasupra capului ei plecat:

– Felicitări, Bay! Cât de... expeditiv ai fost. Domnule conte, permite-mi să ți-l prezint pe prietenul meu american, domnul Van Duyvil și pe... soția dumnealui.

Georgie simțea cum i se strânge stomacul de dezgust. Bărbatul credea că este o glumă, nu-i așa? O căsătorie falsă, o amantă plimbată în public. O farsă jucată de dragul înaltei societăți, fără să se țină seama de inima femeii, care ar fi putut fi zdrobită astfel.

– Monsieur le Comte, spuse ea încet, în franceza elegantă învățată de la guvernantă, ca o tânără doamnă perfect manierată până în vârful unghiilor, deși în sinea ei nutrea gânduri ucigașe legate de Sir Hugo și de bastonul lui de abanos.

Bay făcu o plecăciune în fața domnului de Montesquiou.

– Este o onoare să cunosc personal un mare poet, domnule. Ne-am delectat amândoi cu *Lilieii* dumneavoastră.

Era o minciună, din câte își dădea seama Georgie. Bay îi adusese cartea, un volum de lux, legat în catifea reiată, cu ornamente reprezentând lilieci făcuți din chihlimbar negru.

– Poeziile sunt mediocre, spusese el, dar ilustrațiile merită banii.

În alte împrejurări, Georgie i-ar fi făcut cu ochiul soțului ei și s-ar fi bucurat de gluma bună. Nu și acum însă. Se simțea încremenită în silueta femeii care se impunea să fie, doamna Van Duyvil, timidă și capabilă să-și țină gura.

Monsieur de Montesquiou își scoase încet mânușa. Degetele goale fluturară derutant în aer.

— Mă dezamăgiți, monsieur. Nu este o poezie menită să delecteze. Este menită să fie trăită, ingerată precum absintul.

— Nu mi-a plăcut niciodată absintul, spuse Bay, în stilul lui cât mai american. Mâna lui se rezema caldă de brațul lui Georgie. Constat că prefer vinul dulce.

Sir Hugo nu accepta să fie ignorat.

— Poate că trebuie să-i testezi savoarea. Ochii lui se ațintiră pe chipul lui Georgie, deloc umbrit de acea pălăriuță. Sunteți de mult la Paris, doamnă Van Duyvil?

— Cam de două săptămâni. Georgie își ținea mâinile îndoite în dreptul taliei, precum caricatura unei tinere aristocrate bine-crescute. Este foarte frumos, exact așa cum mi-am imaginat.

— Sezonul e pe sfârșite. Soțul dumneavoastră nu-și face datoria, căci vă ține numai pentru el. Fără să aștepte răspunsul, Sir Hugo se întoarse spre Bay: Trebuie să-mi permiți să o prezint câtorva persoane. Doamnei de Polignac? Una dintre conaționalele noastre, Bay. Deși îți va spune imediat că a fost crescută pe continent. Se consideră... aproape franțuzoaică.

Barbișonul ascuțit al domnului de Montesquiou tremură de indignare.

— Dacă înoți în lac nu înseamnă că ești pește. Căsătoria cu un prinț nu atenuează duhoarea de prăvălie.

— Nu, desigur, așa este? Sir Hugo zâmbi languros spre Georgie. Este la fel de absurd ca și moda actuală de a te însura cu fete de la Gaiety. După ce se duce strălucirea, ce mai rămâne? O mezalianță, atât și nimic mai mult.

Georgie își dădu seama că tremură. Nu de frică, ci de mânie.

— Depinde ce înțelegem prin mezalianță, Sir Hugo.

— „Nu-s stavili două firi când se cunună”, spuse Bay încet, iar Georgie simți cum încordarea dintre umerii ei se relaxează.

— Ce amuzant! remarcă Sir Hugo. Își încheie nasturii din sidef de la mănușile gri-perlat. Prințul și prințesa de Polignac au un așa-zis „mariaj alb”. Amândoi au înclinații... să le spunem... grecești. V-am șocat, doamnă Van Duyvil? Vă rog să mă iertați. Uitasem că ați crescut într-un, ăă, mediu protejat.

Georgie se sili să zâmbească, deși văzu că fața lui Bay capătă o culoare bolnăvicioasă. Nu avea nici o îndoială că Sir Hugo o recunoscuse, că o tachina în privința trecutului ei.

– Începeți să uitați, Sir Hugo. Sunteți de prea multă vreme la Paris.

– Cred că am să desenez un blazon pentru Madame de Polignac, spuse contele, suficient de tare pentru ca respectiva doamnă să audă. O mașină de cusut sub două fuse încrucișate.

Sir Hugo răsuci bastonul în mână, făcând să sclipească vârful de argint.

– Ai și dumneata ceva de felul acesta, Bay? Cu ghinde, nu-i așa? Câtă chibzuință, să strângeți împreună ghinde pentru iarnă. Apoi i se adresă lui Georgie: Aș putea să-ți răpesc soțul pentru o clipă, draga mea?

„Nu“, ar fi vrut Georgie să spună, „nu, nu poți“. Dar Sir Hugo se îndepărta deja, trăgându-l și pe Bay după el cu o mișcare imperioasă din braț. Rămase singură cu Monsieur de Montesquiou, plin de sine și căutând, fără îndoială, un public mai adecvat.

– Dar dumneavoastră, monsieur? întrebă repede Georgie, în franceza ei corectă, dar rigidă.

Bay și Sir Hugo se opriseră sub fotografia unui bărbat – sau era o femeie? – aflat în mijlocul furtunii.

– Ce părere aveți despre expoziția de fotografii? Aș fi onorată să aflu părerea unui artist de talia dumneavoastră.

Monsieur de Montesquiou hohoti cu râsul lui vestit, pițigăiat. Părea să nu mai termine, în timp ce își acoperea cu mâna gura cu dinți mici și negri ca niște pietricele.

– Nu am nici o obiecție împotriva fotografiei ca atare; deplâng numai faptul că au gusturi proaste, căci nu au inclus și fotografia mea.

– A fost foarte drăguț din partea dumatăle că ai mai venit la expoziție, dată fiind această prostie, Monsieur le Comte.

În celălalt colț al încăperii, Sir Hugo zâmbea cât se poate de dezagreabil. Bay îi dădu replica, dar vorbea prea încet ca să se audă ce spune.

– „Sunt suveranul lucrurilor trecătoare“, declamă Montesquiou. Georgie recunoscu unul dintre versurile din *Lilieci*.

Bay băgase mâna în buzunarul de la vestă. Scria ceva pe o bucată de hârtie.

– În acest caz, monsieur, spuse Georgie, cu ochii ațintiți la soțul ei, în calitate de supus loial al vostru, voi considera necesar să dispar. *Au revoir*, Monsieur le Comte.

Făcu o pauză suficient de lungă ca să schițeze o reverență. Numai servitoarele făceau reverențe; guvernanta ei nu-i precizase acest lucru cu ani în urmă. Guvernanta nu-i spusese dacă este *comme il faut* să părăsească un conte în mijlocul unei expoziții de artă, dar lui Georgie nu-i păsa. Soțul ei era american; cu siguranță că asta îi dădea oarecare libertate de mișcare, nu-i așa? Nimeni nu se aștepta ca americanii să se poarte corect.

Se strecură pe lângă prințesa de Polignac și ajunse destul de aproape în spatele lui Bay, ca să-l audă spunând încet:

– Nu a fost suficient?

Sir Hugo ridică privirea și o zări peste umărul lui Bay pe Georgie. Spuse intenționat cu voce tare:

– Fetele de la Le Chabanaïs nu sunt ieftine. Ah, doamna Van Duyvil. Te-ai plictisit de conte așa de repede?

– Ca un tort savuros, contele este bun în doze mici. Își strecură brațul pe sub brațul lui Bay, agățându-se strâns de el. Zâmbetul ei era ca o violetă glasată, o prăjitură scumpă, dar rigidă de prea mult zahăr. Pot să fac apel la privilegiul de soție și să-mi recuperez soțul, Sir Hugo?

– Firește, draga mea, ți-l cedez. Rubinele din lavaliera lui Sir Hugo sclipeau sumbru, în nuanța de roșu-închis a sângelui proaspăt vărsat. Deocamdată.

Capitolul 9

Paris, iunie 1894

– Ce om nesuferit!

Georgie nu fu în stare să spună mai mult de atât.

– Da, așa este. Bay reuși să zâmbească în timp ce îi oferea brațul lui Georgie. Mai facem picnicul?

Cumpărară un coș, dar pateul de gâscă din borcănaș își pierduse savoarea. Își așezară pătura lângă fântâna mare, rotundă, prea departe de umbră. Pălăria nepotrivită nu o proteja pe Georgie de soarele arzător, iar culorile grădinii păreau șterse și veștejite, florile,

prea țipătoare, apa, prea sclipitoare. Țipetele păpușarului și exclamațiile de încântare ale copiilor îi zgâriau timpanul.

— Ce părere ți-ai făcut despre contele de Montesquiou?

Bay se rezemase într-un cot, vrând să pară degajat.

— Este una dintre figurile remarcabile ale Parisului.

— M-a interesat mai mult tovarășul lui. Ce ți-a spus, Bay?

Soțul ei lăsă capul în jos, prefăcându-se foarte interesat de prăjitura cu cremă și ciocolată.

— Se spune că în inelul cu cristal de pe degetul domnului de Montesquiou este închisă o lacrimă, dar nu vrea să spună nimănui a cui. Unii spun că este a lui Lamartine, alții, că este a împărătesei Josephine.

— În acest caz, replică Georgie tăios, pe cine a înțepat Sir Hugo ca să obțină sângele din acul lui de lavalieră?

— Cred că este un rubin, își dădu Bay cu părerea, dar lăsă din nou ochii în jos, spre prăjitură, sub căutătura severă a lui Georgie.

— Ce-a vrut Sir Hugo, Bay? Să nu-mi spui că a vrut numai să te felicite pentru căsătorie.

— Te-a recunoscut de la Ali Baba. Bay lăsă deoparte prăjitura neterminată. I-am spus adevărul.

— Adică?

— Că provii dintr-o familie de nobili, spuse fără să ridice privirea. Articulă apoi cu dificultate: A... a înțeles.

Soțul ei nu știa deloc să mintă. Georgie era recunoscătoare pentru asta. Era una dintre calitățile pe care le admira cel mai mult la el: sinceritatea.

— Cât a costat înțelegerea asta?

Bay roși până în vârful urechilor.

— Cinci sute de franci. Nu-mi pare rău de bani, Georgie.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— N-am vrut să-ți faci griji. Bay smulse un fir de iarbă și îl îndoi între degete. Am avut ghinion să dăm peste Sir Hugo.

— Când te-ai însurat cu mine, știai că există riscul să fim descoperiți. Cuvintele sunară mai dur decât ar fi dorit. Dar era supărată. Era foarte supărată că pacea lor fusese tulburată. În ultima lună, fuseseră momente când crezuse cu toată ființa ei că este cine prețindea a fi. Nu se va mulțumi cu cinci sute de franci.

— Nu. Bay șovăi când răspunse. Ne-a invitat să facem parte din grupul lui de la Grand Prix. Trebuie să-i plătesc următoarea rată de acolo.

— Ca să-i finanțezi aventurile de la Le Chabanaïs?

Era cea mai scumpă casă de toleranță din Paris, patronată de Prințul Țării Galilor, printre alții. Georgie se mânie cumplit.

— Poți să-i spui lui Sir Hugo să-și găsească alt bancher. N-o să-l mai sponsorizezi.

Bay închise strâns ochii.

— Ce altceva putem să facem, Georgie? Dacă își pune în operă amenințările...

— Atunci, vom spune și noi lumii câteva cuvinte despre el. Vocea ei devenise stridentă. Coborî tonul, aplecând capul spre capul soțului ei. Trecătorii puteau crede că sunt o pereche de îndrăgostiți model, dar cuvintele ei nu erau vorbe de iubire: Actrițele aud multe, Bay. O fată a fost rănită acum câțiva ani, în timp ce Sir Hugo și prietenii lui se amuzau la Hellfire Club. O actriță. Și asta e doar vârful aisbergului.

Kitty. Chipul ei dur și îmbătrânit pe sub farduri. Alte zeci ca ea. Ar fi de mirare ca domnia sa să nu aibă sifilis.

— Ei bine? Nu crezi că logodnica bogată a lui Sir Hugo ar fi dornică să cunoască anumite detalii?

Bay se ridică în genunchi. La colțurile gurii, îi apărură două cute adânci.

— Șantaj contra șantaj?

Făcuse o alegere bună să se însoare cu ea; soțul ei nu ar fi supra-viețuit de unul singur.

— Să-i spunem ochi pentru ochi. Sau legitimă apărare, dacă vrei. E greu să stai pasiv atunci când cineva îndreaptă pistolul spre tine, nu-i așa?

Bay își dresă vocea.

— Cred că depinde de împrejurări.

— Bay, aici, nu suntem la o dezbatere juridică de la Blackstone! Erau situații când era bine să analizezi lucrurile din toate unghiurile, alteori, era nevoie să acționezi. Dacă nu vrei să te aperi singur, lasă-mă pe mine să te apăr. Lasă-mă pe mine să mă ocup de Sir Hugo.

Bay făcu un gest instinctiv de împotrivire.

– Ți-am spus... ți-am spus că am primit în dimineața asta o scrisoare de la mama?

Georgie nu știa dacă să-l îmbrățișeze sau să-i verse în cap resturile de limonadă. Acum primise o scrisoare de la mama lui, dar dacă nu ar fi fost asta, ar fi găsit altceva. Își dădea seama că soțul ei fugea de confruntări. Arma lui preferată era diversiunea.

– Exact la țanc, spuse Georgie sec.

Soțul ei roși, dar spuse spăsit:

– Da, cam așa ceva. Vrea să ne întoarcem la New York. După o pauză, adăugă: Logodna surorii mele s-a anulat.

– N-aș fi crezut că asta o să te deprime. Nu părei prea încântat de individ.

– E mai rău. A cerut-o de soție pe Anne.

– O, Doamne! Georgie fu derutată pe moment. Poate că vede ceva la el?

– Probabil șansa de a scăpa de mama mea. Bay strivi un smoc de iarbă cu vârful lustruit al pantofului. Mama mea este... ei bine, poate că nu este o femeie chiar foarte ușor de mulțumit.

– Și îmi imaginez că acum este la fel de atrăgătoare ca un cuib de viespi. Georgie se aplecă în față, rezemându-se într-un braț. Ai fi chiar atât de grăbit să-ți îndeplinești îndatoririle filiale, dacă nu ar fi Sir Hugo la mijloc?

Ochii lui Bay îi întâlniră pe ai ei, încântător de poznași.

– Recunosc, împrejurările actuale reprezintă un stimulent în plus. Dar, adăugă el repede, aș fi vrut să mă întorc oricum, pentru Anne.

Georgie se gândea că sora lui era cea care ar fi avut nevoie de mângâiere. Ea fusese cea respinsă, și încă în public. Dar nu asta era problema.

– Sir Hugo nu va dispărea pur și simplu doar pentru că traversăm oceanul.

– Nu? Nu-mi pot imagina că ne va urma la New York. Bay ridică sticla de limonadă și o goli în paharul lui Georgie. O să-ți placă la Newport. Așa cred.

Iar schimba subiectul. Georgie împinse paharul spre el.

– E foarte bine să aplici tactica struțului, Bay. Dar dacă îți îngropi capul în nisip, asta nu înseamnă că lucrurile neplăcute nu te vor asalta. Te împiedică însă să le vezi înaintea ta să te lovească.

Bay se întinse să-i prindă mâna, încurcat de faptul că încă ținea sticla de limonadă în mână. Expresia de pe chipul lui o făcu pe Georgiana să chicotească. Era un răs cam forțat. Chipul lui Bay se îmblânzi.

– Vezi? Nu e chiar așa de rău, spuse el.

Georgie scutură din cap.

– Nu-mi place să mă gândesc că Sir Hugo e stăpân pe trecutul meu peste capul tău. Aș prefera să termin cu el, o dată pentru totdeauna.

– Aveam oricum de gând să ne întoarcem la New York. La îndemnul din priviri al lui Georgie, Bay puse grijuliu sticla de limonadă lângă coș.

– Foarte bine, dar lasă-mă pe mine să rezolv cu Sir Hugo în felul meu. Prefer să nu te pun într-o situație neplăcută.

Georgie nu știa dacă să se simtă iritată sau înduioșată.

– Știi ce viață am dus, Bay. Nu e cazul să mă ții în puf.

Bay se întinse spre ea, apoi se răzgândi și își lăsă mâna pe pătură.

– Poate tocmai de aceea vreau să te țin în puf, spuse el calm. Pentru că știu cât ai suferit.

O trata ca pe o păpușă de porțelan. Nu prin cuvinte, căci era sincer cu ea, sau atât de sincer cât putea Bay să fie. Nu o proteja de mintea lui, ci de trupul lui. Era un paradox ciudat: când erau treji, îmbrăcați, când mergeau braț la braț prin grădină, Georgie se simțea atât de aproape de el cum nu mai fusese față de nimeni vreodată, mai iubită și mai protejată ca oricând. Dar noaptea, în patul conjugal, simțea prăpastia dintre ei, căci el se temea să n-o rănească.

Era o adevărată nebunie. Din vremuri imemorabile, bărbații și femeile se împreunaseră chiar și în spatele căpițelor de fân, dar soțul ei era mult prea gentleman, iar ea, prea lașă ca să ducă până la capăt mângâierile reticente.

„Nu-mi mai e frică”, ar fi dorit ea să spună, dar nu-și găsea cuvintele. Iar el și-ar fi dat seama că mințea. Încă îi era frică.

Dar îi era frică și de alte lucruri. Nici o căsnicie nu era reală până nu se consuma. Bay nu lăsase niciodată să se înțeleagă că ar fi considerat-o altceva decât soția sa adevărată, indiferent că nu o curtase așa cum se cuvine. Îi scrisese imediat mamei sale ca s-o anunțe. O îmbrăcase ca pe soția lui, o prezentase peste tot drept soția lui.

Dar atât timp cât căsătoria era neconsumată, teama persista.

Doamna sau tigrul? Era oare acesta patul conjugal sau nu era vorba de o căsătorie adevărată?

– Foarte bine, spuse Georgie scurt. Nu putea vorbi mai pe șleau despre subiectul care o obseda. Cândva, ai spus că nu intenționezi să mă închizi într-un glob de cristal.

– Nici chiar dacă este deosebit de încântător?

– Bay...

– Pax! Bay ridică ambele brațe, în semn că se dă bătută. Oamenii căsătoriți se mai și ceartă, nu-i așa? Ar trebui să rostim un toast în cinstea lui Sir Hugo, ne-a prilejuit prima noastră dispută.

– Dacă poți s-o numești așa, mormăi Georgie. Nu prea se numea dispută conversația în care interlocutorul nu aducea nici un argument contradictoriu. Deși Bay formulase un astfel de argument, își dădu ea seama. Însă fusese rostit pe un ton atât de calm și atât de ponderat, încât era imposibil să bănuiești că avea vreo intenție ascunsă. Își alese vorbele cu grijă: Nu pare verosimil, nu-i așa? Parcă nu suntem căsătoriți de-adevăratelea.

– Cred că o să pară mai real, spuse Bay ironic, atunci când ai s-o cunoști pe mama. Vei fi instruită imediat în legătură cu importantele responsabilități care îți revin ca membră a familiei Van Duyvil – și îți vei dori ca eu să nu fi călcat niciodată pragul teatrului Ali Baba.

– Asta, niciodată.

Nu intenționase să fie atât de vehementă. Exprimându-și aceste sentimente, se simțea mai goală decât se afișase vreodată pe scenă. Ar fi putut spune ceva frivol, ca să transforme totul în glumă; Bay ar râde, era sigură. Dar de ce? Dacă nu dorea să fie închisă într-un glob de cristal, nu trebuia să se închidă ea însăși într-un asemenea glob.

Simți brusc un imbold interior, se ridică în genunchi și îl sărută pe Bay pe buze; un sărut stângaci, neîndemânatic. Își dădu seama că este surprins, dar brațele lui îi cuprinseseră imediat mijlocul.

„Mai bine să fii spânzurat pentru o oaie decât pentru un miel“, își spuse ea.

– Dacă tot trebuie să plecăm la New York, rosti ea cu o voce răgușită, ar fi bine să profităm cât mai mult de timpul petrecut

aici, nu-i așa? Aproape că e momentul pentru un rendez-vous de *cinq à sept*.¹

– Nu e nici trei...

Din vocea lui răzbătea nedumerirea.

Georgie privi în ochii albaștri ai lui Bay și își dori ca aceștia să fi fost mai îndrăzneți, mai curajoși. Să-l înfrunți pe Sir Hugo era una, să-i faci propuneri de acest fel propriului soț era altceva. Teama o făcu să fie concisă.

– Nu mă interesează ora. Dacă nici tu nu ai nimic împotriva.

Buzele lui Bay schițară un zâmbet. Simți cum degetele lui se desfac ca un evantai pe spatulele ei, încălzind-o și dându-i putere.

– „Chiar dacă nu putem opri soarele în loc / Îl putem face să alerge.”²

– Cam așa ceva. Georgie inspiră adânc și se întrebă oare unde dispăruseră toate cuvintele ei. Lumea se îngustase și rămăsese numai spațiul dintre trupul ei și cel al lui Bay. Suntem în Franța, la urma urmelor.

Bay se înecă în încercarea de a râde.

– Bine spus. Se ridică în picioare și îi întinse mâna, iar Georgie văzu că îi tremurau degetele. Acum, când se eliberase de temeri, își dădu seama că și el era la fel de emoționat ca ea. Ne retragem, doamnă Van Duyvil?

– Da, spuse Georgie și își puse mâna în mâna lui.

New York, ianuarie 1899

Dormitorul lui Bay și al lui Annabelle era tulburător de ordonat. Janie se simțea mai mult decât stânjenită când examină lucrurile lui Bay și ale lui Annabelle, rochiile care nu fuseseră purtate niciodată, și acum nici că aveau să mai fie purtate vreodată, cărțile cu paginile netăiate, tamponul de sugativă imaculată de pe biroul din salonul privat al lui Annabelle.

Janie se retrase în strălucirea nobiliară a salonului pentru micul dejun, unde doamna Gerritt pusese ceai și pâine prăjită pentru ea,

¹ „De la cinci la șapte” (în limba franceză în original); moment de relaxare, prin extensie, sintagma definește o întâlnire extraconjugală. (n.tr.)

² Versurile din finalul poeziei *To His Coy Mistress* (*Iubitei lui sfioase*) de Andrew Marvell (1621–1678) (n.tr.)

care se răciseră de mult. De fapt, la ce se așteptase? La o pagină ruptă din registrul parohial cu detalii despre nașterea lui Annabelle? Puse pâinea prăjită la loc pe farfurie, amintindu-și vag ceva ce îi spusese Annabelle într-una din rarele lor conversații. Annabelle nu se născuse în Anglia. Se născuse în India, precizase ea, într-o stațiune de munte, ce o mai fi fost și aceea.

În India, țineau registre parohiale? Trebuie să fi ținut, se gândi Janie. Colonelul Lacey cu siguranță că își botezase fiica. Dar India era atât de departe. Giles Lacey fusese, într-adevăr, foarte inteligent, când inventase o poveste care nu putea fi nici confirmată, nici infirmată.

Ciudat. Nu l-ar fi crezut așa isteț. Părea un actor lamentabil, care nu prea își știa bine replicile, care se poticnise și se bălbâise când vraja se destrămase. Atunci era viclean. Nu trebuia să fii inteligent ca să fii viclean. Nu era nevoie să știi să mânuiești bine cuvintele, ca domnul Burke, ca să reușești să păcălești pe cineva.

– Mai doriți ceva, domnișoară Van Duyvil?

Pentru o femeie de statura ei, doamna Gerritt avea pasul surprinzător de ușor.

– Nu, mulțumesc, doamnă Gerritt. Fu șocată de faptul că menajera servea la masă. Sentimentul de pustietate al casei părea mai mult o realitate decât o metaforă. Unde e restul personalului?

– Au fost concediați, spuse doamna Gerritt.

Janie își aminti vag că doamna Gerritt fusese servitoare în casa bunicii ei, pe când ea era copil; soțul ei era fiul unui fermier angajat pe domeniu. Făceau parte din familia Van Duyvil, la fel ca și ea însăși, și nu era cazul să-și facă probleme. Janie se încruntă:

– Cine i-a concediat?

– Doamna Van Duyvil. Cuvântul „bineînțeleas” se subînțelegea. Nu vedea ce rost are să ținem un personal complet pentru o casă goală.

Dar casa nu era pustie. Copiii erau acolo. Și, așa cum presupunea Janie, nu mama ei era proprietara acestei averi, ci Sebastian. Nu se gândise până atunci la asta. Citirea testamentului fusese amânată cât timp poliția făcea încă cercetări. Era stilul mamei, își spuse ea ironic, să-și aroge autoritatea, fără să țină cont de lege. Și de ce nu? Părea puțin probabil să fie numit altcineva tutore. Familia Van Duyvil era o familie nefericită. În loc să existe o mulțime de urmași, în generația ei nu erau decât ea și Bay. Și Anne. Dar Anne

nu era o Van Duyvil. Era fiica surorii mamei lui Janie, o umbră palidă de femeie care se măritase cu un bărbat îmbogățit de pe urma războiului, un om a cărui energie imensă arsesse cu flacără scurtă și apoi se stinsese în scandal și ruină. Nu mai rămăneau astfel decât cei doi copii mici din camera de la etaj.

— Doamnă Gerritt?

Doamna Gerritt se întoarse, așteptând impasibilă. Purta o rochie din stofă groasă, neagră, cu o croială simplă, înviorată numai de inelul cu chei de la brâu.

— S-a interesat cineva de copii? Vreun englez? Simțindu-se ridicolă, Janie se împiedica în cuvinte și încercă să inventeze o poveste care să nu sune nebunește. Am primit, în oraș, vizita unui văr al doamnei Van Duyvil și, ei bine, acesta credea că ar fi bine pentru copii să trăiască cu familia lor din Anglia. Minciuni, minciuni sfruntate, dar ce altceva putea să spună? De fapt, chiar acesta este motivul pentru care am venit, adăugă Janie, optând pentru o versiune a adevărului. Să mă asigur că domnul Lacey nu încearcă să-i ia pe copii.

Era numai imaginația ei de vină, sau chiar se auzise un sunet ciudat în pereți? Nu-și putea imagina că doamna Gerritt ar fi tolerat prezența șoarecilor. În ciuda personalului restrâns, casa era dureros de curată. Poate chiar în asta consta noutatea.

— Nu a fost nimeni aici, răspunse doamna Gerritt, iar vocea ei sună ca o lege imuabilă a naturii. Mai doriți altceva?

Cam asta era toată conversația reconfortantă cu menajera. Când apărea Sherlock Holmes, se gândi în ciudată Janie, servitorii se îmbulzeau care mai de care să-i ofere informații. Doamna Gerritt nu dorea decât ca ea să plece, ca să-și poată vedea de ștersul prafului. Sau poate că doamna Gerritt avea o pasiune secretă pentru romanele franțuzești și nu dorea decât să se întoarcă la ea, la bucătărie, ca să se delecteze cu dragostea interzisă.

Întotdeauna poți să speri.

Acel sunet ciudat se auzi din nou. Janie se mișcă foarte încet și împinse scaunul de lângă masă, prefăcându-se că își duce farfuria pe bufet. Salonul pentru micul dejun era decorat într-un stil care nu-i putea evoca lui Janie decât un vechi salon al călugărilor. Plafonul era casetat și pictat cu trandafiri, scaieți și diverse alte ornamente florale. Fereastră cu pervaz lat, care ocupa unul dintre pereți, avea numeroase vitralii. Ceilalți trei pereți erau lambrisați cu lemn

de culoare închisă, acoperiți pe alocuri cu tapiserii care se întindeau din tavan până în podea.

Imaginația ei era de vină, sau tapiseria de pe peretele îndepărtat se mișca? Janie înaintă repede și băgă capul în spatele tapiseriei. Descoperi un mic pasaj și o siluetă micuță lipită de zid.

— Sebastian?

Nimic. Nici măcar molii. Pasajul secret era prea nou, sau doamna Gerritt, prea eficientă, pentru a adăposti praf sau pânze de păianjen, așa cum ar fi fost de așteptat. Janie se întreba dacă nu cumva fratele ei poruncise să se țeasă special pânze de păianjen ca să fie atârinate acolo pentru efect? Nu erau pânze de păianjen, dar parcă se vedea botul unei ghetuțe.

— Sebastian? Știu că ești acolo. Îți văd ghetuțele.

O umbră albă. Nu o cămășuță de băiat, ci un șorțuleț de fetiță.

— Sunt Viola.

— Bună, Viola. Janie nu voia să lase tapiseria să cadă în spatele ei, așa că rămase blocată acolo unde era, la capătul coridorului. Am vrut să vin aseară să te văd, dar mi-au spus că te-ai culcat deja.

De după colț apără o siluetă micuță. Avea părul în aceeași nuanță pe care și-o amintea Janie din copilărie, dar în rest era în întregime Annabelle — de la fața colțuroasă la ochii negri, prea mari pentru fețișoara ei de copil. Ținea strâns în brațe o păpușă, al cărei păr de mătase era împrăștiat în jurul feței din porțelan pictat.

— Mama și tatăl meu au plecat. Vocea copilului era încordată. Așa zice doica.

Janie stătea în picioare, ținând tapiseria.

— Da, îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Cuvintele erau extrem de nepotrivite. Nu vrei să vii să stai cu mine? Avem pâine prăjită.

— Am mâncat deja pâine prăjită. Viola se strecură pe sub brațul ei, mică și mândră în șorțulețul ei și cu ghetuțele încheiate cu nasturi. Se întoarse cu fața spre Janie și rosti pe un ton acuzator: Nu mă lasă să mă duc acasă.

— Dar... ești acasă. Nu-i așa?

Janie se simțea ca și când ar fi căzut în vizuina Iepurelui Alb. Nu prea știa cum să vorbească cu copiii. Nu mai vorbise cu copiii de când fusese ea însăși copil, și nici atunci foarte des.

— Asta nu e casa mea. Viola lăsă umerii în jos, iar fețișoara ei făcu o strâmbătură, încercând să păstreze o expresie de dispreț. Vreau să merg la casa mea adevărată.

— Oh, Viola! Janie se lăsă în genunchi, iar fusta neagră din lână se împrăstie în jurul ei. Dacă ea însăși era confuză și nefericită, cum trebuie să se fi simțit Viola? Părinții ei o răsfățaseră, petrecuseră cu copiii lor mult mai mult timp decât părinții lui Janie cu ea. Janie își amintea zilele înfricoșătoare de după moartea tatălui ei, când se strecura în biblioteca pustie și se așeza în fotoliul lui, prefăcându-se că este și el acolo. Ai vrea să vii la oraș, cu mine?

— Nu vreau să vin la oraș, vreau să merg *acasă*. Viola o privi dojenitoare, furioasă pe ignoranța adulților. Dădaca și doamna Gerritt spun că nu putem să mergem acolo. Casa e închisă.

Din cuvintele ei răzbătea ecoul conștiințiozității doamnei Gerritt. Era în mod clar un citat direct.

— Ce casă?

— Casa mea! Viola strivi fața păpușii sub braț, ca și când ar fi vrut s-o pedepsească cu îmbrățișarea ei. Casa albă.

— Casa... oh. Începea să înțeleagă. Vrei să spui casa veche?

— Casa mea, o corectă Viola. Apoi, dându-și seama că avea de-a face cu un adult de care ar fi putut profita, o luă pe Janie de mână și o trase spre fereastră: Se vede acoperișul chiar acolo.

Era o privesc pe plăcută, sau urma să fie la primăvară, când copacii aveau să fie în floare și potecile, pline de iarbă tânără. Salonul pentru micul dejun dădea spre grădina personală a lui Annabelle, cu plante pe care le îngrijea cu mâna ei, o grădină mai puțin elegantă decât terasele care duceau în jos, spre râu, și care era înconjurată de un gard înalt, cu o porțiță. Vara, când copacii erau înfrunziți, nu se vedea mai nimic. Dar acum Janie distinge perfect printre ramurile goale conturul acoperișului ascuțit, sub care se vedeau lucarne modeste.

— Uite, spuse Viola, arătând victorioasă cu degetul.

Ce proastă fusese! Bineînțeles, de aceea părea casa cea nouă atât de pustie. Era un dar din iubire al lui Bay, construită din temelii ca o replică exactă – sau aproape exactă – a casei lui Annabelle din Lincolnshire. Janie își amintea că, inițial, plănuiseră să extindă locuința, dar, după o discuție cu arhitectul lui Ruth Mills la Staatsburg, Bay se convinsese că era o idee nebunească. Așa că lăsaseră casa veche în forma în care era și locuiseră în ea, în timp ce casa cea nouă creștea cărămidă cu cărămidă. Janie privi în jos la nepoțica ei și simți un val de milă. Ce cumplit trebuie

să fie să-ți pierzi părinții și casa și să trăiești într-un lux rece, amintindu-ți de confortul care se afla la o aruncătură de băț, dincolo de gard.

– De ce nu te lasă să te întorci la casa ta?

– Nu mai locuim acolo, spuse Viola, ridicând din umeri.

Și asta suna tot ca un citat direct.

– Ei bine, nu văd de ce n-am merge noi două, spuse Janie. Ai un palton?

Nu știa dacă trebuie să se simtă fericită sau vinovată când ochii Violei străluciră de încântare.

Capitolul 10

Cold Spring, ianuarie 1899

Se strecurară pe poarta din gard și pășiră înapoi în timp. Viola o luase înaintea lui Janie pe cărare; fularul ei roșu adăuga culoare obrajilor palizi, iar respirația ei îngheța în aer în timp ce pășea hotărâtă spre casa albă, aflată mult mai departe de râu, pe locul pe care strămoșii lui Janie îl aleseseră cu mult timp în urmă, pe când le era încă dor de Olanda natală.

Casa nu avea garguie, nici ferestre cu menouri sau fațade din piatră, era o simplă casă albă, alcătuită dintr-un corp central și aripi laterale joase de o parte și de alta. Casa originală arsese în timpul Războiului de Independență, fie incendiată de britanicii dezlănțuiți, fie din neglijența familiei, în funcție de povestea căreia preferai să-i dai crezare, dar strămoșii lui Janie folosiseră cu pricepere vechile fundații și o reconstruiseră. Obloanele vopsite în verde fuseseră închise pe timpul iernii, iar casa semăna acum cu o matroană serioasă, care stătea aplecată peste împletitura ei.

Trei trepte duceau spre ușa din față, încadrată de o mică arcadă, având deasupra un fronton îngust. Viola era deja sus, foindu-se de nerăbdare. Janie o urmă ceva mai încet. În imaginația ei, parcă simțea mirosul de mere coapte care sfârâiau în vechea bucătărie.

Pe când era copil, aceasta era bucătăria bunicii ei. Mama și bunica ei nu se prea înțelegeau una cu alta, dar în timpul verii, ea și Bay erau trimiși să stea câteva săptămâni cu bunica lor, în camera pentru copii situată chiar sub acoperiș, pe care tavanul înclinat și lucarnele o transformaseră într-un adevărat rai.

Janie își mai amintea și acum aroma acelor dimineți de la țară, aerul rece, ciripitul păsărilor din copaci, pițigoi, prigorii și vrăbii, la fel de străin pentru urechile ei de orășean ca și un stol de papagali.

– Când eram de vârsta ta, veneam și eu aici, spuse ea, dar pe Viola nu o interesa deloc acest lucru.

– Am ajuns, am ajuns, am ajuns, spuse ea țopăind. Putem să intrăm? Te rog, mătușă Janie!

Abia când puse mâna pe clanță, lui Janie îi trecu prim minte că, nefiind folosită, casa ar putea fi încuiată. Dar nu era. Clanța se răsuci ușor, și Janie se simți ușurată. Ar fi fost o mare dezamăgire pentru Viola, și nici nu-i trecuse prin minte să ceară cheia de la doamna Gerritt.

Când era mică, i se păruse o casă mare, o locuință spațioasă, construită pentru o familie numeroasă, dar în comparație cu splendoarea nobiliară a Illyriei, holul pătrat părea scund și meschin. Pe ușile din dreapta și din stânga, Janie vedea încăperile cufundate în umbră, candelabrele înfășurate în pânză de sac, mobilele acoperite cu cuverturi olandeze. Șemineurile erau reci și întunecoase, grătarele fuseseră frecate și curățate.

– Pare mică în comparație cu casa cea nouă, nu-i așa?

Se auzi un foșnet de jupon și văzu sclipirea ochilor negri. Viola era deja la jumătatea scărilor spre etajul superior, mișcându-se cu hotărârea caracteristică celor foarte tineri.

– Mamei mele îi plăcea mai mult casa veche. Și nici nu a vrut să plece.

– Nu a vrut? Janie o urmă pe nepoata ei pe scara îngustă cu balustradă solidă din lemn de stejar. Probabil că Viola înțelesese greșit. Sau reinventa cuvintele mamei sale intenționat. Dar este foarte frumoasă! Vreau să spun, casa cea nouă.

Viola se opri și se întoarse spre ea cu un gest imperios.

– Dacă spune că este bântuită de stafii și că nu ar sta aici nici o noapte dacă nu ar fi de dragul sărmanilor copilași.

Janie își înăbuși hohotul de râs. Parcă o și vedea pe dădacă, cu boneta ei albă, cu accentul acela pe care se străduia să-l ascundă.

– Ești o imitatoare foarte bună.

Viola o privea, dar nu pricepea.

– Ce este aceea imitatoare?

– Este o... Câte cuvinte le știai pentru că le știai pur și simplu?

Un fel de actor. Cineva care se prefăce că este altcineva.

Viola își pierduse deja interesul. O trase pe Janie de mână.

– Hai în camera mea.

Nu o duse pe Janie la etajul al doilea, unde era camera copiilor, ci coborî două trepte spre aripa ce dădea spre râu. Janie își amintea vag că era acolo un dormitor de adult, întunecos și elegant, cu tapet verde dungat și draperii grele la fereastră, cu un baldachin mare cu perdele brodate. Acum era un spațiu deschis, presărat cu jucării. Janie recunoscuse câteva de pe vremea când era ea însăși copil: o rățușcă din lemn ciobită, trasă de o sfoară, a cărei vopsea galbenă era crăpată și cojită; soldăței în diverse stări de degradare; mingi din piele din care dispăruse umplutura.

Viola se repezi la rățușcă, scoțând strigăte de bucurie. Trase de sfoară, și roțițele jucăriei începură să ruleze zăngănind pe podeaua din lemn.

– Polly! Asta e Polly!

– Rățușca e Polly? Janie se plimba încet prin cameră, reînviind în minte vechile amintiri. Pe vremea mea, era doamna Mallard.

Viola o privi pieziș.

– Nu e doamna Mallard; e Polly.

– Polly, spuse Janie, și fetița încuviință mulțumită din cap.

Cineva schimbase tapetul de pe pereții camerei. Înfățișa o pădure stilizată, în care câteva păsări negre își luau zborul de pe o plăcintă, un rege se odihnea sub un copac, valetul de cupă fura niște plăcințele. Vechile plăcuțe de faianță albă și albastră din jurul șemineului fuseseră înlocuite cu altele, în ton cu tapetul: Cenușăreasa îngenuchea în timp ce păsările ciuguleau linte din cenușă; Rapunzel își desfăcuse părul; Jack se cățara pe vrejul de fasole, în timp ce o vrăjitoare uriașă îl aștepta sus. Janie crezu că recunoaște mâna lui Annabelle.

Restul casei, atât cât văzuse din ea, părea neschimbat, cu aceleași mobilă greoaie care îi plăcea mamei sale. Dar aici, cineva – Annabelle – crease un colțisor fermecat. Pe pereții laterali erau uși. Aruncă o privire și observă un dormitor cu două paturi înguste care arătau ciudat fără așternuturi. Pe un perete, o vacă părea

oarecum uimită că poate să sară peste lună. Cealaltă ușa dădea spre camera dădacei; pe patul de alamă erau o pătură și o pernă, dar așezate stângaci, ca și când patul ar fi fost folosit și rearanjat în grabă.

Buf, buf, buf. Rățușca Polly zăngănea pe podea. Viola părăsi rățușca în prag, se urcă în pat pe cuvertura matlasată și își îngropă fața în pernă. De aceea era cearșaful mototolit, își spuse Janie. Dar avu un moment de nedumerire: Nu cumva spusese Viola că nu are voie să se întoarcă aici? Poate că se referea la faptul că, în general, nu avea voie să vină să stea aici. După cum reieșea din cele ce se petreceau acum, avea acces oricând în casă: copiii mici se ascund ca șoricelii prin cotloane înguste, se strecoară prin locuri unde adulților le este frică să meargă.

Janie se așează pe saltea alături de Viola.

– Viola, dacă te cauți dădaca?

Viola își îndesă capul și mai adânc în pernă.

– Stă cu Bast. Ridicând capul, spuse cu o intonație ciudată de adult: A avut o noapte proastă.

– Coșmaruri? întrebă Janie.

Nu era de mirare.

Viola scutură din cap și spuse:

– Bast tușește iarna. E sensibil și are nevoie de îngrijire permanentă. Trebuie să i se aplice cataplasme cu muștar.

– Îmi puneau și mie cataplasme cu muștar. Nu prea-mi plăceau.

Janie credea că începe să înțeleagă. Doamna Gerritt era ocupată cu casa, dădaca era preocupată de Bast, care avea o constituție firavă, ceea ce însemna că Viola era lăsată în voia ei. Puse mâna încet pe spatele nepoatei sale:

– Dar tu cum ești?

– Sunt rușinos de zdravănă, răspunse Viola cu vocea înăbușită de pernă.

– Eu n-aș spune că e rușinos. Mai degrabă, aș considera asta o binecuvântare.

Cândva, i se spusese și ei că nu trebuie să fie prea sănătoasă și nici prea inteligentă; fusese strânsă în rochii care îi tăiau răsuflarea și ale căror poale i se încurcau printre picioare.

– De Bast trebuie să-ți fie milă, pentru că stă închis în casă, în timp ce tu poți să fugi afară ca să te joci.

– Dădaca spune că e prea frig ca să mă joc afară.

Viola stătea în continuare cu capul îngropat în pernă și parcă dorea să rămână acolo pentru totdeauna.

— Are dreptate.

Și în casă era frig. Janie își vedea aburii respirației în aer. Pe unul dintre pereți era un șemineu neobișnuit de luxos pentru camera copiilor, și lângă el, un coș cu cărbuni.

Iar în vatră era cenușă.

Janie coborî de pe pat și îngenunche pe carpeta din fața șemineului. În cenușă se vedeau bucățele de hârtie. Janie se gândi cu cât simț de răspundere fuseseră curățate grătarele șemineurilor de la parter. Aceasta era o cameră mică, dintr-o aripă îndepărtată a casei, ușor de trecut cu vederea. Poate că fusese trecută cu vederea și când se făcuse curat.

Dar patul dezordonat? Și hârtiile de pe grătar?

O bucățică de hârtie ajunsese sub pat, neobservată. Nu, nu era o hârtie, era o fotografie. Stând în genunchi, Janie o recuperează de sub patul din fier și constată că din fotografie o privește chipul lui Annabelle. Dar nu era acea Annabelle de care își amintea ea, cu zâmbetul discret și ochi gânditori. Era o altă Annabelle, cu un arc în mână și o tolă cu săgeți la brâu, răsând către o persoană din afara cadrului fotografiei.

Janie se sprijini pe genunchi, revăzând imaginea atât în sepia, cât și în culori naturale. Fusese și ea acolo, strecurându-se pe lângă marchiză și străduindu-se să treacă neobservată. Fusese la Cazino, în vara aceea de la Newport, vara aceea oribilă, dureroasă. Janie ar fi trebuit să participe la turneul de tras cu arcul, dar nu fusese niciodată foarte talentată la acest sport. Îi cedase bucuroasă locul lui Annabelle, care câștigase cu ușurință și primise trofeul din mâinile lui Carrie Rheinlander, campioana din anul precedent, care i-l oferise strângând din buze.

— E mama mea.

Viola se întindea peste marginea patului.

— Da. Janie simțea că ar fi trebuit să spună ceva, așa că adăugă: A câștigat un premiu la concursul de tras cu arcul.

Uitase de această întâmplare cu Annabelle. Sau probabil că nu se putea gândi la vara aceea fără să simtă un junghi de durere când își reamintea cum zâmbea și se prefăcea că nu-i pasă de nimic, atunci când Anne se plimba la braț cu Teddy, fălindu-se cu safirul mare

de pe deget. Nu-l dorea, de fapt, pe Teddy. Nu. Dar nimeni nu ar fi crezut asta, poate cu excepția lui Annabelle.

Janie nu-i purtase pică lui Annabelle; îi fusese recunoscătoare pentru că atrăsese atenția asupra ei, pentru că le oferise oamenilor un subiect de bârfă. Parcă Annabelle fusese peste tot în vara aceea: se scăldase în apă la Bailey's Beach, jucase tenis la Cazino, se plimbase pe Cliff Walk. Îi făcuse pe toți de rușine călărind în șaua de damă și dansase până își făcuse pantofii ferfeniți. Rochiile ei de la Paris, ultimul răcnet, care îi tăiau răsuflarea, le îndemnaseră pe multe doamne să dea fuga la croitoresele lor și să comande modificări urgente. Dar nu rochiile produsese cea mai puternică impresie, ci Annabelle și vitalitatea pe care o emana ea. Însufletirea și magia de care păreau înconjurați ea și Bay; felul în care se priveau, ca și când ar fi făcut un schimb de glume, pe care nu le auzea nimeni altcineva.

Janie fusese recunoscătoare când sosise Annabelle, dar îi venise foarte greu să stea în preajma lor.

Acum o frapa, pentru prima dată, ciudățenia acestei situații, prăpastia dintre Annabelle, cea care luase cu asalt Newportul, și Annabelle, cea care trăise cu Bay la Illyria. Se întâmplase ceva care o schimbase. Annabelle devenise dintr-odată mai zeflemitoare, vitalitatea ei se transformase în duritate. Și avea un aer secretos, parcă ascundea ceva.

O aventură cu domnul Pruyn? Sau conștientizarea faptului că domnul Giles Lacey stătea la pândă în spatele ei, că era o amenințare pentru ea și pentru copiii ei?

— Mama spunea că o să mă învețe și pe mine.

Janie avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama că Viola vorbea despre trasul cu arcul. Ochii fetei erau ațintiți pe fotografia mamei sale, cu atâta durere sinceră, încât Janie se rușină de gândurile ei meschine.

— Pot să te învăț și eu dacă vrei, spuse Janie, dureros de conștientă de faptul că face o promisiune fără a fi sigură că va putea să și-o țină. Ei bine, și-o va ține, dacă va fi în stare. Trebuia să se ia măsuri în privința gemenilor. Nu puteau să stea acolo la infinit. Îi oferi Violetei fotografia. O vrei?

Viola i-o smulse din mână, spunând exaltată:

— Mulțumesc, mătușă Janie.

— Cu plăcere.

Tot ce mai rămăsese în șemineu era de nerecunoscut. Janie se întreabă dacă fotografia fusese destinată să aibă aceeași soartă și fusese salvată numai de un curent de aer întâmplător. Dar de ce să arzi fotografii? Fotografii – împinse ușor cu degetul – scrisori? Ziare?

– O să te murdărești pe mâini, spuse Viola serioasă, coborând din pat. Dacă spune că nu trebuie să ne jucăm niciodată în cenușă.

– Dacă are dreptate.

Janie își șterse degetul cu batista. Pe fereastră se vedea casa cea nouă în toată splendoarea ei gotică. Aici fusese cineva, își spuse ea, și chiar de curând. Cineva arsese în șemineu fotografii și scrisori. Cineva se întinsese pe pat.

– Viola, a mai locuit cineva în casă de când ați plecat voi?

– Pot s-o iau pe Polly cu mine? Viola strângea în mânăuță sfoara rășuștei, și Janie își aminti că fetița nu împlinise nici patru ani. Uneori, era ușor să uiți acest lucru.

– Poate că ar fi mai bine ca Polly să rămână aici?

Janie își dădu seama că nu dorește să afle altcineva de vizita lor în casa veche. Nu, își spunea ea, nu pentru că nu avea dreptul să o ducă pe Viola peste tot pe acest domeniu – fusese cândva și căminul ei, nu-i așa? –, dar dacă cineva folosea această încăpere, era mai bine să nu atragă atenția asupra acestui fapt. Viola se posomorî, dar până să apuce să spună ceva, Janie auzi zgomotul unei uși care se deschide la parter și scârțâitul podelei.

În casă era cineva.

Newport, iulie 1894

– Bună, Potter! E aglomerație pe-aici?

– Da, domnule Van Duyvil. Un portar în livrea se grăbi să deschidă poarta clubului de pe plajă. Mă bucur să vă văd, domnule Van Duyvil, dacă îmi dați voie să spun.

– A uitat să se tragă de mustăți, murmură Georgie după ce intrară.

– Trasul de mustăți se obișnuiește numai la voi, în Lumea Veche, decadentă. Nu ți-a spus nimeni că la noi e democrație? Bay sări din trăsură și îi întinse o mână lui Georgie, ca s-o ajute să coboare. Vizitiul era îmbrăcat în livrea și avea pe umeri o mantie,

de-a dreptul absurdă în arșița de iulie. Vino după noi peste două ore. Mulțumesc!

– Da, domnule.

Între tresese aurii de pe guler și marginea de jos a căciulii de castor, Georgie zări fața rumenă și asudată a vizitiului. Doamna Van Duyvil ținea un personal complet, iar servitorii erau îmbrăcați în culorile familiei Van Duyvil, portocaliu și roșu, cu emblema aurie a răsăritului de soare. Georgie crezuse că nimerise la un bal mascat, dar Bay îi explicase că nu sunt decât servitorii care se adunaseră ca s-o întâmpine.

Când Bay îi spusese că vor petrece luna următoare la vila mamei lui de la mare, Georgie își imaginase o construcție cu acoperiș de șindrilă și cu trandafiri înfloriți sub ferestre. Dar se trezise în ditamai conacul în comparație cu care Blenheim arăta ca un rebut arhitectural, cu treizeci de dormitoare și robinete aurite la baie.

– Nu a construit-o mama, spusese Bay în chip de scuză. A cumpărat-o de la soțul mătușii mele – tatăl lui Anne – când acesta a dat faliment. Nu este ceea ce ar fi ales ea. Pe atunci, aveam gusturi mult mai modeste.

– Hm, făcu Georgie.

Ca acțiune filantropică, să cumperi un palat în stil italian și să-l umpli cu servitori în livrea părea un gest lipsit de un argument moral solid. Soacra ei nu părea foarte stânjenită de faptul că era nevoită să joace rolul castelanei.

Georgie bănuia că, dacă nu fusese privită cu superioritate chiar de la început, aceasta se datora faptului că apariția soției engleze a lui Bayard Van Duyvil abătuse atenția lumii de la logodna ratată a lui Janie și de la logodna actuală a lui Anne.

Cât despre Anne, ei bine, aceasta era o problemă pe care avea de gând s-o rezolve altă dată. Deocamdată, urma să petreacă o zi la mare cu soțul ei, să se zbenguie în nisip la clubul cel mai distins din Newport. Bay arată, zâmbind, spre plajă:

– Bine ai venit pe cel mai exclusivist petic de nisip de pe Coasta de Est!

– Glumești! spuse Georgie. Clădirea clubului era dărăpănată, plaja, îngustă și plină de alge și de pietricele. Georgie privi peste umăr. Nu era o zonă mult mai frumoasă de coastă pe care am văzut-o când ne-am plimbat? Cred că erau acolo și oameni care făceau baie.

– Da, spuse Bay coborând vocea ca să obțină un efect mai dramatic, dar acolo erau oameni de rând. Aici, apa poate să fie oricât de murdară, dar în ea se scaldă numai membrii clubului.

– Halal democrație! spuse Georgie clătinând din cap. În Hyde Park poate să se plimbe oricine.

– Da, dar poate oricine să facă reverențe în salonul reginei? Georgie strâmbă din nas către soțul ei.

– Nu este același lucru.

– Pentru noi este, spuse Bay, făcându-i cu ochiul. Numai că sunt mai multe alge.

– Van Duyvil! Un bărbat mai în vârstă, ai cărui favoriți parcă încercau să-i înghită bărbia, flutură frenetic din mână către Bay. Ai un moment?

– Nefericitul ăsta de club de golf, murmură încet Bay. Mai bine nu intram în el!

– N-ar fi mai bine să stai de vorbă cu el până nu dărmă clubul cu strigătele lui?

Bay scoase o cheie din buzunar.

– Căsuța noastră e a treia pe stânga. Te descurci singură?

– Cred că n-o să mă înghită nici un șarpe de mare, nu? spuse Georgie, dându-și ochii peste cap.

– Eu mă gândeam la meduze, spuse Bay cu ochii la un grup de femei în costume negre de baie. Atingerea lor ustură foarte rău.

– Numai dacă îți pasă de ele, spuse Georgie. Nu-și face griji, dragul meu.

„Dragul meu“ fusese rostit ca să audă meduzele care urmăreau, de sub umbrelele lor, orice mișcare. Sosirea lui Georgie în înalta societate de la Newport produsese mare agitație printre ele. În orice caz, le considera mai mult amuzante decât intimidante. După atâția ani în care trăise cu frica-n sân, acum, când se bucura de luxul unui mic dejun servit la pat, de gândul că un bărbat garantase cu onoarea lui pentru ea, simțea că poate să respire în voie, după ce își ținuse răsuflarea atât timp.

Meduzele n-au decât să-și irosească veninul. Nu putea să le ia în nume de rău faptul că o invidiau pentru soțul ei. Când se uita acum la Bay, la buclele lui aurii strălucind în soare, la capul și la umerii mai înalți decât ai oricărui alt bărbat, nu putea decât să se minuneze de norocul ei uluitor. Și nu pentru că era un Van Duyvil sau pentru că era bogat, ci pentru că era Bay. Fusese o vreme când

Georgie simțise același lucru în legătură cu Annabelle: unul dintre copiii norocoși ai lumii, preferata zeiței Fortuna, atât de sigură că nu o poate atinge nimic, până când moartea colonelului dăduse temelii solide ale vieții lui Annabelle, lăsând-o neputincioasă în fața noului proprietar de la Abbey: Giles. Totul se putea petrece atât de repede, totul era pierdut într-o singură clipă.

Georgie simți un fior de frică irațională. Cei pe care Dumnezeu îi iubește... Dar soarele se ascunse în spatele unui nor, și Bay era din nou Bay, cel căruia îi plăcea cafeaua cu trei lingurițe de zahăr și nu putea să sufere pâinea prăjită cu marmeladă.

Iar să trăiești înconjurat de servitori în livrele viu colorate era mai curând o pedeapsă decât o binefacere.

Domnul Havemayer devenise agitat.

– Van Duyvil!

Bay îi aruncă lui Georgie o privire de prefăcută disperare:

– Ești sigură că nu ai nevoie de mine?

– Absolut sigură! Era un adevăr simplu ascuns în spatele unor cuvinte false. Avea nevoie de el. Nu-și putea imagina viața fără el. Și asta o îngrozea mai mult decât putea să exprime în cuvinte. Du-te. Cred că pot să mă dezbrac și fără ajutorul tău. De data asta.

– Bagajul. Bay se aplecă să depună o sărutare pe obrazul ei, dar Georgie întoarse capul, și sărutarea nimeri pe buze. Buzele lui zăboviră pe ale ei; o atinse ușor cu degetul pe obraz. Nu stau mult.

Georgie îi făcu semn cu mâna, în timp ce Bay pornea în fugă spre clădirea clubului. Îi spusese că se descurcă singură, dar nu era chiar adevărat. Se simțea stânjenită, mergând de una singură în căutarea căsuței corecte, știind că este analizată de toți ochii. Una era să braveze atunci când Bay stătea alături de ea și cu totul altceva să po-trivească o cheie într-o broască, sperând că nu comite o fărădelege. Cheia se răsuci, și Georgie se trezi într-o căsuță simplă, alcătuită din două cabine și un fel de salonaș între ele, ticsit cu șezlonguri și alte obiecte specifice sezonului de vară.

Bay îi spusese că va găsi acolo un costum de baie, și așa și era. Era un contrast straniu între clădirea aceasta simplă și prezența servitorilor peste tot, peria și pieptenele din argint, oglinda care o așteptau în cabină. În timp ce își peria părul și și-l îndesa sub casca de baie, Georgie se simțea ca Maria Antoaneta jucându-se de-a păstorița la Trianon.

Poate trebuia să fie mulțumită că nu făceau baie în costume din aur? Costumul de baie cumpărat pentru ea era din lână neagră, prevăzut cu o fustiță largă peste pantalonii până la genunchi, surprinzător de simplu ca și căsuța de pe plajă.

Georgie știa însă că, în aceeași seară, aceiași oameni care se scăldau acum pe bucățica lor îngustă de plajă în costume de baie din lână pline de nisip, își vor pune mătășurile și bijuteriile, se vor urca în trăsuri mânate de vizitii în livrea și vor lua masa în saloane plcate cu marmură. Totul era foarte ciudat.

Se îmbrăcase, dar Bay nu apăruse. Auzi însă zgomotul ușii de la căsuța vecină și o voce stridentă care se plângea:

– Chiar și pentru niște tineri căsătoriți este cam mult.

Recunosc vocea lui Carrie Rheinlander. Carrie se dăduse peste cap ca să organizeze un mic dejun venețian la Newport în onoarea lui Georgie, în mare măsură, după cum bănuia ea, ca să obțină cât mai multe subiecte de bârfă. Georgie se duse spre fereastră, de unde vedea cele două profiluri sub două pălării cu boruri foarte largi.

– Eu găsesc că e draguț.

O cunoștea și pe cealaltă femeie, una dintre cele care se țineau tot timpul după Carrie, soția unui industriaș bogat din sud, atât de încântătoare, încât Georgie își imagina că ascunde un trecut ceva mai puțin încântător. Ar fi fost nostim să nu fie singura cu un trecut dubios.

– Nu fi naivă, spuse Carrie cu o voce pițigăiată. Acoliții ei trebuiau să fie în acord cu ea, nu să o contrazică. N-ai fost aici vara trecută. Au ținut totul secret.

– Ce-au ținut secret?

Doamna Cutare avea un accent atât de dur, încât Georgie simți că îi este dor de argoul londonez al lui Kitty.

– Bayard a căzut în dizgrație, bineînțeles, spuse Carrie impacientată. Evident că nimeni nu recunoaște asta. Gura lumii vorbește că doamna Van Duyvil l-a trimis pe Bay în Europa din motive de sănătate.

– Și nu e așa?

Carrie strânse din buze enervată.

– Ți se pare că a slăbit? Doamna Van Duyvil a spus peste tot că Bay este suferind pentru că s-a surmenat și are nevoie de odihnă, dar în realitate, el și fratele meu, Charlie, au fost în aceeași clasă

și mi se pare că nu prea au deschis cărțile. N-au făcut altceva decât să petreacă pe iahturi și să flirteze cu fetele din Boston.

Așadar, asta era adevărata sursă a nemulțumirii lui Carrie. Pronunțase *fetele din Boston* ca și când ar fi fost vreo formă de plagă, ceva asemănător ploii cu broaște.

– Dacă vrei să știi părerea mea, spuse Carrie pe un ton sumbru, totul e din cauza lui Anne. Jock crede că doamna Van Duyvil i-a prins împreună și l-a trimis pe Bay de acasă.

– I-a prins împreună?

– În flagrant delict.

Carrie rostogoli cuvintele pe limbă, savurând semnificația lor scandaloaasă și împăunându-se de propria superioritate morală.

– Bay nu se mai uita la nici o altă femeie în prezența lui Anne. Și nu cred că doamna Van Duyvil n-a observat asta. Nu ți se pare cel puțin suspect că Anne își anunță logodna, iar Bay apare cu o soție nou-nouță? Eu și Jock am luat masa cu el la Londra, în aprilie, și Bay n-a pomenit de nici un fel de angajament de felul acesta.

Doamna Cutare își făcea vânt alene cu un evantai din hârtie.

– A fost dragoste la prima vedere. Așa mi-a spus Janie Van Duyvil. S-au privit o singură dată și au știut.

– O, Janie! Ce știe ea? Nu a reușit nici măcar să-l facă pe Teddy s-o ia de nevastă. Carrie scutură din cap, indignată de prostia unor semenii. Nu putem decât să ne întrebăm unde o fi găsit-o.

– Pe Janie?

– Nu, pe nevastă-sa. Soția engleză.

Din gura lui Carrie, numele țării natale a lui Georgie suna ca un fel de delict minor, ca și când Georgie ar fi întruchipat încercarea de supunere a fostelor colonii britanice. Sau pur și simplu de racolare a propriilor tineri candidați la însurătoare.

– Păi s-au cunoscut la teatru, nu-i așa? Așa i-a spus domnul Van Duyvil soțului meu. Le-a făcut cunoștință un prieten comun, Sir Hugo Middleman.

– Sir Hugo Medmenham?

Carrie ridică din sprâncene. Georgie încremeni în locul ei de lângă fereastră.

– Îl cunoști? întrebă doamna Cutare cu stilul ei târăgănat de a vorbi.

Carrie nu răspunse imediat, răsucind umbrela în mână ca să-i potrivească unghiul.

– Puțin. Oricum, am auzit de el.

Sir Hugo n-o să-i urmărească la New York, așa spusese Bay. Poate că nici nu era nevoie. Exista o zicală veche despre reputația pătată din pricina celor cu care te însoțești. Georgie se întreba oare ce auzise Carrie.

– Se spune că Sir Hugo este prieten la cataramă cu prințul Țării Galilor. Se mișcă în cele mai bune cercuri, spuse Carrie, morocănoasă.

Numai pentru distracții bărbătești. Prințul Țării Galilor era prieten cu oricine putea să-i ofere cai rapizi și femei ușoare. Prietenia cu Prințul Țării Galilor nu însemna că Sir Hugo avea acces în cele mai bune saloane din Londra. Dar Carrie Rheinlander nu știa acest lucru. Slavă Domnului!

Simțind un val de ușurare, Georgie păși pe nisip, rostind pe un ton nonșalant.

– Vorbeați despre Sir Hugo? În acest caz, avem o cunoștință comună.

– Doamnă Van Duyvil! Nu v-am văzut acolo!

Aerul de surprindere al lui Carrie părea cam exagerat. Firește, Carrie Rheinlander știa exact care este căsuța familiei Van Duyvil. Era pe teritoriul ei. Și știa exact unde să lovească.

– Nu, nu cred că m-ați văzut, spuse Georgie rece, și avu satisfacția să vadă cum Carrie mijește ochii. Ați avut ocazia să-l vizitați pe Sir Hugo la Medmenham Abbey când ați fost în Anglia? Este un loc foarte bine cunoscut.

Mai ales pentru vasta colecție de statui erotice. Casa familiei fusese cunoscută inițial ca sediu al clubului Hellfire, pe care Sir Hugo se străduise să-l reînvie și reușise într-o oarecare măsură. Dar Carrie Rheinlander și doamna Cutare nu aveau de unde să știe asta.

– Vizita noastră a fost foarte scurtă.

Carrie reuși să lase impresia că numai din lipsă de timp nu stătuse mai mult. Georgie se întreba cum ar reacționa Carrie dacă ar fi pusă în situația de a se confrunța cu un desfrânat în rasă de călugăr, care bea vin roșu dintr-un craniu. Probabil că ar dori să știe care este originea craniului și dacă provine de la scheletul cuiva din înalta societate.

– Ne vedem mâine la Cazino, da? Poate că micile noastre obiceiuri vi se par ciudate, dar suntem foarte mândri de competiția noastră de tras cu arcul.

– Cătuși de puțin. Îmi place la nebunie să trag cu arcul. Este atât de încântător să vezi cum săgeata nimerește ținta, nu-i așa?

Poate că era cam dur, dar societatea din Newport nu părea să exceleze la capitolul subtilitate. Ridicându-se în vârful picioarelor, Georgie flutură batista brodată spre soțul ei.

– Bună, dragul meu! Ai venit! Vă rog să mă scuzați, mi s-a promis o baie în ocean.

– Fiți atenți la curenți, spuse Carrie, ridicând umbrelela deasupra capului. Pot fi periculoși pentru cei care nu-i cunosc.

Capitolul 11

Cold Spring, ianuarie 1899

Un curent de aer rece se furișă pe sub poalele fustei lui Janie, ajungându-i până la genunchi. Auzea cum scârțâie, sub pașii cuiva, scândurile vechi din podea. Viola auzise și ea. Până să apuce Janie să spună ceva, fetița o rupse la fugă; pantalonașii i se vedeau de sub fustiță și rățușca zdrăngănea în urma ei.

– Alo? Se auzi o voce de bărbat. Pașii urcară scara. Domnișoară Van Duyvil?

Janie porni în goană după Viola și o ajunse din urmă la scări, unde printre stâlpii balustradei se vedea capul domnului Burke.

– Domnule Burke! Vocea ei sună strident, deși se simțea ușurată. Cum de ne-ai găsit aici?

Viola strânse rățușca la piept și păși în umbră. Domnul Burke parcurse ultimii pași până la ea. Zâmbi ștrengărește.

– Balaurul de acasă m-a trimis la plimbare, așa că am decis să-mi organizez propria poteră.

Janie își încrucișă brațele pe piept.

– Adică ai încălcat o proprietate străină.

Domnul Burke își rezemă un cot de balustradă.

– Nu ai dat telefon aseară ca să mă rogi să te ajut.

— Cu alte cuvinte, spuse Janie, nu ți-am făcut o invitație, și atunci ai decis să te inviți singur.

— Dacă aș aștepta mereu să fiu invitat, n-aș mai ajunge nicăieri. Se desprinsese de balustradă și trecu pe lângă ea, întinzându-i, cu o mină serioasă, mâna Violet: Bună ziua! Dumneata trebuie să fii domnișoara Viola?

— Da, spuse Viola, plină de importanță. Și ea este domnișoara Polly, rătușca.

— Bună ziua, domnișoară Rătușcă. Este o plăcere să vă cunosc.

— Nu este domnișoara Rătușcă. Este rătușca.

— Am greșit, se corectă serios domnul Burke. Vă rog să mă iertați. Viola chicoti. După o clipă de reflecție, spuse:

— Poți s-o ții în brațe pe Polly.

— Mulțumesc foarte mult. Domnul Burke luă în brațe rătușca de lemn.

— Nu, trebuie s-o ții de sfoară, uite-așa!

Viola îi arătă cum se ținea rătușca în mod corect. Janie vorbi încet pe deasupra capului fetei:

— Afacerea dumitale de la Carmel prosperă?

— Depinde ce înțelegi prin „prosperă”. Orice urmă de umor dispăru din ochii domnului Burke când se îndreptă de spate. Aruncă o privire în jos, spre Viola, apoi rosti precaut: Șeful poliției intenționează să redeschidă ancheta în curând. Vei fi chemată ca martor.

— Înțeleg. Janie simți un nod în gât. Să apară în fața unor străini. Să vorbească despre moartea fratelui ei. Refugiindu-se în spatele unei note de sarcasm, spuse: Ce drăguț din partea dumitale să bați tot drumul până aici numai ca să mă anunți despre asta.

— Așa sunt eu, întruchiparea cavalerismului, replică domnul Burke, dar strică efectul, adăugând cu oarecare compasiune: Șeful poliției pare un om rezonabil. Va pune numai câteva întrebări, și totul se va termina repede.

— Mulțumesc. Janie strânse din buze, căci îi era rușine să trădeze semne de slăbiciune. N-am văzut niciodată cum se desfășoară o anchetă.

Rătușca Polly se izbi de tivul lui Janie. Ochii negri străluciră, mutându-se de la un adult la celălalt.

— Nu sunteți deloc atenți!

Mama lui Janie ar fi trimis-o imediat în camera ei pentru că întrerupsese conversația dintre adulți – asta, în cazul în care Janie ar fi avut voie să stea în preajma adulților, când primea ea oaspeți. Domnul Burke nu păru tulburat. Își scoase pălăria și spuse foarte politicos:

– Domnișoară Viola, cred că domnișoara Rătușca are nevoie de un loc unde să-și poată întinde aripile cum se cuvine. Îmi faceți onoarea să vă plimbați cu mine prin grădină? Poate să vină și mătușa dumneavoastră.

– Ești foarte amabil, spuse Janie.

Burke spuse încet, în timp ce își punea pălăria la loc pe cap.

– Încă ceva.

Janie simți furnicături în buricele degetelor. Ce anume? Ce mai era? Se simțea ca și când ar fi rătăcit prin casă, pe întuneric, împiedicându-se prin încăperi amplasate dintr-odată în alt loc, dând peste mobile care nu fuseseră niciodată acolo.

– Foarte bine, spuse ea. Mergem, Viola?

Viola se trase înapoi, strângând sfoara rătuștei Polly între degete, cu spatele lipit de tapetul de pe perete.

– Nu vreau să merg.

Oare Viola fusese cea care se strecurase în casa veche și își făcuse un cuibușor în patul dădacei? Dar Viola nu ar fi putut face focul în șemineu. Și nici nu ar fi ars scrisorile mamei sale.

– Putem să mai venim aici. Janie întinse mâna spre nepoțica ei, așteptându-se să fie respinsă. Te mai aduc.

Viola nu-i luă mâna, dar binevoi să încuviințeze din cap cu un gest de regină.

– Grădina mea este pe aici, îl informă ea pe domnul Burke și porni în jos, pe scară, căci se înțelegea de la sine că suita ei o va urma.

Janie și domnul Burke o urmară ceva mai calmi, procedând corect, Burke în față, Janie după el. Privindu-l din spate, Janie observă că pălăria lui era bine croită, dar uzată. Se maimuțărește, făcând pe gentlemanul, ar fi spus mama ei. Janie o suspecta uneori pe mama ei că ar fi fost în favoarea legilor împotriva luxului, care îi condamnau pe țărani, dacă încercau să trăiască asemenea celor de condiție mai bună decât ei. Și evident, în favoarea coroanelor heraldice obligatorii pentru toți membrii familiei Van Duyvil.

Domnul Burke se opri la baza scărilor, întinzând mâna ca s-o ajute. Janie era înaltă pentru o femeie. Domnul Burke era de talie medie. Când se opri pe ultima treaptă, Janie îl privi drept în ochi.

– Ce voiai să-mi mai spui?

– Nu vreau să te alarmez...

Janie privi în sus spre el, puțin iritată.

– Nu este nimic mai alarmant decât să ți se spună că nu trebuie să te alarmezi.

Domnul Burke chicoti.

– Și preferi să ți se spună totul pe șleau, nu-i așa?

Porniră după Viola spre partea din spate a casei, printre mobilele acoperite cu cearșafuri și portretele întunecoase ale familiei Duyvil, pictate de artiști locali, care nu stăpâneau prea bine regulile perspectivei, astfel că pruncii aveau capete umflate, bărbații, piepturi bombate, brațe și picioare subțiri.

– Foarte bine, atunci am să fiu direct. Este un englez care stă la Hudson House.

– În sat? Nu cunoștea foarte bine Cold Spring; satul era dominat de topitoria de fier, mai erau câteva case care aparțineau companiei, magazinele de pe Strada Mare, de unde se aprovizionau muncitorii, nu și nobilii de țară din vecinătate. Mai sunt și alți englezi pe lumea asta.

Unii ar fi putut avea motive absolut întemeiate să viziteze satul Cold Spring.

– Așa este. Domnul Burke se întinse peste capul Violei ca s-o ajute să deschidă încuietoarea ușii ce dădea spre grădină. S-a semnat în registru drept domnul Smith. Domnul George Smith.

– Ce ingenios! spuse Janie.

– Veniți pe *aici*, spuse Viola, apoi își aminti să adauge: Vă rog.

„Pe aici” însemna să înconjoare casa pe drumul spre vechea bucătărie de vară, care zăcea acum acoperită de o pojghiță de gheață. Iarna, plantele de lavandă erau îngropate, numai tijele tulpinilor golașe se mai vedeau pe ici, pe colo. Cei din familia tatălui lui Janie erau oameni cu simț practic; nu cultivaseră niciodată o grădină numai de frumusețe, cu excepția trandafirilor bunicii ei, acum desfrunziți, dar care vara se împleteau armonios de-a lungul zidului casei și își răspândeau parfumul până la ferestrele de deasupra.

– Parcă te simți mai bine, spuse domnul Burke, oprindu-se o clipă lângă zidul grădinii, când știi că nu este acum aici. Cel puțin, nu în Hudson House.

– Nu mă simt chiar foarte liniștită, domnule Burke.

– Nici nu trebuie. Domnul Burke traversă grădina, ajungând lângă ea din doi pași vioi. Nu cred că mi-ai fi recunoscătoare dacă ți-aș da vești false numai ca să te liniștesc.

Janie aruncă o privire în sus, spre ferestrele părăsite ale casei. În imaginația ei, vedea pe cineva stând la pândă acolo, la fereastra de la bucătărie. Viola juca un joc complicat cu rățușca Polly, descriind cercuri prin grădina care căpăta în imaginația ei dimensiuni mult mai mari.

– Cred că în casă, în camera guvernantei, locuiește cineva, spuse Janie în cele din urmă.

Domnul Burke o privi fix.

– Aici?

– Am găsit cenușă în șemineu, și cuvertura era șifonată. Bineînțeles, s-ar putea să fie zeci de alte explicații.

– Șobolani? întrebă domnul Burke. Rozătoare cu obiceiuri ciudate?

– Mă îndoiesc că un șobolan, chiar și cu obiceiuri ciudate, ar putea să mânuiască un vâtra. Janie ridică privirea spre el și simți cum umerii i se relaxează puțin. Doar nu crezi că îmi joacă feste propria imaginație?

– Când trăiești un coșmar, și umbrele pot avea gheare.

Soarele se ascunse în spatele unui nor, grădina devenind dintr-odată mai sumbră și mai rece. Domnul Burke adăugă pe un ton mai prozaic:

– Nu, în nici un caz. Îmi dai voie?

Făcu un gest spre casă.

– Aveai de gând s-o faci oricum, nu-i așa? spuse Janie, băgându-și mâinile la subsuori.

Buzele domnul Burke se strâmbară într-o parte.

– Poate. Dar, adăugă el pe un ton de falsă solemnitate, îmi imaginez că sufletul dumitale greu încercat va găsi puțină alinare în prezența unei companii masculine în acest loc. M-ai putea convinge să iau masa împreună cu dumneata. Numai și numai în scopuri altruiste.

Altruiste, sigur că da!

– Nu va fi nimic deosebit, doamna Gerritt nu se așteaptă să primească oaspeți.

– Dar nu am spus că motivele mele sunt total lipsite de egoism? Domnul Burke se rezemă de cadranul solar al bunicii ei, făcând timpul să se oprească în loc. Mă mulțumesc cu o bucată de pâine, o cană cu vin și un măr sub o ramură.

– Ramurile merilor sunt goale.

Era ceva în tonul ușor glumeț, care scotea la iveală tot ce era rău în ea. „O carte de versuri sub un ram, o cană de vin, o bucată de pâine și tu.”¹

– Chiar și așa, spuse domnul Burke, imperturbabil. Se îndreptă de spate și adăugă: S-ar putea să avem nevoie de cana cu vin până la sfârșitul zilei de astăzi.

– Îți propui să fii deosebit de sâcâitor, sau te saturi numai cu compania mea?

Janie intenționase să facă o glumă, dar sunase cam ciudat.

– Nici una, nici alta. Hai să-i spunem curajul nesăbuit al olandezului. Este o caracterizare foarte potrivită pentru situația de față, nu crezi? Domnul Burke clătină puțin din cap, ca și când s-ar fi dojenit singur. Dacă ai ști că se va întâmpla ceva neplăcut, dar nu poți face nimic pentru a împiedica acest lucru, ai mai dori să știi totuși despre ce este vorba?

„Nu”, ar fi vrut să spună Janie. Avuseseră parte de destule neplăceri pentru o viață întreagă. Dar de ce fel de caracter dădea dovadă în acest caz? Nu voia să-și astupe urechile și să lase Troia să ardă în jurul ei. Ar prefera să fie în mijlocul evenimentelor și să arunce găleți de apă peste flăcări.

– Da, aș dori foarte mult, spuse Janie în cele din urmă. Nu ai de unde să știi dacă poți sau nu să împiedici un lucru. Eu cred că nimic nu este inevitabil până nu se întâmplă. Îi spunem inevitabil ca să ne simțim noi mai bine, ca să ne scuzăm pentru că nu am făcut nimic.

– Ca în cazul morții fratelui dumitale? Domnul Burke aruncă o privire spre Viola, care se juca cu Polly printre picioarele unei bănci din piatră. Se opri lângă Janie fără să o atingă, dar era atât de aproape, încât îi simțea căldura ce radia prin palton. Nu ai fi putut face nimic.

¹ Vers din *Rubaiatele* poetului persan Omar Khayam (1048–1131) (n.tr.)

– De unde știi?

Cuvintele se smulseră parcă singure de pe limba ei. Janie își apăsă mâna pe gură, de parcă ar fi vrut să le retragă. Dar fuseseră rostite. Dacă ar fi observat că Bay lipsea... dacă s-ar fi dus afară cu cinci minute mai devreme... acum nici unul din ei nu ar mai fi fost aici. Rosti încordată:

– Spune-mi ce aveai să-mi spui, domnule Burke. Am jucat destul teatru.

– Nu crezi că și eu aș fi vrut să fie așa? Domnul Burke își plecă fruntea spre ea, căci cuvintele erau numai pentru ea. Un alt scandal e pe cale să izbucnească: Theodore Newland îl citează pe fratele duminical în procesul lui de divorț.

Newport, august 1894

– Din păcate, aici nu este nici un bilet, spuse Janie și îi întinse lui Georgie o zaharniță de argint, bogat ornamentată cu flori în relief, care ar fi putut fi trandafiri, închipuiți de cineva care nu văzuse niciodată un trandafir.

– Poate că expeditorului i-a fost rușine să se semneze. Mie mi-ar fi fost.

Janie își reprimă un chicotit. Cel puțin ar fi putut fi un chicotit dacă ar fi crescut mai mare, își spuse Georgie.

– Am s-o trec pe listă la necunoscuți.

Deși nu avusese parte de o nuntă adevărată, înalta societate se simțise totuși obligată să trimită daruri de casă nouă. Nimeni nu voia să fie acuzat că nu se achitase de obligații față de Bayard Van Duyvil sau să fie criticat de soția lui engleză. Și, întrucât darurile trebuiau expuse, doamna Van Duyvil trimisese invitații la un bal organizat pentru celebrarea căsătoriei fiului ei. O încăpere întreagă fusese rezervată pentru prezentarea generozității înaltei societăți.

Erau acolo, frumos aranjate, servicii de argint incrustate cu ghindele familiei Van Duyvil; porțelanuri de Limoges cu margine aurită și bibelouri ciudate din porțelan de Dresda; fețe de masă tivite cu dantelă brodată de călugărițele din Spania și obiecte ornamentale din sticlă pictată de Murano. Urmau bijuteriile, mai multe

decât ar fi putut purta Georgie în toată viața ei: paruri de granate montate în aur, smaralde înconjurate de perle, piepteni și brățări, pandantive și inele.

Doamna Van Duyvil, mama, îi dăruise o diademă și o luase imediat înapoi. Urma să i-o împrumute ca s-o poarte la anumite ocazii, atunci când se impunea.

— Și atunci când va veni timpul, precizase mama soacră cu un zâmbet abia schițat.

Se presupunea că timpul acela va fi atunci când firul vieții doamnei Van Duyvil, mama, se va rupe, după ce o va fi învățat pe nora ei când se cuvine să poarte diadema familiei. Diadema era expusă la loc de cinste pe o pernă din catifea roșie, pentru ca generozitatea soacrei să se vadă cât mai bine. Generozitatea și încuviințarea.

Era destul de greu pentru Georgie să-și amintească faptul că trecuseră doar patru luni de când locuia într-o mansardă cu tapetul cojit, toată averea ei fiind numai hainele de pe ea. Iar acum, diamante. De împrumut.

Nu era nimic nou, nu-i așa? Viața ei se desfășurase întotdeauna pe acest principiu al împrumutului, o viață trăită pe lângă viața lui Annabelle. O domnișoară Smith nu putea fi la același nivel cu domnișoara Lacey. Domnișoara Smith se așeza pe fotoliul cel mai îndepărtat de șemineu, primea o felie mai mică de prăjitură, haine mai șterse; și toate acestea, din cauza unui accident din naștere care o plasa pe ea în afara căsniciei, și pe Annabelle în interiorul ei. Câți ani avea când aflate adevărul? Georgie nu-și amintea precis. Uneori, avea impresia că știuse dintotdeauna.

Nu Annabelle în persoană fusese cea care o tachinase din cauza asta? Poate că da. Uneori, erau cele mai bune prietene, dar Annabelle, așa fermecătoare cum era, o iubea când avea chef, dar era necruțătoare atunci când i se părea că detectează vreo urmă de revoltă și recurgea la orice armă avea la îndemână din arsenalul ei.

Annabelle! Ce ciudat că, după tot ceea ce se petrecuse, Georgie îi simțea lipsa! Îi era dor de ea, o iubea și o ura în același timp. Ce ar fi spus acum Annabelle dacă ar fi văzut-o îmbrăcată în mătase și perle, mâncând din farfurii aurite?

„Ce vulgar! Dar la ce te poți aștepta de la o americană și de la o actriță?”

Puțin câte puțin, Georgie constată că o aduce pe Annabelle înapoi, bucățică cu bucățică: un gest aici, o întorsătură de frază dincolo. Se pomeni că adoptă manierele lui Annabelle, inflexiunile vocii ei, felul semeț în care își înclina bărbia, zâmbetul nepăsător pe care îl arunca peste umăr, exact atunci când era pe cale de a face ceva care avea să-i pricinuiască necazuri lui Georgie ceva mai târziu.

Erau zile când aproape își imagina că este Annabelle. Se privea în oglindă și vedea chipul lui Annabelle transpus în propriul chip. Dar era foarte corect, nu-i așa? Viață pentru viață, o Lacey pentru o Lacey. Își plătise datoriile. Nu era momentul să se bucure și de beneficii?

– Annabelle?

Georgie avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama că Janie, cumnata ei, vorbea cu ea, că zaharnița cu trandafiri incrustați era în mâinile ei.

– Te simți bine? Annabelle?

Georgie clătină scurt din cap.

– Eram cu gândurile aiurea. Am rămas prea târziu la petrecerea aceea nesuferită de aseară de la familia Breaker. Ar fi trebuit să plecăm atunci când ai plecat tu. Știai că...

– Că domnul Newland a dat un spectacol improvizat? Singurul semn de tulburare de pe chipul lui Janie erau cele două pete de roșeață din obraji. Cu părul blond coafat simplu, în două bucle largi de o parte și de alta a capului, Janie arăta mai mult ca oricând ca o păpușă olandeză. Da, am aflat.

Cineva turnase ceva în punci, iar Teddy Newland îi cântase serenade noii sale logodnice cu o lăută despre care se spunea că i-ar fi aparținut lui Rizzio, iubitul condamnat al Mariei Stuart, regina scoțienilor.

– A fost oribil, spuse Georgie tăios. Dacă Rizzio cânta tot așa, nu mă mir că lordul Darnley a pus să fie ucis. Miorlăia ca o pisică încolțită.

Janie plecă fruntea peste mormanul de cadouri.

– Aproape că am ajuns la ultimele. Vrei să termin eu aici ca să te poți îmbrăca?

– Când sunt mai multe mâini, munca merge mai ușor, spuse Georgie pe tonul cel mai sentențios al doamnei Van Duyvil, iar de astă dată Janie doar surâse.

– Un slujitor venit la timp te scutește de alți nouă?

– Dacă slujitorul vine la timp. Georgie o imită cât putea ea mai bine pe doamna Van Duyvil, dar dacă spera ca în felul acesta să obțină confidențe din partea lui Janie, efortul ei era irosit zadarnic.

Janie îi întinse următorul pachet, mare și greu.

– Acesta este de la familia Rheinland.

Georgie îl cântări în mână.

– Ce crezi că e înăuntru? Lingouri de aur? O, ce draguț! O tavă de argint. Acum aveau optsprezece tăvi. Întrebă pe un ton cât mai indiferent. Bay i-a făcut curte lui Carrie Rheinland?

Janie ridică repede ochii spre ea.

– Carrie este cam... temperamentală, spuse ea, și Georgie înțelese că, dacă o persoană este calmă, asta nu înseamnă că nu înțelege ce se întâmplă în jur.

Începea să creadă că Janie era mult mai subtilă decât își închipuise. Se întreba, de asemenea, câtor persoane le mai împărtășise Carrie convingerea ei că noua doamnă Van Duyvil nu era decât o femeie care o înlocuia pe Anne. Georgie nu credea o iotă din toate acestea, dar era ceva săcâitor, ca o mușcătură de țânțar la care nu poți ajunge ca să te scarpini.

Janie vorbi, alegându-și cuvintele cu grijă, în timp ce aranja cartonașul în fața tăvii:

– Când eram copii, ne jucam cu toții împreună. Bay a fost prieten bun cu fratele lui Carrie, Charlie Ogden.

Georgie încercă să-și amintească de un anume domn Ogden. Cunoscuse tot felul de indivizi care mai de care cu burți pântecoase și cu chipuri înfloritoare, dar nu-și aducea aminte de nici un Charles.

– L-am cunoscut?

– Nu. Dar o să-l cunoști la nuntă. Nu mai era nevoie să menționeze la ce nuntă. Nunta lui Anne, singura despre care se vorbea, despre care bârfeau întreaga societate, în timp ce Janie stătea retrasă ca o țestoasă în carapacea ei. Charlie e văr primar cu Teddy – cu domnul Newland.

La New York, aveai impresia că toți sunt rude între ei, având diverse grade de distincție socială. În Anglia, aceste reguli erau clar formulate; îți știai întotdeauna locul. Aici, exista un cod necris, care nu era mai puțin strict, deși exista numai în mintea cunoscătorilor.

Georgie se ridică de pe scaun, rotindu-și umerii înțepeniți.

— Ai nevoie de un *Debrett*¹. Este imposibil să îți minte care cu care.

— Avem așa ceva, spuse Janie timidă. Se numește *Registrul social*. Mama nu are nici un exemplar — îl consideră vulgar —, dar cred că îl poți găsi la Athenaeum.

Așadar, nu prea puteai dispărea în sălbăticia Americii. Georgie se încruntă spre cumnata ei, văzând tabloul șocant reprezentat de expoziția de argintărie. Din tavan, niște nimfe cam trecute se hli-zeau în jos spre ea.

— Crezi că eu figurez acolo?

— Așa cred. Janie rezemă de o vază de Wedgwood un cartonaș tare, crem. În fiecare an se tipărește o ediție nouă.

Nu contează, își spuse Georgie. Chiar dacă din întâmplare Giles ar fi auzit de o anume Annabelle Lacey căsătorită cu Bayard Van Duyvil, ce mai putea să-i facă? Privi mormanul de aur și argint, de bijuterii care străluceau trist în lumina după-amiezii și inspiră adânc pe nas. Ce barbarie, își spusese în gând atunci când Van Duyvil îi explicase obiceiul de a expune darurile de nuntă. Dar acum i se părea ceva relaxant, era ca un războinic care își examina arsenalul. Ce putea pune Giles la cale împotriva acestuia? Georgie Evans, actriță, putea fi o pradă ușoară, dar doamna Bayard Van Duyvil era o cu totul altă fiară.

Doamna Bayard Van Duyvil, născută Annabelle Lacey.

— Cred că asta e ultima, spuse Janie și se dădu un pas înapoi, ca să-și admire opera: mesele acoperite cu damasc, încărcate de pietre prețioase și de argintărie, reprezentând prețul răscumpărării regelui.

— Mulțumesc. Georgie se ridică în vârfurile picioarelor ca să-și lipească obrazul de cel al cumnatei sale. Mă duc să-l caut pe Bay

¹ Ghid al companiei Debrett's, întemeiată în 1769, la Londra, de John Debrett, expert în domeniul bunelor maniere și al originilor nobilimii engleze (n.tr.)

ca să-i amintesc că trebuie să mergem să ne facem portretele înainte de cină.

Soacra ei angajase un fotograf ca să immortalizeze evenimentul pentru posteritate, o imagine a trecutului orchestrată cu grijă ca să fie păstrată pentru viitor. Bay nu era nici în camera lor, nici în cabinetul lui. Valetul lui o îndrumă spre bibliotecă, unde o servitoare care aranja florile pentru seara aceea îi făcu o reverență scurtă și îi spuse că domnul Van Duyvil ar putea fi în grădină.

Valeții în livrea îi ținură ușa în timp ce ieșea în grădina din față; grădinarii se opriră din lucru ca să o salute înclinând capul. Georgie își trase în jos voalul de la pălărie ca să-și umbrească fața, căci se simțea orbită, nu numai de strălucirea soarelui. O apuca amețela când se gândea că toate acestea erau ale ei – sau urmau să fie, într-o bună zi.

Giles nu o considerase destul de bună pentru Lacey Abbey, dar îl păcălise. Avea acum tot ceea ce dorise să-i răpească, ba chiar, fără să vrea, el fusese instrumentul triumfului ei, căci o împinsese spre Londra, spre Ali Baba și spre Bay.

Simțea ca întotdeauna un val de căldură când se gândea la soțul ei, la Bay, umilă și aproape speriată că este al ei, că în cele din urmă ajunsese aici, în acest basm cu zâne, și luase de soț un prinț. Se pusese bine și cu cele câteva doamne precum Carrie Rheinlander, ba chiar și cu scorpia de soacră-sa, dar i se părea un preț corect plătit pentru un prinț și palatul acestuia.

Fluturii se zbanguiau în aerul verii, tulburați de muzicienii care își acordau deja instrumentele și de servitorii care cărau mese și lampioane. În acea seară, grădinile care se desfășurau până jos, spre mare, aveau să devină un adevărat târâm al zânelor. Acum erau foarte aglomerate.

Georgie mergea în pas ușor de-a lungul peluzei, trecând pe lângă straturile cu flori și formele lor bine îngrijite, dincolo de fântâna unde în seara aceasta Poseidon va împrăștia apă din tridentul lui, și se afundă în grădina sălbatică. Știa că îl va găsi pe Bay acolo, departe de lumea dezlănțuită, sub pergola care era parcă numai a lui, ferită de priviri pe trei laturi de gardul de trandafiri, cu vedere numai spre mare.

Capitolul 12

Newport, august 1894

Georgie le auzi vocile înainte să-i vadă, mai întâi pe a lui Bay, profundă și îngrijorată.

– Poți să plângi ca să te descarci.

Se auzi pe pietriș un foșnet de fustă, în timp ce posesoarea acesteia se întorcea descriind o mișcare amplă. Georgie se apropie ridicându-și poalele rochiei, ca să n-o trădeze.

– Croitoresele brodează deja monogramele pe lenjeria de pat, Bay. Gândește-te numai ce efort ar însemna să fim nevoiți să descoasem totul.

– Dar nu te măriți pentru cearșafuri, Anne.

– Nu, nu numai pentru cearșafuri... mai sunt și argintăria, și porțelanurile, și bibelourile acelea nostime, care se potrivesc în bufetul de pe colț. Și iahtul, și casa de lângă Rhinebeck.

Privind prin spațiile dintre lujeri, Georgie zări capul lui Anne, bărbia ridicată în așa fel încât îi scotea în evidență liniile fine ale feței și ale gâtului, ținuta mândră. Arăta ca o prințesă din tablourile lui Burne-Jones, înconjurată de spini. Erau frumoși amândoi, și Anne, și Bay, înalți și blonzi. Anne avea o voce răgușită și dulce ca mireasma florilor.

– E ceva rău în faptul că îmi doresc să am ceva al meu, Bay?

– Dar nu sunt lucrurile tale, sunt ale lui Teddy.

– Iar Teddy va fi al meu. Mi se pare destul de chipeș. Ție nu? Nu va fi chiar așa de greu. Vocea lui Anne deveni mieroasă, pierzându-și orice urmă de asprime. Nu-ți face atâtea griji, dragul meu. Știu ce fac. Mă descurc cu Teddy.

– Dar dacă n-o să poți?

Durerea din vocea lui Bay îi provocă aceeași durere lui Georgie. Își mușcă buza atât de tare, încât simți în gură gust de sânge.

– Nu trebuie să faci asta. Nu trebuie să te căsătorești de dragul aparențelor.

– Nu? Anne ridică mâna la obrazul lui Bay într-un gest firesc de posesie. Dar tu ai făcut-o!

Georgie simți că se înecă, avea senzația că o înghite apa care îi ajunge până la gură și la nas. Parcă nici nu mai respira; își simțea membrele amorțite, nu și le mai putea mișca. Făcu un pas șovăielnic înapoi, apoi încă unul, strivind sub pantofi petale de trandafiri și parfumând prea puternic aerul, și așa încărcat.

„Dar s-a însurat cu mine“, ar fi vrut să strige Georgie. „De ce s-ar fi însurat cu o actriță, dacă nu din dragoste?“

Probabil că fusta o trădase, căci tivul greu se frecase de pământ. Anne privi în sus. Își retrase încet mâna, fără grabă, cu mult sânge-rece de pe obrazul lui Bay.

– O, bună, Annabelle! Ne-ai căutat?

Bay se întoarse, poate puțin cam prea repede. Dacă s-ar fi răscut mai încet, Georgie ar fi fost cruțată de expresia de pe chipul lui. Emoție. Genul de emoție pură, pe care Georgie nu o asocia cu soțul ei. Voia să-l zguduie, să-i ceară explicații pentru cele întâmplate. Dar, de fapt, ce văzuse? Doi veri care stăteau de vorbă. Discutau, atât și nimic mai mult. Așa că trase adânc aer în piept, străduindu-se să se stăpânească:

– Eu... Janie mi-a spus să vă amintesc că trebuie să ne întâlnim înainte de cină ca să ne facem portretele.

– O, da, balul, spuse Anne și reuși să rostească cuvintele în așa fel, încât balul părea ceva deosebit de prostesc, un joc de copii. Își puse neglijent o mână pe brațul lui Bay, într-un gest mângâietor și posesiv în același timp. Proserpina, nu-i așa? Și Hades. Ce noroc avem că ne-ai adus primăvara, dragă verișoară!

Bay făcu un pas prea grăbit înainte, ca o marionetă mânuită de un păpușar fără experiență.

– Trebuie să ne îmbrăcăm? N-am auzit gongul!

– N-a bătut încă! Eu voiam... „Voiam să te văd cât mai repede?“

I se părea copilăresc să spună așa ceva.

– Să dai dovadă de un exces de precauție? Felul în care vorbise Anne, aruncând o privire piezișă spre Bay, o făcu într-o clipă pe Georgie să vrea să-i strângă panglicile corsetului mai tare, tot mai tare, din ce în ce mai tare, până i-ar fi pierit zâmbetul de pe față. Foarte înțelept din partea ta, verișoară. Mătușa Alva se supără când planurile ei nu sunt respectate.

Bay pași în fața lui Anne, ascunzând-o de privirea lui Georgie. O luă de braț și spuse:

– Hai să mergem înăuntru. Pari cam îmbujorată.

— Ai stat prea mult la soare, Annabelle? Umbreluța lui Anne se deschise imediat, expunându-și ornamentele sofisticate. Trebuie să ai grijă, draga mea. Bay nu dorește să te surmenezi.

Anne reușea să se exprime astfel încât cuvintele ei să capete multiple înțelesuri. Așa era Anne, își spuse Georgie. Nu se putea abține. Nu putea face nimic în această privință. Dar îi era imposibil să nu vadă mâna albă a lui Anne pe obrazul lui Bay, cât de apropiați și de intimi erau unul cu celălalt.

— M-am născut în India. Vremea de aici nu este nimic în comparație cu vara din Madras.

Georgie privi pe deasupra capului soțului ei la verișoara lui și, înclinând bărbia așa cum făcea Annabelle, tratând-o pe Anne cu disprețul total, caracteristic lui Annabelle. Cei din neamul Lacey sunt plămădiți dintr-un aluat aparte.

Anne răsuci umbreluța în mână, făcând să joace toate podoabele de pe ea.

— Dar acum ești o Van Duyvil, verișoară Annabelle.

— Spre infinita mea bucurie, spuse Bay, acoperind degetele lui Georgie cu degetele lui, dar cuvintele sunară inexpressiv, lipsite de vervă.

Urcară scara în tăcere. Anne își închise umbreluța și își mută privirea de la unul la altul, ridicând din sprâncene.

— Atunci ne vedem la cină.

Georgie așteptă s-o vadă intrată în casă, apoi se întoarse spre Bay și spuse cu voce joasă:

— Căsătorie de conveniență?

— Nu trebuie să iei în seamă ce spune Anne, replică Bay.

Un valet în livrea, cu un chip impasibil sub peruca albă, le ținu ușa.

— Ar fi mai ușor să nu țin seama de ce spune ea, dacă ție ți-ar păsa mai puțin, spuse Georgie pe ton înăbușit, intrând pe ușă înaintea lui Bay.

Acesta o ajunsese din urmă în dreptul bustului uneia dintre amantele lui Ludovic al XIV-lea, care arăta de parcă ar fi fost luată ca pradă dintr-un castel. Probabil că așa se și întâmplase.

— Anne a fost tovarășa mea de joacă în copilărie și prietena mea cea mai apropiată. Mama mea... ei bine, ai văzut ce fel de om e. Am fost lăsați complet de capul nostru.

Georgie înclină capul pe spate ca să-l privească pe Bay drept în ochi.

— Ce înseamnă asta, mai exact?

— Ce vrei să spui? întrebă Bay, clipind din ochi.

Oglinzile de pe pereți le reflectau chipurile în sute de imagini, distorsionate de frunzele de palmier.

— Tu ce crezi? Nu se poate să nu fi auzit ce vorbește lumea pe la colțuri, Bay. Că tu... și Anne...

— Nu se poate să crezi așa ceva! Părea sincer șocat de această idee. O iubesc pe Anne ca pe o soră.

Georgie începu din nou să meargă, țâcănind din tocuri pe pardoseala din marmură. Nu putea să sufere faptul că această casă o făcea să se simtă neînsemnată. Nu avea o statură impunătoare ca soțul ei și rudele lui. Un pui de cuc în cuibul lor, așa o numise Annabelle. Se săturase să fie mereu cea lăsată pe dinafară, întotdeauna cu un pas mai în urmă.

— Frații se străduiesc să rupă logodnele surorilor?

— Da! Nu încăpea nici o îndoială, în vocea lui Bay se simțea exasperarea. Da, se străduiesc, atunci când consideră că bărbatul respectiv este un depravat.

— Dar ai fi lăsat-o pe propria ta soră să se mărite cu el, spuse Georgie cu voce înăbușită, izbucnind din fundul gâtului.

— Cu anumite rezerve. Știi că nu mi-a plăcut Teddy niciodată. Bay o strânse de mâini, aplecându-se ca să-i vadă chipul ascuns de borul pălăriei. Și Anne nu este Janie. Anne simte totul foarte profund.

Georgie își smulse mâinile.

— Și ce te face să crezi că Janie nu simte la fel?

Bay ridică brațele în semn că se predă.

— Nu știu. Poate că simte la fel. Nu știu. Pentru mine, Janie este piatra de la Rosetta; este inscripționată într-o limbă pe care n-o pot descifra. Dar Anne...

Vocea lui deveni atât de blajină când rosti numele lui Anne, încât lui Georgie îi venea să scuipe.

— Și ce te face să crezi că o cunoști atât de bine pe Anne? Sau că știi ce i se potrivește cel mai bine? Te-ai gândit vreodată cum trebuie să se simtă, fiind nevoită să trăiască în casa mamei tale, că fiecare cent pe care îl cheltuiește depinde de mărinimia ei? Este oribil să trăiești din mila altcuiva!

A fost așa drăguț din partea lor că au luat-o la ei, așa vorbea toată lumea. Ce norocoasă era domnișoara Georgiana, cât de recunoscătoare ar trebui să fie! Recunoscătoare, pentru că trebuia să trăiască cu firimiturile rămase din prăjitura surorii ei vitrege?

– Nu e vorba de milă. Bay își recăpătă calmul. Nu tocmai. Suntem rude.

– Sunt rude și rude. Nu mi-ai spus chiar tu că asta a fost cândva casa tatălui lui Anne? Îți poți imagina ce sentiment trebuie să trăiești să devii oaspete în propria casă? Nu, bineînțeles că nu. Tu ești Bayard Van Duyvil și ai avut întotdeauna tot ce ți-ai dorit.

Chipul lui Bay era ca de piatră. Numai mărul lui Adam i se mișca în sus și în jos.

– Nu este adevărat.

Georgie îl privi sfidătoare.

– Foarte bine, numește un singur lucru. Un singur lucru pe care l-ai dorit și nu l-ai putut avea.

Gura lui Bay se deschise, dar nu reuși să articuleze nici un cuvânt. În cele din urmă spuse:

– O viață mai simplă.

– Aiureli, spuse Georgie și se răsuci pe călcâie, simțind cum umerii îi înțepenesc sub rochia de mătase. Te potrivești de minune cu Anne. Dacă ții cât de cât la ea, las-o-n pace!

– Georgie, spuse Bay, punându-și mâinile pe umerii ei. De regulă, îi spunea așa numai când erau singuri, în intimitatea dormitorului conjugal. Georgie, hai să nu ne certăm!

Femeia se mulțumi să scuture din cap, fără să-l privească. Apoi spuse dintr-o sigură răsufflare:

– Carrie Rheinlander crede că te-ai însurat cu mine numai ca să poți trece peste logodna lui Anne.

Georgie simțea răsufllarea lui Bay în părul ei.

– Carrie Rheinlander este o ființă răutăcioasă, care nu și-ar da seama de un sentiment autentic nici măcar dacă, din întâmplare, ar trăi ea însăși așa ceva.

Georgie se răsuci în brațele lui, privind în sus la el:

– Atunci, la ce s-a referit Anne atunci când a afirmat că te-ai însurat numai de dragul aparențelor?

Privirea lui Bay se feri de ochii ei.

– Când este nefericită, Anne se descarcă cum poate. Nu-i mai pasă de regulile jocului.

– Lovitura nimereste la țintă numai dacă există o țintă de nimerit.

Mâinile lui Bay o strânseseră mai tare de umeri.

– Dacă aș fi dorit să mă însor numai ca să salvez aparențele, nu crezi că aș fi putut să aleg o fată din anturajul meu? Vocea lui se împlânzi. Știi foarte bine că m-am însurat cu tine, Georgie, pentru că nu puteam suporta gândul de a te pierde.

De regulă, când îl auzea spunând asta, Georgie simțea un val de căldură în suflet, dar astăzi cuvintele lui nu o mișcă câtuși de puțin.

– Și ca să mă salvezi de Giles, îi aminti ea. Își lipi palmele de reverele sacoului lui. Am sentimentul că te cunosc mai puțin acum decât la Londra.

– Nu pot să sufăr Newportul. Bay lăsă capul în jos, surprins de propria vehemență. Nu există nici un fel de limită între spectacol și realitate. Niciodată nu mă simt... nu sunt eu însumi... la Newport.

– Atunci, la Londra? spuse Georgie pe un ton blajin. Cum te simțai la Londra?

– Mă simțeam mai mult eu însumi, pentru că eram împreună cu tine. Ochii albaștri, sinceri și plini de tandrețe ai lui Bay întâlneau ochii ei. Era bărbatul pe care îl cunoscuse la Londra, bărbatul care stătuse în fața ei seară de seară la *Feathers*, care îndurase zeci de spectacole cu *Unsprezece nopți și încă una*. Era bărbatul cu care se căsătorise, bărbatul pe care îl iubea. A fost o dovadă de egoism din partea mea că te-am luat cu mine?

– Nu. Dacă nu a fost egoism și din partea mea, pentru că am vrut să vin cu tine.

Georgie presupunea că ar fi trebuit să se simtă liniștită, dar era vag tulburată de o îngrijorare pe care n-o putea defini foarte bine. Poate că Bay avea dreptate. Poate că era de vină atmosfera din Newport, acest mediu cu efect de seră, atmosfera de spectacol și de aparențe, în care toată lumea bârfea pe toată lumea. Poate se simțea în centrul atenției tuturor, știind în același timp că până și numele ei este o minciună. Poate că este mai ușor să cauți defectele altora decât să le vezi pe cele proprii.

– Hai să ne îmbrăcăm, propuse Bay, atingându-i ușor obrazul cu un deget. Dacă poți suporta costumul pe care l-a ales mama pentru tine.

– Am purtat altele și mai rele. Era pentru prima dată când făceau aluzie la trecutul ei, și acest lucru părea ciudat de intim, căci era ceva care le aparținea numai lor. Cel puțin e o fustă, nu pantalonași.

Bay îi făcu ștângărește cu ochiul.

– Parcă mi-e dor de pantalonașii ăia.

Georgie îl cuprinse pe Bay cu brațele de gât, ignorându-i pe servitori, pe potențialii spectatori. N-aveau decât să bârfească toți din Newport despre soții Van Duyvil și să spună că erau nerușinat de îndrăgostiți unul de altul.

– S-ar putea să mă las convinsă să ofer un spectacol privat.

Bay îi desfăcu blând brațele și le duse ușor la buze pe rând, mai întâi pe unul, apoi pe celălalt.

– Întâi de toate, spectacolul din seara asta, spuse el, ridicând o sprânceană. Ar trebui să fiu îngrijorat pentru că mama m-a distribuit în rolul lui Hades?

– De ce? spuse Georgie, încercând să pară nepăsătoare. Firește că Bay avea dreptate. Gongul urma să bată dintr-un moment în altul, iar doamna Van Duyvil nu tolera întârzierile. Eu sunt cea care urmează să fie târâtă în lumea subterană.

– Din dragoste, îi aminti Bay. Din dragoste.

Cold Spring, ianuarie 1899

– Cum ai ajuns să scrii pentru ziare?

Doamna Gerritt servea la masă, așa că dejunul se desfășura într-o atmosferă foarte încordată. Nu se puteau aborda subiecte delicate de discuție, în timp ce doamna Gerritt trântea farfuriile pe servanta cu o eficacitate ce lăsa să se înțeleagă că prețiosul ei timp ar putea fi utilizat mai bine la alte sarcini. Își manifestase deja neplăcerea, atunci când îi condusesese pe Janie și pe musafirul ei în salonul pentru mic dejun, și nu în sufragerie, sub pretext că „nu ne așteptam la oaspeți”.

Janie și domnul Burke discutaseră deja despre iarna neobișnuit de rece; dacă iarna chiar era neobișnuit de rece sau doar așa aveau oamenii impresia; conversația fusese suplimentată cu o trecere

în revistă a iernilor fie neobișnuit de aspre, fie neobișnuit de blânde. După ce epuizaseră subiectului vremii de afară, Janie abor-dase o altă temă banală.

– Vorbești despre jurnalism ca și când ar fi o plagă socială, afir-mă domnul Burke, rezemându-se cu o nonșalanță exagerată pe spătarul scaunului.

Janie observase modul în care bărbatul examinase din priviri încăperea cu lambriuri bogate, vitraliile, marmura italiană și tapi-seriile flamande. Drept răspuns, adoptase o postură zâmbitoare de pugilist, care îngreunase conversația aproape la fel de mult ca și dezaprobarea tăcută a doamnei Gerritt.

– Serios? Nu am avut această intenție. Am un văr care scrie la gazete, preciză Janie, în chip de scuză. Sau își închipuie că scrie. Mai mult poezioare, niște cuplete rimate. Când infirmiera îl scapă din ochi, trimite pachete întregi la ziare.

Se hotărî să nu adauge că numitul văr pretindea că este rein-carnarea sufletului lordului Byron, al lui John Donne sau, în unele zile de marți, al lui Shakespeare. Zilele când se credea Byron erau deosebit de grele pentru sărmana infirmieră, care trebuia să stea și să-l asculte recitând.

– Eu nu scriu versuri, spuse domnul Burke, adăugând cam fără să vrea: Am ajuns la ziar din teatru. Mi-am început cariera jucând în piesele domnului Herne.

– Ai fost actor?

Poate că asta explica sentimentul ciudat de familiaritate, sen-zația că mai văzuse chipul domnului Burke – sau cel puțin îi auzise numele – undeva până atunci.

– Nu foarte bun.

Janie își aminti prima lor întâlnire din bucătărie, când se dăduse drept vărul lui Katie. Se uită sceptică pe deasupra resturilor tartei cu mere.

– Sau așa consideri dumneata. Trebuie să fii un actor bun ca să joci rolul unuia prost.

– Ai o gândire foarte perversă, domnișoară Van Duyvil.

Nu părea să fie un compliment. Janie răsuci între degete șervetul.

– Să-i spunem bun-simț.

— Un alt dar din partea strămoșilor dumitale olandezi? Domnul Burke ridică o sprânceană, cu efect intenționat provocator. Firește, pe lângă vesela de Delft.

De ce încerca să schimbe subiectul? Se pare că domnul Burke nu dorea să discute despre cariera sa teatrală. Ceea ce, firește, o făcea pe Janie și mai curioasă.

— Cum ai trecut de la teatru la... la profesia actuală?

— Dar totul este o comedie umană, nu-i așa?

Janie se încruntă spre el, refuzând să se lase descurajată.

— Ți-ai dorit dintotdeauna să fii pe scenă?

— Doream să mănânc, spuse pe un ton brutal domnul Burke. Am avut un timp o căruță cu care livram lapte, dar mie nu-mi plăcea să mă trezesc în zori și calului nu-i plăcea de mine, așa că mi s-a părut că e mai bine să-mi caut altă slujbă.

— Așa că ai înlocuit sticlele de lapte cu o călimară? întrebă Janie, negăsind altceva mai nimerit de spus în replică. Nu pari un om...

— Obișnuit? o ajută domnul Burke, iar Janie simți cum roșește. Domnul Burke împinse cu un gest hotărât farfuria din fața lui. Dă-mi voie să-ți risipesc orice fel de iluzii ți-ai putea crea despre mine, domnișoară Van Duyvil. Sunt un om cât se poate de obișnuit. Sunt un copil găsit. Am fost părăsit pe treptele unei mănăstiri de călugărițe.

— Asta e... foarte romantic, îngăimă Janie.

— Nu, spuse domnul Burke. Deloc. Erau zeci de copii părăsiți astfel în fiecare săptămână. Cei nedoriți. Erau atât de mulți, că instalaseră un leagăn în afara bisericii. Pentru livrări, așa s-ar putea spune.

Amărăciunea din vocea lui îi provocă lui Janie o tresărire.

— N-ai de unde să știi că nu te-a dorit nimeni. Poate că mama dumitale era bolnavă, poate că nu a avut încotro. Întâlnise destule astfel de situații la Clubul Tinerelor Fete, femei silite să-și ascundă sarcina, apoi să renunțe la pruncii lor. Le văzuse plângând pe ascuns, numai pe ascuns, pentru că dacă ar fi recunoscut adevărul ar fi însemnat sfârșitul pentru ele. Poate că în felul ăsta a dorit să-ți dea o șansă mai bună în viață.

— Sau să scape de o povară, zâmbi în colțul gurii domnul Burke. Ții cu tot dinadinsul să țeși o poveste sfâșietoare din toate astea, nu-i așa, domnișoară Van Duyvil?

Dar Janie nu avea de gând să se dea bătută cu una, cu două.

– Dar gândește-te numai puțin! Ai putea fi oricine.

Domnul Burke se înecă într-un acces de râs.

– Un prinț pierdut? Ai citit prea mult povestea *Micului Lord Fauntleroy*. Eu sunt mai degrabă copilul nelegitim al unui sărman suflet pierdut.

– Nu asta am vrut să spun.

Chiar dacă ar fi fost așa. Janie își așază palmele pe masă, sfidând toate regulile stricte ale mamei sale.

– Gândește-te numai. Poți fi oricine dorești. Nu ai o familie care să-ți dicteze cum trebuie să te porți, ce trebuie să faci și ce nu ai voie să faci. Ai toată lumea la dispoziția dumitale, poți s-o iei pe toată!

Preț de o clipă, domnul Burke păru chiar că ascultă. Dar apoi clătină încet din cap.

– Sau s-o fur! Am trăit cum nici nu-ți poți imagina.

Janie nu trebuia să întrebe la ce se referea. Până și ea văzuse prin geamurile trăsurii copii rebegiți de frig, stând înghesuiți unul în altul pe aleile dosnice, ca să-și țină de cald, sau scormonind prin gunoaie după mâncare.

– Ai dreptate. Nu pot să-mi imaginez. Janie privi în jos, la propriile mâini, atât de îngrijite și de netede, cu unghii frumos rotunjite. Există momente când mă uit la fetele de la club și mă întreb dacă aș fi în stare să trăiesc așa cum trăiesc ele. Aș dori să fiu și eu așa de puternică. Eu, eu... nu cred că m-aș descurca la fel de bine dacă aș încerca.

– Nu? Domnul Burke se aplecă în față pe scaun, cu ochii pironiți pe chipul ei. Nu ești deloc așa cum mă așteptam.

– Așa spune și mama. Ar fi vrut să rostească asta pe un ton detașat, dar nu obținuse acest efect. Adăugă pe neașteptate: Nu ai vrea să bei o ceașcă de ceai înainte să iei trenul? Putem să-l servim în bibliotecă.

– Un copil găsit care își bea ceaiul la Illyria! Probabil că strămoșii dumitale se răsucesc în morminte.

Domnul Burke se ridică în picioare și înconjură masa ca să-i tragă scaunul.

– Nu ai ceva mai tare decât ceaiul?

Janie se ridică de pe scaun, foarte conștientă de prezența domnului Burke în spatele ei.

– Vin de Xeres, din câte știu.

Domnul Burke îi făcu semn s-o ia înainte, gest ciudat de manierat pentru un fost lăptar.

– Aș spune că ziua de azi impune asta, nu-i așa?

– Doamnă Gerritt, vorbi Janie, simțindu-se dintr-odată sfidătoare și îndrăzneată, vă rog să aduceți serviciul de ceai în bibliotecă.

– De dragul conveniențelor, trebuie să-l luăm, nu-i așa, murmură domnul Burke în timp ce străbăteau împreună coridorul dintre salonul pentru mic dejun și bibliotecă, străjuit de portretele întunecoase ale strămoșilor cuiva. Vrei să spui că vom bea vinul de Xeres din cești de ceai?

Janie roși, dându-se de gol. Domnul Burke izbucni în râs.

– Cum de ai curajul să mă cauți pe mine, dar nu îndrăznești să bei un pahar cu vin în propria dumitale casă?

– Nu este casa mea, sublinie Janie. Este a lui Bay. A fost a lui Bay.

Observația îi făcu pe amândoi să redevină serioși. Janie își dădea seama cât de ciudat era faptul că se întreține cu un străin în casa lui Bay, în timp ce trupul acestuia zăcea rece și țeapăn în pământul înghețat din cimitirul Green Wood.

De dragul lui Bay, își spuse ea. Asocierea ei cu domnul Burke era de dragul lui Bay. Pentru a descoperi adevărul în legătură cu moartea lui.

Biblioteca părea surprinzător de intimă pentru o încăpere atât de impunătoare. Un foc aprins în grabă licărea în șemineu, sub o poliță mare din piatră, jefuită dintr-un castel francez, și arunca o lumină caldă peste rafturile din stejar incrustat cu arțar. Pereții dintre rafturi și plafon erau tapetați cu mătase roșie țesută cu fir de aur, schițând un model ce se relua pe draperiile lungi ridicate elegant în dreptul ferestrelor cu arcade de pe peretele vestic, oferind o priveliște splendidă spre domeniu și spre fluviul ce curgea ademenitor la vale. Peste tot erau tablouri ovale în rame aurite, portrete ale strămoșilor familiei Van Duyvil, copiate, după cum își imagina Janie, după portretele din casa veche, bărbați cu peruci și bonete pe cap, cu eșarfe boțite și haine cafenii în nuanța tutunului, cu cărlionți cocheți și mustați țepoase. Janie o recunoscuse pe mama ei, strălucitoare în rochia încărcată de nestemate de la începutul anilor 1880, cu puțin timp înainte de moartea tatălui ei. Era acolo și tatăl ei, încântat, după cum își imagina Janie, să fie din nou printre cărțile lui.

Ceasul prins pe corsajul lui Janie arăta că e trecut de trei, dar întinericul iernii începuse deja să se lase, presărând peisajul cu umbre cenușii; opulența în nuanțe de roșu a bibliotecii părea și mai caldă în contrast cu acestea.

Doamna Gerritt puse tava de ceai între ferestre, apoi lăsă intenționat ușa întredeschisă și plecă, lăsându-i să-și bea ceaiul. Sau o altă băutură mai tare.

Pe tava de argint era o carafă, înconjurată de pahare din cristal austriac. În carafă era un lichid de culoarea chihlimbarului. Janie ignoră sfidătoare tava de ceai și luă carafa, constatând că era mai greu de apucat decât se așteptase. Fusesse creată pentru niște mâini mai mari decât ale ei. Încercând să lase impresia că are obiceiul să consume băuturi tari, Janie întrebă:

– Preferi ceai sau vin de Xeres?

– Mă cam îndoiesc că ăsta e vin de Xeres, spuse domnul Burke. Dar sunt gata să risc dacă vrei.

Janie turnă stângace un pahar, apoi încă unul, recunoscătoare într-un mod ciudat domnului Burke pentru că nu se oferise s-o ajute. Orice ar fi fost, era clar că nu mirosea a vin. Avea o aromă ciudată ce semăna cu turba și o ducea cumva cu gândul la biblioteca tatălui ei, dar nu-și dădea seama dacă era așa pentru că tatăl ei iubea cărțile vechi sau pentru că îi plăcea să bea seara un pahar sau două.

Domnul Burke luă paharul din mâna ei și îl ridică, rostind un toast:

– În sănătatea dumitale, domnișoară Van Duyvil!

– Și a dumitale!

Janie își făcu curaj și dădu paharul peste cap, dar imediat simți cum îi ia foc gâtul. O ardea totul pe dinăuntru, până la nas și la urechi. Îi dădură și lacrimile.

– ăsta nu e vin de Xeres, zise ea cu voce răgușită când izbuti să vorbească din nou.

– Aș zice că e whisky Laphroaig de cea mai bună calitate, remarcă domnul Burke apreciativ. Savurează-l! Nu-l bea dintr-o înghițitură!

Janie tuși din nou și ridică paharul, examinând lichidul cu ochi mijiți. Arăta înșelător de inocent în lumina șemineului, ca un ceai cu miere.

– Asta dau bărbații pe gât ca să se distreze?

– Printre altele, spuse domnul Burke și ridică paharul ca să toasteze. Dar rareori vin de Xeres.

– Așa susții dumneata, zise Janie și sorbi puțin.

O făcea să se simtă cât se poate de relaxată și de mondenă. Și de ce nu? își spuse ea sfidătoare. Lumea se întorsese cu susul în jos. Era o prostie să aplici vechile reguli, vechile standarde. Plus că se săturase să se comporte mereu așa cum se cuvine.

– Știai că, pe măsură ce se învechește, spuse domnul Burke meditativ, o mare parte din el dispare, se evaporă. Asta se numește porția îngerilor.

Cuvintele lui o făcură pe Janie să simtă un fior pe șira spinării. Mai sorbi din băutură și ținu puțin licoarea pe limbă.

– E destul de straniu să te gândești că ființe nevăzute beau din butoi.

Domnul Burke ridică paharul în lumina focului și recită:

– „Ieri pe scară/ Am întâlnit un bărbat care nu era acolo/ Nu a mai fost acolo azi/ Îmi doresc, mi-aș dori să plece.”¹

Janie privi la el peste umăr, strângând din ochi.

– Ai compus versurile astea acum?

– Eu scriu proză, nu versuri. Este o poezioară pe care mi-a trimis-o un prieten, Hughes Mearns. Este un cântec pentru piesa pe care o scrie. Dar te frapează, nu-i așa?

– Da, spuse Janie serioasă. Chiar foarte mult.

Un cap nevăzut pe un pat. O mână nevăzută mângâind grătarul din fața șemineului.

Domnul Burke lăsă paharul jos, pe măsuta de lângă el, și își așeză mâinile pe genunchi.

– Vrei să arunc o privire prin camera din casa cealaltă înainte să plec?

– O să apară cumva ca supliment ilustrat la *The World*?

– Numai dacă este un cadavru ascuns acolo, răspunse domnul Burke, făcând o grimasă. Scuze, în camera de știri, noi... ei bine, cu cât situația e mai rea, cu atât facem mai multe glume pe seama ei. Este o modalitate de a suporta întreaga zi fără să te îmbolnăvești.

¹ Primele versuri din poezia poetului american Hughes Mearns (1875–1965) intitulată *Antigonish*, destinată piesei de teatru *The Psycho-ed* (1910). Poezia a fost publicată independent în 1922. (n.tr.)

Janie încuviință din cap, în semn că înțelege. Încăperea toată parcă încuviința odată cu ea.

– Mai că îmi doresc să fie un cadavru pe pat. Nu spusese asta pe tonul potrivit. Strâmbă din nas. Pare ceva oribil să speri că vei găsi nu cadavru, nu-i așa? Nu că aș vrea ca Annabelle să fie moartă. Dar mi se pare o mare cruzime față de Viola și de Sebastian, care speră că mama lor s-ar mai putea întoarce la ei. Dacă i-am găsi trupul... am putea s-o înmormântăm și să le dăm voie s-o jelească.

– Și, în felul acesta, nu ar mai trebui să se confrunte într-o bună zi cu realitatea că mama lor ar fi putut fi o ucigașă. Domnul Burke o privi insistent, până când Janie fu nevoită să-i susțină privirea. Te-ai gândit și dumneata la asta, nu-i așa? Că Annabelle ar mai putea fi în viață.

Capitolul 13

New York, ianuarie 1899

Subiectul care îi preocupa pe amândoi era din nou prezent, crăpătura vazei, pata de pe fața de masă.

– Și se ascunde în propria casă?

– O ucigașă care se întoarce la locul faptei ca să ardă dovezile. Cunoaște casa. Are un motiv. Este o poveste captivantă. Cealaltă soție își injunghie soțul și fuge. Clasica crimă pasională.

– Cealaltă soție? Janie avu nevoie de câteva clipe ca să înțeleagă la ce făcea aluzie domnul Burke. Doar nu crezi că...

– Domnul Newland îl citează pe fratele dumitale în cererea lui de divorț. Înstrăinarea afecțiunii. Domnul Burke se lăsă pe spate în scaun. Nu-i așa că este uluitor cum reușește un avocat să facă să sune urât chiar și o poveste de iubire?

– Bay și Anne? Nu. Nu contează că se întreba și ea același lucru. Dar una era să ai anumite bănuieli, și cu totul altceva, să trâmbițezi așa ceva în cadrul unor proceduri legale. Janie își scutură paharul, urmărind lichidul de pe fund ce se împrăștia pe pereți. Trebuie să fie o neînțelegere. Nu pot să-mi imaginez că Teddy ar...

– A, Teddy? Domnul Burke se ridică în picioare și se îndreaptă spre carafă. Se opri în dreptul ei și o examinează cu un ochi critic. Uitasem. Ai fost cândva logodită cu el.

Janie negă cu un gest scurt.

– N-am fost logodită niciodată. A fost numai... o înțelegere. Nici măcar atât. Mai mult o neînțelegere. Dădu să ridice mâna ca să-și dea la o parte o șuviță de păr, dar constată mirată că paharul era tot în mâna ei. Îl goli și îl puse jos, apoi spuse cu voce guturală din cauza băuturii tari. Mamele noastre și-au dorit asta. Iar Teddy... ei bine, e greu să-i spui nu mamei mele.

– Se pare că până la urmă a reușit. Domnul Burke scoase dopul de cristal al carafei. Altfel, acum ai fi fost doamna Newland.

Dar nu ar fi fost alegerea ei. Însă părea o prostie să afirme așa ceva. Când o doamnă protestează prea mult... cam așa se spunea. Nimeni n-ar fi crezut-o. Nimeni nu ar fi crezut că Janie Van Duyvil, femeia aceea ștearsă, ar putea face mofturi în fața chipeșului Teddy Newland, mândria Clubului Union.

Domnul Burke turnă whisky într-un pahar.

– Dacă ai vrea, ai putea să-l aduci oricând înapoi, chiar dacă e puțin mai uzat. Nu contează că nu te-a apreciat niciodată așa cum ar fi trebuit. Sunt sigur că ați avea o droaie de copii frumoși cu sânge albastru.

Janie ridică mâinile, într-un gest de iritare.

– Sângele meu nu este deloc mai albastru decât al dumitale. Ba poate chiar mai puțin, din câte știu. Strămoșii mei au fost negustori, atâta tot. Vindeau mătăsuri și ceai. Sângele nostru nu este albastru, nu este nici măcar violet. Iar străbunicul lui Teddy făcea comerț cu blănuri, adăugă ea printre altele.

– Poate că bătrânul domn Newland jupuia vidrele chiar cu mâna lui, dar fiicele lui se îmbrăcau în mătăsuri, iar nepoții făceau parte din diverse comitete. Domnul Burke așeză cu grijă carafa pe măsuta din lemn de trandafir. Dacă îți închipui că asta nu contează deloc, înseamnă că încerci să te amăgești singură.

– Dar asta nu l-a protejat pe fratele meu! Janie se înecă cu propriile cuvinte. Nu contează. Nu asta am vrut să spun.

Vocea domnului Burke se îmblânzi.

– Scuze. În legătură cu fratele dumitale. Puse mâna pe carafă. Mai bea un whisky.

Și de ce nu, la urma urmelor? Janie întinse paharul ca să i-l umple.

— Pur și simplu nu pot să cred că Teddy vrea să insinueze că Anne și Bay... este monstruos.

Domnul Burke puse carafa la loc pe tavă, rezemându-se de masă.

— Chiar așa? Nici o lege nu interzice căsătoria între veri. S-au mai văzut cazuri. Și destul de frecvent.

Janie luă o înghițitură zdravănă din paharul ei.

— Mama n-ar fi permis niciodată așa ceva. Bay era destinat... să facă o partidă mai strălucită.

— Dar, în loc de asta, s-a însurat cu o englezoaică necunoscută, spuse încet domnul Burke.

— Da.

Janie nu se gândise niciodată până atunci că Annabelle ar fi putut fi o înlocuitoare pentru Anne. Annabelle. Anne. Chiar și numele lor sunau la fel. Dar nu semănau deloc una cu alta. Annabelle fusese scundă, zveltă, cu ochi negri și părul negru, cu o bărbie îngustă și ascuțită, în timp ce Anne era o frumusețe blondă, cu trăsături clasice și culori strălucitoare, ca un portret abia terminat. Ca Maria Stuart, Regina Scoțienilor, conștientă de propriile farmece, cu buzele strânse într-un zâmbet satisfăcut de sine, ce dăinuia de mai multe secole și supraviețuia peste vopseaua crăpată a tablourilor. Și totuși, Anne și Annabelle aveau ceva în comun, o anumită manieră de a aborda lumea, un sentiment al secretelor nerostite.

Domnul Burke puse paharul jos și îi întinse mâna.

— Vrei să cercetăm camera din cealaltă casă cât timp mai ești în stare să te miști?

Lumea se clătină periculos când ridică privirea spre el. Janie avea senzația că se află pe puntea unui vas, căci totul se legăna parcă ușor.

— Nu sunt câtuși de puțin afectată.

Poate că ar fi sunat mai convingător, dacă nu i-ar fi fost atât de greu să articuleze cuvintele.

— Cum dorești, spuse domnul Burke, oferindu-i brațul.

Era un braț mai puternic decât își dăduse seama Janie. Nu era forța ostentativă cu care se lăuda Teddy, când își povestea isprăvile de pe terenul de tenis, ci o forță adevărată. *Scrimă?* se întreba vag Janie. Actorii practicaau astfel de sporturi. Sau poate era

de la căratul sticlelor cu lapte. Oricum, îi era recunoscătoare pentru ajutor. Fustele i se păreau mult mai grele ca de obicei și aveau tendința să i se încurce printre glezne.

Afară, se lăsase întunericul care transformase grădina într-un loc întunecos și sinistru. În spatele lor, luminile din bibliotecă licăreau prin ușile de la balcon, dar nu făceau decât să accentueze și mai mult bezna. Jos, jos, jos, până la râul zbuciumat. Janie se clătină ușor, dar domnul Burke o prinse de mijloc.

– E totul în ordine?

– E în ordine. Numai că... totul pare altfel noaptea, nu-i așa?

Răsărise luna care arginta iarba înghețată, creând umbre în locuri stranii.

– Ți-e dor de stâlpii de lumină stradală, nu-i așa?

– Și de zgomote, spuse Janie. Era o liniște dureroasă; pașii lor trosneau pe pământul încremenit, respirația se transforma în abur în fața lor. Auzea fiecare foșnet al fustei, fiecare atingere a mânecii domnului Burke de mâneca ei. Nu-i așa că este ciudat? Când sunt în oraș, nu aud zgomotele, dar când sunt aici, le simt lipsa.

Crescuse în hurelul trăsurilor, în strigătele precupeților, în zgomotul forfotei din stradă.

– Suntem creaturi ciudate, nu-i așa? spuse domnul Burke. Suntem citadini.

Janie încuviință din cap. Chiar dacă el crescuse în Hell's Kitchen, iar ea, în aerul rarefiat din est, pe Thirty-Sixth Street, amândoi aveau orașul în oase.

– Dar Bay nu era așa, spuse ea. Nu-și dorea altceva decât să stea aici.

Sau poate că fusese dorința lui Annabelle, care crescuse într-o casă mare la țară și detesta zgomotul și agitația orașului. Renunțaseră la planurile de a avea o locuință în oraș, refuzaseră toate invitațiile, își dedicaseră toată energia pentru a reface pe malul fluviului Hudson căminul lui Annabelle. Nu era oare aceasta o dovadă de iubire?

Casa veche era în fața lor. Domnul Burke făcu un pas înapoi, ca să-i dea voie lui Janie să treacă în fața lui pe scară. Ea se opri pe ultima treaptă și privi în jos, spre el, încruntându-se pe întuneric.

– Bay nu și-ar fi încălcat jurămintele față de Annabelle, indiferent ce simțea față de Anne.

Domnul Burke privi în sus spre ea, ridicând o sprânceană.

– Iubirea îi face pe bărbați să recurgă la lucruri ciudate.

– Dar, în felul acesta, nu cumva devin altcineva decât ei înșiși? Janie deschise ușa cu un gest energic, apoi se clătină, căci aceasta cedase mult mai repede decât se așteptase. Se rezemă cu mâna de perete ca să-și recapete echilibrul. Iubirea trebuie să înnobileze sufletul, nu să-l degradeze.

Domnul Burke intră în casă în urma ei și închise ușa. Lipsit de lumina lunii, holul era foarte întunecos și strâmt.

Puse o mână pe perete, lângă capul ei.

– Ai citit prea multă poezie, domnișoară Van Duyvil. Un bărbat onorabil fură ca să-și hrănească copilul care moare de foame. Și asta se numește dragoste, nu-i așa? Omul acela e cumva lipsit de caracter?

Janie miji ochii spre el, încercând să-i deslușească trăsăturile feței.

– Dar nu e același lucru. Ceea ce spui dumneata e o chestiune de... de supraviețuire.

– Iar aici e vorba despre dragoste romantică, nu-i așa? Vocea domnului Burke era foarte blândă. Janie îi simțea mirosul de whisky din respirație, simțea cum i se îndoaie brațele în timp ce se rezema de perete. Dacă poți spune așa ceva, domnișoară Van Duyvil, înseamnă că nu ai fost niciodată îndrăgostită.

Janie nu era foarte sigură de motiv, dar afirmația aceasta o enerva în mod special. Poate pentru că era adevărat. Se răsuci, și trupurile lor ajunseră mai aproape unul de altul, piept în piept.

– Numai pentru că nu cred că dragostea trebuie să distrugă tot ceea ce atinge?

– „Să se scufunde-n Tibru și Roma și romanii! Să se dărâme bolta imperiului. Locul meu este aici.”¹

Vocea domnului Burke avea o rezonanță frumoasă în întuneric. Janie simțea cuvintele ca pe o mângâiere. Dar nu pentru ea. Erau cuvintele altcuiva. Cuvintele lui Antoniu adresate Cleopatrei. Domnul Burke fusese cândva actor. Janie ridică bărbia.

– *Regatele nu sunt decât țărână?* Asta nu este iubire, este egoism.

Domnul Burke râse încet.

¹ William Shakespeare, *Antoniu și Cleopatra*, actul I, scena 1 (n.tr.)

– Marc Antoniu nu era renumit pentru inteligența lui. Dar cei care au scris istoria erau dușmanii lui. Așadar, ce știm noi?

Aici, în casa aceasta pustie și cufundată în întuneric. Chiar așa, ce știa ea? Janie se simțea în mod ciudat descurajată și lăsă capul în jos.

– Nimic.

Ce știa ea despre iubire, despre ură sau despre sentimentele profunde? Absolut nimic.

Domnul Burke îi puse un deget sub bărbie și îi ridică chipul.

– Tremuri.

Janie îi întâlni privirea.

– E frig.

Ea nu-i vedea chipul în întuneric, chiar dacă era atât de aproape de al ei, dar percepea zâmbetul din vocea domnului Burke:

– Întotdeauna cu simț practic.

Știa că n-ar fi trebuit, dar impulsul pe care îl simțea era prea puternic. Ridică mâna și îi atinse fața. Ajunse cu degetul la buzele lui. Ce ciudat că buzele unui bărbat pot fi atât de moi! Îi simți obraji nebărbierii sub atingerea mâinii ei.

– Râzi de mine.

El îi prinse mâna în mâna lui, strângând-o prea tare.

– Nu se spune oare că râdem de ceea ce admirăm cel mai mult?

Janie scutură din cap și simți zidul în spatele capului, părul prins în coc și se agăță în crăpăturile tapetului.

– Nu am auzit niciodată așa ceva.

– Ai auzit acum. Mâna ei era încă prinsă în mâna lui și suspendată în aer. Cu mâna liberă, domnul Burke îi luă de pe față o șuviță de păr rebelă și i-o dădu după ureche. Încheietura mâinii lui îi mângâia obrazul. Râdem de ceea ce nu putem avea.

Creierul lui Janie refuza să funcționeze.

Lumea se micșorase și se redusese la acel hol strâmt, la degetele domnului Burke pe obrazul ei, la strânsoarea puternică a mâinii lui în jurul mâinii ei.

Nu, așa ceva nu se întâmpla. Nu era ea. Ea era în altă parte – în patul ei rece din oraș sau șezând pe un fotoliu din bibliotecă –, femeia de aici visa un vis stropit cu whisky. Dar visul era cât se poate de real: simțea mâna domnului Burke pe mâna ei, respirația lui pe obraz, mirosul lui.

Voia să spună ceva inteligent, dar vocea refuza să se supună. Mâna ei se sprijinea de pieptul domnului Burke; simțea sub degete fiecare fibră a țesăturii hainei lui, fiecare cută și îndoitură.

Degetele domnului Burke se încurcau în cocul ei gros, nu mai era spațiu pentru nimic altceva decât pentru a-i simți buzele pe buzele ei în întunericul înghețat al casei părăsite.

Tarrytown, octombrie 1894

— Poți să săruți mireasa.

Teddy Newland transformă sărutul cerut într-unul mai puțin tradițional, provocând rumoare și reacții de uimire, și nu puțini oaspeți tușiră discret.

— La ce te așteptai? cârâi o văduvă către alta în spatele lui Georgie.

Chiar așa, la ce? Georgie se așteptase să simtă o ușurare odată cu nunta lui Anne, dar se simțea rău. Festivitățile se ținuseră la casa familiei lui Teddy, Knoll. Trenuri private îi aduseseră pe oaspeți de la Gara Centrală la gara locală, unde fuseseră întâmpinați de trăsuri împodobite cu panglici și mânate de vizitii în livrea, care îi transportaseră la biserica din sat, acoperită cu nenumărate salbe de orhidee, care costaseră o mică avere.

Fusese un moment mai mult decât stânjenitor când Bay își condusesese verișoara pe culoarul dintre bănci, agățată de brațul lui. Georgie auzea şușotelile, observa capetele întoarse. Carrie Rheinlander se achitase admirabil de misiune.

Totul vădea exagerare. Prea multe domnișoare de onoare cu părul încărcat de flori; prea multe bijuterii; prea mult parfum. Șoaptele erau prea zgomotoase, muzica, prea tare, chiar și soarele care pătrundea pieziș prin vitralii părea prea strălucitor.

Toasturile de la masa de nuntă parcă nu se mai sfârșeau. Georgie nu se putea concentra asupra lor. Gurile se deschideau, buzele se mișcau, furculițele erau pline de mâncare. Mirosul salatei de homari îi provoca greață. Georgie puse furculița jos, sperând că nu va observa nimeni.

Mușcă puțin din pâine și dădu șampania pe gât fără să-i simtă gustul; dar stomacul ei nu se liniștea, indiferent ce făcea.

— Te simți bine?

Soțul ei apăruse în spatele scaunului.

– E un aer foarte închis aici, spuse Georgie.

Era adevărat. Sufrageria era mare, dar ferestrele erau închise, și mirosul florilor de seră era foarte puternic. Georgie simțea cum acestea încep să se ofilească încet-încet, ca florile funerare presărate pe un mormânt.

Fantezii. Fantezii și nebunii. Rochia ei era prea strâmtă, atâta tot. Dorise să arate bine în acea zi, de dragul lui Bay. Dar și pentru ea însăși.

– Să ieșim puțin la aer? propuse Bay, iar Georgie încuviință fără un cuvânt, căci nu îndrăznea să deschidă gura.

Pe terasă nu era nimeni, cu excepția câtorva fumători alungați afară din casă, care pufăiau din trabucurile și țigările lor turcești. Georgie lăsă capul pe spate și trase în piept aerul răcoros de octombrie, mirosul de noroi și de frunze moarte, proaspăt și curat după parfumurile grele din casă. În jurul lor, copacii străluceau în nuanțe de roșu, portocaliu și auriu, iar în depărtare dealurile se înălțau peștrițe, ridicându-se și coborând precum spinarea unui uriaș ador-mit. Georgie simți mâna lui Bay pe talie.

– E mai bine?

Georgie își încăleștă mâinile pe balustrada rece, vopsită în alb.

– Salata de homar a fost prea grea. O să mă simt mai bine peste câteva clipe. Poți să te întorci, dacă vrei.

– Aș prefera să facem o plimbare, dacă nu-ți pare rău că pierzi distracția.

Georgie privi spre el, apoi regretă mișcarea, căci o făcuse să-și simte stomacul în gât.

– Nu trebuie să faci onorurile?

Bay inspiră adânc și închise ochii o clipă.

– Am făcut tot ceea ce trebuia să fac. Prefer să fiu cu tine. Dacă nu te superi.

„Tânjind după ceea ce ar fi putut să fie?” Georgie își mușcă buzele ca să nu dea drumul cuvintelor. Nu avea energia necesară pentru a le rosti. La ce bun? Anne se măritase. Măine va pleca într-o călătorie lungă prin toată Europa. Luni întregi fără Anne. Georgie se agăță de acest gând, simțind un val de optimism, deși stomacul ei se revoltase. Fuseseră fericiți înainte de Anne. Vor fi fericiți din nou după ce va pleca, când șușotelile și zvonurile vor înceta.

Anne va fi plecată, iar ea va fi aici, și poate va mai exista încă ceva, ceva ce încă nu-i împărtășise lui Bay, pentru că nu era foarte sigură. Georgie se rezemă de Bay, lăsându-se în voia îmbrățișării cunoscute a brațelor lui.

– Dacă ești sigur că nu ți se va simți lipsa...

– Sunt cu toții foarte ocupați să caște gura la darurile de nuntă, replică sec Bay.

Bay se schimbase întru câtva, era mai puțin amabil, folosea un ton mai puțin plăcut decât cel cu care se obișnuise Georgie la Paris sau la Londra.

– Nu mă va observa nimeni decât dacă mă acoperi cu safire și cu tipsii de aur.

– Sau aş putea să te înfășor în perle, propuse Georgie fără să gândească, copleșită de senzația de greață care nu-i dădea pace.

– Așa cum face Carrie? Nu, mulțumesc.

Sub picioarele lor nu erau frunze moarte pe care să le strivească. Grădinarii de la Newland își făcuseră treaba foarte bine.

– Perlele înseamnă lacrimi.

– Asta nu împiedică pe nimeni să le poarte peste tot. Era prea multă liniște în grădină, ca și când i s-ar fi atras atenția până și vântului să nu scuture prea tare crengile. Georgie înclină capul pe spate, în căutarea unei adieri. Sau poate se gândesc că averea merită să suferi pentru ea.

Bay își îndreptă lavaliera.

– Parisul merita o liturghie.

– Da, dar acela era *Parisul*, spuse Georgie și simți un val de ușurare când Bay izbucni în râs.

– Așa este. Îi aruncă o privire, ca și când ar fi văzut-o cu adevărat pentru prima dată după mai multe zile. Mi-e dor de Paris. Ție nu?

Picnicurile în Grădinile Tuileries, diminețile, zilele, nopțile petrecute împreună, neîncetat.

– Câteodată. Erau zile când ar fi vrut să dea timpul înapoi, să fie din nou în apartamentul lor de la hotelul Meurice. Dar acestea erau simple amintiri? Nu lipsise de acolo nici șarpele din grădină? Și Anne va merge acum la Paris. Georgie privi dealurile, licărul apei. Ce frumos e aici!

Bay o privi pieziș.

– Uneori uit că ai crescut la țară. Cred că ar trebui să te duc la Duyvil's Kill.

- Duyvil's... cum?

- Casa noastră de pe malul fluviului Hudson, zâmbi Bay, arătând din nou așa cum îl știa.

- Kill înseamnă „râu“ în olandeză, atâta tot. Peekskill, Fishkill, Miller's Kill...

- Duyvil's Kill. Georgie rosti denumirea și se strâmbă. Nu te-ai gândit să-i schimbi denumirea într-una care să sune mai frumos?

- Bellomont? The Knoll? Bay privi spre ea tandru, vorbind cu duioșie. Illyria?

Chiar și acum, când stomacul îi crea probleme, când lumea se delecta bârfind despre reputația lor în sufrageria de la Knoll, când Bay o privea în felul acesta, Georgie simțea că se topește, ca ceara la soare.

- Te consideri un fel de Orsino? râse ea. Numai să nu alergi după vreo Olivia.

- Cum aş putea, când o am pe Viola aici, în fața mea? Se opriră într-un loc cu o privesc frumoașă spre fluviul din vale. O frunză roșie fusese omisă de grădinarii vigilenți. Se odihnea, rubinie, pe piatra albă. N-am să uit niciodată cum ai ieșit prima dată, clătinându-te, din mare, agățată încă de o scândură ruptă...

- Și fredonând fals..., îl ajută Georgie.

Bay îi atinse obrazul cu degetul.

- Cântai ca o sirenă. Orchestra falsa.

Georgie își puse poșeta pe balustrada lată din marmură.

- Erau beți cei mai mulți dintre ei. Numai așa puteau să cânte la nesfârșit în spectacolul ăla.

- Eu am rămas treaz.

Georgie își strecură brațul în jurul taliei lui, simțind cum stomacul i se liniștește când se lipește de el, de căldura și pacea pe care o emana.

- Ești altfel decât toți ceilalți. Își presă obrazul de vesta lui, atingând petalele florii de la butonieră. Ai putere cât zece oameni la un loc.

- Pentru că inima mea este curată? Bay își rezemă obrazul de părul ei. Georgie simțea cum pieptul lui se ridică și coboară lipit de al ei, auzea ritmul regulat al respirației lui, în timp ce frunzele foșneau încet în jurul lor și apa susura în vale. Eu nu sunt Galahad, Georgie, spuse el poticnindu-se.

Georgie înclină capul și îi zâmbi, deși stomacul ei protesta din nou împotriva acestei noi emoții.

– Așa sper și eu, spuse ea veselă. Galahad m-a frapat întotdeauna ca un tip foarte trist. Să duci atâta timp o cruciadă pentru un potir. Care nici măcar nu avea nimic în el.

– Hei, spuse Bay, râzând. Ești o filistină.

– Sunt pragmatică, îl corectă Georgie. Cineva trebuie să fie.

– Poate că da. Bay îi aranjă la loc în coc o șuviță de păr, atingând cu degetele cerceii cu opal primiți în dar de la el. Dar pentru tine, care este Sf. Graal, Georgie?

„O halbă cu bere“, fu cât pe ce să spună ea. Dar Bay ar fi știut imediat că este o minciună. Bay? Și da, și nu. Oamenii se schimbă, oamenii te părăsesc. Pot să nu fie ceea ce par. Se rezemă de soțul ei și privi spre fluviu. „Încă o dată și ultima, Georgie?“ Pentru o clipă, i se păru că o vede pe Annabelle, ridicând mâna imperios spre ea. Apoi soarele sclipi în apă și Annabelle dispăru.

Un loc cu liniște, asta își dorea. Un loc care să fie cu adevărat al ei.

– Chiar acum? O ceașcă de ceai și un biscuit.

Bay o examinează îngrijorat.

– Nu arăți foarte bine. Sunt sigur că doamna Newland o să-ți găsească un pat. Sau măcar un divan.

– Ca să mă lăfăi pe el precum o odaliscă?

– Cu siguranță că asta ar înviora atmosfera, se auzi o voce din spatele lor, rece și caustică.

Georgie se întoarse și îl văzu pe unul dintre cavalerii de onoare care se apropia de ei. Acesta își ridică jobenul în fața ei.

– Vă rog să mă iertați, mi se pare că vă deranjez.

– Charlie! Bay se trase înapoi, ca un melc care se retrage în cochilie, dar vorbi cu o politețe îndelung exersată: Annabelle, dă-mi voie să ți-l prezint pe vechiul meu tovarăș de arme, Charles Ogden.

Numele acesta o făcu să tresară. Era fratele lui Carrie Rheinland. Semănau foarte puțin, totuși, asemănarea răzbătea din trăsăturile lui, deloc urâte, dar avea o viclenie de vulpe care o puse în gardă. Erau prieteni foarte buni, așa comentase Janie despre ei, dar în aer plutea acum o oarecare încordare. Georgie o simțea în atitudinea retrasă a lui Bay și în privirea scrutătoare a domnului Ogden.

– Tovarăș de arme? Întrebă Georgie, întinzându-i mâna domnului Ogden. Ați participat la vreun război împreună?

– Presupunerea nu este întru totul inexactă, spuse domnul Ogden, înclinându-se peste mâna ei. Am fost colegi la Facultatea de Drept de la Harvard.

Bay o luă pe Georgie pe după talie, lipindu-se mai strâns de ea.

– Am auzit că ți-ai făcut un nume în barou.

Domnul Ogden avea fața mai slabă decât sora lui, privirea, mai intensă.

– Ai fi putut să faci și tu la fel.

– Nu m-a atras niciodată prea mult. Bay părea să se scuze, dar Georgie simțea tensiunea din vocea lui, calmul controlat. Am și acum coșmaruri despre *Jurisprudența contractelor*, cursul decanului Langdell.

– N-am observat să consumi prea mult gaz citind noaptea *Revista de drept*. Ochii domnului Ogden exprimau zelul unui inchiizitor care interoga un apostat. Georgie ar fi putut să nu fie deloc acolo, nu se bucura de mai multă atenție din partea lor decât o muscă de pe pervaz. Lucrarea ta despre dreptul la intimitate, dreptul de a fi singur, este una dintre cele mai bune pe care le-am citit.

Bay schiță un gest ușor de negare.

– Vrei să spui, lucrarea domnului Brandeis. Eu doar l-am ajutat la redactare.

– „Chestiunile a căror publicare poate fi restricționată se referă la viața particulară, obiceiuri, acțiuni și relații ale unei persoane individuale...” Este o idee extraordinară, viața particulară a unui om trebuie să-i aparțină numai lui.

– Vrei să spui, idealistă, spuse Bay. Până și domnul Brandeis admitea excepții. Și se referea numai la publicarea prin tipărire, nu la bârfe.

Domnul Ogden făcu un pas înainte.

– Dar dacă admitem dreptul la intimitate, unde putem ajunge? Dacă acest principiu ar putea fi stabilit...

– Ar schimba firea umană? Legea nu poate face mai mult de atât. În ochii lui Charlie ardea focul interior al polemistului înăscut.

– Oamenii vor merge în direcția în care îi conduce legea.

Bay scutură din cap.

– Legea poate impune un anumit comportament, dar nu are puterea să-l modeleze.

Se pare că aceasta era o dispută mai veche, iar Georgie nu putea lua parte la ea. Se îndepărtă de brațul lui Bay.

– Pe mine vă rog să mă scuzați.

Bay clipi repede și își îndreptă din nou atenția spre ea.

– Te plictisim?

– Deloc, minți Georgie. Este o schimbare față de istorioarele de vânătoare.

– Vulpea care a scăpat?

Georgie sesiză o anumită ostilitate în spatele cuvintelor banale. Nu era de mirare din partea fratelui lui Carrie. Charlie privi intenționat la Bay.

– Există și un dosar în sensul ăsta. *Person contra Post*.

Bay dădu capul pe spate.

– Curtea Supremă din New York... 1806?

Charlie privea posomorât.

– 1805.

– Vă las să deliberați, spuse Georgie, dându-și ochii peste cap.

Bay porni grăbit în urma ei.

– Mă lași să constat cu rușine cât de multe am uitat? Acum o să vorbească despre regula împotriva proprietății sacramentale, și chiar că sunt pierdut.

Stomacul lui Georgie se revolta din nou. Reuși să zâmbească.

– Proprietate sacramentală?

Bay o privi îngrijorat.

– Te duc înapoi în casă.

Georgie întinse mâna, atingându-i brațul.

– Nu, rămâi. Distrăți-vă cu proprietatea sacramentală. Ajung numaidecât în casă. Se întoarse apoi către fratele lui Carrie. Domnule Ogden!

Charlie Ogden își ridică pălăria.

– Doamnă Van Duyvil! Apoi se întoarse către Bay: Dacă nu admiți puterea legii de a modela opinia publică, atunci ce părere ai despre Cele Zece Porunci?

– Este legea divină, nu cea omenească.

Georgie auzea vocea lui Bay în spatele ei, în timp ce mergea pe lângă un gard viu înapoi spre casă.

– Nu poți compara Curtea de Apel cu Tablele lui Moise.

– Atunci ce spui despre Curtea Supremă?

Vocile se pierdeau pe măsură ce Georgie urca panta pe poteca șerpuită dintre gardurile vii, pe lângă tulpinile golașe ale unuitrandafir. Mersese mai departe decât crezuse. O jena o cusătură într-o parte. Era puțin amestită.

Cândva, avusese o guvernantă care susținea că își trece ameteala cu câteva picături de parfum. Georgie se opri lângă o bancă, vrând să caute în poșetă, dar aceasta lipsea de pe brațul ei. Parcă o și vedea, cu mărgelile ei plate, lipsite de luciu, rămasă pe balustrada lată din marmură, acolo unde se opriseră să admire priveliștea de jos.

Foarte neplăcut. Se odihni o clipă pe bancă, dar oamenii începeau să iasă în grădină și nu voia s-o găsească nimeni șezând singură acolo. Își și imagina ce ar fi spus Carrie Rheinlander.

Se gândea că ar fi putut să-i spună lui Bay că este însărcinată. Dădu drumul aerului din piept cu un pufăit scurt. Intenționase să aștepte până după nunta lui Anne, ca să fie o veste numai a lor, să nu fie precupețită de felicitările pline de venin ale lui Anne.

Încă vreo câteva ore.

Între timp, ar putea să se ducă în casă și să facă o conversație politicoasă sau să se întoarcă să-și recupereze poșeta și soțul.

Enervată de ea însăși și de trupul care o trăda, Georgie se ridică și porni înapoi pe cărare, în timp ce soarele îi desena curcubeie la coada ochilor. Numai câteva ore. Câteva ore, și Anne va pleca împreună cu noul ei soț sub ploaia de boabe de orez și de bârfe, iar ea va putea să se retragă într-o cameră întunecoasă și să ronțăie încet, foarte încet, un biscuit.

Charlie și Bay erau tot acolo. Cei doi bărbați își continuau disputa; vocile lor erau joase și pătimașe, capetele apropiate. Georgie văzu poșeta ei în mâna lui Bay, care o ținea stângaci, așa cum țin bărbații lucrurile femeilor.

– ... cel mai bine să uităm, spunea el încet.

– Tu oi putea să uiți, se auzi vocea exersată, de avocat pledant a lui Charlie. Eu nu pot.

– Charlie, ți-am spus...

– Vrei să spui că ai fugit. Asta nu e un argument. E însăși recunoașterea faptului.

– Nu discutăm despre unul dintre cazurile tale, Charlie! Bay se retrase vădit agitat, iar Georgie porni înainte, gata să-i sară

în ajutor, să-l cruțe de chinul acelei conversații. Nu mă poți convinge să accept.

– Foarte bine, spuse Charlie. Iată un alt argument.

Soarele după-amiezii străluci în ochii lui Georgie și deasupra fluviului. Își duse mâna streășină la ochi. Charlie îl apucă pe Bay de reverele hainei. Bay ridică o mână în semn de protest, mâna în care ținea poșeta lui Georgie. Aceasta descrie un semicerc prin aer, iar mărgelile sclipiră în lumină, zornăind.

Georgie dădu să-l strige, dar cuvintele îi înghețară pe buze, căci Charlie Ogden trase capul soțului ei spre el și îi pecetlui buzele cu buzele lui.

Poșeta din mâna lui Bay se zbătea încoace și încolo, în timp ce lumea lui Georgie se îngusta tot mai mult, reducându-se la sclipirea mărgelilor și atât.

Capitolul 14

Cold Spring, ianuarie 1899

Buze lipite de buze, atingerea palmelor direct pe piele. Janie simțea gustul de whisky de pe limba domnului Burke, sau poate că era chiar limba ei. Îi simțea mușchii puternici prin țesătura hainei, părul moale de sub degetele ei.

În minte i se învârteceau fragmente de poezie, ca niște bule de cristal. Ticăloși și perversi, morți de mult, care le îndemnau pe femei să facă lucruri reprobabile, dar acum cuvintele sunau ca niște clopoței în urechile lui Janie. Nimic, nimic nu mai era corect, decât ele, aceste îndemnuri. Domnul Burke nu-i făcuse jurămintele, nu își asumase nici un angajament, nu-i promisese nimic, dar tocmai asta o făcea pe Janie să-i cuprindă gâtul cu brațele, să îi răspundă la sărutul lui; nu pentru că o rugase el, ci pentru că nu o rugase, pentru că asta își dorea ea, aici și acum.

Mâinile lui alunecară de pe umeri pe șoldurile ei, iar Janie simți cum se arcuiește ca să-l atingă, ca și când acesta ar fi fost cel mai firesc gest din lume. Se simțea dorită, puternică, nu o fată bătrână, demnă de milă, ci însăși Cleopatra, sedusă și seducătoare.

Buzele lor se despărțiră cu zgomot. Janie auzea în întuneric respirația gâfâitoare a domnului Burke, în timp ce bărbatul își lua mâinile de pe coapsele ei și făcea un pas șovăitor înapoi, îndepărându-se de ea.

– Domnișoară Van Duyvil!

În hol, parcă nu mai era atât de frig. Janie simțea căldura emanată de trupurile lor. Își simțea buzele umflate. Părul i se desprinsese din coc și îi atârna în jurul feței. Sesiză ridicolul situației, absurditatea adresării formale, după ce, cu o clipă mai înainte, se sărutaseră de parcă ar fi fost sfârșitul lumii.

– Domnul Burke, presupun!

Auzi cum el își înăbușă un chicotit. Era ciudat să cunoști atât de puțin pe cineva și totuși atât de bine, încât să percepi informații întregi din cel mai slab sunet.

– Prietenii îmi spun James.

Janie își aminti strigătele din camera de știri.

– Nu Jimmy?

– Numai dacă simt nevoia să se aleagă cu un ochi învinețit.

Janie simți cum atmosfera rece se reinstalează în momentul în care domnul Burke se îndepărtă și mai mult de ea, într-un gest de renunțare.

– Domnișoară Van Duyvil...

– Genevieve. Trecuse atât de mult timp de când nu-și mai rostise numele, încât i se părea straniu să-l audă chiar de pe propriile buze. Sau Janie, dacă preferi.

Simți vigilența domnului Burke.

– Nu Jane?

Toată lumea presupunea că trebuie să fie Jane. Era un nume foarte potrivit pentru o fată bătrână.

– Nu. Am fost botezată după sfânta patroană a Parisului. Tatăl meu a insistat.

– Genevieve.

Îl auzea pe domnul Burke cum îi repetă numele, ca și când ar fi vrut să audă cum sună. Scoase un oftat prelung, răgușit.

– Cred că e mai bine să rămân la domnișoara Van Duyvil.

Janie își strânse cu amândouă mâinile părul răvășit.

– Mai bine pentru cine?

– Pentru amândoi? Ochii domnului Burke urmăreau mișcările brațelor și ale corpului ei. Asta... eu... la naiba!

Janie îl privea cu brațele încremenite în aer, cu fiecare centimetru al trupului încordat și străbătut de o senzație de... ce anume? Emoție, bucurie, putere. Puterea de a ști că din cauza ei domnul Burke respira sacadat și mâinile îi tremurau, că acolo, în întuneric, în acel loc cufundat în liniște, cineva o dorea.

– Te simți bine?

Janie era mândră că vocea ei suna atât de liniștită.

– Nu. Domnul Burke își trecu o mână prin păr. Acum Janie simțea senzația atingerii trupului său, știa conturul obrazilor, al maxilarelor lui. Sunt un idiot, asta sunt. M-am lăsat dus de val și am uitat...

În mintea lui Janie apăru imaginea unei femei îmbrăcate în culori vii, într-o fustă strâmtă, telegrafistă sau stenografă. O Femeie Nouă.

– Ce-ai uitat?

– Cine ești. Și ce sunt eu.

Janie se uita nedumerită la el, așa că Burke pufni.

– Nu auzi, nu-i așa? Până și vocea ta e poleită cu aur.

– Vocea mea nu e poleită.

Era o voce ca oricare alta. Domnul Burke era mai beat decât își dăduse ea seama, sau, își spusese Janie cu o tresărire de spaimă, sau regreta sărutul impulsiv.

– Nu, nu poleită cu aur, ci din aur pur. Aur de douăzeci și patru de carate. Ești atât de obișnuită cu ea, că nici nu o mai auzi. Nu e cazul să te prefaci că nu știi. Domnul Burke făcu un gest nerăbdător. Ar fi mai bine să te întorci în casa mare.

– Și să te las singur aici?

– N-am de gând să fur argintăria.

Janie clipi de câteva ori.

– Nici măcar nu știu dacă există argintărie pe aici. Probabil că toate lucrurile de valoare se află deja în casa nouă.

Domnul Burke își înfundă ambele mâini în buzunare, cu un gest de impolitețe voită.

– Ei, atunci este foarte bine. Poți să mă lași aici cu conștiința împăcată.

– Nu am câtuși de puțin intenția să te las aici.

Ajunseseră de la *Fie ca Roma să se scufunde în Tiberu* la asta? Sau poate că totul se petrecuse numai în imaginația ei, o fantezie născută din whisky și din dorințele ei. Janie scutură din cap, încercând

să-și limpezească gândurile și să-și amintească de ce veniseră aici.
Giles Lacey. Annabelle.

– Nu știi unde e camera dădacei.

– O găsesc.

– Într-o casă necunoscută? Pe întuneric?

Se auzi un sfârâit de băț de chibrit și se zări o scânteie, apoi se ivi o flăcăruie imediat ce domnul Burke înjură și frecă chibritul încă o dată.

– Uite! Janie ridică de pe o măsuță alăturată un sfeșnic demodat și i-l întinse. Bunica ei îl ținea întotdeauna acolo, căci nu avea încredere în invențiile noi precum lampa cu gaz. Până nu te arzi la degete.

– Cred că m-am ars deja. Aprinse alt chibrit și îl ținu deasupra lumânării. Mulțumită?

– Nu.

Domnul Burke întinse mâna după lumânare, dar Janie și-o retrase, clipind puțin, căci lumina îi ardea ochii.

– Vin cu dumneata.

Acum îl vedea bine. Domnul Burke arăta la fel de ciufulit cum își dădea seama că este și ea. Își întoarse repede privirea de la buzele lui, iar bărbatul spuse:

– Cum dorești. E casa dumitale.

Janie îl conduse spre scara îngustă.

– Nu știi a cui este.

Testamentului i se va da citire abia după ce se va emite certificatul oficial de deces al lui Bay. Gândul acesta îi aminti motivul pentru care se aflau aici. Nu era vorba de un moment de amuzament pe întuneric, ci de căutarea adevărului.

– Cel mai probabil a lui Sebastian.

Auzi cum trosnește o treaptă când domnul Burke se opri o clipă.

– Dar Viola?

Janie continuă să pășească hotărâtă înainte, ridicându-și poalele fustei cu o mână.

– Cum crezi că familia Van Duyvil a strâns o asemenea avere? O păstrăm pe linie masculină.

Burke o ajunse din urmă pe scări, unde se opri cu un cot rezemat de stâlpul balustradei.

– Nu vei pune niciodată mâna pe un duce dacă nu ești moștenitoare a unei averi importante.

– N-am vrut niciodată un duce. Se priveau sfidător unul pe celălalt, ochi verzi pironiți în ochi albaștri, apoi Janie se răsuci pe călcâie și spuse disprețuitor: Numai parveniții aleargă după titluri nobiliare.

– O, parveniții, nu-i așa? Adică cei care abia au făcut primul milion? Te rog să scuzi un sărman țăran ignorant. Credeam că orice fată își dorește un blazon.

Janie simțea cum o ia durerea de cap.

– Este la fel de absurd ca atunci când afirmi că toți băieții smulg aripile muștelor.

– Și nu este adevărat?

– Dumneata ai făcut așa ceva?

Se înfruntau în pragul camerei copiilor, iar lumânarea arunca umbre portocalii pe fața domnului Burke, subliniind osatura puternică a pomeților, arcuirea senzuală a buzelor.

– Nu, spuse el în cele din urmă. Recunosc numai că am strivit câteva.

– Foarte bine, spuse Janie. Să nu mai faci presupuneri în legătură cu ceea ce doresc sau nu doresc eu, pentru că nu ai nici cea mai vagă idee.

– Așa e, nu am. Domnul Burke stătea foarte calm, cu ochii lui întunecați și serioși pironiți pe chipul ei, ca și când ar fi încercat s-o înțeleagă, să deslușească sensul cuvintelor ei. Genevieve.

Nu putea să-l acuze că își îngăduia prea multe libertăți, când ea însăși îi permisesese să-i spună pe nume.

– Aceasta e camera copiilor.

Derutată și enervată, Janie își strânse poalele fustei și se împiedică de cadrul ușii.

– Foarte bine, și mai departe?

Janie nu știa prea bine ce anume o doare mai mult, cotul sau mândria rănită.

– Asta e, spuse ea și păși într-o parte, făcându-i semn domnului Burke să o ia înainte. Probabil că era o persoană foarte rea, își spuse ea, pentru că simți o plăcere perversă când adăugă, prea târziu: Fii atent la soldațel!

Când termină de țopăit și de înjurat în barbă, domnul Burke spuse puțin ușor iritat:

– Nepotul dumitale și-a uitat grenadierii aici.

– Au fost ai fratelui meu. Janie nu mai era amuzată. Și-l imagina pe fratele ei cum îi alinia în șiruri, jucându-se de-a războiul. Nu, nu de-a războiul. De-a parada. Bay fusese întotdeauna mai degrabă negociator decât luptător și se bazase mai curând pe farmecul lui, nu pe forță. Îmi închipui că nepotul meu are destui soldăței.

Privirea domnului Burke alunecă pe lângă ea.

– Aici ai locuit în copilărie?

– Numai un timp. Janie ridică lumânarea, transformând jucăriile vechi în umbre ciudate. Camera dădacei e la capătul celălalt.

În loc să traverseze încăperea, domnul Burke examina peretele, privind atent figurile.

– Ce e asta de pe perete?

Janie ridică binevoitoare lumânarea mai aproape.

– Povești. *Rapunzel*, *Cenușăreasa*. *Jack și vrejul de fasole*... Miji ochii ca să vadă mai bine imaginile șterse. *Gâsca cu ouă de aur*...

Îl simți pe domnul Burke lângă ea.

– Au omorât-o, nu-i așa?

Era absurd să stea așa, umăr lângă umăr, evitând să se privească. Janie simțea mirosul de fum de la bușteni, de frunze vechi și de whisky. Și, dincolo de acesta, un iz de săpun și de piele.

– În poveste? Da.

Domnul Burke scoase un sunet gutural.

– Câte bijuterii purta cumnata dumitale în momentul dispariției?

Prea multe ca să le poată număra. Dar avea multe. Perle, safire, diamante, atârinate la gât, cusute pe rochie, incrustate pe tocurile pantofilor. Janie se prinse unde bate el și se simțea stingherită. Pe tapetul de pe perete, mâinile țărăncii se strângeau în jurul gâtului găștei, gata s-o sugrume. Se întoarse, luând și lumânarea cu ea.

– Nu știu.

Domnul Burke porni după ea, strecurându-se printre jucăriile căzute pe jos.

– Răscumpărarea regelui, așa spun ziarele.

– Ziarul ești dumneata. Janie ajunsese la ușa camerei dădacei și constată că domnul Burke pusese mâna pe clanță înaintea ei. N-ar trebui să crezi tot ce spun ziarele.

– Asta crezi despre mine? Îi blocase drumul, privind-o fix; un șanț adânc îi brăzda fruntea la rădăcina nasului. Nu mă pregătesc

să răspândesc în mod deliberat neadevăruri, domnișoară Van Duyvil, chiar dacă acestea vând ziarul.

Ar fi fost mai ușor să dea vina, pentru toate necazurile ei, pe reporterii băgăcioși care inventau scandaluri. Dar era încă sub efectul whisky-ului, iar dacă în vin e adevărul, înseamnă că în whisky era și mai mult adevăr!

Janie oftă din toți rărunchii.

— Nu, nu cred că faci așa ceva... Jimmy.

Domnul Burke ridică o sprânceană, dar se dădu la o parte ca s-o lase să treacă.

— Aici nu se aplică Regulile Queensbury.¹

Janie decise că vorbește sub influența alcoolului. Făcu un gest de respingere.

— Nu am pretins niciodată că sunt gentleman.

Privirea domnului Burke se mută de la părul ei ciufulit la tivul plin de praf.

— Nu, nu ai pretins. Domnul Burke puse mâna pe ușa dulapului. Asta e camera cu pricina?

— Da. Nu venise aici ca să stea la taifas cu domnul Burke. Cred că asta a fost cândva camera dădacei, dar se pare că cineva a stat aici recent.

Domnul Burke își trecu degetele peste cutele cuverturii.

— Într-adevăr.

Nu avea de ce să roșească. Era un simplu pat.

— Viola a stat aici în după-amiaza asta. Dar așternuturile erau deja șifonate.

— Oamenii de pe-aici știu că acum casa este goală? Văzând că Janie îl privește nedumerită, Burke adăugă: Dacă cineva caută un loc potrivit pentru o întâlnire clandestină, acesta e perfect.

Spatele ei lipit de perete, mâinile lui Burke pe talia ei, pe coapsele ei.

Janie puse lumânarea pe birou și își făcu de lucru scotocind prin sertarele care, știa deja, erau goale.

— Dar de ce tocmai în camera asta? Nu erau decât câteva agrafe de păr, un praf de pudră, o batistă răătăcită. De ce nu o încâpere mai aproape de intrare?

¹ Cod al regulilor de box, general acceptate, elaborat la Londra în 1865, publicat în 1867 (n.tr.)

– Tocmai din acest motiv. Bate mai puțin la ochi dacă vine cineva. Burke scoase batista din sertar și examină bucățica de material, întorcând-o pe ambele fețe. Pânza era foarte fină, tivită cu dantelă. Cam elegantă pentru o dădacă, nu-i așa?

– Există cumva vreo regulă ca dădacele să aibă batiste de bumbac?

– Aveți dădace foarte pretențioase pe-aici, nu-i așa?

Ridică batista și îi arată literele împletite, abia vizibile, brodate cu ață albă pe fond alb: un A și un V de o parte și de alta a unui D. Annabelle Van Duyvil.

– Annabelle stătea mereu în camera copiilor. Janie și-o imagina ușor pe cumnata ei în balansoarul mare, cu Sebastian pe genunchi și cu Viola pe covor, rezemată cu capul de genunchii mamei sale. Probabil că a uitat-o aici.

– Probabil. Domnul Burke băgă batista în buzunar și se așeză în genunchi în fața șemineului, scormonind în cenușă. Luminează, te rog, aici!

Janie îngenunche alături de el, cu lumânarea în mână.

– Am văzut-o pe Annabelle în apă.

– Așa crezi, că ai văzut-o pe Annabelle în apă. Domnul Burke lăsa deoparte vâtraiul și pipăi încet cu degetele în cenușă. *Ex pede Herculem*.¹

Voia s-o tragă de limbă. Sau, își spuse ea, să-i dovedească ceva.

– N-am văzut nici o urmă de picior pe-aici, cu atât mai puțin a lui Hercule.

Domnul Burke ridică o bucățică de hârtie, suflă peste ea și o puse deoparte.

– Este o axiomă atribuită lui Pitagora. Vedem o părțică din ceva și ne imaginăm întregul. Ai văzut în apă un obiect care îi aparținea lui Annabelle și ai presupus că era Annabelle.

– Am văzut-o pe Annabelle, spuse Janie, dar nu mai era la fel de sigură ca până atunci. Ce văzuse, de fapt? Un pantof? O umbră? Crezi că Annabelle și-a luat bijuteriile și a fugit. Și s-a oprit aici ca să ardă hârtiile și fotografiile, care ar fi putut fi folosite pentru identificarea ei.

¹ „După picior (îl recunoști) pe Hercule.” – maximă referitoare la proporții, atribuită lui Pitagora (n.tr.)

Nu, Janie nu credea că reacțiile ei fuseseră chiar atât de rapide și de distructive, dar știa că domnul Burke se înșela. Căută un răspuns logic, dar nu reuși să spună decât atât:

– Ai spus-o chiar dumneata: De ce să ucizi gășca cu ouă de aur? Bijuteriile pe care le purta Annabelle erau numai o mică parte din ceea ce ar fi putut să aibă.

– Dar în poveste au ucis gășca, o contrazise domnul Burke.

Janie își mută greutatea de pe un genunchi pe altul. Începea să simtă cărcei.

– Dumneata ai spus.

– E adevărat, nu-i așa?

– E o poveste. În povestea respectivă, țăranul și nevasta omorâseră gășca, în speranța că se vor alege cu o mare avere. Dar chiar dacă Annabelle ar fi moștenit totul, conform testamentului lui Bay, ea nu mai este aici ca să intre în posesia moștenirii!

– Cine poate spune care a fost planul inițial? Domnul Burke continua să scormonească în cenușă, de parcă era o Cenușăreasă în versiunea masculină, care sorta sânguincioasă linte. Poate că trebuia să pară un jaf nereușit. Văduva îndoliată putea să-și primească averea și să se căsătorească apoi cu iubitul ei.

Janie începea să regrete că întrebase.

– Domnul Pruyn.

Domnul Burke nu se lăsă.

– Sau altcineva.

Nu. Putea fi o poveste convingătoare, dar Burke nu-i cunoscuse pe Annabelle și pe Bay.

– Parcă ar fi intriga dintr-o piesă de teatru.

– Apropo de piese de teatru... Domnul Burke se rezemă pe genunchi și ridică în sus o bucată de hârtie înnegrită. Ce e asta?

Janie se aplecă mai mult, fustele încurcându-i-se de genunchi. Părea un program de teatru sau rămășițele acestuia. În susul paginii era scris Teatrul Ali Baba. Mai jos, cu litere mici, era trecut numele directorului, abia lizibil din cauza funinginii, iar sub el, cu litere mai mari, „În fiecare seară, la ora 8.25, comedia burlescă în două acte intitulată *Unsprezece nopți și încă una*“.

Din rezumatul conținutului reieșea că Teatrul Ali Baba prezintă – și apoi cu litere îngroșate – *A douăsprezecea noapte* – într-o versiune actualizată.

Din distribuție nu mai rămăsese decât o parte, începând cu „Viola... Domnișoara Geor...”

Janie întinse mâna după bucata de hârtie.

— Îmi dai voie?

Domnul Burke îi dădu hârtia.

— De ce să păstrezi un program de teatru? Și de ce să-l arzi?

Janie întoarse încet hârtia. Pe spatele ei nu se mai vedea nimic altceva în afară de o poză colorată înfățișând două picioare frumoase în pantaloni scurți până la genunchi.

— Oamenii păstrează tot felul de fleacuri. Un crâmpei de amintire, pe jumătate uitată, din prima vară petrecută la Newport, când Bay era tachinat de Teddy în legătură cu însurătoarea lui grăbită și răspundea în stilul lui obișnuit, cu un amestec de umor și reticență. Bay... Bay a spus o dată că *A douăsprezecea noapte* i-a adus împreună. M-am gândit că se referea la vreo conversație de salon despre piesă. Poate că s-au cunoscut la spectacol?

— Teatrul Ali Baba pare să fie genul de instituție culturală frecventată de o doamnă? Burke își puse palmele pe genunchi. Mi s-a spus că fratele dumitale a cunoscut-o pe viitoarea lui soție prin intermediul unui prieten comun.

— Sir Hugo Medmenham. Janie avea sentimentul că își trădează fratele, că îi dezvăluie secretele în fața străinilor. Dar așa fusese înțelegerea dintre ei: informație pentru informație. Nu-și imagina însă că ar avea și ea vreo informație de oferit. Poate că au fost într-un anturaj la teatru în seara aceea.

— Ignori cealaltă posibilitate, spuse Burke. Arată spre fragmentul de nume. Domnișoara Geor... Georgiana Smith?

— Asta înseamnă să faci foarte multe presupuneri pornind de la foarte puține detalii. Lumea era plină de Georgine și de Georgiane, datorită șirului succesiv de regi cu numele George. Nici măcar nu știm dacă a existat vreo Georgiana Smith.

— Sau nu poți accepta ideea ca soția fratelui dumitale să fi fost pe scenă?

Janie deschise gura automat ca să nege, dar ceva pe chipul domnului Burke o opri.

— Nu știu, recunosc ea. Nu m-am gândit niciodată... e greu să-ți schimbi părerea despre cineva. Annabelle mi s-a părut întotdeauna foarte rezervată.

Annabelle refuzase întotdeauna să cânte în public, deși toate celelalte doamne cântau cu rîndul la pian. Se temea oare să nu-i recunoască cineva vocea? Nu. Încerca să construiască un raționament din nimic, făcea prea multe presupuneri.

– Sunt toți anii ăia care lipsesc, murmură domnul Burke, atât pentru el însuși, cât și pentru ea. Admițând că ceea ce a spus domnul Lacey este o minciună, tot nu știm nimic despre cei trei ani de după dispariția lui Annabelle Lacey. Trebuia să trăiască din ceva? Era mai bine să cânte ca să se întrețină decât...

– Să recurgă la alte mijloace? Lucrase suficient timp cu fetele de la club ca să știe că viața nu era ușoară pentru o tânără într-un oraș mare. Da, asta e.

Domnul Burke ridică bucățica de hârtie și o puse în batista sa. O împături și se ridică în picioare.

– Ai ceva împotrivă dacă o iau cu mine?

– Și dacă aș avea, ai lăsa-o aici?

Ce ciudat, cum e posibil să cunoști pe cineva doar de atât de puțin timp și să-i ghicești totuși intențiile?! Burke spuse foarte calm:

– Asta dorești?

– Nu. Janie apucă mâna pe care i-o oferise și făcu o grimasă, căci simțea mii de ace în picioare. Avem o înțelegere, nu-i așa? Adevărul, indiferent de costul acestuia.

– Dacă tot vorbim despre adevăr... Domnul Burke îi susținu mâna puțin mai mult decât era necesar, apoi îi dădu drumul brusc și spuse: Poate că nu are nici o legătură cu nimic. Programul.

Era o ramură de măslin, dar pe care Janie nu putea s-o accepte. Nu voia să fie mințită, nici chiar cu bune intenții.

– Atunci de ce să-l ardă? Ai avut dreptate. Cineva a vrut să ascundă ceva.

Domnul Burke îi făcu semn să i-o ia înainte prin camera copiilor.

– Cu toate astea, dacă au vrut să păstreze secretul, la ce servesc toate referirile acestea la *A douăsprezecea noapte*? Ca și când ar fi vrut să ispitească lumea cu ele. Numele casei, balul „A douăsprezecea noapte”...

– Și să nu uităm numele gemenilor, Viola și Sebastian. Janie respiră adânc. Mama a fost furioasă când a auzit cum au fost botezați gemenii. Nu sunt nume ale familiei noastre.

– Și ce, Genevieve este?

Janie îi dădu dreptate printr-un gest din cap, iar domnul Burke adăugă pe un ton degajat:

— Această Genevieve a fost o sfântă care i-a ajutat foarte mult pe oameni. Nu numai că i-a hrănit și i-a ajutat pe cei neputincioși, dar se spune că l-ar fi speriat până și pe temutul Attila Hunul, alungându-l de la porțile Parisului. Îi aruncă lui Janie o privire piezișă. Este genul de sfântă pe care ți-ar plăcea să o ai undeva, într-un colțisor.

Ce prostie să se simtă măgulită de cuvintele domnului Burke!

— Nu știu prea multe despre Sfânta Genevieve.

Mama ei considera aceste nume de sfinți insuportabil de papistașești. Străbătura împreună camera cufundată în întuneric, sub privirile personajelor din povești.

— Dacă mergem înapoi, ajungem mai aproape de poteca din grădină.

— Ia-o înainte, spuse domnul Burke, dar nu o urmă. Îi aruncă o privire, iar în expresia lui era ceva ce Janie nu putea descifra. Știi că Genevieve este înfățișată în general cu o lumânare în mână?

Janie privi automat la lumânarea din mâna ei. Domnul Burke strânse din buze.

— Asta e cu Sfânta Genevieve. Se spune că diavolul a vrut să-i stingă lumânarea și a suflat în ea, dar sfânta a făcut-o să ardă din nou. Și de atunci aduce mereu lumina în întuneric.

Janie fu nevoită să-și dreagă vocea ca să poată vorbi din nou.

— Este foarte... poetic.

— Și cel mai probabil apocrif, spuse cu vioiciune domnul Burke. Dar este o poveste frumoasă, nu-i așa?

— Da, spuse Janie serioasă. O poveste foarte frumoasă.

Coborâră în tăcere scara din spate, ieșind pe ușa strâmtă ce dădea în vechea grădină a bucătăriei, acum înghețată; mirosea a plante moarte în așteptarea aromei pătrunzătoare a zăpezii ce urma să vină. Cerul era plumburiu, iar luna nu făcea decât să accentueze întunericul în loc să-l învingă.

„Cam asta a fost tot cu Sfânta Genevieve care aduce lumină în lume“, își spuse Janie, privind cu tristețe la lumânarea din mâna ei, a cărei flăcăruie tremura în bătaia vântului. Janie protejă cu căușul palmei flacăra ca să nu se stingă. În casa mare, probabil că doamna Gerritt așeza masa pentru cina solitară a lui Janie. Era destul

de rău că îl invitase pe domnul Burke la dejun, așa că era imposibil să-l rețină mai mult.

– Domnișoară Van Duyvil, începu el, Sfânta Genevieve...

Janie îl întrerupse, poate cam prea repede:

– Este târziu. Să-i spun lui Gerritt să te ducă la gară?

– Mă gândeam să rămân aici peste noapte. Domnul Burke aruncă o privire spre casa veche, adăugând cu întârziere: Cu permisiunea dumitale, firește.

– Singur?

Era dureros de imobil, genul de imobilitate care o făcea pe Janie să simtă fiori pe ceafă. Imobil, dar nu liniștit. Noaptea era plină de zgomote. Crengile trosneau, frunzele foșneau, mici vietăți mișunau pe sub tufișuri și, firește, se auzea ca întotdeauna cântecul fluviului.

– Te oferi să-mi ții companie? întrebă domnul Burke, ridicând o sprânceană.

Ideea era ciudat de ispititoare. Janie răspunse cu demnitate:

– Îmi făceam griji pentru dumneata, atât.

– Ești foarte amabilă, sunt sigur. Sunt mai bine echipat decât dumneata pentru a face față unor intruși în miez de noapte.

– Crezi că vor apărea?

– Intruși? Probabil că nu. Dar nu avem de unde ști până nu încercăm.

Ar fi trebuit să-l contrazică. Janie știa că nu are dreptul să lase pe nimeni să petreacă noaptea acolo, mai ales un reporter. Dar se auzi spunând:

– Cel puțin ar trebui să faci focul. O să îngheți.

– Am dormit și în locuri mai rele ca ăsta. Renunțând la tonul de bravadă, domnul Burke adăugă: Focul ar putea compromite acțiunea. Dacă intrusul dumitale vede că e cineva înăuntru, probabil că nu-și va mai face apariția.

Janie clipi în bătaia vântului aspru.

– Știi asta din proprie experiență?

– Nu, răspunse sec domnul Burke. De la Sherlock Holmes. Dar principiul pare logic, nu ești de acord?

Janie începu să râdă fără să vrea, dar râsul i se sfârși cu un fior. Se făcuse mai frig sau trecuse efectul whisky-ului? Întinse instinctiv mâna spre el.

– Nu trebuie să îngheți din cauza mea.

Domnul Burke privi la mâna ei de pe mâneca lui și o acoperi încet cu propria mână.

– Nu-ți face griji. Ai încredere în mine, știu să-mi apăr pielea. Am destul whisky ca să-mi țină de cald. Un zâmbet poznaș se ivi pe buzele lui. Nu te invidiez pentru durerea de cap pe care o vei avea mâine-dimineață.

– Și dumneata nu?

– Eu sunt irlandez cu capul tare, mai ții minte?

Îi ridică scurt mâna la buze, după care îi dădu drumul.

– Noapte bună, domnișoară Duyvil. Să nu-ți faci griji că voi abuza de ospitalitatea dumitale. Voi fi plecat înainte să te trezești.

Janie simți o furnicătură pe mână, acolo unde o atinseseră buzele lui.

– Nu vorbi prostii, spuse ea energic. Vii în casă să iei micul dejun. Pentru o clipă, el se simți tentat să accepte.

– Am un tren la prima oră. E prea devreme ca să te trezesc. Dar am să-ți las un bilet la ușă înainte să plec.

– Iar eu am să-ți las un coș, spuse Janie, hotărâtă. Noapte bună, domnule Burke.

– Domnișoară Van Duyvil?

Janie se întoarse și îl văzu pe domnul Burke în picioare, în grădina bucătăriei de vară, cu o expresie tulburată pe chip.

– Da?

– Somn ușor.

Capitolul 15

Tarrytown, octombrie 1894

– Annabelle?

Annabelle.

Georgie se străduia să scape din întuneric, simțind că i se strânge stomacul; ceva nu era deloc în ordine.

„Nu-mi mai spune așa“, ar fi vrut ea să strige. „Eu nu sunt, nu sunt Annabelle. Nu știi cine sunt?“

Dar limba îi era îngroșată și aspră, când o mișca îi venea să vomite.

O voce pe care acum o recunoștea, o voce joasă, o șoptă:

– Georgie!

Și apoi o duhoare cumplită, care o făcea să tușească și să înceapă să se zbată împotriva unei suprafețe moi care se umfla în jurul ei când încerca să o împingă departe de ea. Georgie clipi din ochii care o usturau și îl văzu pe Bay aplecat deasupra ei; cu o mână îi masa încheietura mâinii ei, în cealaltă avea un vas cu oțet care mirosea a sulf.

– Te-ai trezit, spuse Bay cu o ușurare aproape comică.

Chipul lui era imaginea însăși a ușurării, dar purta pe el și o expresie nedeslușită de teamă.

Dar de ce să... și atunci Georgie își aminti. Își aminti grădina și pe Charlie. Și pe Bay.

– Ia asta de aici, gâfâi Georgie, împingând oțetul cât colo.

Tapetul de pe pereții din jurul ei era plin de flori albastre. Acestea înfloreau straniu deasupra cuverturii cu care era ea învelită. Era tot îmbrăcată sub cuvertură, cineva îi dezlegase corsetul, dar nu-l scosese. Vârfurile corsetului o împungeau neplăcut în coapse. Bay se așază brusc pe pat, alături de ea. Zâmbea ezitant, întinse mâna să-i dea părul la o parte de pe față.

– Sunt săruri aromate.

Georgie se feri de atingerea lui. Privi în sus și o văzu pe soacra ei în cadrul ușii, cu o mină nemulțumită. Bay se ridică în grabă și îi întinse mamei sale vasul.

– Mulțumesc pentru oțet, mamă. I-l dai, te rog, înapoi doamnei Newland?

Doamnei Van Duyvil nu-i plăcea să fie expediată în felul acesta. Ignorându-și fiul, se întoarse spre Georgie:

– Ai provocat o mulțime de neazuri.

Bay își frecă ochii obosiți.

– Nu tocmai, mamă. Numai Charlie...

Era numai în imaginația lui Georgie, sau Bay chiar se poticnise când îi rostise numele?

– ... numai Charlie Ogden a văzut și în mod sigur nu va răspândi bârfe.

– El poate că nu, dar sora lui în mod sigur o va face. Privi fix la fiul ei: A răspândit deja destule zvonuri.

Zvonuri despre... dar nu! Doamna Van Duyvil nu se gândea la asta. Nu văzuse ceea ce văzuse Georgie. Simți că-i vine să rădă nebu-nește. Zvonurile despre Bay și Anne păreau acum un fleac complet lipsit de importanță.

- Ai fi putut găsi un loc mai ferit ca să leșini din cauza aburilor, i se adresa doamna Van Duyvil lui Georgie.

Nora ei se ridică în coate și rosti răgușit:

- Pe viitor, mă voi strădui să leșin întotdeauna în locuri mai convenabile.

Bay păși între pat și mama lui.

- O să provocăm și mai multe bârfe dacă plecăm cu toții. Cineva din familie trebuie s-o conducă pe Anne.

Doamna Van Duyvil încuviință în tăcere din cap, strânse din buze și se retrase cu oțetul în mână.

Bay se așează pe marginea patului cu mâna aproape de mâna lui Georgie, însă fără să o atingă.

- Nu are intenții rele. E necăjită din cauza căsătoriei lui Anne. Dacă nu ai fi fost bolnavă, ar fi fost altceva.

De ce naiba vorbeau despre mama lui? Puțin îi păsa de mama lui. Georgie întoarse capul pe pernă, îndepărtându-se de el. Simți cum se mișcă salteaua, când Bay se trase mai aproape.

- Ești... cum te simți? Degetul lui îi trecu ușor peste încheieturile pumnului strâns, ca o adiere abia simțită. Georgie ridică ochii spre Bay, chipul lui i se părea atât de cunoscut și de necunoscut în același timp. M-ai speriat când te-ai prăbușit așa.

„Nu-mi mai zâmbi așa“, ar fi vrut să spună Georgie. „Nu mai zâmbi ca și când aș fi un străin, și încă unul nu foarte inteligent, o persoană pe care ai cunoscut-o din întâmplare la o petrecere, cineva cu care ai fost nevoit să faci conversație de conveniență până când ai putut să te întorci ușurat să discuți cu persoana din partea cealaltă.“

- Nu a fost deosebit de plăcut nici pentru mine, spuse Georgie cu voce răgușită.

Nu vedea nimic altceva decât pe Bay cu Charlie, Bay și Charlie.

- Bea. Bay se ridică repede și turnă într-un pahar apă din carafă. Dă-mi voie să te ajut.

Paharul era din cristal incrustat cu modele florale. De regulă, Georgie considera opulența firească din lumea lui Bay drept ceva amuzant, ceva desprins din caricaturile din *Punch*, prea

ridicol pentru a fi adevărat. Astăzi însă, i se părea prea reală, apă-sătoare, înăbușitoare de jur împrejurul ei. Împinse la o parte mâna lui Bay.

– Pot foarte bine să beau și singură.

Bay îi oferă supă paharul, acceptând resemnat respingerea.

Lui Georgie îi venea să țipe: „Nu face asta, luptă-te cu mine, tachinează-mă! Orice, numai să nu mă privești atât de vinovat!”

Înceleșă cu dificultate degetele în jurul paharului. Camera începu să se învârtă în momentul în care se ridică în capul oaselor. Bay se apleca deasupra patului, ca un golden retriever care își pierduse mingea.

– N-ar fi trebuit să te țin atât de mult la soare.

Nu era din cauza soarelui. Georgie sorbi o dată din apă, apoi încă o dată. Apa rece îi aluneca plăcut pe gât, calmându-i greața. Se rezemă de pernă și închise ochii.

– Îmi dai voie? Bay îi luă încet paharul din mână. Georgie auzi clinchetul cristalului când îl puse pe măsuta de mahon. Doamna Newland a chemat un doctor.

– Nu este nevoie.

Georgie deschise ochii cu un efort, silindu-se să-și privească soțul, soțul ei, cu părul lui blond decolorat încă și mai mult după lunile petrecute la Newport. Bay reveni la locul lui de pe marginea patului, îi luă mâna în mâna lui, și Georgie îi îngădui acest gest, lăsând căldura degetelor să pătrundă în degetele ei.

Îi bătuse soarele în ochi. Ce văzuse, de fapt? I se părea absurd să creadă că îl văzuse pe soțul ei sărutând un alt bărbat. Nu, nu pe soțul ei sărutând un alt bărbat, un alt bărbat care îl săruta pe soțul ei. Dar fusese oare un sărut? Sau numai o îmbrățișare între prieteni? Prietenii nu se îmbrățișează astfel!

– M-am întors să-mi iau poșeta. Îi venea greu să rostească cuvintele. Simțea fiecare vorbă pe limbă ca pe un ciob ascuțit de sticlă. Erai cu... cu fratele lui Carrie.

„Da”, ar fi putut el să spună. „Discutam despre delict.” Sau: „N-am vrut să te plictisim cu amintirile noastre din facultate”. Dar nu spunea nimic. Georgie simți cum mâinile lui Bay se strâng spasmodic în jurul mâinilor ei, mult prea tare. Strânsoarea lui ar fi durut-o dacă durerea nu ar fi fost localizată în altă parte, pe fața lui chinută.

– Charlie a fost cel mai bun prieten al meu. La Facultatea de Drept...

Ce se întâmplase la Facultatea de Drept? Cuvintele înghețaseră pe buzele lui Georgie. Nu le putea rosti. Ar fi vrut să bage geniul rău la loc, în sticla lui, să-și închipuie că nu văzuse nimic, să-și astupe ochii și urechile și să-și spună: „Nu aud nimic!“, așa cum fac copiii. Dar nu putea. Nu putea să articuleze, nu putea să-și întoarcă privirea în altă parte.

Bay își aplecă fruntea peste mâinile ei și șopti abia perceptibil:

– Charlie a fost motivul pentru care am plecat de acolo. Mă gândeam că dacă am să plec... Voia... urmă o pauză, în care ecoul râsetelor și ale vocilor de la parter răsună supărător, precum râsul unui copil la o înmormântare... voia mai mult decât o simplă prietenie.

Georgie își dădu seama că își ținea răsuflarea, așteptând ca Bay să dezvolte afirmația, să spună ceva care s-o liniștească. Dar rămase tăcut.

– Dar tu ce doreai? întrebă ea.

– Nu asta. Bay îi dădu drumul la mână și își îndreptă privirea spre tapet, ca și când ar fi căutat o inspirație. Nu voiam... Nu voiam să-mi petrec restul vieții ascunzându-mă pe după uși.

Nu, nu, nu. Chipul lui Bay plutea în fața ei, nu se putea concentra deloc asupra lui. Nu asta ar fi trebuit să spună. Nu acesta era răspunsul. Sau poate că era, dar nu răspunsul pe care îl dorea ea.

Parcă auzea vocea lui Sir Hugo, ca un bâzâit îndepărtat în aer. „Au ceea ce se numește un *mariage blanc*.“ *Un mariage blanc*. O denumire elegantă pentru o căsătorie de conveniență, pentru un bărbat căruia nu-i plac femeile.

Dar, dar aceia erau *francezi*. Și acela nu era Bay, Bay care se însurase cu ea în pofida tuturor, care îi declarase că nu putea trăi fără ea, care îi oferise atâtea dovezi de devotament și afecțiune.

Da, era plin de afecțiune. Mai ales în patul nupțial, afecțiune fără pasiune, devotament fără dorință. Încercaseră. Numai Dumnezeu știe cât încercaseră, la Paris, când aveau nukul înflorit în fața ferestrei și erau împresurați de aerul parizian mustind de romantism! Bay nu avea experiență în privința relațiilor matrimoniale, știa asta. Îi spusese chiar el. Actul iubirii era o artă, nu un drept dobândit la naștere. Nu era de mirare că încercările lor timide de a face sex erau

mai mult stângace decât menite să aprindă flacăra pasiunii. Și Bay... Bay avea atâta grijă de ea! Era aproape reticent! Dar mângâierile lui Bay erau timide în considerarea trecutului ei, acesta se interpunea între ei doi. Bay îi proteja sensibilitatea.

Chiar și acum? Acum, după ce încercase de sute de ori să-i dovedească faptul că îmbrățișările lui nu-i provocau teamă? De câte ori nu făcuse ea primul pas stângaci, iar Bay se mulțumise s-o cuprindă în brațe, arătându-i afecțiune, dar manifestase și oarecare reținere?

Se însurase cu o femeie fără familie, fără resurse.

Nu. Acela nu era Bay. Pe Georgie o dureau ochii din cauza încordării cu care îl privea pe soțul ei, fiecare linie care îi brăzda chipul, conturul gurii, ochii albaștri adumbriți, ca și când ar fi vrut să vadă prin el, să-i vadă gândurile care îi măcinau mintea.

Nu era corectă față de el. La urma urmelor, ce anume văzuse?

– Nu l-ai rugat tu... spuse ea în sfârșit cu dificultate, nu l-ai rugat tu să-ți dea atenție.

„Nu te prefacă că nu ai vrut și tu.“ Vocea lui Giles răsună ca un ecou batjocoritor.

– Nu e vina ta dacă cineva face anumite presupuneri în legătură cu tine, spuse Georgie de data asta prea tare.

Numai dacă presupunerile nu fuseseră în sens invers.

– Nu, dar... Bay înghiți în sec; patul gemu când se aplecă mai mult deasupra ei; chipul lui era însăși imaginea nefericirii. Ar fi trebuit să mă întorc cu tine în casă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ești bolnavă.

Georgie pipăi cu degetele după mâna soțului ei. Simțea că, dacă va putea să-l atingă, totul avea să fie în ordine. Ceva din prezența fizică a lui Bay, din atingerea, din mirosul lui îi ostoya temerile.

– Nu sunt bolnavă.

Bay o strânse repede de mână.

– Ești palidă de câteva zile. Și să nu-mi spui că e de la salata de homari.

Georgie ridică ochii spre Bay, simțind că o copleșesc vechile îndoieli. Soțul ei se simțea vinovat pentru că nu-și făcuse datoria față de ea și o lăsase să se întorcă singură în casă. Asta era tot. Ce ușor era să se lase din nou alinată de vocea lui familiară, de purtarea lui și să-și închipuie că nu se întâmplase nimic! Și, la urma urmei, ce se întâmplase? Dacă cineva sărutase pe altcineva, ei bine, atunci Charlie fusese cel care îl sărutase pe Bay.

Își dădu seama, cu o strângere de inimă, că Bay fusese mult mai generos cu ea decât fusese ea față de el. Nu-i trecuse nici o clipă prin cap să o învinovățească de faptul că își pierduse virtutea din cauza lui Giles. Care era diferența?

Numai că ea știa că îl dorise cândva pe Giles.

De asta îl credea vinovat? Pentru că se simțea ea însăși vinovată? Nu. Bay o făcuse să vadă că greșește. Nu era vinovată decât de faptul că nu avea experiență. Și poate că nici Bay nu făcuse nimic altceva, doar se înșelase asupra unui sentiment pe care îl crezuse izvorât dintr-o simplă prietenie.

Sir Hugo îi făcu cu ochiul dintr-o galerie din Paris. „Ți-l cedez dumitale.“

– Georgie? Bay îi masa încheieturile mâinilor, fruntea îi era încruntată de îngrijorare. Dacă nu ai încredere în mine, vrei cel puțin să vorbești sincer cu doctorul? Nu vreau să risc să te pierd după ce am ajuns până aici.

– Nu sunt bolnavă, repetă Georgie. Se ridică pe pernă și se decise. Îl privi drept în ochi pe Bay și spuse scurt: Sunt însărcinată.

Bay clipi spre ea.

– Vrei să spui...

O privea de parcă ar fi văzut toți îngerii și pe Sf. Maria laolaltă.

– Se mai întâmplă, știi...

Bay încerca să îngaima ceva, dar nu reușea să articuleze nici un cuvânt.

– Nu e vorba chiar de imaculata concepție, spuse Georgie, tăios.

– Nu. Eu...

Arăta de parcă l-ar fi lovit cineva cu o vâslă în cap. Georgie era tentată să-i ridice două degete în fața ochilor și să-l întrebe câte degete vede?

– N-o să leșini peste mine? Pentru că probabil că nu ar fi bine pentru copil.

– Copilul, repetă Bay, iar Georgie văzu cum ochii îi deveneau surprinzător de strălucitori. Bay trase aer adânc în piept. Copilul nostru!

Înainte să mai spună ceva, soțul ei o cuprinse într-o îmbrățișare strânsă, își îngropă capul în umărul ei, gâdilându-i gâtul cu părul.

– Copilul nostru, murmură el, făcând-o să se zbată când îi simți respirația la ceafă.

– Salata de homari, șopti anevoie Georgie, și Bay îi dădu drumul.

Avea părul ciufulit și chipul îi radia de uluire, purtând o asemenea strălucire, că Georgie nu se putu abține să nu zâmbească, dar numai o clipă, căci se auziră o bătaie discretă în ușă și o voce care întrebă nesigură:

– Mi s-a spus că este aici cineva care are nevoie de un doctor.

– Da, spuse Bay, ridicându-se în picioare și redevenind el însuși, Bay cel stăpân pe situație acoperind șoapta de negare rostită de Georgie.

– Da, avem nevoie de un doctor.

Era uimitor cât de acaparatoare devenise această ființă pe care nu o vedeau și nu o auzeau, dar în decembrie, Georgie încesu deja să simtă cum se mișcă, un mic monstru marin unduind pe sub apă.

– Nu e frumos să-i spunem copilului nostru monstru marin, opină Bay, când Georgie îi împărtăși acest gând.

– De unde știi? spuse Georgie, foindu-se incomod pe scaun. I se pusese un corset special pentru starea ei, care parcă o deranja mai mult decât cel obișnuit. Încă nu ne cunoaștem. Poate fi o mică bestie.

– În condițiile în care tu ești mama lui? spuse Bay, galanton.

Georgie scoase limba la el.

– Dacă dr. Greeley mă ține la regim de slăbit, refuz să răspund de consecințe.

Soțul ei puse deoparte hârtiile pe care le examina – nu erau acte, ci planuri pentru casa pe care intenționau s-o construiască pe un lot din oraș, ceva mai departe, pe Seventy Street. Poate că Georgie ar fi arătat mai mult entuziasm pentru acest plan dacă lotul lor nu ar fi fost vecin cu un lot cumpărat deja de soacra ei.

– Nu am șterpelit chiar aseară o jumătate de jambon? spuse Bay mândru.

– Nu chiar jumătate.

Dar nu asta conta. Nu ar fi trebuit să fie nevoiți să se furișeze astfel. Dr. Greeley era medicul doamnei Van Duyvil, iar regimul era dictat de el. Georgie se săturase de regim și mai ales de doamna Van Duyvil, care le planifica fiecare minut al vieții. În fiecare zi,

Bay se ducea conștiincios la birou, unde partenerul principal era frațele doamnei Van Duyvil, Peter Bayard. În fiecare seară, le însoțea pe mama și pe sora lui la vreunul dintre numeroasele evenimente ale sezonului, în timp ce Georgie, din pricina stării ei delicate, era condamnată să stea închisă acasă, pe un șezlong.

Fără jambon.

Georgie își trecu picioarele peste marginea fotoliului, așezându-se greoaie. Se apropia Crăciunul, veselie era frenetică, iar Georgie nu-și dădea seama de asta decât după intensitatea traficului de sub ferestrele ei.

– N-am putea să mergem undeva? Să plecăm de aici?

– Pe munții din lună? Ți sugeră Bay.

Georgie îl privi pieziș. Bay se rezemă de spătarul fotoliului.

– Am putea merge în Florida după ce se încheie sezonul.

– Nu vreau să mergem în Florida. Cuvintele păreau rostite dintr-un capriciu, dar nu avea dreptul să fie capricioasă? Era însărcinată și de aceea nu mai avea voie să facă nimic, nici măcar să mănânce, din câte se pare. Măcar dacă ar trage și vreun folos din asta. Și în Florida vor fi aceleași reguli. Tot fără jambon!

Bay afișă o expresie amuzată.

– Când o să avem căsuța noastră... începu el.

– Ai patru case, spuse ea bosumflată. Și nu locuiești în nici una din ele.

– Da, dar casa din Florida e închiriată, iar cea din Newport e mai mult a mamei...

Bay se întrerupse, și fața lui căpătă o mină ciudată.

– Bay? Georgie flutură din mână. Eu trebuie să fiu într-o stare ciudată, nu tu!

– Nu-mi vine să cred că nu mi-a trecut prin cap până acum, spuse Bay, arătând ca un băiețandru care tocmai își găsise jucăria sub pernă.

– Newport? spuse Georgie, bănuitoare. Locul acela era chiar și în miez de vară ca un mausoleu din marmură; nici nu-și putea imagina cât de mohorât poate să fie iarna.

– Nu, nu Newport. Duyvill's Kill! Ți zâmbi atât de încântat, încât Georgie nu se putu abține și îi zâmbi la rândul ei, deși avea sentimentul că ceva nu este în ordine, când o casă conține moartea în denumirea sa. Nu va veni după noi acolo. Firește, nu este cea

mai prielnică perioadă a anului, dar bunicii mei au locuit acolo tot timpul anului și nu i-a deranjat zăpada. E drept că locul este cam izolat.

– Bay, eu am crescut la țară. Nu mă sperie câțiva copaci.

Georgie simți un val de optimism. Izolarea însemna că doamna Van Duyvil nu va fi acolo ca să-i spună să stea în pat, să-i dicteze bucătăresei ce are voie să mănânce și ce nu sau să-i atragă atenția că nu și-a strâns bine corsetul și să-i ceară să se retragă din salon, ca să nu observe cineva ceea ce știa toată lumea, că un copil perfect legitim se mișca în pântecul ei.

– Nu a spus și dr. Greeley că aerul de la țară îmi va face bine?

Făcuse o greșală când pomenise numele doctorului. Bay se întunecă la față.

– La asta nu m-am gândit. Dacă o să ai nevoie de un medic?

– Nu l-aș lăsa pe dr. Greeley să moșească nici o pisică, spuse Georgie, brutal. Nu e vreo moașă prin apropiere?

Bay se gândi o clipă, apoi spuse:

– Doamna Gerritt. Acum este menajera casei, dar a fost dădaca mea când eram mic.

– Numai când erai mic?

Bay o privi rușinat.

– Nu s-a înțeles prea bine cu mama.

– Asta nu contează, spuse Georgie.

Nici că se putea recomandare mai bună.

– Nu poți să trimiți pe cineva să-i spună să deschidă casa? Nu e nevoie de nimic special. Nu vom primi musafiri. Vrem numai camele pentru noi. Și o cameră pentru copil.

Privirile li se întâlniră, și Georgie știu că îl convinsese.

Gândul de a merge în altă parte, de a fi singuri din nou era ca ploaia după secetă. Nu vor mai tuși din cauza fumului omniprezent, nu va mai fi trimisă în vreun colț întunecat al casei, ca să nu zărească cineva pântecul tot mai mare al tinerei doamne Van Duyvil, gata cu interdicțiile de orice fel.

Și nu se va mai frământa ce face Bay atunci când nu este cu ea.

Cu toate că se simțeau în mod clar foarte bine împreună și se bucurau de copilul lor, erau nopți când Georgie ședea pe șezlong, ceasul bătea miezul nopții, iar ea se întreba dacă la bal nu era

și vreun Charlie Ogden care îl trăgea pe Bay spre bibliotecă sau în vreo încăpere nefolosită. Îl crezuse pe Bay când îi spusese că nu-și dorise atențiile lui Charlie, îl crezuse. Plus că știa despre Charlie că își petrecea sezonul în capitală, reținut de un caz care urma să fie audiat la Curtea Supremă; Bay îi spusese toate acestea în treacăt, ca pe oricare altă noutate din societate, dar nu-i spusese despre ce fel de caz este vorba, iar Georgie nu întrebuse. Nu voia să discute despre Charlie, nici să se gândească la el, dar uneori bărbatul îi venea în minte fără să vrea, Charlie și Sir Hugo. Și atunci parcă auzea în minte vocea batjocoritoare a lui Annabelle, spunând așa cum numai ea putea să spună:

– Zău așa, Georgie, de ce crezi că s-a însurat cu tine, dacă nu de asta?

Dar niciodată atunci când Bay era cu ea, ca acum.

– Numai gândește-te! Fără fum, fără omnibuze!

Bay își rezemă capul de speteaza fotoliului.

– Fără baluri, fără recepții nesfârșite sau seri interminabile la Operă.

Georgie se simți puțin dezorientată.

– Credeam că îți place muzica.

Bay își ascunse un căscat. Avusese iarăși o noapte lungă împreună cu mama și cu sora lui, o altă noapte în care Georgie se plimbases singură prin cameră, ascultând roțile trăsurilor de sub fereastră.

– Dar se duce cineva la operă ca să asculte muzica? Mama nu ajunge niciodată înainte de jumătatea primului act și, în general, plecăm înainte de al doilea. Întoarse capul într-o parte. La Duyvil's Kill este și un pian.

Georgie simți cum un zâmbet începe să-i arcuiască buzele.

– Este cumva o invitație?

– Poți să-i spui mai degrabă o propunere. Sau poate că este o invitație. Bay se ridică în picioare, apoi se așează într-un genunchi în fața ei. Doamnă Van Duyvil, aș putea să vă conving să fugiți în taină cu mine la Duyvil's Kill?

– Mai putem să fugim în taină din moment ce suntem deja căsătoriți? Întrebă Georgie, apoi adăugă: Trebuie să ne gândim serios la o altă denumire.

Chipul lui Bay fu luminat de un zâmbet, iar Georgie se întrebă dacă și el suferea la fel de mult ca ea din cauza regimului impus de mama lui.

– Atunci, Illyria. Haide, Cesario, să-i dăm această veste mamei mele.

Capitolul 16

New York, februarie 1899

– Sunt profund mâhnit că trebuie să vă dau o veste proastă, se scuză domnul Tilden, avocatul doamnei Van Duyvil.

Janie își aranjă faldurile fustei și continuă să stea cu capul plecat.

Cu draperiile trase și fără foc în șemineu, salonul mamei sale reușea să fie sufocant și rece în același timp. După ce petrecuse o săptămână la țară, casa din Thirty-Sixth Street i se părea ca o temniță. Cu atât mai mult cu cât, afară, cordoanele pe poliție erau nelipsite, căci mulțimea se înghesuia să zărească ceva prin perdelele trase.

SCANDALUL DE PE HUDSON! striga *The Journal*. AVENTURA LUI BAYARD VAN DUYVIL CU VERIȘOARA CU CARE A CRESCUT CA DOI FRAȚI!

The World era mai puțin direct, dar nu mai puțin senzational. INCEST SAU ADULTER? BAYARD VAN DUYVIL CITAT ÎN PROCESUL DE DIVORȚ AL VERIȘOAREI LUI.

Se pare că Teddy Newland, aflat pe iahtul lui de pe Riviera, nu putuse fi contactat ca să dea amănunte. Avocații lui refuzau să confirme sau să infirme vreo informație. Dar asta nu-i împiedicase pe cei de la *The Journal* să exagereze povestea, până când a început să sune cât se poate de scandalos.

În oraș se făceau tot felul de speculații. Annabelle Van Duyvil descoperise aventura soțului ei cu verișoara lui și se sinucisese. Nu, nu. Bayard Van Duyvil fusese cel cinstit, Annabelle era adultera. Se creaseră tabere care se războiau între ele; conductorii de omnibuze, spițerii trimiteau la redacție scrisori în care denigrau meritele celeilalte părți.

O fostă servitoare de la Illyria relatase niște întâmplări scandaloase, pe care *The Journal* le pusese în circulație cu toată drama posibilă, în timp ce *The World* demonstrase că, de fapt, așa-zisa servitoare nu pusese niciodată piciorul în casă.

Articolul care anula povestea servitoarei era semnat de domnul Burke. Discreditarea publicației *The Journal* făcea parte din profesia lui; Janie se simțea totuși vag încurajată. Avea sentimentul că are un luptător de partea ei, pe cineva gata să-și folosească condeiul în apărarea ei. Imaginea aceasta, oricât de naivă, o făcu să zâmbească: tocuri de scris în loc de lănci, ziare în loc de scuturi. Și domnul Burke cu o pălărie melon în loc de coif.

Se mai întâlniseră de două ori de când fuseseră la Illyria, câteva momente furate în Parcul Primăriei, lângă statuia lui Nathan Hale: o dată, îi spusese că, la Londra, colegii lui identificaseră numele actriței din program ca fiind Georgina Evans, nu Georgiana Smith, iar a doua oară, o avertizase că data anchetei fusese stabilită și că Janie, mama ei și Anne vor fi chemate să depună mărturie.

Înștiințarea oficială sosise câteva ore mai târziu, prezentată de domnul Tilden, care era extrem de stânjenit. Janie constată că îi este mult mai ușor decât crezuse să pretindă că nu știe nimic, mai cu seamă pentru că nimeni nu se aștepta ca ea să știe ceva. Ca de obicei, se așezase pe un scaun ceva mai în spatele celorlalți, înfășurată în crep și naivitate. Janie Van Duyvil, cea care nu făcea niciodată ceva necuviincios.

Numai că acum făcuse. Și nu îi părea rău. Îi părea rău numai că nu avusese ocazia să o facă încă o dată. Asta însemna că este nerușinată? Poate că da. Sau poate că era pur și simplu sinceră. Își amintea și acum mușcătura vântului în obraji, care o făcea să simtă că trăiește cu adevărat. Participase la cele mai distinse baluri din oraș, dansase cu cei mai râvniți burlaci din New York, dar nu simțise niciodată că trăiește atât de intens ca atunci când stătea în Parcul Primăriei cu un reporter fără un nume pompos și își pârlea buzele mâncând castane prăjite dintr-un cornet improvizat din hârtie de ziar răsucită.

Domnul Burke îi luase cornetul, insistând că trebuie să le încerce el mai întâi. Janie își revendicase prada, protestând că nu este deloc un gest galant să le mănânci pe toate până se răcesc.

– Chiar dacă te salvez de arsuri la limbă? o înfruntase el.

– Nu mi se pare că suferi atât de rău, ripostase Janie.

– De unde știi? spusese el.

Felul în care rostise cuvintele o făcu să-și îndrepte din nou grăbită atenția spre castane.

Deveniră repede serioși amândoi atunci când domnul Burke îi vorbi despre citațiile care urmau să apară curând, dar amintirea acelei după-amiezi încă îi mai încălzea pieptul, îi ardea buzele și îi îngheța degetele. Timp de o clipă se simțise... la fel ca toată lumea. Așa cum se simțea Katie, care putea să iasă în oraș în jumătatea ei de zi liberă împreună cu un bărbat fermecător, pentru simpla plăcere de a fi în compania acestuia. Era o prostie, desigur. Între ei doi exista un parteneriat. Poate chiar o prietenie. Dar, de când murise tatăl ei, se simțise mai în largul ei în timpul scurtelor lor întrevederi decât cu oricine altcineva. Dar orice altceva era...

– Imposibil. Mama lui Janie rosti cuvintele cu atâta vehemență, încât, pentru o clipă, Janie se temu că spusese ceva cu voce tare. Dar mânia doamnei Van Duyvil era îndreptată spre sărmanul domn Tilden. Procurorul trebuie să știe că familia noastră este în doliu.

Domnul Tilden tuși ușor.

– Dacă sunteți citată, trebuie să depuneți mărturie la solicitarea procurorului. Din păcate, suferința dumneavoastră nu este o scuză în ochii legii.

– Ce barbarie! rosti doamna Van Duyvil cu buzele albe. O să mă oblighe să-l exhumăm pe fiul meu ca să se poată certa pe trupul lui?

Pentru prima dată, doamna Van Duyvil părea bătrână. Janie simți brusc muștrări de conștiință. Mama ei era atât de puternică, atât de... blindată, încât uneori Janie uita că este în doliu, că și inima ei fusese rănită, nu numai mândria familiei.

Domnul Tilden sorbi cu grijă din vin.

– Dacă vă consolează cu ceva, vorbe el, este foarte puțin probabil să fiți citată, doamnă Van Duyvil. Cred că citațiile pentru dumneavoastră au fost o simplă formalitate.

– Ca să mă oblighe să nu-mi iau gândul de la moartea fiului meu, pentru ca toată lumea să se delecteze cu durerea mea? Nările doamnei Van Duyvil fremătau. Janie întinse mâna și o acoperi pe a mamei. Doamna Van Duyvil o dădu la o parte și spuse brusc: Și cum rămâne cu fiica mea? Va trebui să se supună și ea acestei... acestei farse?

În încăpere era frig, un frig mușcător, dar pe fruntea avocatului se vedeau clar broboane de sudoare. Domnul Tilden nu era obișnuit cu astfel de probleme, își spuse Janie cu oarecare compasiune. E adevărat că trebuia să fie neplăcut să comunici unor rude nemulțumite că nu vor primi nici o moștenire, dar nu era același lucru în ceea ce privește investigarea unei morți suspecte. Este drept că domnul Tilden se străduise să le trimită la un avocat specializat în ceea ce numea el eufemistic „astfel de chestiuni“, dar doamna Van Duyvil refuzase ferm. Să-și încredințeze chestiunile private unui om care avea legături cu criminalii și purta veste în culori stridente? Niciodată. Fusesse inutil să protesteze că nu toți juriștii erau ca William Howe, avocatul fanfaron al apărării. Decizia doamnei Van Duyvil rămăsese neclintită. Domnul Tilden petrecuse ani buni bând vinul ei dulce; putea foarte bine să le îndrume prin hățișul curții procurorului, fără să le lase la discreția unor oameni de condiție joasă cu onorarii mari.

— Domnișoara Van Duyvil – domnul Tilden înclină din cap în direcția lui Janie, într-un gest curtenitor – și doamna Newlander vor fi fără îndoială interogate în legătură cu observațiile lor referitoare la... ăă, la felul cum l-au descoperit pe domnul Van Duyvil.

— Înțeleg, spuse doamna Van Duyvil, deznădăjduită. Pe vremuri, o domnișoară necăsătorită nu era expusă în felul acesta. Dar probabil că am rămas eu în urmă. Trebuie să-mi las copiii pradă vulgarității oricărui om din public, căruia i s-ar năzări să intre în sala de judecată.

— Ca să fim drepți, nu cred că acesta e scopul procurorului. Speră și el, la fel ca noi toți, să descoperim modul în care s-a produs moartea prematură a domnului Van Duyvil.

Domnul Tilden privi cu jind spre carafa cu vin. Doamna Van Duyvil îl ignoră.

— Atunci, vă întreb, de ce nu a făcut acest lucru până acum? Nu fac altceva decât să umble după senzații. Ar trebui să fim lăsați să ne îngropăm morții în liniște. Dar ce fel de liniște mai putem găsi în această lume decăzută!

Domnul Tilden se foi în loc neliniștit. Amestecul neobișnuit de durere și aroganță din comportamentul doamnei Van Duyvil îl făcea să șovăie: nu știa dacă este mai bine să fluture o batistă sau să se îndrepte încet spre ușă. Lui Janie i se făcu milă de el, se duse la carafă

și o înclină deasupra paharului domnului Tilden. Acesta îi aruncă o privire plină de recunoștință.

– Mi-aș putea permite să vă ofer un sfat? Cel mai bine este să vorbiți cât mai puțin când veți fi interogate. Răspundeți simplu, cu da sau nu la toate întrebările, pe cât posibil, și nu vă lăsați tentate să dați prea multe amănunte. Cobori vocea, ca și când ar fi vorbit despre o chestiune nedelicată. În felul acesta, oferiți membrilor celei de-a patra puteri mai puțin material pentru speculații.

Doamna Van Duyvil se ridică de pe scaun, plimbându-se nervoasă prin încăpere.

– Presa va inventa ceea ce îi lipsește. Se opri în fața lui Anne, aruncându-i o privire cât se poate de dezgustată. Trebuie să-i mulțumim nepoatei mele pentru asta!

Anne se lăsă pe spate în fotoliu, imitând lamentabil grația ei obișnuită.

– Îmi acorzi prea multe merite.

– Îmi permiteți? Domnul Tilden își dresă din nou glasul. Aș dori să-mi cer scuze în numele colegilor mei. Documentele confidentiale referitoare la – își mută privirea de la doamna Van Duyvil la Anne, nefiind în stare să rostească cuvântul *divorț* – ăă, nu ar fi trebuit să ajungă niciodată în mâinile presei. Avocatul domnului Newland, domnul Archibald Newland, m-a informat că vinovatul a fost concediat. A fost un gest cât se poate de neprofesionist. *Absolut neprofesionist.*

– Nu mă refeream la această indiscreție.

– Este foarte greu, nu-i așa, murmură Anne, când sunt atât de multe? Nu știi pe care s-o alegi!

Janie îi aruncă o privire de avertisment, dar Anne se mulțumi să ridice din umeri.

Ignorându-le pe fiica și pe nepoata ei, doamna Van Duyvil se întoarse spre domnul Tilden și spuse cu o voce de oțel:

– Acum zece ani...

– A trecut așa de mult timp? Anne zâmbi veselă spre mama lui Janie. Poate pentru că ai grijă să-mi aduci mereu aminte de asta.

– Acum zece ani, continuă doamna Van Duyvil necruțătoare, Anne a încercat să fugă de acasă cu un actor, care, firește, spera să pună mâna pe averea ei.

Anne își îndreptă puțin dantela de la mâneci.

– Ce păcat că tatăl meu a cheltuit-o pe toată! Sau poate că nu. Dacă ar fi fost mai grijuliu, mătușă Alva, ar fi trebuit să plătești mult mai mult pentru o casă la Newport.

Avocatul își supse buzele. Janie se cutremură, simțind veninul pur din vocea verișoarei sale. Doamna Van Duyvil strânse din ochi.

– Dacă ai fi fost mai grijulie, Anne, am fi fost cruțate de tot acest circ. Sau vrei să spui că nu ai nimic de-a face cu felul în care ne persecută domnul Burke de la *The World*?

– Domnul... Burke? exclamă Janie, dar nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenție.

– Crezi că n-am observat? continuă doamna Van Duyvil. Sper că ești încântată. Iubitul tău a găsit în cele din urmă mijloacele pentru a face și mai mult de rușine numele nostru.

Anne spuse pe un ton tăios:

– Presa nu va ignora niciodată un om cu un pumnal înfipt în piept.

Cuvintele doamnei Van Duyvil răsunară unul după altul încet, nimicitoare:

– Să nu vorbești niciodată în felul ăsta despre fiul meu!

– De ce nu? încercă Anne să braveze, dar Janie observă cum clipește des din ochi. Eu l-am văzut exact așa. Dumneata nu l-ai văzut. Nu l-ai văzut!

Pieptul doamnei Van Duyvil urca și cobora. Singurul sunet din cameră era produs de clinchetul mărgelilor ei și de ticăitul ceasului.

– Prefer să mi-l amintesc pe Bayard așa cum era, rosti ea printre dinții înțeleștați.

Anne își înghiți un hohot de râs.

– Adică așa cum ai fi vrut dumneata să fie.

Buzele doamnei Van Duyvil se strânseseră, dar își reveni admirabil. Vocea ei devenea tot mai puternică, pe măsură ce prelua din nou controlul asupra conversației.

– Ai reluat legătura cu domnul Burke? Ți-ai trădat familia de dragul amantului?

Domnul Burke! Janie simțea cum fața îi devine când rece ca gheața, când fierbinte ca focul.

„Mi-am început cariera ca actor în piesele domnului Herne”, așa îi spusese domnul Burke. Fusese cândva actor. Nu. Pot să fie zeci de alți bărbați cu numele de Burke în oraș, chiar sute. Dar câți dintre ei fuseseră actori și după aceea reporteri la *The World*?

– Amantul meu? Anne râse amar. Exagerezi! Nu l-am mai văzut pe domnul Burke de când m-ai târât înapoi aici.

– Vrei să spui, rosti cu satisfacție doamna Van Duyvil, că domnul Burke al dumitale te-a părăsit imediat după ce a descoperit că nu ai nici un ban.

„Nu vei pune niciodată mâna pe un duce dacă nu ești moștenitoarea unei mari averi.“

– Adică după ce ai pus să fie bătut măr ca să renunțe, ripostă Anne pe un ton tăios.

– Zău așa, Anne, nu suntem barbari. Pur și simplu m-am asigurat că domnului Burke i s-a amintit unde îi este locul.

– Obligându-l să se umilească? Două cute adânci se formaseră de ambele părți ale buzelor lui Anne. Când m-am dus la teatru ca să întreb de el, mi s-a spus că nu există nimeni cu acest nume acolo. Uneori, chiar mă întreb ce-ai făcut cu el.

– Nu fi așa de dramatică, Anne, spuse doamna Van Duyvil. Cearta cu nepoata ei avea un efect revigorant asupra doamnei Van Duyvil, acționând ca un tonic. Înfățișarea bolnăvicioasă dispăruse de pe chipul ei, înlocuită de aerul ei maiestuos dintotdeauna. Nu am făcut altceva decât să schimb o vorbă cu domnul Daly. A înțeles foarte bine situația delicată în care mă aflam.

– Adică ai pus să fie concediat. Anne își dădu capul pe spate și inspiră adânc. Câtă mărinimie din partea dumitale! Nu ai pus să i se scoată ochii pentru că îndrăznise să ridice privirea spre cei situați mai sus decât el, nu-i așa?

„Ce-i dumneata“, îi spusese domnul Burke. „Poleiți cu aur.“

– Pe mine vă rog să mă scuzați, spuse domnul Tilden și se ridică de pe scaun. Am o altă obligație.

Nevinovat până la proba contrarie. Așa suna principiul, nu-i așa? Dar ea fusese cea care îl căutase, care îi propusese acest parteneriat. Însă abia după ce îl găsisese în bucătăria mamei sale.

Mai simțea încă pe buze gustul de castane, apăsarea mâinii lui pe mâna ei. Sfânta Genevieve, așa îi spusese, cea care aduce lumii lumină. O provocase, discutase cu ea. Profitase de ea?

– Poate că nu este același bărbat, rosti Janie, aproape neștiind ce spune. Burke nu este un nume chiar atât de rar.

– Nu fi naivă, Janie. Doamna Van Duyvil se ridică din fotoliu ca să-l conducă pe domnul Tilden. Privi fix la Anne. Omul a jurat răzbunare, iar acum i s-a ivit ocazia. Sper că e mulțumit.

Plecă, urmată de domnul Tilden.

– Anne. Stai! Janie se repezi după verișoara ei și o opri. Este adevărat?

– Ce să fie adevărat? Întrebă Anne, impacientată.

– Reporterul este... a fost...

– Amantul meu? Era imposibil de apreciat dacă Anne încerca s-o șocheze sau era atât de obișnuită să șocheze pe toată lumea, că o făcea în mod automat. De unde să știi? Nu l-am mai văzut de zece ani.

– Dar...

Avea ochi verzi? Avea voce duioasă, ușor răgușită? O ținuse de mână și îi spusese că este lumina lui într-o lume a întunericului?

– Credeam că îți amintești de el. La urma urmelor, ai vrut să fugi de acasă cu el.

Anne ridică din umeri.

– Arăta bine în pantaloni până la genunchi. Era o scenă de scri-mă. Zău așa, Janie, îți amintești și tu cum e. Tu n-ai fi fugit... dacă ți-ar fi propus cineva?

Capitolul 17

New York, februarie 1899

– Domnișoară? Domnișoară Van Duyvil?

Una dintre elevele lui Janie ridică timidă mâna. Toate femeile din acea încăpăre, de la Tilda, care nu avea decât 12 ani, până la Mary Frances, care trecuse probabil de patruzeci, citiseră ziarele și știau de scandalul în care era implicat numele lui Janie. Dar nici una dintre ele nu suflase un cuvânt. O tratau pe Janie ca și când ar fi fost una dintre piesele de porțelan de pe masă, purtându-se cu ea cu o grijă lipsită de tact.

– Unde se pune furculița asta caraghioasă?

– Aceasta e furculița de pește. Janie făcu un efort și reveni cu gândul la sarcina pe care o avea de îndeplinit, privind la cele șase

femei care stăteau în jurul mesei zgâriate, acoperită în mod cu totul nepotrivit cu o față de masă din damasc. Se pune în stânga, uite-așa!

Mary Frances așează solemn furculița în locul corect. După ce privă un moment la ea, celelalte femei procedară la fel cu furculițele lor. Janie inspiră adânc.

— Acesta e cuțitul de pește. Dacă nu este nici un preparat din pește, firește că nu trebuie să folosiți nici furculița, nici cuțitul. Astăzi nu avem pește, așa că le punem deoparte.

— Atunci, de ce mai sunt aici? mormăi Gert, privind neîncrezătoare masa.

Degetele ei, ascunse în fustă, erau aspre și înroșite de muncă.

— Ca să știm ce să facem cu ele, domnișoară Obrăznicie, o repezi Mary Fran. Fii atentă la domnișoara.

— Mulțumesc. Janie răsuflă adânc. Acum, masa este pusă, puteți să vă așezați. Puneți-vă șervetele în poală.

Marțea se ținea lecție de etichetă, fetele învățau cum să așeze masa, cum să se comporte la masă și, întâmplător, femeile se bucurau și de un dejun, căci erau prea mândre și nu recunoșteau că acesta le-ar prinde foarte bine. Toate fetele plăteau în felul lor: Tilda avea 12 ani și își întreținea mama suferindă, doi frați mai mici și tatăl vitreg, care era mereu șomer. Aceste după-amiezi furate la Clubul Tinerelor Fete erau șansa lor de a învăța ceva, momente numai ale lor, iar Janie se străduia să le facă cât mai profitabile.

Dar astăzi nu se putea concentra. Pornise hotărâtă de câteva ori spre tramvai și tot de atâtea ori se întorsese din drum, în timp ce întrebările arzătoare îi piereau pe buze. Ce putea să-l întrebe? „Ai fugit de acasă cu verișoara mea? M-ai mințit?” Ce rost avea să-l întrebe, când știa că răspunsul va fi afirmativ?

Dar poate că nu era. Sau poate că era, dar exista o explicație.

Iar va juca teatru. Alte minciuni. Janie își simțea mușchii spatelui tensionați, era încordată toată, pe punctul de a exploda. Cu cine putea să stea de vorbă? Nu avea cu cine. Singura persoană care știa că se întâlnește cu Burke era însuși Burke. Îi era rușine, îi era îngrozitor de rușine că dorea atât de mult să se convingă că greșește, că mama ei se înșală, că Anne minte, că totul fusese o simplă neînțelegere, că exista un alt actor cu numele de Burke, că totul

se întâmplase exact așa cum credea ea, că ea îl căutase pe el, și nu invers, că formau o echipă, erau parteneri.

Numai că nu fuseseră niciodată, nu-i așa? Nu o mințise în această privință. Știuse că Burke profită de ea, că se folosește de ea pentru reportajul lui, dar nu o deranjase. Înțelesese. Era ceva ce putea fi temperat de... să zicem, de prietenie. Sau chiar de afecțiune. Dar răzbunarea era cu totul altceva, era sălbatică și imprevizibilă. Ce îi spusese atunci, în casa cufundată în întuneric? „Dacă poți să spui așa ceva, domnișoară Van Duyvil, înseamnă că nu ai fost niciodată îndrăgostită.“

O iubise oare atât de mult pe Anne? O iubise la nebunie? Nu voia să știe. Nu voia.

Ba, de fapt, voia.

Janie descoperi că își rodea unghiile așa cum nu mai făcuse de când i le dăduse mama ei cu iod. Își făcuse curaj și anunțase că se întoarce la Clubul Tinerelor Fete ca să-și reia cursurile. Protestele și încruntările fuseseră aproape o ușurare. Mânia mamei și zâmbetul amuzat al lui Anne îi permisese să-și ocupe mintea cu altceva, să-și descarce emoțiile. Împotrivirea neputincioasă a mamei sale era pentru ea un adevărat triumf:

— Fă cum vrei, ești majoră.

Apoi găsisese biletul de la Burke, care o aștepta la Club. *Unde ești? S-a întâmplat ceva?* Și atunci, totul revenise brusc, cu o putere înzecită, toată durerea, toată nedumerirea, mânia și îndoiala.

Procedase foarte bine că revenise la Clubul Tinerelor Fete, Janie știa asta, dar era și foarte conștientă de globul de aur de pe clădirea ziarului *The World*, care se înălța la intersecția cealaltă. Și de faptul că sub el se afla domnul Burke.

Se auzi o bătaie în ușă, și Maisie băgă capul în încăpere.

— Domnișoară Van Duyvil? Vă caută un domn.

— Un domn? Janie tocmai voia să servească supa, care se vărsă pe fața de masă din damasc. Scoase un mic țipăt de disperare. Tilda îi sări în ajutor cu un șervet. Ce domn?

— Un domn pe nume Burke. Și, cum Janie șovăia, Maisie adăugă: A fost foarte insistent. Vreți să-i cer să plece?

În spatele lui Maisie, Janie vedea umbra unui bărbat într-un palton negru. Toate femeile din încăpere îl vedeau și ele, căci toate se uitau cu interes la cel nou-venit.

– Poftim, spuse Janie, dându-i polonicul lui Mary Fran. Poți să pui tu supa? Lipsesc numai puțin.

– Desigur!

– Bineînțeles, domnișoară! Nu-i nici o problemă!

Corul de exclamații aprobatoare o însoți în timp ce ieșea pe ușă, încercând să pară cât mai mică sub privirile scrutătoare ale celor șase perechi de ochi. În hol, se afla sursa acestei agitații, cu pălăria în mână, și îi zâmbea nonșalant, ca și când ar fi frecventat în fiecare zi cluburile pentru doamne. Poate chiar asta și făcea. În fond, ce știa despre el? Altceva decât ceea ce îi spusese chiar el? Sau, mai bine zis, ceea ce nu-i spusese.

– Ce faci aici? întrebă Janie fără nici o introducere și avu satisfacția să constate că domnului Burke îi piere zâmbetul.

– Dacă Mohamed nu vine la munte... Făcu un pas înainte, răsucindu-și pălăria în mână. Nu mai aveam vești de la dumneata și am început să fiu îngrijorat. M-am gândit că poate mama dumitale te-a încuiat într-un turn și a aruncat cheia.

– După cum vezi, sunt în deplină libertate. Janie se încordă pentru a se împotrivi glasului său dezmiardător. Privi peste umăr și spuse rece: Nu ar fi trebuit să-ți dea drumul înăuntru. Domnii nu au acces aici.

– Parcă ne-am pus de acord că eu nu sunt domn. Văzând că Janie nu zâmbește, domnul Burke mai făcu încă un pas înainte. Pe chip i se citea îngrijorarea. E ceva în neregulă?

Absolut totul, ar fi vrut să strige ea. Dar el emana un fel de magie neagră, sau de vină era numai slăbiciunea ei, căci, în pofida a tot ceea ce se întâmplase, ardea de nerăbdare să-i mărturisească totul, să-l considere mai mult o soluție decât o problemă. Asta, pentru că el o privea într-un fel care sugera că ea însemna totul pentru el pe lumea aceasta. Oare cu aceiași ochi se uitase și la Anne în urmă cu zece ani?

– Vino cu mine, spuse Janie.

– Oriunde, începu domnul Burke, dar Janie i-o reteză scurt.

– În hol e suficient.

Când ajunseră în antreul de la ușa din spate, Janie se opri și se întoarse. Vedea ghetetele domnului Burke, zgâriate și scâlciate pe preșul donat de cineva în urmă cu trei ani.

Janie spuse fără nici un fel de menajamente:

– Acum zece ani, verișoara mea a încercat să fugă de acasă cu un actor de la teatrul domnului Daly. A fost adusă acasă, și, din câte am înțeles, actorul respectiv și-a pierdut slujba.

Ridică privirea și observă că domnul Burke se albise la față.

– Este o manieră politicoasă de exprimare, spuse el.

Janie își mușcă buza de jos.

– Dar... exactă?

– Așa cum este, spuse el, oftând.

– Așa cum este? repetă Janie ca un ecou. Încremenise, parcă îi sleise sângele în vene. „Ce vrei să spui?” îi venea să îl întrebe. E incorectă afirmația?

– Nu atât incorectă, cât incompletă. Domnul Burke își îndesă mâinile în buzunare și privi în jos spre ea, ridicând din sprâncene. Povestea are, firește, și o urmare, dar presupun că o cunoști deja. Domnul Daly, care era un om cumsecade, a pus o vorbă bună la criticul de teatru de la ziarul *The World*, care a tras niște sfori și i-a găsit de lucru actorului: acesta a început să distribuie ziare.

– Dumneata, spuse Janie, smulgându-și cuvântul din gât, nu mi-ai spus nimic.

– Nu mi s-a părut... relevant. Domnul Burke o urmă când Janie smuci orbește mânerul ușii și pași pe cele câteva dale de piatră pe care le considerau a fi o grădină. A trecut mult timp de atunci.

Frigul de afară o plesni ca o palmă peste față.

– Zece ani.

– Doisprezece, o corectă repede domnul Burke, încercând să-i surprindă privirea. S-a întâmplat acum doisprezece ani.

– Doisprezece. Foarte bine. Ce mai contează doi ani în plus sau în minus?

Janie întinse mâna și simți în palmă lemnul aspru al ulceleii din gardul grădinii.

– Janie! Mâna domnului Burke îi atinse umărul. Janie se feri repede. Pe fața lui trecu o umbră de tristețe, și Burke își rezemă mâna de gard, chiar lângă capul ei. Domnișoară Van Duyvil, iată cum stau lucrurile. Când am aflat vestea despre... despre fratele dumitale... recunosc. Am avut o anumită... o, nu știu. Am vrut să-i dau peste nas mamei dumitale? Da. Firește că am vrut. Dar mă interesează în primul rând reportajul. Asta e profesia mea: să realizez reportaje. Ceea ce s-a întâmplat acum doisprezece ani a rămas în trecut. Când ai venit să mă vezi...

Uluca din gard o zgâria pe Janie în spate, prin rochie.

– Ai văzut o pradă ușoară?

– Ți-am admirat curajul, spuse el aspru. Te-am admirat.

Pentru o clipă, rămaseră așa, destul de aproape pentru un sărut. Apoi Janie își recăpătă controlul de sine, împinse în perete și îl călcă pe picior pe domnul Burke din pricina acestui gest brutal.

– Așa cum ai admirat-o pe Anne?

Domnul Burke înjură în barbă, în timp ce își muta greutatea de pe un picior pe altul.

– Abia dacă o cunoșteam pe verișoara dumitale. Aveam doar 16 ani. Oamenii fac lucruri prostești la 16 ani. Nu te mint...

Janie pufni într-un mod necuviincios pentru o doamnă. Domnul Burke făcu o grimasă, dar continuă:

– Am flirtat cu ea. Mă simțeam flatat. Cine n-ar fi fost? Dar nu eram îndrăgostit de ea.

– Atunci, de ce-ai fugit cu ea?

– N-am fugit cu ea!

Janie era vag conștientă de capetele care se șteau peste pervazul ferestrei de deasupra lor, de persoanele care se aplecau ca să audă mai bine. Dar Burke era acolo, chiar în fața ei, având chipul încordat, iar tot restul lumii dispărea.

– Verișoara dumitale a apărut cu bagajele în mână și mi-a spus că trebuie să fugim împreună. Asta a fost tot. N-am avut niciodată intenția să... a fost o greșeală stupidă, atâta tot.

– Cât de naivă mă crezi? Janie își ascunse mâinile în cutele rochiei, ca și când ar fi vrut să le oprească tremurul. Mama ți-a răpit sursa de subzistență. Asta nu se uită prea ușor.

Domnul Burke își trecu o mână prin păr.

– Poți să crezi ce vrei, dar mama dumitale mi-a făcut un mare serviciu când m-a alungat de acolo. Detestam scena. Când ești pe scenă... nu vezi nimic, ai lumina în ochi. Ca să nu mai spun că eram un actor lamentabil.

Pe Janie o usturau ochii din cauza vântului.

– Eu aș spune că ești un actor foarte bun. Ai jucat teatru cu mine săptămâni la rând.

– Nu într-un totu. Acest cuvânt, *totu*, tăia în carne vie. Dându-și seama de greșeala comisă, domnul Burke adăugă repede: Janie, crede-mă...

— Să te cred? Janie nu-și putea ascunde neîncrederea din voce. Vântul îi ardea obrații și simțea că rămâne fără aer. Îmi închipui cum ai mai râs în sinea dumitale când am venit la ziar. Răzbunarea oferită pe o tavă de argint.

— Nu de argint, spuse domnul Burke atât de încet, că vorbele abia se auzeau în vânt. De aur.

Nu era corect din partea lui să o privească în felul acesta, de parcă ar fi fost o doamnă dintr-un portret, iar el, cavalerul ei, când, de fapt, totul fusese o minciună, de la început până la sfârșit. Janie își simțea mâinile ca de gheață, dar ceva îi ardea pieptul.

— Te rog să pleci, domnule Burke, spuse Janie, cu o voce stăpânită și rece. Pleacă chiar acum.

— Te rog, dă-mi voie să-ți explic. Domnul Burke întinse o mână spre ea. Janie observă că nu purta mănuși și degetele i se învinețiseră de frig. Domnișoară Van Duyvil. Genevieve!

Auzindu-și numele, Janie își îndreptă spatele și vorbi pe un ton hotărât, aspru:

— Mă așteaptă fetele înăuntru. Poate că dumneata ai tot timpul din lume, dar ele nu.

Domnul Burke spuse cu o expresie de dispreț pe chip:

— Desigur, zece minute...

Ce își închipuia, că zece minute sunt de ajuns ca s-o îmbrobodească? Janie apucă strâns mânerul ușii, luptându-se s-o țină deschisă împotriva vântului.

— Poate că dumneata nu prețuiești timpul lor, dar pentru mine este important. Sunt femei care își rup din timpul în care își câștigă existența ca să învețe ceva.

Domnul Burke apucă ușa deasupra mâinii ei și i-o ținu deschisă:

— Să învețe ce furculiță trebuie să folosească?

— Să nu îndrăznești să râzi de ele! Janie se răsuci și intră pe ușă, cuprinsă de un val de mânie și indignare. Dacă știi cum să așezi masa, ai șanse să-ți găsești un loc de muncă; e mai bine decât nimic.

— Așadar, îți instruiesti propriii servitori, ripostă Burke. Ce activitate nobilă!

— N-am spus niciodată că este nobilă, se răsti Janie. Învăț de la ele mult mai mult decât învață ele de la mine. Dar le împărtășesc și lor din puținul pe care îl știu eu. Poți să afirmi că și dumneata faci același lucru?

Burke făcu un pas înapoi, ridicând mâna defensiv.

– Informez oamenii.

– Și îi pui să plătească pentru asta, trei penny pentru un ziar.

– Nu putem trăi cu toții pe Fifth Avenue, răspunse Burke. Unii dintre noi trebuie să-și câștige leafa.

Janie simțea cum mânia pune stăpânire pe ea.

– Nu neg faptul că familia mea te-a nedreptățit, domnule Burke, dar refuz să fiu unealta răzbunării dumitale. Și refuz să mă simt vinovată pentru că sunt ceea ce sunt. Nu este vina mea, după cum nu este nici vina dumitale că ești ceea ce ești. Dumneata, cel puțin, ai puterea să mergi în lumea dumitale și să-ți câștigi salariul. În timp ce eu...

– Da? făcu Burke.

Amintirea anilor pustii o copleși din nou. Orele când se ascundea în camera ei, când se ascundea de mama ei, când se ascundea de ea însăși. Dar se săturase. Acum nu se mai ascundea.

– Le învăț pe fete bunele maniere la masă. Și nu am de gând să le las pe elevele mele să aștepte. Este o poartă în grădină. Îți sugerez să ieși pe acolo.

Și îl lăsă pe domnul Burke singur în grădina atât de dezolată iarna; se simțea foarte puternică, dar în același timp foarte rănită.

Cold Spring, mai 1896

– Rața, mama! Rața!

Georgie ridică mâna, răspunzându-i astfel fiicei sale, care mergea de-a bușilea pe lângă ea, în timp ce Polly țopăia la capătul sforii. Bast venea și el din urmă, încercând să prindă coada din lemn a rășuștei. Vremea se îndreptase în sfârșit, și ziua era suficient de cald ca să se joace afară. Copiii erau încântați de iarba reavănă, strălucitoare, de libertatea oferită de lunca imensă ce se întindea în spatele casei lor; dacă alerga în urma lor, gata să-i prindă dacă se împiedicau.

Era minunat să stea din nou la aer, să simtă soarele prin borul pălăriei, să vadă cum se zbenguie copiii – copiii ei! Casa veche, albă parcă zâmbea în spatele lor, mai strălucitoare datorită stratului nou de vopsea, altfel, neschimbată din ziua în care Bay o adusese aici, cu mai bine de un an în urmă.

Georgie se îndrăgostise imediat de locul acesta, deși nu era sigură dacă asta se datora casei în sine, cu simplitatea ei, sau faptului că se afla la o oră depărtare de mama lui Bay. Ar fi trebuit să se întoarcă în oraș, dar nașterea nu fusese ușoară. Lumea bună considera că era un gest admirabil din partea lui Bay că rămăsese cu soția lui cât timp durase refacerea ei fizică. Nu mai era însă de aceeași părere atunci când rămăseseră acolo și nu se mai întorseseră nici după ce Georgie se întremase. Când ajunseseră acolo, Bay botezase domeniul, în glumă, Illyria, dar Georgie simțea că exact asta este, un regat fermecat, unde putea să facă orice doreau. Și dacă uneori se simțea totuși ușor neliniștită, pe măsură ce își revenea cu sănătatea, și buna dispoziție se reinstala, asta era numai din cauza lunilor întunecoase și reci de iarnă, când casa părea mai puțin primitoare, și atmosfera, mai apăsătoare. Dar acum ieșise din nou soarele, copiii încetau să mai fie niște simple jucării vii și se defineau ca ființe, transformare pe care mai ales Bay o urmărea cu deosebită fascinație.

— Rața, mama! strigă din nou Viola.

Viola abia împlinise un an și rostea deja câteva cuvinte. Bay o considera foarte deșteaptă. Sebastian era mai tăcut, dar mergea mai bine, așeza cuburile pe care Viola le doboră la pământ, aduna jucăriile pe care le scăpa sora lui pe jos.

Așa fuseseră oare și ea și George? Georgie nu mai știa, și nu avea cine să-i povestească. Dar își mai amintea și astăzi cum îl ținea de mână.

Erau momente când nu-i venea să creadă cât este de norocoasă, că după toate suferințele și coborâșurile ajunsese aici, în acest loc pașnic, unde era stăpână necontestată, unde putea să-și privească în voie copiii zglobii, știind că aceștia nu vor trebui să se întrebe niciodată cine fusese mama lor sau să facă față disprețului societății. Erau și momente când soarele era umbrît de câte un nor, și atunci o trecea un fior, convinsă că va veni și ziua reglării de conturi.

O umbră mare se așternu deasupra ei când două mâini se așezară pe umerii ei, făcând-o să tresară.

— Bună, o salută soțul ei, aplecându-se ca să-i depună o sărutare pe obraz.

— M-ai speriat. Georgie dădu capul pe spate, simțind soarele în față. Te-ai întors devreme.

Bay lua trenul și se ducea în oraș de două ori pe săptămână, ca să facă act de prezență la birou. Lui Georgie i se părea ciudat că un om care își putea permite să dețină un tren privat trebuia să se prezinte la birou ca un funcționar oarecare, să presteze o muncă pe care nu era obligat s-o facă, dar accepta acest lucru pentru că făcea parte din lumea lui Bay, o lume în care arbitrii societății duceau o viață mult mai îmbelșugată decât ducii și, cu toate astea, le plăcea să aibă o profesie.

– Nu am fost la birou, mărturisi Bay, așezându-se comod pe jos, la picioarele ei. Am o surpriză pentru tine.

– Dada, Dada, Dada!

Rățușca Polly zăngănea în urma Violei, în timp ce fetița se târa în patru labe spre tatăl ei cu o viteză surprinzătoare. Se împiedică de propriile piciorușe grăsuțe, iar tatăl ei o ridică în brațe și o sărută pe obrazii dolofani.

Viola venise la tatăl ei, dar Bast se duse la Georgie și îi cuprinse picioarele cu brațele, sub genunchi. Georgie își afundă capul în părul lui, inspirând mirosul de bebeluș.

– Ce fel de surpriză? Sper că nu vreun alt produs pentru curățat covoarele. Doamna Gerritt a fost cât pe ce să-și dea demisia!

Bay zâmbi poznaș.

– De astă dată nu mai explodează nimic, te asigur! Se rostogoli pe spate și o ridică în aer pe Viola, care țipa de încântare. Va trebui să vii în oraș ca să vezi.

Georgie îi aruncă o privire încruntată:

– Dacă e ceva pus la cale de mama ta...

– Ca să ne facă să înțelegem importanța poziției noastre în societate? termină Bay fraza în locul ei. O lăasă încet pe Viola pe jos, aruncându-i o privire lui Georgie. Nu, e acasă la Anne.

Georgie îl ridică pe Sebastian în poală, iar acesta începu imediat să se zbată ca să se elibereze.

– Nu a plecat cu Teddy la Nisa?

– Cred că și-au amânat călătoria, spuse Bay stânjenit. A fost o neînțelegere. De fapt, nu știu prea bine.

Georgie nu se îndoia că nu știe. În ultimii doi ani, insistase uneori pe lângă Bay să-i vorbească despre secretele verișoarei lui. De cele mai multe ori, soțul ei se învoia în cele din urmă, dar Georgie nu era interesată de dramele familiale ale lui Anne decât ca să fie sigură că acestea nu aveau repercusiuni asupra lui Bay. Iar cum

Bay știa foarte bine, de multă vreme, că Georgie nu nutrea față de Anne o simpatie prea mare, amândoi evitaseră subiectul cât mai mult posibil.

Nu contează. Dacă Georgie chiar dorea să afle ceva, nu avea decât să citească ziarul *Town Topics*, care prezenta aventurile lui Teddy și represaliile lui Anne cu lux de amănunte.

– Teddy a invitat-o pe Ellen Morris să-l însoțească, așa e? spuse Georgie, vicleană. Se știa că Teddy are o idilă cu soția unuia dintre cei mai buni foști prieteni ai lui. Și Anne se ține de capul lui.

– Cam așa ceva. Bay expiră brusc, în timp ce fiica lui i se cățara pe piept. Se rostogoli pe o parte și spuse: Ar fi trebuit să mă asculte.

Georgie o ridică pe Viola în brațe, zâmbind când pumnișorul fetei se strânse în jurul cercelului ei cu perlă.

– Și să stea și acum în casa mamei tale? Nu credeam c-ai vrea s-o condamni la așa ceva!

– Corect! spuse Bay, făcând o grimasă.

La ordinul doamnei Van Duyvil, petrecuseră perioada Crăciunului în casa de pe Thirty-Sixth Street, și lucrurile nu decuseseră deloc bine. Bay, obișnuit acum să fie stăpân la el acasă, bombănea împotriva restricțiilor impuse de mama sa. Evident, nu fățiș, dar Georgie îi remarcase enervarea, chiar dacă mama lui o ignorase, considerându-l mai degrabă un pion în familie, și nu o persoană independentă.

Georgie era îngrijorată, deoarece era silită să stea departe de copii; Bast tușea, și ea detesta ideea să-l părăsească. Doamna Van Duyvil găsea că așa ceva este de neînțeles. La urma urmelor, copilul avea dădacă! Comentariul lui Georgie că această atitudine nu fusese tocmai în folosul copiilor doamnei Van Duyvil nu contribuise cu nimic la îmbunătățirea relațiilor.

Georgie și Bay se întorseseră la țară mai devreme decât plănuiseră, dând naștere la fel de fel de speculații și atrăgându-și dezaprobarea doamnei Van Duyvil.

Dar nimic din toate acestea nu o interesa câtuși de puțin pe Georgie. Nu-i păsa de înalta societate din New York și nu se temea de doamna Van Duyvil. Soacra ei nu avea decât să domnească necontestată peste o anumită parte a societății newyorkeze, dar nu îi putea aduce nici un fel de atingere lui Georgie la Illyria.

Bay desfăcu degetele Violei de pe cerchelul lui Georgie și o puse pe fiica sa pe umeri, ca să nu mai poată face năzbâtii.

– Ei bine? Vii mâine cu mine în oraș? Ți promit un dejun excelent.

Era greu să-i refuze ceva lui Bay când o privea în felul acesta, zâmbind în soare, purtând un copil pe umeri în timp ce celălalt îl trăgea de picioare.

– Foarte bine, consimți Georgie. Numai să nu fie salată de homari.

Era ciudat să îmbrace din nou hainele de oraș, să încerce să-și potrivească pe talie rochiile de la Paris pe care nu le purtase de dinainte de nașterea gemenilor. Nu conta că erau vechi de doi ani, o asigurase Bay; unele femei comandau în mod special rochii la Paris și le țineau doi ani nepurtate, ca să nu pară prea ostentative.

– Ostentativ sau nu, bombăni Georgie, nu mai contează, dacă nu pot să mă închei la ele.

Dar camerista ei făcu eforturi uriașe și o strânse într-o rochie de zi verde cu buline mov, trasă peste o jupă din brocart crem. Mânele bufante de la umăr până la cot și foarte strâmte de la cot în jos, chiar dacă puțin demodate, îi făceau talia mai mică și verdele pal se asorta de minune cu părul și cu ochii ei negri.

Coborâră în aglomerația din Gara Centrală și găsiră nu o trăsură, ci un automobil care îi aștepta, condus de un șofer în uniformă: ultima extravaganta a lui Anne. Mașina scotea zgomote puternice, dar în cele din urmă porni, croindu-și drum prin traficul obișnuit al căruțelor de aprovizionare și al caleștilor elegante și se îndreptă spre centrul orașului.

Degetele înmănușate ale lui Bay le găsiră pe ale lui Georgie, care își lăsă mâna în mâna lui.

– Îmi spui și mie despre ce fel de surpriză este vorba? strigă ea peste zgomotul motorului.

Bay se mulțumi să-i strângă degetele și să zâmbească.

Soții Newland locuiau într-o clădire în stilul Renașterii franceze, la intersecția dintre Fifth Avenue și Sixty-First Street, încărcată de ornamente gotice. Fusesse construită pentru un speculant care dăduse faliment, poate și din cauza dimensiunilor casei, care, ornamentată cu marmură din Italia, lambriuri din lemn în stil Tudor aduse din Anglia, avea încăperi care le imitau perfect pe cele dintr-un castel francez și tot felul de alte lucruri pe care le putuse achiziționa la un preț cât mai mare ca să fie cât mai ostentativ. Doamna Van Duyvil, adeptă a caselor vechi din cărămidă

cafenie, fusese îngrozită. Iar acesta, după cum bănuia Georgie, fusese motivul principal pentru care Anne îl bătuse la cap pe Teddy s-o cumpere.

Un valet în livrea îi însoți înăuntru și îi conduse într-un salon decorat în stil maur, cu o multitudine de arcade, mozaicuri și o cantitate suficientă de perne pentru a-l satisface până și pe cel mai de seamă pașă. Dar Georgie aproape că nu le observă, deoarece acolo, pe o masă din mijlocul încăperii, se afla Lacey Abbey.

Georgie se apropie încet de machetă. Era ciudat, derutant să o vadă din nou după atâta timp, încă și mai ciudat s-o vadă în miniatură, ca și când amintirile ei din copilărie s-ar fi întors cu susul în jos, totul ar fi devenit dintr-odată mic, iar ea, un uriaș care domină totul.

Domeniul din jur nu avea nimic de-a face cu originalul. Copaci micuți erau amplasați în alte locuri, râul curgea pe la poalele unui deal abrupt împădurit. Dar casa era exact așa cum și-o amintea, până la ultimele crăpături și la ferestrele în rame de plumb. Georgie atinse delicat cu un deget ușa pe jumătate ascunsă în curbura zidăriei. Parcă în orice clipă, Annabelle cea mică ar fi fost gata să țâșnească afară pe ușă, cu părul negru ieșit de sub panglică.

Casa strălucea, ca și când ar fi fost văzută de sub apă.

– La mulți ani! spuse Bay încet.

Georgie clipi și spuse ezitant:

– Ai făcut-o pentru copii?

– Este un fel de a spune. Bay părea încântat de sine, bucuros că reușise să-i facă o surpriză. E pentru noi toți.

– O casă de păpuși?

Georgie împinse o ușiță care se deschise, dar nu găsi mecanismul ca să vadă interiorul casei.

– Este casa ta, spuse Bay mândru. Casa noastră. Am angajat un arhitect să facă o machetă. Mă gândeam să demolăm casa veche, dar se pare că este mai ușor să construim alta ceva mai departe.

– Să demolăm... vrei să spui să construim? Adică să o construim de-adevăratelea? Georgie parcă nu reușea să înțeleagă. Se uita fix la soțul ei. Oamenii care au făcut măsurătorile... nu erau pentru compania de apă.

– Nu, spuse Bay radios. Mă gândeam de mult la asta, dar nu eram sigur dacă e posibil. Mă gândeam să cumpăr casa ca atare și s-o transport aici, bucată cu bucată...

— Bay!

— Printr-un intermediar, spuse Bay imediat ca s-o liniștească, punându-i o mână pe umăr. Dar proprietarul nu vrea să vândă.

— Nu, murmură Georgie. Răsufală adânc, dezgustată de ea însăși, căci, după atâta timp, Giles tot mai avea puterea s-o înpăimânte. Nu va vinde.

— Așa că i-am pus pe agenții mei să găsească planuri și fotografii și am angajat pe cineva s-o construiască! Bay arătă spre machetă. Casa familiei tale și terenul familiei mele, unite pentru copiii noștri!

— Cât de simbolic! spuse Georgie sec, neștiind dacă trebuie să fie mișcată sau îngrozită. Dar nu va fi ridicol de scumpă?

— Nu mai mult decât construcția unei case în oraș. Și, din moment ce nu vrem să... Bay lăsă fraza suspendată și adăugă după o clipă: Anne ne-a găsit arhitectul.

— Domnul Morris? întrebă Georgie, neîncrezătoare.

Domnul Morris proiectase casa lui Anne, dar nu credea că acesta era dispus să-și pună la bătaie talentul extrem de costisitor pentru o lucrare atât de puțin interesantă cum era reproducerea unei clădiri în ființă, nici chiar dacă era vorba de un client atât de bogat precum familia Van Duyvil.

— Nu, un membru mai tânăr al firmei, spuse Anne, ridicându-se de pe divan. Rochia scumpă, cu modele ample, flutură unduindu-se în jurul picioarelor ei. Un debutant, dar este cât se poate de talentat. E musai să faceți cunoștință cu el.

Bay îi aruncă o privire scurtă verișoarei sale.

— Este aici?

— Firește. Cum aș fi putut să-l las să rateze marea prezentare? David, dragul meu, ești așteptat.

Își strecură brațul sub brațul lui Georgie și o conduse spre o ușă pe jumătate acoperită de o draperie.

— Am vrut să-l ascund în spatele tapiseriei, dar David a protestat. A spus că e înfricoșător de medieval și i-a fost teamă să nu-l înjunghie cineva ca să fie în ton cu atmosfera shakespeariană. Ah, David, dragul meu, aici erai!

Draperia se încreți, și bărbatul apăru.

Era înalt, la fel de înalt ca Bay, dar mai zvelt, ca o statuie sculptată în fildeș, modelat numai din unghiuri ascuțite și curburi, artist până în măduva oaselor, numai în alb și negru. Trupul slab era îmbrăcat într-un costum negru, avea ochii la fel de negri ca și părul,

albeața pielii contrasta cu umbrele de sub pomeți. Ar fi o eroare să-l numim frumos. Frumusețea presupune simetria trăsăturilor, iar silueta și chipul domnului Pruyn erau cât se poate de ascuțite. Dar aceste trăsături vedeau o frumusețe rudimentară, precum stâncile colțuroase din munții Scoției la care te uiți mereu și nu te mai satureai să le admiri.

Georgie se uită la el și își dădu seama că nu e în stare să articuleze un cuvânt. Afirmațiile golite de sens, politicoase din conversația de salon păreau complet nepotrivite în această împrejurare.

– Iar dumnealui este domnul Pruyn, spuse Anne.

Capitolul 18

New York, februarie 1899

ANNABELLE – O IMPOSTOARE! anunța titlul de o șchioapă din gazeta *The World*.

The Journal ratase ocazia. Ediția de seară nu conținea nimic despre această știre, în timp ce *The World* relata triumfător povestea.

The World, ziarul lui Burke.

Janie mergea în urma mamei sale prin Gara Centrală, simțindu-se precum rățușca Polly, trasă de sfoară, topăind încoace și încolo. Mama ei conducea grupul, însoțită de domnul Tilden, care manifesta o atitudine foarte reticentă. Avocatul venise să-i ofere consiliere juridică în mare parte împotriva voinței sale, dar mama ei considera că, în vremuri de restriște, nu se cuvine să nu fie sprijinită de un bărbat, fie și numai de ochii lumii. Janie observă cum domnul Tilden arunca priviri alarmate spre ziarele pe lângă care treceau. Toate conțineau numele lui Annabelle, toți băieții care le vindeau îl rosteau urlând din toți rărunchii.

CINE ESTE ANNABELLE VAN DUYVIL? REPORTAJUL INTEGRAL ÎN PAGINA ȘAPTE! anunța ediția de dimineață a ziarului *The Journal*, încercând să recupereze timpul pierdut. Janie nu avea nici o îndoială – firele telegrafului țâcăneau de zor, colegii din Londra erau smulși din așternuturi. Parcă și vedea echipa morții,

pedalând de zor pe biciclete direct de pe chei, hotărâtă să ajungă peste Atlantic.

Annabelle se uita la Janie de sub brațul unui trecător, dar nu Annabelle cea pe care o cunoștea ea, ci una care era ceva între un strengar și Becky Sharp, după cum o înfățișase portretistul stradal.

Era oare mâna domnului Burke în toate astea? Janie nu mai vorbise cu el de când se înfruntaseră cu două zile în urmă. Știrea apăruse cu o zi în urmă, în ediția de seară a ziarului *The World*. *The Journal*, *The Times* și *The Sun* se chinuiau să recupereze timpul pierdut în primele ore ale dimineții.

Cineva o trase pe Janie de fustă.

– Domnișoara Van Duyvil?

Era unul dintre băieții care vindeau ziare, îmbrăcat într-o haină zdrențăroasă, nepotrivită pentru vremea de afară; prin crăpăturile ghetelor i se vedeau degetele.

– Da?

– Trebuie să vă dau biletul ăsta în mână, numai dumneavoastră!

O bucățică de hârtie mototolită trecu din mâna murdară a copilului în mâna lui Janie.

– Janie! strigă mama ei, întorcându-se cu un aer de demnitate regală ofensată.

Janie îndesă repede biletul în buzunar.

– Un ziar, te rog! îi strigă ea băiatului și îi îndesă în mână un dolar de argint. Repetă o propoziție pe care o auzise deseori la Anne: Păstrează restul!

Băiatul zâmbi și dispăru, lăsând-o în posesia ediției matinale a gazetei *The World*, în care numele cumnatei sale apărea tipărit cu litere de-o șchioapă. Ziarul îi lăsă dăre negre pe mânușile roz.

– Janie!

– Vin, mamă!

Doamna Van Duyvil strânse din ochi văzând ziarul.

– Nu trebuie să-i încurajăm cumpărând gunoaiile acestea.

– Băiatul trebuie să-și câștige cumva pâinea!

Janie nu se așteptase să aibă curajul de a-i răspunde mamei sale.

– Străbunicul Bayard nu deținea și el un ziar?

– Era cu totul altceva.

– Da, îngână Anne, prin ale cărei vene curgea tot sânge de Bayard ca și în cazul lui Janie, ceea ce mama ei prefera să uite. Numai că al lui nu se vindea.

Doamna Van Duyvil le aruncă fiicei și nepoatei o privire nemulțumită.

– Haideți odată și nu mai pierdeți timpul.

Anne își întoarse ochii spre Janie într-un moment de rară simpatie pentru ea, dar reluă ritmul. Toată lumea făcea ceea ce porunceamama lui Janie.

Nu și Annabelle. Annabelle sau Georgiana, sau oricine o fi fost. Annabelle nu se supusese niciodată poruncilor mamei sale. Janie rămase puțin în urmă și desfăcu bucățica de hârtie din buzunar. Îi parcurse conținutul într-o secundă. Cerneala era groasă și neagră, scrisul, ascuțit, dar de o eleganță stranie.

„Nu au auzit de la mine. JB.“

Janie băgă biletul la loc în buzunar; inima îi era scindată între un soi de exaltare ciudată și furie. Îi întinse domnului Tilden mâna și îi permise avocatului să o ajute să se urce în vagonul privat de tren, pe care mama ei îl împrumutase de la o cunoștință pentru această împrejurare. Interiorul vagonului era decorat somptuos, cu mahon și catifea albastră; o oglindă cu marginea aurită reflecta chipul încruntat al lui Janie.

– Nu mai strânge așa din buze, îi atrase atenția mama ei, în virtutea obișnuinței.

– Da, mamă.

Janie își așază mâinile în poală și își încrucișă gleznele, în timp ce trenul se punea în mișcare, iar exemplarul defăimător din ziarul *The World* stătea pe masa dintre ele ca un obiect obscen.

Într-un tren ca acesta îi povestise domnului Burke despre vizita domnului Lacey. Într-un tren ca acesta, dar nu într-un vagon ca acesta. În tăcerea apăsătoare a vagonului privat, Janie își dădu seama că îi era dor de agitația din vagonul public, de ceaiul vărsat peste marginile ceștilor ieftine ale companiei de căi ferate, servit cu lapte nu tocmai proaspăt și zahăr decolorat. La sfârșitul articolului nu era semnat numele domnului Burke. Ceea ce nu însemna nimic, firește. Dar Janie nu credea – nu putea să creadă – că o minte fără scrupule. Poate că era o minciună prin omisiune. Ocoalea adevărul. Dar în contextul actual ar fi fost de-a dreptul strigător la cer.

Janie întinse un deget și trase încet ziarul mai aproape. Mama ei era cufundată în propriile gânduri, iar chipul ei arăta ca o adevărată mască tragică. Anne își plimba privirea prin vagon, examinându-i

pe cei prezenți. Domnul Tilden încerca să se ascundă în spatele unui teanc uriaș de documente oficiale, dorindu-și în mod clar să fie oriunde în altă parte decât în acel loc.

Reportajul integral la pagina șapte.

Janie dădu paginile până la pagina șapte. Găsi o relatare completă a istoricului familiei Lacey de la Lacey Abbey, schițe ale conacului, un arbore genealogic care ajungea până la Wilhelm Cuceritorul.

Domnul Giles Lacey afirmă fără echivoc că soția domnului Bayard Van Duyvil nu era verișoara lui, ci o pupilă a răposatului său unchi, crescută de acesta de suflet.

Janie renunță să se mai prefacă, apucă ziarul cu amândouă mâinile și parcurse articolul de la cap la coadă. Domnul Giles Lacey mai avea încă multe de spus despre această chestiune. Dar nicăieri nu era vreo mențiune despre Teatrul Ali Baba sau despre vreo piesă de teatru intitulată *Unsprezece nopți și încă una*.

– Nu ar fi trebuit să-l las pe Bay să plece în străinătate.

Vocea mamei sale o făcu să tresară. Ziarul îi scăpă din mână și ateriză pe covor. Janie se aplecă după el, dar mama ei parcă nu observa nimic; rămase cu spatele drept pe canapea și cu privirea pierdută în gol, în cenușiiul iernii citadine.

– Nu crezi că avea și Bay un cuvânt de spus? Trecuse de mult de vârsta majoratului!

– Vârsta nu are nici o legătură cu asta! contracara pe un ton aspru doamna Van Duyvil, iar Janie simți cum se retrage din fața privirii neînduplecate din ochii mamei sale. Dacă rămânea acasă, aș fi putut să-l protejez de femeile care îl vânau pentru avere. Fața i se contorsionă, când ochii îi căzură pe chipul lui Annabelle desenat pe foaia de ziar din poala lui Janie. Aș fi putut să-l salvez de ea.

– Nu avem nici o dovadă. Janie șovăi, văzând dezgustul de pe chipul mamei, totuși își adună curajul și continuă: ... că Annabelle era altcineva.

„George“, auzi Janie murmurul vocii fratelui ei.

– S-a tipărit, spuse doamna Van Duyvil cu severitate, iar Janie nu era sigură dacă vorbea batjocoritor sau serios. Nu ar fi tipărit dacă nu ar fi crezut că e adevărat.

– Acum o săptămână, nu vorbeai așa, comentă Anne, privind-o rece pe mătușa ei. Minciuni, minciuni, numai minciuni.

— Uneori, dreptatea lucrează pe căi necunoscute, comen-tă doamna Van Duyvil, rostind cuvintele sacadat. Asta e tot ce doresc. Dreptate pentru fiul meu.

— Dreptate? Anne ridică sprâncenele bine desenate. L-ai dat afară pe ușă pe domnul Lacey pentru că a ponegрит bunul nume al familiei.

— Poate că... îndrăzni domnul Tilden, vorbind cu reticența ce-lui obișnuit să aibă de-a face cu clienți dificili. O acțiune în justiție pentru defăimare...

— Nu. Cuvântul răsună în toată încăperea. Doamna Van Duyvil ridică bărbia. Fără să vrea, Janie își spuse că arăta precum Ioana d'Arc atunci când își conducea soldații la luptă. Mergând mai în-tâi spre victorie, apoi spre rug. Oricât de mult m-ar durea, cred că acești... acești negustori de scandaluri au dreptate. Fiul meu a căzut pradă uneltirilor unei aventuriere. Dacă aș fi știut... dacă aș fi știut...

Vorbele ei aveau rezonanța unui bocet funest, o jelanie pentru ceea ce ar fi putut fi, dacă nu ar fi existat marea călătorie, dacă nu ar fi existat soția engleză.

— Și cum rămâne cu numele familiei? Anne se aplecă în față, acompaniată de un foșnet de tafta și dantele. Cum rămâne cu repu-tația nepotului dumitale?

Doamna Van Duyvil își făcu gura pungă.

— Când ți-a păsat ție de vreuna din ele?

— Eu nu am nume, spuse Anne cu un glas ca de mătase. Nu asta îmi amintești tot timpul? Dar Annabelle era o Van Duyvil.

— Annabelle mi-a ucis fiul, decretă doamna Van Duyvil.

Janie se cutremură auzind cuvintele rostite de mama ei. Nu era furioasă, nu. Era rece. Atât de rece și de singură. Mama ei fuse-se întotdeauna de neclintit în opiniile ei, necruțătoare cu cei des-pre care credea că o nedreptățiseră, dar antipatiile ei rămăseseră întotdeauna în sfera umanului. Acum însă din glasul ei răzbătea ură pură, nu mici ranchiune ale vieții cotidiene, ci ură adevărată, genul de ură care sfarmă continente și nu cunoaște opreliște în fața răzbunării.

— Doriți un ceai? întrebă domnul Tilden.

Un valet în livrea se opri se clătînându-se în deschizătura din-tre vagoane, ținând o tavă grea de argint, încărcată cu veselă fină de porțelan.

– Da, mulțumesc, primi Anne. Călătoria cu trenul îți usucă gâtul, nu-i așa?

– O, da, fu de acord domnul Tilden, vioi. O dată, a trebuit să merg cu trenul la Saratoga Springs. Când am ajuns în Florida, am constatat că îmi pierdusem complet vocea.

Se uită plin de speranță la clienta sa, dar doamna Van Duyvil ședea nemișcată, ignorând tava de ceai care fusese așezată în fața ei. Janie își făcu de lucru cu ceștile.

– Un ceai? spuse ea și îi întinse o ceașcă mamei.

Femeia o privi ca și când ar fi vorbit într-o limbă străină.

– L-a ucis. Mi-a ucis fiul.

Janie își mușcă buza de jos.

– Nu știm...

– De ce? Vocea mamei sale era șfichiuitoare ca o lovitură de bici. Pentru că judecătorul nu s-a pronunțat încă. Dar domnul Lacey știa. Știe.

Anne se afundă în fotoliul cu margine aurită.

– E uimitor că asta nu este suficient pentru juriu. Dacă doamna Van Duyvil spune așa, atunci așa trebuie să fie.

Urmă o pauză îngrozitoare, în care domnul Tilden încercă să se facă nevăzut în ceașca lui de ceai.

Doamna Van Duyvil privi în tăcere la Anne, apoi spuse:

– Nu ar fi trebuit să te primesc niciodată în casă.

– Și să le lași pe bătrânele zgripturoaice să spună că ești lipsită de generozitate? Anne se întinse peste masă și luă un fursec. Nu te teme. Am știut întotdeauna că nu mă vrei.

Doamna Van Duyvil nu se osteni să nege.

– Tu l-ai influențat pe Bay. Tu l-ai încurajat să mă sfideze. Nu ar fi făcut niciodată o căsătorie atât de dezastruoasă dacă nu ai fi fost tu.

– Oh, mătușă Alva! Anne își duse cu un gest dramatic batista din dantelă la gură, ca și când ar fi fost copleșită: Nu știai nimic despre fiul dumitale, așa este?

– Și tu ai știut?

– Ai fi dispusă să afli câte ceva despre fiul dumitale perfect?

– Doamnelor, doamnelor, le rugă domnul Tilden. Nu vă enervați.

Doamna Van Duyvil respiră zgomotos pe nas.

– Cum se procedează ca să oferi o recompensă prin intermediul presei? i se adresă ea pe un ton sever domnului Tilden.

Avocatul clipi des din ochi.

– Dragă doamnă...?

Doamna Van Duyvil se ridică de la locul ei și se prinse cu mâna de spătarul fotoliului, ca să-și țină echilibrul.

– Vreau să fie găsită... concubina fiului meu. Vreau să fie găsită și târâtă în fața justiției. Iar tu, îi spuse ea lui Anne, te rog să binevoiești să te comporți ca o doamnă. Nu te-am învățat nimic?

Fără să mai aștepte un răspuns, îi făcu semn valetului să deschidă ușa dintre vagoane și trecu în celălalt vagon, fluturându-și fusta din crep negru.

Anne se rezemă de pernele din catifea de pe fotoliului, mijind ochii spre ușa din mahon strălucitor.

– O, cum să nu, mătușă Alva, spuse ea încet. M-ai învățat o mulțime de lucruri.

New York, mai 1896

– Am cerut să se servească ceaiul în seră, spuse Anne cu vioiciune. Annabelle, draga mea, vrei să-mi ții companie, în timp ce bărbații se delectează cu vinul lor?

Este foarte greu să refuzi pe cineva care și-a petrecut deja ferm brațul pe sub brațul tău și te conduce într-o anumită direcție.

– Nu vă grăbiți, strigă Anne veselă peste umăr. A trecut un veac de când n-am mai văzut-o pe draga mea Annabelle.

– O lună, preciză Georgie.

– Trebuie să vii mai des în oraș. O să te vedem la Newport în vara asta?

Anne continua să sporovăiască despre tot felul de fleacuri, în timp ce străbăteau holul medieval, o cameră de muzică și un salon într-un stil nedefinit, cu un aer tropical, ce dădea într-o seră miniaturală.

Georgie se căznea să nu-și sucească gâtul uitându-se în spate, către sufragerie. Bay avusese dreptate. Fusese un prânz foarte bun. Fața de masă și șervetele irlandeze; porțelanul englezesc; mâncarea și vinul franțuzești, preparate unul și-unul, cu miresme apetisante, gătite perfect, fiecare stropit cu vinul potrivit.

Dar Georgie nu se bucurase prea mult de prilej. Ceva n-o lăsa să se simtă în largul ei. Nu era numai faptul că nu era obișnuită

cu rafinamentul mesei în sine. Nu era nici răutatea lui Anne. Aceasta fusese întotdeauna răutăcioasă și devenise și mai rea de când se măritase cu Teddy, când râsul ei cunoscut se transformase într-o armură împotriva rușinii.

Nu, era vorba de Bay. Vădea o purtare lipsită de tact. Bay, care se simțea întotdeauna în largul lui, în orice situație. Se ocupase numai de mâncare și i se adresase arhitectului, de parcă ar fi vorbit cu altcineva din încăpere. Cât despre domnul Pruyn, acesta se dedicase în exclusivitate doamnelor, ceea ce nu ar fi fost ieșit din comun, dacă nu ar fi aruncat priviri furișe spre capătul mesei, atunci când credea că nu-l vede nimeni.

Și apoi era Anne. Anne care se delecta în văzul tuturor cu atmosfera tensionată care domnea la masa ei, obligându-l pe Bay să vorbească cu domnul Pruyn, îndemnându-l pe Georgie să admire lucrarea domnului Pruyn, realizată după asidue consultări cu Bay, „din dorința de a-ți transforma în realitate amintirile despre casa natală, parcă așa spuneai, Bay?”

În seră era prea cald și prea multă umiditate din cauza plantelor de curând udate. Orhidee rare înfloreau în ciubere mari; vița-de-vie se cățara pe ziduri. Georgie simțea cum juponul i se lipește de picioare în căldura aceea umedă. Iarna, încăperea era un paradis, un miracol al florilor în contrast cu gerul de afară. Dar acum era apăsătoare, prea multe parfumuri puternice într-un spațiu prea mic, aerul era prea greu, lumina, prea strălucitoare.

Ce ar fi fost dacă Anne nu l-ar fi invitat pe arhitect la dejun? Bay nu se așteptase să-l găsească aici, asta era clar. Georgie și-ar fi imaginat un bărbat masiv, cu barbă și un trabuc agățat între buze, un bărbat înșurat, cu două fiice mari și o casă frumoasă în Long Island, și cu o amantă undeva într-un hotel de pe Fifth Avenue. Nu i-ar fi trecut nici o clipă prin minte să și-l imagineze altfel.

– Da, chiar aici, îi spuse Anne servitoarei cu bonetă apretată și șorț alb, care împingea înăuntru măsuța încărcată cu delicatese, ca și când n-ar fi terminat de mâncat de curând calcan în sos de smântână, ruladă de vițel cu legume sotate trase numai puțin în unt, ca să nu-și piardă aspectul.

– Zahăr?

– Nu, mulțumesc.

– Ce cuminte ești! comentă Anne, zâmbindu-i pe deasupra serviciului elegant de ceai. Să alegi amăreala în locul dulceții.

Dacă era vreo aluzie, Georgie nu o înțelegea prea bine.

— Unde e Teddy? întrebă ea brusc.

Anne își făcu de lucru cu propria ceașcă, iar părul ei auriu captă razele soarelui refractate prin acoperișul de sticlă al serei.

— E plecat, ceva în legătură cu un cal, explică ea fără să dea detalii.

— O iapă, fără îndoială, spuse Georgie, sorbind din ceaiul prea slab.

Americanii nu se pricepeau la ceai, degeaba importau materia primă de la Fortnum.

— Fără îndoială. Soțul meu se dă în vânt după carnea de cal. Și are posibilitatea să se desfete cu ea. Anne prinse un cub de zahăr cu un clește din argint și îi dădu drumul în ceașca cu ceai. Un bufon viu colorat forma mânerul cleștelui, picioarele lui fiind brațele cu care prindea zahărul. Nu toate femeile își doresc ca soții lor să stea sub papuc.

Georgie simți nevoia să riposteze.

— Noi suntem spirite simple, spuse ea, imitând corect timbrul blând al vocii soțului ei. Ne mulțumim cu lucrurile de la țară.

Bay ar fi sesizat sensul echivoc al afirmației.

— O, da, foarte simple, spuse Anne, lăsând cleștele de argint pe cuburile de zahăr. Spune-mi, draga mea, îți plac planurile pentru noua casă?

Georgie zâmbi, arătându-și dinții.

— Nu mi-am imaginat niciodată că Bay are planuri atât de extravagante. Dar așa este el. Știe că bijuteriile nu mă interesează.

Mâna lui Anne se duse instinctiv la broșa cu diamante și rubine pe care o purta la piept. Cadourile pe care i le făcea Teddy după ce păcătuia îi țineau ocupați pe bijutierii din New York și Paris, care erau cât se poate de mulțumiți. Anne se îndreptă în fotoliu.

— La început, era destinată să fie numai o casă pentru păpuși. Pentru Violet.

— Viola, o corectă Georgie.

— Dar după ce Bay a făcut cunoștință cu domnul Pruyn, ei bine, proiectul a început să înflorească. Complotează și fac planuri împreună de câteva luni bune. Anne făcu o pauză ca să permită acestui detaliu frapant să pătrundă în mintea interlocutoarei sale. Își aranjă o cută a fustei. Ai fi uimită să vezi câtă atenție acordă amăn-
doi detaliilor.

– Bay are un simț deosebit al esteticului, remarcă Georgie, neștiind ce altceva să spună.

Își pusese prea mult zahăr în ceai. Era atât de dulce, că o dureau dinții.

Anne se lăsă pe spate, seducătoare chiar și atunci când nu avea pe cine să seducă.

– Chiar așa? Bay nu s-a lăsat niciodată păcălit de o mutriță frumoasă.

Arcui o sprânceană, și Georgie înțelese clar că rostise aceste cuvinte cu intenția s-o insulte. Așteptă impasibilă până când Anne ridică din umeri și continuă conversația:

– Dacă este ceva care îl atrage pe Bay, atunci... aceea e mintea. Ideile sclipitoare au asupra lui același efect pe care îl are o gleză zvultă asupra soțului meu. Când l-a cunoscut pe domnul Pruyn...

– Da? făcu Georgie, privind-o pe Anne în ochi și dorindu-și ca mâinile să nu-i mai tremure atât de tare pe farfurioara de ceai.

– Ei bine, continuă Anne, exaltată, Bay se plictisea atât de rău la țară. Sărmanul de el, merită să aibă o preocupare nouă.

Anne era atât de meschină, atât de încântată de ea însăși. Georgie simți cum i se strânge stomacul de silă. Despre asta era vorba! Nu era vorba de o nouă preocupare, ci de o preocupare pentru Anne. Ceva care să-l aducă pe Bay înapoi la ea, să-l lege de ea!

Georgie respiră zgomotos pe nas, simțind că rochia o strânge în zona coastelor. În spatele pleoapelor închise vedea măgelele poșetei sclipind în razele soarelui, în timp ce Bay îl săruta pe Charlie Ogden – nu, Charlie Ogden îl săruta pe Bay. În aerul triumfător al lui Anne, pe care nici măcar nu se străduia să-l ascundă, era ceva care îi spunea că știe despre Bay ceva ce Georgie nu știe, că descoperise ceva ce își dorea Bay. Îi legăna prin fața ochilor un bărbat așa cum legeni o jucărie dinaintea ochilor unui copil.

– Bay are o mulțime de preocupări la țară, spuse Georgie încordată. Copiii lui, printre altele.

– Draga mea, ai cunoscut vreun bărbat încântat să-și petreacă timpul în camera copiilor? Este foarte nostim să te joci de-a viața la țară câteva luni, dar în cele din urmă fantezia trebuie să se sfârșească. Din vocea lui Anne răzbătea o notă stridentă. Sunt sigură că Bay a fost încântat de plăcerile bucolice, spuse ea, dar trebuie

să se întoarcă la realitate. Sinceră să fiu, nu m-am așteptat nicio dată să-l văd pe Bay însurat.

– De ce?

Georgie auzea un zumzăit în urechi, deși nu erau albine în flori. Era un paradis fictiv, plantele își înfingeau rădăcinile în niște ciubere mari, nu în pământ. Totul era plăsmuire, iar Georgie se săturase de ea, de toate prefăcătoriile, minciunile și cuvintele cu dublu înțeles.

– De ce? Pentru că...

Luată pe neașteptate, Anne nu știa ce să răspundă.

– Păi, îl cunoști pe Bay.

– Da, îl cunosc.

Cele două femei se priveau una pe alta, și Georgie simțea cum începe să vadă roșu înaintea ochilor din cauza mâniei. Nu mai avea de gând să îi facă jocul lui Anne.

– Anne, spuse ea răbdătoare, și avu nevoie de un efort mai mare decât avea să știe vreodată Anne ca să-și păstreze tonul decent. Nu e nevoie de toate aceste aiureli. Știu despre Bay.

– Știi!

Cuvintele avură efectul scontat. Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Anne, dar Georgie nu se simțea deloc învingătoare. Se simțea pustiită. Încercă să zâmbească, dar nu izbuti.

– Am știut întotdeauna. Și poate că era adevărat. Poate că știuse. Poate că știuse fără să-și dea seama. Numai în povești, prinții se însurau din dragoste cu fete sărace. Totuși, o durea. Și tocmai de aceea răsuci cuțitul și mai adânc în rană: Bay mi-a mărturisit de mult, minți Georgie, luptându-se să-și mențină vocea la nivel constant și să-i imprime o inflexiune plăcută.

– Despre Charlie Ogden? vocea nesigură a lui Anne exprima neîncredere.

Georgie încuviință din cap. Numai o dată. Nu era în stare de mai mult.

– Și tot restul.

– Serios?

Buzele lui Anne se transformaseră într-o linie subțire, prea strălucitoare în contrast cu pielea albă.

– Sunt surprinsă. În general, Bay se străduiește să evite lucrurile neplăcute.

Da, da. Îi spusese. Îi spusese lui Anne mai multe decât îi spusese ei. Sau poate că Anne ghicise? Dar poate că se înșelau amândouă, poate că totul era numai în imaginația lor.

– La bine și la rău, nu-i așa? Orice om are defectele lui. Georgie se aplecă în față. Și ce mai face Ellen Morris?

Anne nu apucă să răspundă. Cei doi bărbați se întorseseră, căci își terminaseră paharul de vin. Iar dacă Georgie mai avea vreun dubiu, acesta dispăru în acel moment. Nici vorbă să stea prea aproape unul de altul; dimpotrivă. Manifestau rigiditatea aceea calculată a oamenilor care încearcă să se distanțeze unul de altul. Georgie simțea că i se face greață. Ultima dată când se mai simțise astfel era însărcinată cu gemenii. Dar acum nu era însărcinată, nu ar fi putut fi însărcinată decât dacă ar fi apărut un înger la fereastră, ar fi strigat osanale și i-ar fi desenat un nimb luminos în jurul capului. Dormeau în același pat, dar atât și nimic mai mult. Nașterea gemenilor nu fusese ușoară. Bay fusese foarte grijuliu după aceea. Extrem de grijuliu!

– Domnule Pruy, spuse Georgie, silindu-se să zâmbească și să vorbească pe un ton blajin. La ce folos o carieră pe scenă, dacă nu putea profita de ea acum? Stați aici, lângă mine!

Domnul Pruy se așeză emoționat pe scaunul de lângă ea, strângându-și neîndemânatic picioarele lungi sub el. Mergea ca un mânz nou-născut, ca și când nu ar fi învățat încă să-și coordoneze membrele.

– Ceai, domnule Pruy? întrebă Anne cu o voce cristalină ca de clopoțel. Nu e nevoie să întreb cum îți place.

Bay arăta de parcă ar fi vrut să dispară într-unul din ciuberele cu palmieri. Georgie ar fi fost amuzată, dacă nu s-ar fi simțit atât de rău. Se întoarse intenționat cu spatele către Anne și spuse cu intonația exagerat pompoasă a cântăreților și recitatorilor de balade:

– Este foarte draguț din partea dumitale că ești dispus să-mi re-faci casa natală, domnule Pruy.

Domnul Pruy își încheștase degetele în jurul unui genunchi. Scaunul era prea scund pentru el, și genunchii îi ieșeau în afară ca unui școlar în bancă.

– Aș fi încântat să reușesc. Dacă este ceva în proiect care nu corespunde cu originalul...

Nimic. Nimic din această conversație nu era adevărat.

— Nu bei ceaiul?

Cu un gest teatral, Georgie o redusese pe Anne la rolul de servitoare. Anne lăsă ceașca și se retrase. Georgie așteptă până când domnul Pruyn sorbi din ceai, apoi spuse cu o cruzime acoperită cu un strat de miere.

— Ai făcut un lucru remarcabil în împrejurările date.

Domnul Pruyn îi aruncă o privire peste marginea ceștii. Avea ochi mari, de un cenușiu-deschis, umbriți de niște gene negre.

— Sună ca un fel de condamnare însoțită de vagi elogii. Înainte să apuce Georgie să îi dea replica, domnul Pruyn adăugă mahnit: Știam că se vor strecura greșeli. Am lucrat numai după poze și... după relatările soțului dumitale, care o cunoștea din descrierile dumitale.

Aruncă o privire scurtă, trădătoare, peste umăr. Georgie simți o dorință sălbatică să-l lovească, să-l apuce de umeri și să-l întoarcă spre ea, nu avea nici un drept să se uite așa la soțul ei. Ca și când Bay ar fi fost o lumânare în întuneric. Dar se sili să zâmbească și spuse:

— E greu să reproduci ceva ce n-ai văzut niciodată. Îmi închipui că preferi să faci lucrări originale.

De fapt, ar fi fost încântată să-l știe făcând o lucrare originală undeva departe, foarte departe. Sigur, poate avea cineva nevoie de vreo vilă în Newport?

— O, nu! Absolut deloc!

Domnul Pruyn începu să gesticuleze cu ceașca în mână, dar se opri la timp ca să salveze rochia lui Georgie.

— Învățăm prin imitație. Am admirat întotdeauna modul în care unele clădiri par că crească de la sine. Nu sunt construite după un plan mare, inițial, ci pur și simplu cresc cu timpul. Și totul arată foarte bine laolaltă. Cred că nu explic prea bine, nu-i așa?

— Dimpotrivă, spuse Georgie tristă. Înțeleg exact ce vrei să spui.

Când vorbea despre munca lui, domnul Pruyn se înflăcăra și căpăta o strălucire aproape serafică.

Era o nebunie, dar simțea că și ea se însuflețește, că își dorește să fie ca el.

Atras de calitățile minții — așa îl descriesese Anne. O, da, Georgie înțelegea foarte bine. Înțelegea și îi venea să bată din picioare, să zgârie și să urle.

Domnul Pruyn o privea intens.

— Asemănarea este uneori supărătoare, nu crezi?

Georgie sorbi din ceai, forțându-se să nu se uite la Bay, care ședea împreună cu Anne în partea opusă a serei.

– Doar nu vrei să construiești un castel paladin pe un vârful de deal?

Acum, când vorbea despre subiectul preferat, domnul Pruyn se așeza mai comod pe scaun. Vocea lui devenise mai profundă.

– Așa cum este casa doamnei Mills din Staatsburg? Nu cred că există ceva care să-mi displace mai mult. Vreau să construiesc o casă care să arate ca și când ar fi fost locuită secole la rând – secole la rând de fericire.

Pe Georgie începea s-o doară capul din cauza miresmei florilor exotice.

– Cred că ți-ar plăcea casa soțului meu din Cold Spring, vorbi ea rar. Nu este mare, nici romantică, dar a fost construită de mai multe generații, fiecare adăugând alte și alte încăperi.

– Nu vreau să fie o piesă de muzeu, spuse domnul Pruyn, ci căminul unei familii.

– Da.

Unul pe care plănuia să-l înlocuiască. „Du-te înapoi, îi venea să spună. Du-te înapoi de unde ai venit. Încetează să-mi mai tulburi liniștea.”

– Se poate construi căminul unei familii, domnule Pruyn? Asta e ceva ce poate fi creat printr-un proiect arhitectonic?

– Ăăă, nu știu. Domnul Pruyn era descumpănit de forța atacului ei. Dar mi-ar plăcea să încerc.

Georgie simți că i se face rușine. Nu era vina domnului Pruyn, nu-i așa? Nu era vina lui că *mintea lui avea o anumită calitate*. Georgie simțea cum ceaiul o arde pe limbă ca un acid.

– Da? făcu ea, încercând să arate mai puțin ca o Meduza Gorgona cuprinsă de furii.

– Mi-ar plăcea... domnul Pruyn se poticni în cuvinte, iar Georgie nu era sigură dacă asta se datora faptului că încerca ea să-l împietrească cu privirea sau pentru că era un om care dorea să-și descarce inima la o ceașcă de ceai. În alte împrejurări, l-ar fi găsit încântător. Aș dori să construiesc case în care oamenilor să le placă să trăiască.

– Ce gând îndrăzneț! remarcă Georgie tăios.

Ea avea o casă în care dorea să trăiască. Cu soțul ei.

– Doamne, dar văd că vă înțelegeți bine! spuse Anne, îndreptându-se spre ei în foșnet de mătăsuri grele. Vrei un fursec, dragul meu David?

Domnul Pruyn servi ascultător un fursec. Bay ședea cu farfuria în echilibru pe genunchi și se uita la soția, la verișoara și la prietenul lui, domnul Pruyn, cu o privire îngrijorată.

Georgie luă un fursec. Simțea gust de fiere în gâtlee. Cu siguranță că Bay fusese și aici de fiecare dată când venise în oraș. Nu contează dacă nu se întâmplase nimic între domnul Pruyn și Bay, dar se întâlniseră în secret, sub privirile lui Anne. Anne, care își pierduse propriul soț și se întorsese la singurul bărbat pe care îl considerase întotdeauna de drept al ei, indiferent ce trebuia să facă pentru a-l păstra.

Și acum, dacă mariajul lui Anne se destrămase, trebuia să îl distrugă și pe al lui Georgie?

Georgie simțea că tremură de furie în timp ce se foia în fotoliul de răchită și se prefăcea că zâmbește, clocotind de mânie împotriva lui Anne. Dar nu era vorba de Anne, nu-i așa? Era vorba de Bay. Toate uneltirile lui Anne nu ar fi însemnat nimic dacă nu ar fi existat dorința lui.

Dar ce știa ea, de fapt? Își imagina anumite lucruri, crea monștri din umbre. Poate că insinuările lui Anne nu erau decât simple insinuări și atât. Poate că era vorba de o casă, nimic mai mult.

– ... va dura construcția? întrebuse Anne.

– Un an, dacă totul merge bine, răspunse domnul Pruyn. Se uită la Georgie. Dacă doamnei Van Duyvil îi place proiectul.

– Nu trebuie să facem casa dacă nu vrei, interveni repede Bay.

Georgie văzu cum ochii lui se îndreaptă spre domnul Pruyn și înapoi. Numai o fracțiune de secundă. O privire scurtă. Dar trupul lui Georgie înțepenii.

Putea să refuze. Putea să-i spună că se mulțumea cu locuința lor așa cum era. Și după aceea să se întrebe, de fiecare dată când Bay lua trenul ca să se ducă în oraș, la birou, dacă se ducea în salonul maur al lui Anne sau se plimba cu domnul Pruyn prin grădina din spatele casei lui Anne.

Luase numele lui Annabelle, de ce să nu ia și casa ei? Va fi în cele din urmă stăpână la Lacey Abbey.

Singura problemă era costul.

— Nici vorbă. Este o idee minunată, spuse Georgie, zâmbind. Câți soți își răsfăță soțiile în felul acesta?

Capitolul 19

Cold Spring, mai 1896

Călătoriră în tăcere înapoi la Cold Spring.

Georgie avu remușcări când trăsura opri în cercul mare de pietriș din fața casei. Îi era dragă căsuța veche, văruiată în alb, cu obloanele de la ferestre și cu plafoanele ei strâmbe. Lacey Abbey era casa la care visase pe când era copil, dar casa aceasta era reală. Aici se plimba pe coridoare, cu Viola pe un braț și cu Bast pe celălalt, leghănându-i la nesfârșit. Aici râsese Bay până la lacrimi când sosise tapetul cel nou pentru camera copiilor și un nepot bine intenționat al doamnei Gerritt lipise prima coală cu susul în jos, făcându-i pe regi și pe bufoni să danseze în cap.

Aici nu exista sală de bal, nu era cameră de muzică, nici seră. Nu erau modele ornamentale din lemn de trandafir, nici arcade în stil maur. Era un cămin familial, o casă construită pentru ca oamenii să locuiască în ea, nu să dea petreceri, și Georgie constată dintr-odată că nu o trăgea inima să se mute de acolo.

La țară, nu puneau preț pe ceremonii. Dacă ar fi fost la oraș, o cameristă ar fi ajutat-o pe Georgie să-și scoată rochia. Aici, Bay se ocupa singură de asta, în dormitor, unde periile soțului se amestecau cu ale ei pe masa de toaletă.

Georgie înclină capul, în timp ce Bay îi desfăcea tacticos nasturii de la spate, unul câte unul. Îl auzi spunând în spatele ei:

— Dacă nu vrei casa...

— Și să irosim toată munca domnului Pruyn?

Mâinile lui Bay încremeniră o clipă pe spatele ei. Un gest scurt, dar atât de grăitor. Își reluă mecanic sarcina. Alt nasture și încă unul.

— A fost plătit pentru timpul lui.

În bani? Sau în natură?

– Nu am nici cea mai mică intenție să-ți stric planurile. Vocea ei era zeflemitoare, respingătoare. Georgie se strâmbă, bucurându-se că Bay nu-i poate vedea mimica feței. Adăugă cu reticență: A fost o idee drăguță.

Sau ar fi fost, dacă nu ar fi văzut cum îl privea soțul ei pe arhitect. Se detesta pentru că nutrea aceste gânduri. Se detesta pentru că și-i imagina împreună: Bay atât de voinic și de blond, domnul Pruyn, atât de zvelt și de brunet.

Măinile lui Bay se odihneau o clipă pe umerii ei.

– Nu e cine știe ce dar, dacă nu-l dorești.

Ar fi fost ușor să refuze. Să ia de acolo căsuța păpușilor și să rămână unde erau. Să-și spună că tot ceea ce văzuse nu fusese decât în imaginația ei. Nu, nu se putea preface că nu este așa. Nu și de data asta.

Georgie ridică din umeri, luptându-se cu un val de revoltă împotriva vieții care nu era ceea ce părea.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ne putem ascunde aici pentru totdeauna. Tu îți dorești o casă în care să poți da petreceri.

– Îți dorești petreceri?

Bay făcu un pas înapoi, lăsându-i spațiu să se întoarcă. De ce trebuia să fie întotdeauna atât de calm, atât de rațional? Ca și când asta ar fi fost ceea ce își dorea ea!

Georgie se întoarse în loc, ținându-și rochia ca să nu îi cadă de pe ea.

– Dar ce dorești tu, Bay? Nu arunca vina pe mine! Tăcerea lui o scotea din minți. Nu ți-a venit ideea să construiești o casă pentru mine decât atunci când l-ai cunoscut pe domnul Pruyn.

Bay inspiră adânc, măsurându-și cuvintele.

– Nu sunt decât niște planuri, Georgie. Dacă nu vrei casa...

– Nu este vorba de casă! Vocea ei sună spart în încăpere. Nu sunt oarbă, Bay, spuse ea, coborând vocea. Și nu sunt nici proastă. Am văzut cum îl priveai!

Se uita la el și își dorea să-l audă spunând ceva, orice. Dar el tăcea. Bineînțeles că tăcea. Așa era Bay, prefera să se ascundă în loc să lupte, nu mințea niciodată folosind cuvinte, ci numai tăcând. Măinile lui Georgie tremurau de dorința de a azvârli cu ceva, de a urla, de a țipa, de a-l șoca pe Bay pentru a-l face să vorbească. Dar la ce bun?

Georgie se întoarse și își scoase rochia, lăsând materialul scump să cadă pe podea, în jurul picioarelor. Se contorsiona ca să ajungă la nodul din spate al corsetului.

– Îmi dai voie? întrebă blând Bay.

Georgie încuviință din cap, și el trase de buclă. Georgie inspiră aerul binecuvântat când cele două margini ale corsetului se îndepărtară. Ridică privirea și văzu chipul soțului ei în oglindă; simți cum o parte din furia ei cedează odată cu corsetul. Spuse cu voce sugrumată:

– Nu pot să sufăr să mă simt prinsă ca într-o capcană.

Bay făcu un pas înainte.

– Nu am avut intenția să te prind într-o capcană. Am vrut numai să-ți arăt casa. David – domnul Pruyn – nu trebuia să fie acolo.

– Adică nu trebuia să știu de el. Ochii lui Georgie îi întâlniră în oglindă pe cei ai lui Bay. Crezi că asta îmbunătățește situația?

– Nu am ascuns nimic.

Ar fi fost mai convingător dacă privirea nu i-ar fi alunecat într-o parte când rostise cuvintele.

– O, nu?

Georgie ridică vocea periculos de mult la ultimul cuvânt. Bay dădu să-i pună mâna pe umăr, dar se răzgândi, văzând că Georgie îl respinge.

– Nu s-a întâmplat nimic... nimic necuviincios. O vagă undă de amuzament îi lumină chipul îngrijorat din oglindă. Nu am schimbat cu domnul Pruyn nici un fel de cuvinte care nu ar fi putut fi rostite de față cu un judecător și patru preoți.

Nu, însă clocotul acestei tensiuni devenea încă și mai incitant prin efectul negării.

– Eu nu sunt adversarul tău, se răsti Georgie. Nu face pe avocatul cu mine.

Îl auzi cum inspiră greu în spatele ei.

– N-am vrut să...

– Bineînțeles că nu ai vrut. Niciodată nu vrei.

Georgie voia să-și pună capul pe măsura de toaletă și să plângă în hohote.

Nu schimbaseră nici un cuvânt, sigur că da. O împreunare grăbită pe vreun hol întunecos ar fi fost mai puțin alarmantă în felul ei decât acele conversații nevinovate, sterile, dar în care se trăia totul extrem de intens. O, Doamne! Era o situație imposibilă. Trebuia

să-și facă griji pentru soțul ei din cauza altui bărbat – a unui bărbat! Gândul acesta sfida orice logică.

– Dacă ar fi fost altă femeie, spuse Georgie, înfruntând privirea soțului ei în oglindă, aş fi luptat pentru tine. Aş fi luptat din răspu-
teri. Dar așa... Își mușcă buzele și își stăpâni lacrimile de dispera-
re și de durere, care amenințau s-o copleșească. E ceva ce eu nu-ți
pot oferi.

Dovada sentimentelor lui față de ea era tocmai faptul că nu făcu
nimic ca să o contrazică. Își puse simplu mâinile pe umerii ei și își
rezemă capul de creștetul ei.

– Nu trebuia să fie decât o casă pentru păpuși.

Bay părea pierdut, exact așa cum se simțea și Georgie.

Georgie se răsuci în îmbrățișarea lui Bay și își puse brațele
pe talia lui, apăsându-și fața de nasturii vestei. Avea sentimen-
tul că decorul de pe scena vieții lor se prăbușea în jur, pereții își
arătau adevărata structură de ghips, iar hainele lor obișnuite deven-
niseră costume.

– Doream... am vrut să fiu un soț bun pentru tine. Un soț
obișnuit.

Georgie sesiza durerea din vocea lui Bay, durerea și descumpă-
nirea care le reflectau și pe ale ei.

– Adică să ai amante și să risipești banii la cărți? spuse Georgie.
Simți în păr răsuflarea lui Bay, în timp ce acesta își înăbușea un mic
hohot de râs. Noi doi nu am făcut niciodată nimic în mod obișnuit,
nu-i așa? întrebă ea cu voce răgușită.

Bay scutură din cap în loc de răspuns.

Georgie nu știa cât timp rămaseră așa, îmbrățișați. Își simțea
părul ciudat de umed, dar nu ar fi spus pentru nimic în lume nici
un cuvânt despre asta. Îl strânse și mai tare pe Bay, dorind ca Anne
să dispară, ca lumea întreagă să dispară, să poată săpa un șanț în
jurul casei și să pornească cu toții în derivă pe mare, plutind fără
țintă, ca Noe. Dar până și Noe a trebuit până la urmă să ajungă la
un țărm, nu-i așa?

Georgie inspiră greoi.

– O casă nu e ceva atât de cumplit, nu-i așa? Întotdeauna mi-am
dorit să fiu stăpână la Lacey Abbey.

Cuvintele aveau gust de cenușă.

– Putem să găsim alt arhitect.

Vocea lui Bay suna dogit. Măinile lui se agătau de ea, așa cum făcea Sebastian când avea un coșmar și o apuca strâns de fustă în toiul nopții.

— Nu. Georgie se dădu înapoi și se uită în ochii înroșiți ai soțului ei, la cuta de pe obrazul lui, unde rămăsese urma părului ei. Încercă să-și stăpânească amărăciunea din glas. Nu tu mi-ai spus că problema nu se rezolvă dacă fugi de ea? Eu... mie mi-a plăcut domnul Pruyn.

Atât cât poate să-ți placă un rival la afecțiunea soțului tău.

Georgie își amintea vag că existase o regină în Anglia care alegea amanta pentru soțul ei, o gătea și i-o prezenta. Pentru că, dacă nu ar fi făcut ea asta, ar fi făcut-o altcineva. Stătea cu ochii pe soțul ei și pe amanta acestuia, era stăpâna lor. O familie fericită!

— Este mai bine așa, spuse Georgie atât pentru Bay, cât și pentru ea însăși.

La țară nu trebuia să știe nimeni. La țară nu vor fi șușoteli sau întâlniri intime ca în salonul lui Anne. Și alți soți aveau vicii. Existau bărbați care se însurau cu femei ușoare. Alții pierdeau averi întregi la cărți. Bineînțeles că acesta nu era un viciu atât de înspăimântător. Nu era decât o slăbiciune cu care trebuia să se descurce, cum ar fi dorința de a paria pe caii de curse.

Iar ea era inteligentă, atâta tot. Inteligentă. Era singurul lucru inteligent care se putea întreprinde. Dar atunci, de ce simțea că este pe punctul de a se îneca cu aceste cuvinte? Făcu un pas într-o parte, îndepărtându-se de Bay.

— Câți soți construiesc o casă pentru soția lor? Este un gest cât se poate de romantic, nu-i așa? Tot orașul nu va vorbi decât despre asta!

— Georgie...

Vocea lui Bay era abia auzită.

— O să-l aducem pe domnul Pruyn să stea aici, cu noi. Este un proiect mare. Cu siguranță că ceilalți clienți se vor putea descurca fără el. Georgie continua să vorbească repede, tot mai repede, știind că, dacă nu spune totul acum, nu va mai spune niciodată nimic, că își va băga din nou capul în nisip și se va preface că totul este normal. Până la următorul domn Pruyn, până la următorul Charlie Ogden. Mai bine să se împace cu prezența acestui domn Pruyn, să-l țină sub acoperișul ei, sub control. N-o vă lăsa pe Anne să-l manipuleze. Dacă domnul Pruyn... dacă va nimeri din greșeală

în altă cameră... Georgie nu se putea exprima mai explicit. ... nu voi avea obiecții. Numai să nu afle copiii sau servitorii.

Bay tăcea.

– Greșesc cumva? În vocea lui Georgie se simțea o notă de dispare. Te rog să-mi spui dacă greșesc.

Bay dădu din cap abia perceptibil, dar era de ajuns.

– Ți-aș fi spus de mult dacă aș fi știut cum, zise el, și Georgie simți neajutorarea lui până în măduva oaselor.

Încercase să-i mărturisească, nu-i așa? Despre Charlie. Și ea nu-l lăsase, după cum nu-l lăsase să-i vorbească nici despre Annabelle. Amândoi doreau să-și păstreze iluziile.

Acum putea să-i spună. Putea să echilibreze balanța. Dar cuvintele îi înghețară pe limbă când Bay căzu în genunchi la picioarele ei și spuse:

– Ar fi trebuit să-ți spun. Dar... dar n-am știut ce să spun. Adăugă mai încet: Nu puteam îndura gândul că mă vei disprețui.

În Anglia, bărbații erau trimiși la închisoare dacă întrețineau relații cu alți bărbați. Era ceva despre care femeile cumsecade nu trebuiau să știe, dar ea nu era o femeie cumsecade, ea era actriță.

– Nu te disprețuiesc. Și nu-l disprețuia. Se disprețuia mai mult pe ea însăși decât pe el. Georgie îi luă mâna și i-o strânse cu toată forța. Nu vreau să te dau în vileag, Bay. De ce-aș vrea așa ceva? Ar fi îngrozitor pentru noi toți. Vreau doar să... Vreau să ai parte de ceea ce îți dorești.

Bay ridică privirea spre ea cu ochi plini de speranță.

– Și tu? Tu ce îți dorești?

– Ceea ce mi-am dorit întotdeauna, minți ea. Lacey Abbey. Eu sunt cea care mă aleg cu o casă din toate astea, nu-i așa?

Se străduia din răspuțeri să pară detașată, dar era o încercare lamentabilă.

– Georgie! Bay se ridică în picioare, îi luă mâna ca într-o scenă dintr-un tablou vechi, ca un cavaler în grădină, numai că nu era ceea ce părea, nu-i așa? Nu fusese niciodată ceea ce părea. Nu am vrut niciodată să-ți fac rău, credeam că am să pot... Am crezut că va trece...

Georgie clipi ca să-și alunge lacrimile care îi ardeau ochii. Nu avea rost să plângă. Spuse cu o voce înfundată:

– Putea fi mai rău. Ai fi putut întreține o amantă, ca Teddy. Sau să te încurci cu prietenele mele.

Dacă ar fi avut prieten! Dependenta ei totală de Bay o apăsa mai greu ca niciodată. Nu era numai soțul ei; era și singurul ei tovarăș, singurul ei prieten. Viola și Sebastian erau drăgălași, dar nu erau decât niște copii.

Bay se ridică încet în picioare, îi dădu la o parte părul de pe față, o privi cu atâta dragoste, grijă și vinovăție, încât Georgie fu cât pe ce să uite de hotărârea ei de a nu plânge.

– Te iubesc, știi prea bine.

– Știu, îngăimă Georgie, clătinându-se nesigură pe picioare. Ai fi nebun să nu mă iubești, când sunt un asemenea giuvaier.

Bay nu răspunse, o cuprinse cu brațele și o ținu strâns, de parcă ar fi vrut s-o lipească de el, iar Georgie îl strângea la rândul ei, mulțumită că nu-i poate vedea chipul, fericită să simtă țesătura din stofă care îi zgâria obrazii, să-i inspire mirosul, precum aroma unei ultime înghițituri din sticla de gin.

Era bine așa. Totul avea să fie bine. Era o decizie înțeleaptă. Familiaritatea ducea în cele din urmă la dispreț, nu-i așa? Bay va avea parte de mica lui idilă secretă, ea va dobândi o casă, iar copiii lor vor crește și se vor juca liniștiți; și domnul Pruyn va pleca în cele din urmă, dar ea va fi tot aici și totul va fi ca înainte.

Ca înainte. Dar fusese oare vreodată ceva așa cum credea ea că este?

Georgie nu-și permitea să se gândească la asta acum. Nu putea decât să se agațe strâns de soțul ei cu ambele mâini și să-și spună că modalitatea cea mai bună de a păstra pe cineva este să-i dai voie să plece.

Pentru un timp. Numai pentru un timp.

Carmel, 9 februarie 1899

– Vă mai amintiți ora?

– Era cam pe la miezul nopții.

Janie îi vedea pe portretiștii de pe banca presei, care desenau cât puteau de repede, străduindu-se să o surprindă pe Anne, în timp ce răspundea la întrebările judecătorului. Arăta foarte elegantă

în rochia mov tivită cu negru, doliul potrivit după un văr primar în cazul unei femei măritate.

Judecătorul își consultă însemnările.

– Ce v-a făcut să remarcați absența domnului Van Duyvil?

– Așa cum am spus, vorbi Anne cu o răbdare exagerată, era aproape miezul nopții. Vărul meu și soția lui trebuiau să deschidă cadrulul. Cadrulul este un dans tradițional, adăugă ea grațioasă.

– Sunt convins că membrii juriului vor reține acest lucru, menționează judecătorul cu o voce la fel de uscată ca și hârtiile din fața lui.

Judecătorul era un bărbat slab, pricăjit, îmbrăcat într-un costum ruginiu și cu niște favoriți în aceeași nuanță, un vânzător de leacuri contrafăcute. Janie știa că mama ei îl ignorase de cum îl văzuse. Dar avea o anumită viclenie care contrazicea aerul rustic al hainelor și al favoriților săi demodați. Abia trecuse de amiază și constatasese că judecătorul îi interogase cu multă eficiență pe toți martorii oficiali: medicul legist, care declarase că Bay fusese ucis cu o singură lovitură aplicată cu un cuțit cu lamă îngustă; inspectorul de poliție care se prezentase primul la locul faptei; detectivul căruia îi fusese repartizat cazul. Privindu-i, Janie își dădu seama că sentimentul acela că nimeni nu mișca un deget fusese fals. În timp ce ea se strecura în clădirea ziarului *The World*, poliția își făcea treaba: interoga servitorii, clasifica probele, draga fluviul. Nu era nimic senzațional în toate aceste activități. Presa începuse să se agite. Reporterii de la *The World*, *The Journal*, *The Sun* și *The Times* se foiau și se uitau la ceasurile de buzunar, răsfoiau mersul trenurilor și își răsuceau capetele ca să vadă dacă mai sunt și alți martori promițători. Dar când fusese chemată Anne, parcă toată curtea se înviorase din nou și devenise atentă. Asta da, viață! Asta da, culoare! Gata cu lista plicticoasă de chelneri interogați și hectarele de teren inspectate, acum era la bară vestita doamnă Newland în persoană, la fel de frumoasă în realitate ca și în pozele din ziar.

– Nu arată ca o actriță de teatru? auzi Janie în spatele ei o femeie care se adresa cu voce tare alteia.

Buzele mamei sale, care ședea lângă ea, deveniseră o linie subțire. Janie știa că nu fusese ușor să vadă cum fiul ei este dezgropat iarăși și iarăși, cum momentul fatal este analizat secundă cu secundă. Fără încetare. Ca și când Cezar ar fi fost înjunghiat și iarăși

înjunghiat la nesfârșit. Mama ei nu numai că pierduse un fiu, dar era silită să re trăiască moartea acestuia cu fiecare nou martor, cu bărbați și femei care nu-l cunoscuseră niciodată pe Bay, pentru care aceasta nu era decât de o moarte ca oricare alta.

Janie ar fi vrut s-o apuce pe mama ei de mână, dar știa că un asemenea gest i-ar provoca mai mult mânie decât recunoștință. A-i arăta compasiune ar însemna că mama ei are nevoie de compasiune, iar doamna Van Duyvil nu putea îndura așa ceva.

– A mai remarcat și altcineva absența lor? întrebă judecătorul, însemnând ceva în carnet.

– Nu, răspunse Anne.

Janie privea fix la chipul cunoscut de sub pălăria mov cu voaleță scurtă. Anne își examina degetele înmănușate.

– Era o petrecere foarte animată. Toți erau foarte ocupați.

– Dar dumneavoastră? întrebă judecătorul cu o răbdare remarcabilă. Dumneavoastră de ce nu erați atât de ocupată?

Anne se uită la el peste capa elegantă de blană pe care și-o înfășurase în jurul gâtului ca s-o ferească de curentul rece din sala de judecată.

– Venisem la Illyria ca să-i ajut pe vărul meu și pe soția lui cu pregătirile pentru bal. Soția vărului meu crescuse la țară, nu era obișnuită să dea petreceri de o asemenea anvergură.

Mințea cu atâta ușurință. Janie se uită la banca presei, unde reporterii notau cuvintele lui Anne fără să pară că se îndoiesc nici o clipă de adevărul lor. Dacă nu ar fi știut cum stau lucrurile, Janie ar fi crezut și ea. Unul dintre membrii juriului dădea aprobator din cap. Firește că venise ca să ajute la organizarea petrecerii, ce alt motiv ar fi avut?

Judecătorul părea să fie singurul care nu se lăsa impresionat, deși Janie nu-și dădea seama dacă asta se datora faptului că se îndoia de afirmația lui Anne sau că era greu impresionabil, în general.

– Doamnă Newland, s-au făcut afirmații – judecătorul tuși delicat – în sensul că doreați o întâlnire privată cu domnul Van Duyvil.

Toți cei prezenți în sala de judecată se îndreptară pe scaunele lor. Mama lui Janie privea fix înainte; profilul ei părea dăltuit în lemn, precum catargul de la prora unei corăbii.

– Afirmații? repetă disprețuitoare Anne. Vă referiți, în presă? Credeam că membrii juriului se bazează pe dovezi mai solide decât născocirile unor gazete de doi bani.

Unii dintre membrii juriului păreau jenați; Janie era sigură că citeau cu toții ziarele de doi bani și chiar că se delectau cu informațiile oferite de acestea.

– Vă rog să răspundeți la întrebare, doamnă Newland.

Anne înclină capul delicat, expunându-și cerceii sclipitori în lumina lămpii cu gaz.

– A fost o întrebare?

Judecătorul își alese cu grijă cuvintele:

– Ați avut o întâlnire planificată cu vărul dumneavoastră?

– Dacă aș fi planificat o întâlnire clandestină, spuse Anne impacientată, aș fi luat-o pe sora vărului meu ca să fie de față?

Judecătorul rămase netulburat.

– Scuzele mele, doamnă Newland, dar, în limitele decenței, trebuie să cercetăm toate piste. Ați cerut ajutorul surorii domnului Van Duyvil?

– Ea nu dansa, spuse Anne cu o cruzime parcă întâmplătoare. Sau poate că nu intenționase să fie crudă. Era o simplă constatare a faptelor. Janie nu dansa. Dar nu asta îi spusese Anne când venise la ea. Janie era sigură. Anne îi spusese că o trimisese doamna Van Duyvil. Nu așa se întâmplase? Janie – domnișoara Van Duyvil – credea că vărul meu și soția lui verificau pregătirile pentru spectacolul de pe malul râului. Așa că am plecat să-i căutăm.

În acest moment, vocea lui Anne se frânse pentru prima dată.

Iar în acea pauză, Janie auzi parcă din nou vocea verișoarei sale, care striga mereu *Bay, Bay, Bay!* Aerul din sala de judecată era umed din cauza aglomerării de trupuri, dar Janie simți dintr-odată că i se face frig; îi era frig și era singură.

Bay, Bay, Bay...

Vocea judecătorului răsună calmă și egală:

– Doamnă Newland, puteți să-mi relatați, cu cuvintele dumneavoastră, ce s-a întâmplat după aceea?

– Știți ce s-a întâmplat. Vocea lui Anne era tăioasă. Am găsit trupul vărului meu în chioșcul din grădină.

Sala de judecată fu străbătută de o undă de șoc. Din cauza durității cuvintelor? Poate. Poate că oamenii erau obișnuiți cu aluzii

și afirmații făcute pe ocolite. Poate că își dădeau seama de durerea din spatele cuvintelor.

— Puteți descrie ceea ce ați văzut?

Preț de o clipă, Anne lăsă impresia că va obiecta. Dar închise gura din nou, apoi începu să vorbească cu o cadență monotonă, metodic:

— Verișoara mea a intrat prima. Am auzit-o rostind numele fratelui ei. Am văzut cum a ingenuncheat lângă el.

Nu, nu așa se întâmplase. Sau așa fusese? Noaptea aceea fusese învăluită într-un amestec cețos de gheață și zăpadă, dar Janie putea să jure, va jura, că fusese exact invers. Aceasta era versiunea lui Anne, dar nu și a ei. Anne mințea? Mințise și mai înainte, dar Janie nu putea spune nimic, nu putea citi nimic pe chipul acela lipsit de expresivitate, în vocea plată, lipsită de emoții. Sau poate că îi juca feste propria memorie.

Nu-și dăduse niciodată seama până atunci cât de mult seamănă Anne cu mama ei, cu linia Bayard a familiei. Se vedea acum în trăsăturile feței sale, în unghiul umerilor, în vocea fermă, fără compromisuri.

— Puteți identifica acest pantof?

Judecătorul îi atrase atenția lui Anne spre obiectele expuse și numerotate, trista colecție descoperită în preajma fluviului.

— A fost al lui Annabelle.

Vocea lui Anne era total lipsită de inflexiuni.

— Și broșa aceasta?

O strălucire de lumină, un diamant mare în mijloc, înconjurat de diamante mai mici care aruncau scânteii în toate părțile.

— Tot a lui Annabelle.

Dar nu era adevărat. Janie privi fix la Anne. Fusese a lui Anne? Acum își dorea să fi fost mai atentă la îmbrăcăminte. Își amintea de colierul în formă de B pe care îl purta Anne, ale cărui perle atârnavă, creat pentru acea ocazie după un tablou al lui Anne Boleyn. Dar fusese acolo și o broșă? Sau chiar fusese a lui Annabelle?

Nu, costumul lui Annabelle nu era împodobit cu bijuterii mari, în nici un caz cu un diamant de dimensiunea unui soare în miniatură. Janie își amintea că asta o scotea din sărite pe mama ei. Poate că tocmai despre asta era vorba.

Pe atunci, nu fusese sigură dacă mama ei era indignată pentru că Annabelle nu purta haine ostentative sau pentru că modestia

ei le făcea pe toate celelalte femei să pară exagerat de împopoțonate în comparație cu ea.

Nu, broșa cu diamante nu fusese niciodată a lui Annabelle.

Dar Janie știa că o văzuse undeva. Îi chinuia memoria o strălucire de diamant așezat pe brocart. La fel și jumătate din costumele din sala de bal.

— Vă mulțumesc, doamnă Newland, spuse judecătorul, iar Janie își dădu seama că nu auzise restul mărturiei lui Anne, indiferent ce afirmase. Luăm o pauză de o oră.

Se produse forfotă în sală; oamenii își întindeau membrele amorțite; murmurul vocilor înăbușite se înteeți când judecătorul se ridică de pe scaun, iar membrii juriului părăsiră boxa. Încăperea devenise din nou una oarecare.

Reporterii se îmbrânceau unul pe altul să ajungă mai repede la telefonul din hol, ca să transmită reportajele la redacțiile ziarelor. Unii mai descurcăreți ocoliseră mulțimea și se repeziseră la poștă, ca să transmită prin telegraf. În fundul sălii, departe de banca presei, Janie zări o frunte cunoscută sub o pălărie ponosită, dar mulțimea se îngheșuia și se îmbrâncea spre uși, așa că imaginea dispăru.

— Nu eu am ajuns prima, se întoarse Janie spre Anne. Tu ai ajuns prima.

— Daa? De o parte și de alta a gurii lui Anne se săpaseră două cute adânci, în care pătrunsese pudra, transformându-le într-o pânză de păianjen. Am uitat.

— Ce contează? interveni impacientată doamna Duyvil. Ar trebui să caute adevăratul vinovat, nu să pună în scenă un spectacol pentru public. Nu ne rămâne decât să sperăm că domnul Lacey îi va face pe magistrați să înțeleagă.

— Domnul Lacey?

Janie se uită întrebătoare la mama ei.

— Accent englezesc. Păr cârlionțat, interveni Anne plină de bunăvoință.

— Este omul care a suferit foarte mult din cauza uneltirilor aceleiași aventuriere care l-a ucis pe fratele tău. Merită simpatia, nu disprețul tău.

Doamna Van Duyvil privea gânditoare către sala de judecată. Poate că ar fi bine să-l invităm să stea la noi, la Illyria.

– Vă rog să mă iertați pentru întârziere. Știți cum e, aglomerația. Domnul Tilden își făcu apariția alături de ele, cerându-și scuze. Am rezervat un separeu la cel mai apropiat restaurant.

– Mulțumesc, spuse doamna Van Duyvil, cu o voce la fel de uscată ca frunzele de toamnă. Va fi un adevărat lux să fim scutite de ochii presei.

– Nu crezi că-și merită distracția? Anne era cât se poate de dezinvoltă, fața ei nu exprima nimic, se remonta după calvarul prin care trecuse în boxa martorilor. Nu prea au parte de nimic altceva. Măcar atât putem să facem, să le oferim un spectacol.

– Eu nu ofer spectacole, spuse doamna Van Duyvil și apucă brațul oferit de domnul Tilden. Vino, Janiel!

– Drept! murmură Anne. Ce fetiță cumintel!

Doamna Van Duyvil îi aruncă o privire peste umăr.

– Frivolitatea ta este cât se poate de neadecvată.

Un funcționar le însoți prin încăperile din spate ale tribunalului, spre o ușă ce dădea într-o alee dosnică, departe de mulțimea din fața sălii de judecată. Era ciudat că trebuiau să se strecoare pe ușa din spate, pătrunzând apoi pe furiș pe intrarea de serviciu. În spatele hotelului, le întâmpină un bărbat care își ceru mii de scuze pentru că le conduce prin încăperile de jos. Dejunul se desfășură în grabă și în tăcere. Se întoarseră în sala de judecată așa cum pleaseră, ca niște hoți, sub un cer apăsător, cu un plafon jos de nori, prin care nu răzbătea nici un strop de lumină.

Se întorseseră devreme, dar oamenii începuseră să se strângă deja, ca să fie siguri că prind loc. Nimeni nu voia să rateze procesul secolului. Nu conta că și cu un an în urmă fusese un alt proces senzațional, la fel și cu doi ani în urmă. Mai erau zece luni din acest secol, și acesta era adevăratul proces al secolului. Deocamdată.

Pe unde treceau ele, oamenii se dădeau înapoi, precum curtenii de la Versailles. Mama lui Janie păsea prin mijlocul lor cu o figură implacabilă, nu privea nici la stânga, nici la dreapta.

– Domnișoară Van Duyvil!

Un bărbat se desprinse din mulțime, vorbind încet. Chiar așa cum era, înfășurat în palton, cu fularul în jurul gâtului și pălăria trasă pe ochi, Janie l-ar fi recunoscut oriunde. Datorită felului în care vorbea și se mișca.

– O vorbă. Dacă îmi permiți!

Janie simțea cum toată ființa ei se însufletește, cuprinsă de emoție și de surescitare, sute de fiori îi trecură pe sub rochia neagră, prin vârful mânușilor negre, pe sub voaleta neagră. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu se oprească și să se întoarcă încet, foarte încet.

– Un cuvânt. Dar repede!

Mulțimea se ținea după scandaloasa doamnă Newland. Era ușor, chiar prea ușor să te pierzi în acel haos, să dispari într-un coridor sinuos, unde stăteau abandonate o găleată și un mop, iar apa din găleată prinsese deja o pojghiță subțire de gheață.

– Domnule Burke, spuse Janie reprimându-și dorința de a-și trage pălăria pe frunte. Ai telefonat deja la redacție ca să transmiți reportajul? Ai face bine să te grăbești. E coadă la telefon.

Burke făcu o mișcare scurtă și neîndemânatică.

– Nu am ce să transmit. Nu relatez procesul.

– Nu? Janie îl privi sceptică. Dacă nu ești aici pentru proces, atunci de ce-ai venit? Să nu-mi spui că vrei să admiri frumusețile naturii. Oricum, nu le găsești în sala de judecată.

– Nu? Domnul Burke își scoase pălăria și și-o îndesă sub braț. Sunt aici pentru că trebuie să vorbesc cu dumneata. Când am văzut ediția de seară, am trecut prin chinurile iadului. O nebunie, nu-i așa? Știu, mă consideri josnic, dar... trebuia să-ți spun. Nu am scris eu reportajul.

Părea sincer, dar Janie știa că asta nu este o garanție că spune adevărul.

– Dar ai fi putut oferi informațiile.

– Și să nu le semnez? Să ofer cuiva pe tavă o informație a-ntâia? Asta nu s-ar numi ambiție, ci prostie.

– În cazul în care nu te-ai gândit că ai putea obține mai mult altfel.

Burke se uită o clipă, nedumerit, la ea până înțelese aluzia.

– Adică să-ți recâștig încrederea?

Janie își încrucișă brațele pe piept.

– Da. Ai spus-o chiar dumneata. Este o prostie să ucizi gâsca cu ouă de aur.

Fusese o prostie din partea ei să evoce acea noapte. Amintirea ei, a sărutului lor era acum o realitate palpabilă între ei.

Domnul Burke lăsă capul în jos și își frecă tâmpilele cu degetele înmănușate.

– Am încurcat treburile rău de tot, nu-i așa? Dacă vrei să știi, am renunțat la caz. Am cerut să mi se repartizeze alt subiect.

Zgomotul pașilor oamenilor care intrau în sala de judecată se transformase într-un murmur îndepărtat.

– De ce-ai făcut asta?

Burke ridică privirea plină de tristețe:

– Pentru că nu știu cum să-ți dovedesc că intențiile mele sunt curate.

– Intențiile dumitale nu au fost niciodată curate, spuse Janie enervată. Am știut întotdeauna că mă ajuți pentru că ai un interes personal. Asta nu conta. Ceea ce conta era că...

Conta că avusese încredere în el. Avusese încredere în el, iar el o mințise.

– Da? interveni Burke.

Janie închise ochii, strângând pleoapele.

– Conta faptul că lucram împreună, pentru un scop comun. Adevărul. Dumneata ai sugerat acest lucru, domnule Burke, nu eu. Nu am vrut niciodată să ascunzi adevărul. Atât timp cât spuneai adevărul.

Chipul domnului Burke era palid în spatele fularului.

– Doar nu crezi că am manipulat faptele ca să mă răzbun?

Janie nu reuși să-și ascundă durerea din voce.

– Și de ce nu? M-ai mințit de la bun început.

Burke își îndesă bărbia în fular.

– Nu am mințit, aș zice. Doar că... am omis ceva. Janie îi aruncă o privire, iar el adăugă calm: Nu am falsificat dovezile. Poate crezi că nu este valabil în cazul unui ziarist, dar eu sunt mândru de ceea ce fac. Există onoare chiar și între hoți. Și între reporteri.

– *Aici erai!* Liniștea fu sfâșiată de țâcănitul tocurilor și de foșnetul nenumăratelor jupoane pe pardoseală. Janie se întoarse repede și o văzu pe Anne, dar nu suficient de repede ca s-o oprească din drum. Anne venea spre ei, continuând să vorbească: Mi-a fost teamă să nu mai avem încă un cadavru. Și dumneata ești...?

– Anne, spuse Janie resemnată, cred că îl cunoști pe domnul James Burke. A jucat cândva la Teatrul Daly.

– Dumneata? Dar... te-ai schimbat. Anne îl măsură cu privirea din cap până-n picioare. Ultima dată când te-am văzut purtai dresuri și jiletcă.

- Nu este o vestimentație foarte practică pentru acest anotimp. Burke înclină bărbia. Doamnă Newland.

- Ce oficial ești, domnule Burke!

- E puțin cam târziu pentru *Cântul de Moș Ajun*¹.

Janie observă că Burke nu se uitase la Anne, ci la ea, când rostise cuvintele.

Anne era hotărâtă să-i atragă din nou atenția:

- Mai joci teatru?

- Numai la petreceri private, spuse Burke scurt. În calitate strict neoficială. Întreab-o pe verișoara dumitale.

Ochii lui Anne se îngustară. Pășii între Janie și Burke.

- Dacă intenționezi să o tachinezi pe verișoara mea ca să faci rost de un reportaj, îți pierzi timpul. Janie nu are nimic de spus.

Janie nu știa sigur dacă trebuie să se simtă protejată sau insultată. În ceea ce o privea pe Anne, ambele variante erau posibile.

Burke își încrucișă brațele pe piept.

- Dimpotrivă. Consider că discuția cu domnișoara Van Duyvil este foarte instructivă. Chipul lui se împlânzi când se uită la Janie. Am aflat foarte mult despre propriile lipsuri.

Janie scutură din cap spre el și o luă pe Anne de braț.

- Trebuie să ne întoarcem, Anne.

Anne o ignoră.

- Ce ți-a spus? Nimic important. Dacă vrei scandal, ai face mai bine să vorbești cu mine.

Burke privi lung la Anne, dar nu era o privire de îndrăgostit.

- Credeam că voi, cei din familia Van Duyvil, sunteți uniți.

- Ai uitat că eu nu sunt o Van Duyvil, răsă Anne fără veselie. Mătușa Alva este sora mamei mele. Fața ei era distorsionată de parcă s-ar fi privit într-o oglindă strâmbă. L-a ruinat pe tata și i-a furat casa. Și viitorul meu odată cu asta, dar cine mai ține seama de așa ceva?

- De unde poți ști care ar fi fost viitorul tău? întrebă exasperată Janie. S-ar fi putut întâmpla orice, fie de bine, fie de rău. Nu putem presupune că ar fi fost mai bine numai pentru că nu s-a întâmplat.

¹ *Auld Lang Syne* (A trecut mult timp de atunci), poezie în dialect scoțian compusă de Robert Burns (1759-1796), cântată la miezul nopții de Anul Nou, pentru a marca despărțirea de anul vechi (n.tr.)

– Iarba este întotdeauna verde. Este în firea omului să romanțeze ceea ce nu poate avea. Burke privi spre Anne. Ceea ce probabil că nici nu ne-am mai dori, odată ce am obține.

Buzele lui Anne se subțiară.

– Zău așa, Janie, n-aș fi crezut că o să stai aici la taifas cu *presa*. Se întoarce și mai rosti o replică usturătoare de adio: Dacă ție nu-ți pasă de soarta lui Bay, mie îmi pasă!

Sunetul pașilor ei răsună pe coridor. Deși o cunoștea pe Anne, cuvintele ei o lovira adânc. Era ușor să uite că era vorba de Bay. Fusesse întotdeauna atât de absent, chiar și atunci când era de față, o voce pierdută în depărtarea încăperii.

Recursese la ajutorul lui Burke ca să reabiliteze numele lui Bay, dar de când nu se mai gândise la el? Adevărul este că se lăsase prinsă în vârtejul provocării, în emoția provocată de aceasta. De Burke. Își adună poalele fustei.

– Trebuie să mă întorc.

– Stai! Burke dădu s-o apuce de braț, apoi renunță. A spus așa numai ca să te rănească. Este vina mea. Eu am provocat-o.

– Vorbește sincer, spuse Janie, scuturând din cap. Îl iubea pe Bay.

– Chiar așa?

Ceva din vocea lui Burke o făcu pe Janie să ridice ochii. Gazetarul se uita în lungul holului cu o expresie gânditoare.

– Știi ce se spune, iubirea este verișoara primară a urii. După cum a mărturisit chiar ea, verișoara dumitale este cea care te-a îndemnat să-i cauți pe domnul și pe doamna Van Duyvil.

– Ce vrei să spui?

– Iadul nu are furii?

Ar fi fost mai puțin alarmant dacă nu ar fi perceput un grăunte de adevăr în aceste cuvinte.

– Un clișeu ca acesta nu este un răspuns.

– Nu este un clișeu, spuse Burke, ridicând o sprânceană. Este Shakespeare.

Janie își îngustă ochii, privind spre el.

– Scos din context.

– Atunci, să-l încadrăm în context. Cât de mult îți urăște familia verișoara dumitale?

– N-o urăște deloc, vorbi Janie răspicat. Îl iubea pe Bay. Este... se ceartă cu mama mea, dar nu e de mirare. Mama e foarte strictă cu cheltuielile, iar lui Anne nu-i place să i se spună ce să facă.

Sau, mai exact, lui Anne îi plăcea să facă exact ceea ce i se interzicea. Era imposibil să-ți imaginezi că Anne nu se împotrivese, după cum la fel de greu era să ți-l imaginezi pe Bay scos din fire. Anne se plângea veșnic de câte ceva; Bay nu ridica niciodată vocea. Era adevărat? Sau erau numai presupuneri de-ale ei despre cei doi?

– Mi-o pot imagina pe Anne furioasă, aruncând cu ceva în Bay, dar să-l ucidă...

– O singură lovitură, așa a afirmat medicul legist. Nu trebuie să fi fost neapărat aplicată cu intenție.

Anne, smulgând pumnalul lui Bay într-o criză de furie, îl înfige în el, apoi este șocată și oripilată când lama acestuia pătrunde în țesătură și în carne. Da, Janie își putea imagina scena. Puse mâna pe vopseaua zgâriată de pe perete, plimbându-și degetele de-a lungul conturului unei pete.

– Când eram copii, Anne a spart o vază. A ascuns cioburile, motiv pentru care, atunci când au fost găsite, a încercat să dea vina pe o servitoare.

– Și ce s-a întâmplat?

– Servitoarea a fost concediată. Janie strânse din buze. Mama a știut, dar...

– A fost mai ușor s-o dea afară pe servitoare?

– Da.

Janie avu nevoie de o clipă ca să-și amintească cu cine vorbește. Anne era răspunzătoare pentru rușinea îndurată de Burke, pentru că își pierduse bucuria de a trăi, în timp ce ea se măritase cu unul dintre cei mai râvniți burlaci din New York. Ce răzbunare mai bună decât s-o vadă aruncată în temniță pentru crimă? Janie își rezemă tâmpla de zid, simțindu-se îngrozitor de istovită.

– N-ar trebui să-ți spun toate astea. Ar fi trebuit să mă învăț minte până acum, nu-i așa?

– Îmi împărtășești mie aceste gânduri pentru că nu ai pe nimeni altcineva cu care să discuți. Să nu crezi că îmi fac alt fel de iluzii. Apoi adăugă calm: Ești mai generoasă cu verișoara dumitale decât este ea cu dumneata. Te invidiază, știi asta, nu?

– Pe mine? Nu prea cred.

Burke se îndreptă, îndepărtându-se de zid.

– De ce crezi că s-a străduit atât de mult să pună mâna pe Ted Newland? Nu a făcut-o din dragoste, din câte îmi dau seama. A făcut asta numai pentru că numele lui era legat de al dumatile.

– Ai înțeles aiurea. Teddy...

Burke ridică din sprâncene, auzind-o cum rostește nonșalantă numele lui de botez. Janie ridică bărbia.

– Teddy s-a îndrăgostit de Anne. Bărbații obișnuiesc să facă așa ceva.

– Nu toți. Văzând privirea lui Janie, Burke adăugă: Este ca varicela. Eu am devenit imun.

Janie fu atât de surprinsă de acea comparație, că izbucni într-un râs care se transformă în tuse.

– Și atunci, eu ce sunt? Pojar?

– Nimic atât de banal. Spre uimirea ei, domnul Burke îi ridică mâna și o duse la buze după moda europeană. Dumneata, domnișoară Duyvil, ești ciurma. Absolut incurabilă.

Era insultător. Era cumplit. Era cel mai romantic lucru pe care îl auzise vreodată.

– Mulțumesc. Cred că trebuie să-ți mulțumesc. Janie adăugă, silindu-se să zâmbească cât mai rece: Dacă vrei să îți atragi simpatia mea, ai putea încerca ceva puțin mai liric.

– Nu-mi propun să te vrăjesc cu versuri, mi-ai citi intențiile într-o clipă. Domnul Burke îi aruncă o privire plină de tristețe. Mi le-ai citit deja.

Era o mărturisire a vinovăției? Janie nu mai făcea distincția între realitate și ficțiune. Era enervant faptul că o persoană care părea atât de demnă de încredere recunoștea totodată că nu merită încrederea. Își îndreptă spatele și ridică bărbia:

– Dacă mă înșeli o dată, este rușinea dumatile. Dacă mă înșeli de două ori, este rușinea mea. Mi-am învățat lecția, domnule Burke.

– Și eu. Tonul zeflemitor dispăruse din vocea lui. Privind în jos spre mâinile sale înmănușate, Burke vorbi cu dificultate: Nu ar fi trebuit să-ți ascund adevărul. Nu te cunoșteam. Și atunci – atunci când te-am cunoscut suficient ca să-mi pese de ceea ce spun – mi-a fost teamă să-ți spun. Vorbesc serios. Te admiram. Nu mint cu nimic.

– Curtea a reluat ședința de judecată. Aprodul se plimba pe hol și îi chema pe cei întârziați. Curtea a reluat ședința de judecată.

Janie își adună poalele fustei.

– Trebuie să plec.

– Da, spuse Burke.

Janie se întoarse și dădu să plece, dar vocea lui o ajunse din urmă, plină de durere:

– Pot face ceva ca să mă revanșez?

Janie șovăi, apoi spuse decisă:

– Nu renunța la caz!

Burke clipi din ochi.

– Cum?

Poate că nu se încredea în sentimentele lui, dar îl credea atunci când susținea că este mândru de munca lui. Și, la urma urmei, asta își propuseseră, nu-i așa?

– Află adevărul, spuse Janie. Și publică-l!

Un zâmbet lumină fața lui Burke.

– Pentru dumneata, domnișoară Van Duyvil? Cu plăcere.

– Nu pentru mine, spuse Janie. Pentru Bay.

Se întoarse și intră din nou în sala de judecată, sperând că mama ei nu avea să observe cât de mult lipsise.

Capitolul 20

Cold Spring, noiembrie 1898

– Mamă Van Duyvil! Ce plăcere neașteptată!

Ploaia bătea în fereastra salonului, cu un ropot trist. De regulă, lui Georgie îi plăcea salonul de la Duyvil's Kill, cu ferestrele ornamentate cu vulturi și lemnăria albă simplă, cu cenușiul pașnic al pereților, dar astăzi totul părea mohorât și întunecos, și, odată cu sosirea doamnei Van Duyvil, spațiul devenise mult prea strâmt. Era pentru prima dată când doamna Van Duyvil îi onora cu prezența ei la Cold Spring și nu o făcea din dorința de a-și vedea nepoții.

Fără nici un preambul, se așează pe un fotoliu acoperit cu o broderie lucrată de mult de o altă membră a familiei Van Duyvil.

– Arhitectul acela locuiește cu voi.

– Am să sun să aducă ceaiul, da? propuse Georgie. Dorești să-l vezi pe domnul Pruyn ca să-i faci o comandă? Bay se întreba când intenționezi să te muți în centrul orașului.

– Nu mă mut, spuse scurt doamna Van Duyvil. Așteptă nervoasă cât timp Georgie îi dădu instrucțiuni nepoatei doamnei Gerritt să aducă fursecuri și ceai. Imediat ce ușa se închise în urma servitoarei, doamna Van Duyvil spuse: Lumea vorbește.

– Asta face lumea întotdeauna. Mai ales în zilele ploioase.

Georgie se așază în fața doamnei Van Duyvil; fusta ei simplă și bluza albă contrastau puternic cu rochia bleumarin a doamnei Van Duyvil. Unele frumuseți se ofilesc atunci când ajung la vârsta mijlocie; altele capătă duritate. Doamna Van Duyvil făcea parte din cea de-a doua categorie, frumusețea ei din tinerețe se osificase și se transformase într-un soi de armură.

La etaj se auziră un bufnet și un strigăt. Doamna Gerritt o asigura pe Georgie că cei doi copilași, în vârstă de trei ani și jumătate, erau niște draci împielitați, dar uneori aveai impresia că diavolul însuși le luase casa în stăpânire, mai ales în zilele ploioase, când gemenii nu puteau să iasă afară la joacă.

Iar mama lui Bay nu putea să vină în vizită decât într-o zi ploioasă.

Doamna Van Duyvil se uită la Georgie. Nora se uită la doamna Van Duyvil.

– Dacă ai venit să-l vezi pe Bay, îmi pare rău, dar nu este aici; este ziua când merge în oraș.

– Știu, spuse doamna Van Duyvil, cu o demnitate magistrală, care transformă cuvântul dintr-o simplă afirmație într-o sentință divină.

Se pare că ascendența nobiliară o făcea și atotștiutoare.

Georgie își puse în gând să se îmbolnăvească de gripă chiar în preajma Crăciunului. Tăcerea se prelungea. Ploaia continua să răpăie în pervazul ferestrei, focul trosnea în șemineu.

– Vrei să îi vezi pe copii? întrebă Georgie.

– Poți să ceri să-i aducă jos dacă vrei, spuse doamna Van Duyvil, cu tonul cuiva dispus să-i facă pe plac celui slab. Mai târziu.

– Bast seamănă leit cu Bay, spuse Georgie, întrebându-se cât poate dura să pregătești un ceainic cu ceai și, după aceea, cât va dura până îl vor bea.

– Așa sper, spuse doamna Van Duyvil, lăsând bărbia în jos și fixând-o pe Georgie cu o privire amenințătoare, ca un nor de grindină, gata să se reverse.

Georgie își ascunse un oftat. Era mai bine să termine cât mai repede.

– Știi ce vorbește lumea despre dumneata și domnul Pruyn?

– Nu, spuse Georgie, sinceră. Dar pot să-mi imaginez.

Doamna Van Duyvil se aștepta probabil la un alt gen de reacție. „Iartă-mă, am păcătuit!” Un leșin și o exclamație în genul: „Vai de mine!” Georgie nu știa dacă trebuie să se simtă enervată sau amuzată. Din fericire, ușa se deschise și intră Molly cu tava de ceai.

– Mulțumesc, Molly. Poți s-o pui aici. Apoi se întoarse spre doamna Van Duyvil: Nu mă interesează bârfele. Cum li se mai spune? Colacul de salvare al celor care nu au ce face? Sunt surprinsă că acorzi atenție unor astfel de lucruri, mamă Van Duyvil.

– Mi s-a atras atenția asupra acestui lucru, preciză doamna Van Duyvil cu o demnitate rece.

– O, draga mea, oamenilor le place să provoace necazuri, nu-i așa? În locul dumitale, nu mi-aș bate capul cu asta. O bucățică de zahăr sau două?

– Se pare că nu-ți dai seama de gravitatea situației tale.

– Nu, fu de acord Georgie. Nu-mi dau seama. Lumea bârfește. Cu asta se ocupă oamenii. Nu pot închide gura lumii. Sunt demni de milă, zău așa!

Când Bay se va întoarce din oraș, își spuse Georgie, îi va atrage atenția ca data viitoare să facă bine să se descurce singur cu mama sa. Deși, se gândi ea cu tristețe, era foarte puțin probabil. Doamna Van Duyvil parcă își hipnotizase ambii copii, ca un șarpe pe imblânzitorul său. Asta, în cazul în care șarpele ar fi pus stăpânire pe imblânzitor.

Doamna Van Duyvil își revenise.

– Gura lumii ar sta închisă, așa cum te-ai exprimat, dacă nu le-ai fi oferit prilej de bârfe. Locuiești aici...

– În casa strămoșilor soțului meu? o întrerupse Georgie.

– ... departe de ochii lumii, întreținându-ți amantii chiar sub acoperișul fiului meu.

Doamna Van Duyvil fu întreruptă din discursul oratoric de ceașca de ceai întinsă în direcția ei. Era greu să fii semeț în timp ce accepți o ceașcă de ceai.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere.

Georgie sorbi din ceașca ei. Era prea slab. Întotdeauna era prea slab. Dădea vina pe Revoluție. De când cu Partida de ceai din Boston, se pare că americanii făceau economie la frunzele de ceai.

– Amanții? Credeam că se vorbește doar despre faptul că îi pun coarne soțului meu cu domnul Pruyn.

Doamna Van Duyvil se încruntă la ea.

– Nu asta e problema.

– Ba aș spune că tocmai asta e problema. Dacă există vreun cârd de bărbați care se perindă prin așternutul meu, aș dori să știu și eu cine sunt aceștia. Și cred că și Bay ar dori același lucru – spuse ea gânditoare, prefăcându-se că admiră tabloul albastru de pe porțelanul vechi de Delft –, dat fiind faptul că dormim în același pat.

Cel puțin în unele nopți. Și doar dormim.

– Ar fi foarte surprins, spuse Georgie, să constate că are niște tovarăși acolo.

– Nu trebuie să fii vulgară, spuse doamna Van Duyvil, rece.

– Nu? Unii oameni se nasc vulgari, alții devin vulgari, iar unora li se impută vulgaritatea. În cazul meu – Georgie renunță la orice pretenții de politețe –, poți spune că *mi s-a atras atenția asupra acestui fapt*.

Doamna Van Duyvil trase adânc aer în piept. Era de-a dreptul impresionant să vezi cum se controlează, cum fața ei își reia trăsăturile obișnuite.

– Înțeleg că nu te-ai născut în lumea noastră, spuse ea pe un ton forțat binevoitor.

– Nu, spuse Georgie, apucând farfuria albă cu desene albastre. M-am născut într-o lume mult mai veche. Un biscuit?

Doamna Van Duyvil o ignoră.

– Dacă ai fi acceptat protecția mea, aș fi putut să te învăț cum se cuvine să se poarte soția lui Bayard.

Georgie făcu eforturi să nu se înece cu firmiturile biscuitului. Cum se cuvenea să se poarte soția lui Bayard? Soacra ei nu avea nici cea mai vagă idee.

– Lumea noastră este o lume mică, reluă doamna Van Duyvil. O lume mică și selectă. Familiile vechi trebuie să fie pildă. Avem

o poziție de apărut. Credeam că Bay ți-a explicat acest lucru înainte de căsătorie.

Îi explicase. Dar nu cu aceste cuvinte.

– Mamă Van Duyvil, dumneata uiți că familia mea deține moșii pe când nimeni nici măcar nu se gândea încă la țara asta.

Georgie simțea cum se trezește Annabelle din ea, Annabelle cu toată mândria ei. Stătea pe scaun, cu spatele drept, cu bărbia în unghiul în care o ținea Annabelle, vocea ei, gesturile, totul era imaginea fidelă a unei Annabelle jignite.

– Un Lacey a semnat Magna Charta!

De fapt, Georgie era foarte sigură că nu era adevărat, dar doamna Van Duyvil nu avea de unde să știe. Doamna Van Duyvil zâmbi cu milă:

– Foarte bine, dar asta nu este tocmai Declarația de Independență, nu-i așa?

Nu existau cuvinte potrivite pentru o asemenea împrejurare.

– Nu, spuse, Georgie încercându-se cu cuvintele, dar a precedat declarația voastră cu mai bine de cinci sute de ani!

Doamna Van Duyvil flutură din mână neglijent.

– Draga mea Annabelle, trebuie să înțelegi că nu mai poți continua în felul acesta. Încă nu este prea târziu să te întorci în oraș înainte să înceapă sezonul. Dacă tu și Bay vă reluați locul în loja noastră de la Operă...

– Să ne întoarcem supuși în rândurile lumii și totul va fi dat uitării? Georgie zâmbi pieziș. Dar vezi dumneata, nu ne putem întoarce în oraș acum. Nu acum, când Anne vine să stea la noi. O, n-ai auzit? L-a părăsit pe Teddy.

– Anne nu l-a părăsit pe Teddy, spuse doamna Van Duyvil printre dinți. Vine numai să se odihnească după oboseala călătoriei în străinătate. Este foarte frumos din partea soțului ei s-o cruțe în felul acesta.

Georgie renunță la subtilități.

– Mi-a scris că Teddy vrea să divorțeze.

Buzele doamnei Van Duyvil se subțiară.

– Anne ar fi trebuit să se descurce mai bine cu el. Dar la ce te poți aștepta de la Anne? I-a plăcut întotdeauna să producă scandal în jurul ei.

Poate că Georgie nu o iubea în mod special pe Anne, dar asta era prea mult.

– A fost ajutată în sensul ăsta, nu crezi? Dacă Teddy nu ar fi avut atâtea amante...

Doamna Van Duyvil puse ceașca pe măsuta de prăjituri de lângă ea cu un zgomot perceptibil.

– Unii bărbați au amante. Alții se îngroapă în cărțile lor. Nu ne mărităm pentru bărbat. Ne mărităm ca să facem pe placul părinților noștri. Eu așa am făcut. Peter Van Duyvil era cu douăzeci de ani mai bătrân decât mine și nu m-am plâns niciodată! În nici un caz! Mi-am făcut datoria. Și chiar dacă îl găseam plicticos... Doamna Van Duyvil se întrerupse, strângând din buze. Nu va fi nici un divorț.

Georgie sorbi din ceai fără grabă.

– Dar te-ai gândit că poate Anne nu mai dorește să rămână căsătorită cu Teddy? Orice s-ar spune, individul este un bețiv și un desfrânat.

Exact bețivul și desfrânatul pe care doamna Van Duyvil îl alesese pentru propria fiică. Doamna Van Duyvil ar fi fost la fel de fermă dacă ar fi fost soțul fiicei sale? Georgie își dădu seama că răspunsul era, fără îndoială, afirmativ. Nu fericirea lui Janie conta, ci salvarea aparențelor. Poate că pentru doamna Van Duyvil tocmai în asta consta fericirea. Era un gând cât se poate de tulburător.

Pe chipul doamnei Van Duyvil nu se citea nici un strop de milă.

– Atunci, ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să rostească jurămintele. În familia noastră nu există divorț. Indiferent de motive.

În vocea doamnei Van Duyvil era o notă de amărăciune care o făcu pe Georgie s-o privească cu mai mare atenție.

– Cum îți așterni, așa vei dormi? întrebă Georgie mușcând zdravăn din biscuit. Doamna Vanderbilt nu pare să gândească așa.

– Familia Vanderbilt? Când eram eu copil, li s-ar fi arătat ușa de serviciu. Doamna Van Duyvil își reveni cu mare greutate, cu aerul cuiva care este silit să facă o mare concesie. Nu există nici un motiv să nu ai un flirt discret, atât timp cât se păstrează aparențele în mod cuviincios.

– Cu alte cuvinte, pot să-i pun coarne lui Bay cu oricine doresc, numai să nu se vorbească despre asta?

Doamna Van Duyvil tresări, iar fusta ei foșni.

– Nu am afirmat asta.

– Așa e, nu ai afirmat. Mânia lui Georgie se stinse, transformându-se în cenușă. Își simțea sufletul la fel de trist precum cerul plumburiu de afară. Ridică ceașca de ceai și spuse tristă: Pot să te asigur, mamă Van Duyvil, că nu am comis nici o faptă care să te facă de rușine, nici pe dumneata, nici pe altcineva.

Ce părere ar fi avut doamna Van Duyvil dacă i-ar fi spus că prețiosul ei fiu era cel care avea o aventură, că Bay era cel care se strecura noaptea pe coridoare spre camera lui David? Lui Georgie îi venea să plângă. Intimitatea aceasta nu dăduse naștere la dispreț; nu ajunsese să-l urască. Acum se vedea și insultată după câte suferise, acuzată exact de fărădelegea pe care era silită s-o îndure noapte de noapte.

Doamna Van Duyvil o privi bănuitoare.

– Asta e foarte bine, spuse ea fără convingere, dar trebuie să se vadă că ești mai presus de orice reproș.

Doamna Van Duyvil nu o credea. Bineînțeles că nu o credea. Cine ar fi crezut? Numai Anne. Ironia atacului o izbi puternic pe Georgie.

– O, se va vedea, spuse ea, ridicându-se de pe scaun ca să dea de înțeles că întrevederea luase sfârșit. Odată ce Bay va inaugura casa, nu va mai exista nici o îndoială în privința modului în care și-a petrecut domnul Pruyn ultimele luni. Nu intenționase să spună asta, nu plănuiise așa ceva, cuvintele îi ieșiseră pe gură pur și simplu. Presupun că vei veni la balul nostru?

Cold Spring, noiembrie 1898

– Dăm un bal?

Lumina rarefiată a soarelui se filtra prin fereastra dormitorului. Bay nu fusese acolo când Georgie se culcase seara trecută, dar era acolo când se trezise dimineața, învelit cu partea lui de cuvertură.

– În ianuarie. Georgie se ridică în capul oaselor și se rezemă de tăblia patului. Temperamentul meu și-a spus cuvântul.

Bay se rezemă într-un cot.

– Nu, mama mea și-a spus cuvântul. Nu aș fi surprins dacă asta ar fi ceea ce și-a dorit tot timpul.

– A venit să mă bată la cap în legătură cu David. Georgie își trase coada împletită în față, peste cămașa de noapte. Cândva, dormea

cu părul desfăcut, pentru că Bay spunea că este frumos. Acum, îl ținea împletit cuviincios. Străduindu-se să adopte un ton cât mai degajat, spuse: Lumea bună pare convinsă că trăim în păcat chiar sub nasul tău. Un copil suspect de brunet este așteptat să apară dintr-o clipă în alta.

– Și tu ai părul negru, spuse Bay.

Georgie îi aruncă o privire. Bay coborî ochii. Se uită fix la o floare albastră brodată pe plapumă, apoi ridică din nou privirea.

– Iartă-mă, Georgie, ar fi trebuit să-mi dau seama ce va crede lumea.

Seriozitatea din vocea lui Bay era atât de dezarmantă, încât îi venea să-l protejeze, să-l apere de lume.

– Oamenii vor crede întotdeauna ceea ce vor să creadă. De ce să-i lăsăm să ne întristeze? spuse Georgie, împungându-l pe Bay în braț. Nu te mai gândești la asta. O să desfaci toată bucata!

Bay încetă să se mai joace cu nodurile franțuzești, dar chipul lui era în continuare posomorât. Vorbi încet, cu greutate:

– Casa e aproape gata. Nu va fi deloc ciudat dacă David se va întoarce în oraș.

Era exact ceea ce își dorea și Georgie, dar nu în felul acesta.

– Și crezi că asta va opri bârfele? Oamenii vor spune că ai descoperit adevărul și l-ai alungat de aici.

Bay se uită neajutorat la ea.

– Și atunci, ce să facem ca să înceteze bârfele?

Georgie inspiră adânc.

– Nu facem nimic.

Se gândise tot timpul la asta, din momentul în care doamna Van Duyvil ieșise profund ofensată din salonul ei; se gândise în timp ce îl ținea în brațe pe Sebastian și o săruta pe Viola pe genunchii învinețiți, și atunci când fredonase un cântecel despre o corabie care plutea pe mare, până când răgușise de tot.

– Dimpotrivă, dacă circulă astfel de bârfe, va trebui să le încurajăm.

Bay păli.

– Pentru că adevărul este mult mai puțin plăcut!

– Societatea închide ochii dacă e vorba de un mic adulter. Cu condiția ca aparențele să fie păstrate, adăugă ea pe un ton ușor batjocoritor.

Bay bombăni.

— Mama.

Georgie încuviință din cap, iar buzele ei schițară un zâmbet pieziș.

— Sunt sigură că eu și David suntem capabili să le oferim spectacolul potrivit. Nu crezi?

— Faci tu asta pentru mine? zâmbi Bay la rândul lui.

— Nu este numai pentru tine, prostuțule, spuse Georgie cu severitate prefăcută, deși simțea că o ustură obrajii și îi vine să plângă. Este pentru noi toți. Dar, da, și pentru tine.

Pentru o clipă, Bay nu spuse nimic, mulțumindu-se să-și așeze capul în poala ei. Rosti apoi cu voce înăbușită:

— Ce-am făcut ca să te merit?

Georgie își trecu degetele prin părul lui scurt, pipăind textura mătăsoasă. Firul gros, dar fin, ca părul Violetei și al lui Sebastian, nu aspru ca al ei.

— Ai nimerit într-un teatru nepotrivit într-o zi nepotrivită?

Bay privi în sus spre ea, cu ochii lui foarte mari și foarte albaștri.

— A fost, fără îndoială, cea mai fericită zi din viața mea.

— Chiar dacă atunci nu părea așa, spuse Georgie sec.

Își amintea noaptea aceea, când Bay era un străin în palton cu glugă și joben. Nu bănuia nimic pe atunci, absolut nimic. Bay cel real, viața lor împreună cu totul altfel, mult mai complicată decât și-ar fi putut imagina vreodată. Știa că îl iubește; știa și că el o iubește. Dar nu era niciodată chiar atât de simplu!

Sau poate că era posibil să fie?

Bay continua să rătăcească printre amintiri.

— Nu-i așa că nu am mai luat masa în seara aia?

Kitty și Sir Hugo, și felinarele cu gaz lampant, și un străin care alerga pe scară în urma ei.

— Nu, m-ai urcat într-o trăsură.

Bay întinse mâna, și degetele lui se împletiră printre degetele ei.

— Erai atât de hotărâtă și atât de... de mică. Nu puteam să te las să pleci singură acasă.

Georgie clipi ca să scape de o mâncărime în ochi.

— Da! Și după aceea ai venit din nou la teatru, la piesa aia îngrozitoare.

— *Unsprezece nopți și încă una.* Bay dădu drumul mâinii ei și se ridică în șezut, făcând salteaua să salte și să se clatine. Îi zâmbi ușor poznaș, iar Georgie își aminti de imaginea lui de la Paris, în lumina

soarelui din Grădinile Tuileries, înainte să se pogoare întunericul. Mai am și acum programul. L-am păstrat ca pe un talisman.

Georgie strâmbă din nas spre el. Era mai mișcată decât era dispusă să recunoască.

– Batista Desdemonei? Și eu cine sunt, Desdemona sau Othello? Bay îi dădu o șuviță de păr după ureche.

– Nici unul din ei. Așa sper. Prefer comediile în locul tragediilor. *Mult zgomot pentru nimic, Totul e bine când se sfârșește cu bine...*

Privirile li se întâlneau, iar buzele ei se arcuiau într-un zâmbet trist.

– *A douăsprezecea noapte.*

– Asta e! Bay se poziționează mai drept. Asta va fi tema balului nostru. *A douăsprezecea noapte.* Putem să-l ținem pe 6 ianuarie. Balul „A douăsprezecea noapte” la Illyria.

Georgie îl privi sceptic.

– Mama ta va detesta ideea.

Bay îi zâmbi larg.

– Cu atât mai bine. Este balul nostru, nu al ei. Trase de capătul cozii ei. Putem să angajăm clovni.

– Și jongleri?

Georgie simțea cum ideea o însufletește. *Al nostru.* Era bine să aibă din nou ceva al lor.

– Și menestreli cu lăute. Bay își lăsă picioarele lungi peste marginea patului. Lasă-mă să-mi pun pantalonii pe mine. Putem să discutăm amănuntele la micul dejun. Sunt convins că David va avea o mulțime de idei.

„Dar credeam că va fi balul nostru!” Georgie reuși să se abțină și să nu spună asta.

– Sunt sigură!

Îi plăcea David, chiar îi plăcea. Dar i-ar fi plăcut și mai mult dacă ar fi fost vărul sau fratele lui Bay. Sau pur și simplu arhitectul lor.

Bay își prinse mânecile cămășii cu butonii cu opal pe care îi primise în dar de la David de ziua lui. Își trase sacoul și se aplecă să depună un sărut superficial pe obrazul lui Georgie.

– Nu te grăbi. Suntem în sufragerie.

– Cobor imediat, spuse Georgie, silindu-se să zâmbească.

Dar Bay dispăruse deja pe ușă. Pentru că David era deja la micul dejun, și David avea idei. Poate că ar fi trebuit să accepte oferta lui Bay și să-l trimită pe David înapoi în oraș. Și după aceea? Să devină

una dintre soțiile acelea care supraveghează plecările și venirile soților, care le citesc corespondența, îi urmăresc prin oraș? Sperase că dacă idila se desfășura chiar sub acoperișul ei va fi mai puțin incitantă, își va pierde misterul, dar nu se întâmplase așa. Se formase în schimb un soi de înțelegere casnică ciudată, în care ea se trezise că joacă mai mult rolul de confidentă decât de soție.

Exemplul reginei Caroline nu funcționa atât de bine pe cât sperase ea. Când ajunsese la parter, David și Bay erau amândoi la masă, cufundați în conversația despre cuie și bolțuri, sau orice alt subiect îi făcea să-și apropie capetele atât de mult peste peștele afumat și peste ouă. Un observator din afară nu ar fi găsit nimic suspect. Dar ea nu era un observator neutru.

Crezuse că, stând mereu împreună, atracția dintre ei va scădea și va dispărea. Că după o lună, două, cel mult trei, David se va întoarce în oraș. Dar nu se întorsese. Trecuseră deja optsprezece luni. Copiii îi spuneau unchiul David și se țineau de capul lui să le construiască tot felul de castele sofisticate din cuburi. Georgie se scuzase pentru faptul că îi oferă o ședere atât de plicticoasă, dar David se ridicase de pe podea și spusese că era în regulă, ba chiar îi plăcea; era un exercițiu util pentru el.

De ce trebuia să fie atât de agasant de amabil?

– Bună dimineața, salută Georgie, iar cele două capete, unul blond, altul brunet, se ridicară, răspunzând la salut cu o căldură sinceră; îi venea să plângă, căci i-ar fi fost mult mai ușor dacă l-ar fi detestat pe David sau dacă David ar fi detestat-o pe ea. În acest caz, ar fi putut să completeze și să uneltească, fără muștrări de conștiință. Dar așa, se simțea dezarmată. Sau se putea spune că se vedea învinsă cu propriile arme.

Bay era îmbujorat la față; afară, ultimele frunze ruginii foșneau în copaci, alcătuind un fundal pitoresc pentru casa cea nouă.

– Îi împărtășeam lui David planul nostru.

Bay se exprimase foarte bine, căci o inclusese și pe ea, făcând-o să se simtă iubită. *Planul nostru*, cu acel zâmbet complice numai pentru ea. Georgie luă o felie de pâine prăjită și se așeză la locul ei, nu la celălalt capăt al mesei, ci lângă David, care îi turnă cafea fără să i se ceară asta, apoi o prepară exact așa cum îi plăcea ei, cu mult lapte și fără zahăr. Georgie luă ceașca din mâinile lui David, mulțumindu-i cu un semn din cap.

– Dar casa va fi gata la timp?

David răspunse, ținând ceașca de cafea cu ambele mâini și luând întrebarea în serios.

– În mare parte. Nu vom avea toată mobila, dar încăperile principale vor fi gata, și zidăria nu va cădea.

– Deși asta ar provoca o senzație aparte, spuse Georgie. Se uită la Bay. Am putea lăsa să cadă un gargui peste Carrie Rheinlander.

Bay înghiți un ou întreg.

– Nu este frumos să vorbim așa despre Jock, spuse el, prefăcându-se serios, și, preț de o clipă, Georgie avu impresia că sunt din nou ei doi. Dar numai o clipă. David spune că au făcut progrese remarcabile.

– O!

Georgie simți că zâmbetul îi piere. Nu avea ce face. Casa ar fi trebuit să fie a ei, un dar pentru ea, dar nu se mai simțea chiar entuziasmată. Îi plăcea casa veche. Îi plăcea sufrageria aceasta, cu bufete arcuite încastrate în zid, cu porțelanuri aduse din est de unul dintre cutezătorii strămoși ai familiei Van Duyvil.

Nu era vina lui Bay. Încercase s-o implice și pe ea. Dar când venise momentul să discute cu tâmplarii despre mobilă și să viziteze depozitele, Georgie constatasese că toate acestea nu o interesează foarte mult. Crescuse într-o casă care nu fusese planificată; locuise în ea așa cum era. Mobila și ornamentele nu erau cine știe ce raritate, dimpotrivă. Erau acolo pentru că fuseseră acolo din totdeauna, cele mai valoroase alături de cele mai banale, majoritatea făcând parte din cea de-a doua categorie.

Dar era greu să-i explice asta lui Bay. Trebuie să ai întotdeauna tot ce-i mai bun, își spuse Georgie, rupând o brișă în bucățele mici. Nu poți înțelege plăcerea de a alege calea de mijloc.

David spunea ceva despre ritmul alert în care avansaseră lucrările, mult mai rapid decât se așteptaseră.

– ... ce am fi făcut fără ajutorul domnului Lacey!

– Cum? ridică Georgie privirea.

David mai sorbi o dată din cafea.

– Actualul proprietar de la Lacey Abbey. Ne-a ajutat foarte mult, căci ne-a trimis fotografiile și planuri. Firește, nu sunt planurile originale, dar mi-a trimis o copie de prin secolul al XVIII-lea.

– I-ai scris lui Giles?

Georgie nu-și dădu seama că își împinsese scaunul înapoi și se ridicase în picioare decât în momentul în care văzu că Bay și David

privesc în sus spre ea. Mâinile i se încleștaseră ca niște gheare de marginea mesei. Simțea cum tremură din tot trupul.

Bay se ridică și puse un braț pe umerii ei, așezând-o cu blândețe înapoi pe scaun.

– Annabelle și vărul ei nu sunt foarte apropiați, îi spuse el lui David pe deasupra capului ei.

– Este un fel de a spune. Vocea lui Georgie era răgușită, dar își dădu seama că îi făcea bine să vorbească cu voce tare. Nu mai locuia într-o mansardă din Ealing. Giles nu avea nici o putere aici. Este o brută și un om rău.

Îi făcea bine să mărturisească totul cu voce tare. Nu mai făcuse asta niciodată, avusese întotdeauna sentimentul că meritase ce îi făcuse el.

David se uita când la unul, când la celălalt, pe fața lui citindu-se o disperare sinceră.

– N-am știut.

– Sigur că n-ai știut, spuse repede Bay. De unde puteai să știi?

Georgie se simți oarecum iritată, căci Bay se străduia să-l liniștească pe David, nu pe ea. Dar nu era așa. Firește că nu. Își duse mâinile la tâmpile, apăsându-le tare cu degetele.

– S-a întâmplat de mult.

David era alb la față.

– Dacă aș fi știut... știu că nu vorbeai niciodată despre el, dar...

Bay era mai sensibil la nuanțele cuvintelor lui David decât ea.

– Dar ce?

David se uită nefericit la Georgie.

– M-a rugat să-ți transmit cele mai sincere salutări din partea lui. Și că o să primești vești de la el.

Capitolul 21

Cold Spring, 9 februarie 1899

– Domnul Giles Lacey.

Sala de judecată se însufleți din nou. Oamenii se foiau pe scaune, șușoteau între ei, își răsuceau gâtul ca să vadă cea mai

recentă senzație, bărbatul care oferise ziarului *The World* incitanta informație că Annabelle Van Duyvil, născută Lacey, era în realitate Georgiana Smith, o persoană cu ascendență obscură și moralitate dubioasă, ultima fiind dedusă din originile îndoielnice.

Domnul Lacey, îmbrăcat într-un costum care sugera clar că nu era de prin partea locului, înainta agale spre boxa martorilor, lăsând mulțimea să-l soarbă din priviri. Până și mama lui Janie îl privea cu ochi binevoitori, căci stabilise că dușmanul dușmanului ei, chiar dacă nu era prietenul ei, era oricum un aliat.

Janie nu era la fel de sigură. Era ceva la acest bărbat, în felul ostentativ în care se bucura de atenția celor din jur, care o puneă în gardă. Când se întoarse împreună cu toți ceilalți ca să-l privească pe domnul Lacey, captă privirea lui Burke aflat în fundul sălii și simți că tensiunea lăuntrică i se mai domolește cât de cât. Își dădea seama că este ridicol. Dacă ar fi avut puțină minte, s-ar fi temut la fel de mult de domnul Burke ca și de domnul Lacey. Dar, oricât de absurd putea să pară, era sigură că Burke, indiferent de motive, avea să continue cu obstinație să caute adevărul. Văzuse ceva anume pe chipul lui atunci când vorbise despre munca lui, aceeași expresie pe care o avea tatăl ei pe chip când vorbea despre cărțile lui. Oamenii pot să fie neglijenți în multe privințe, îi spusese odată tatăl ei, în timp ce întorcea cu mare respect paginile unei noi achiziții, dar nu atunci când este vorba de ceea ce îi interesează în cel mai înalt grad.

– Domnul Giles Peregrine Adolphus Lacey?

Judecătorul rosti numele într-o manieră remarcabil de impasibilă.

– Eu sunt.

Janie mai că se aștepta să audă trompetele.

– Juri să spui adevărul, tot adevărul și numai adevărul?

Privirea domnului Lacey alunecă într-o parte.

– Jur.

Judecătorul trecu direct la subiect.

– Sunteți vărul lui Annabelle Van Duyvil?

– Da, spuse domnul Lacey, rostind cuvântul târăgănat. Aruncă un zâmbet spre banca presei. Și nu.

Judecătorul ridică ochii, strângând din buze.

– Nu mi-ați răspuns la întrebare.

– De fapt, acesta este răspunsul.

Domnul Lacey își roti umerii pe rând, ca un sportiv care se pregătește să intre în arenă. Materialul costumului său strâns pe corp se mișcă odată cu el, provocând, așa cum vor relata fără îndoială ziarele mai târziu, nu puțină emoție în rândurile publicului feminin din sală. În ceea ce o privește pe Janie, fata nu simțea nici un fel de emoție, dar parcă vedea deja articolele proaspăt tipărite. Poate că unii reporteri chiar credeau ceea ce scriau.

– Annabelle Lacey era verișoara mea. Și doamna Bayard Van Duyvil a fost verișoara mea – chiar dacă era născută în afara căsătoriei –, dar Annabelle Van Duyvil? Eu cred că această femeie nu există!

– Aceasta e o afirmație foarte serioasă, spuse judecătorul.

– Este, într-adevăr, o chestiune pe care o tratez cu toată seriozitatea, spuse grav domnul Lacey, dar în ochii lui era o luminiță care îi amintea lui Janie de un călăreț care sărea peste un obstacol dificil – concentrat, nimic de zis, dar exaltat, înfruntând stihiiile. Verișoara Annabelle mi-a fost foarte dragă. Am fost pe punctul de a ne căsători, adăugă el cu un aer confidențial.

În sala de judecată se iscă rumoare.

– Mai am și acum licența pentru căsătorie, spuse domnul Lacey, întorcându-se către judecător. Scoase din buzunar o bucată de hârtie mototolită, pe care cerneala se decolorase din cauza condițiilor în care fusese ținută. Am purtat-o cu mine în toți acești ani. Ca pe un talisman. Și în speranța că, cine știe, contrar tuturor așteptărilor, Annabelle va reveni cândva la mine.

Judecătorul apucă hârtia cu vârfurile degetelor și o dădu aprodului.

– Să se consemneze că martorul a prezentat o licență de căsătorie pentru numitul Giles Lacey cu numita Annabelle Lacey, datată 5 mai 1891.

– Desigur, este mai tradițional să se facă strigările în biserică, spuse domnul Lacey, dar nici eu, nici Annabelle nu am vrut să mai așteptăm atât ca să... ăăă... să ne unim destinele. Sunt sigur că înțelegeți ce înseamnă să fii tânăr și îndrăgostit.

Jumătate din bărbații prezenți în sală zâmbeau cu subînțeles spre domnul Lacey. Domnul Burke prinse privirea lui Janie și se strâmbă.

„Oamenii fac prostii la 16 ani.“

Janie întoarse privirea și se concentrează la judecător, care îi întindea o altă hârtie aprodului.

— Această e o fotografie a doamnei Bayard Van Duyvil, spuse judecătorul cu un glas sleit de puteri, numită în continuare Proba nr. 16. Domnule Lacey, o puteți identifica pe femeia din această fotografie?

Janie era sigură că judecătorul citise ziarele, dar procedura legală trebuia îndeplinită. Îi era milă de el.

Domnul Lacey luă fotografia într-o mână și o examinează cu un efort exagerat. În cele din urmă, o lăasă jos și spuse:

— Cu regret, trebuie să mărturisesc că o recunosc. Este Georgiana Smith, fiica naturală a vărului meu.

— Vă mulțumim, domnule Lacey. Puteți să...

— Vărul meu nu a recunoscut-o, firește, niciodată. O numea „pupila” lui. Dar toată lumea știa. Și asta o măcina pe Georgie. Așa îi spunea toată lumea: Georgie.

Disprețul din vocea domnului Lacey era evident.

— Da, mulțumim, domnule Lacey...

Domnul Lacey continuă:

— Georgie dorea să aibă tot ceea ce avea Annabelle. Nu putea îndura gândul că Annabelle era domnișoara Lacey de la Lacey Abbey, în timp ce ea însăși nu conta nici cât un copil de pripas. Obişnuia să se gătească cu rochiile aruncate de Annabelle și să facă pe doamna. Firește, a fost greșeala vărului meu, pentru că a crescut-o împreună cu Annabelle. Ar fi trebuit să-și dea seama că fata își face speranțe care îi depășesc condiția.

Alături de ea, mama lui Janie îl privea aprobator pe domnul Lacey. Mama ei avea păreri foarte clare despre oamenii cu speranțe care le depășeau condiția. Anne se foi stânjenită în loc, fusta scumpă din șantung mov contrastând ciudat cu lemnul scrijelit al băncii.

— Georgie era bolnavă de invidie pe Annabelle. Avea chiar și ideea trăsnită că fratele lui Annabelle era de fapt fratele ei, geamănul ei, smuls de lângă ea la naștere, pentru că vărul meu avea nevoie de un urmaș de sex bărbătesc care să moștenească domeniul. Domnul Lacey râse, dar râsul lui suna fals. Dacă aceasta nu este nebunie, atunci vă întreb ce este?

— Vă mulțumim, domnule Lacey. Judecătorul se ridică pe jumătate de pe scaun. Ne-ați fost de mare ajutor...

— De aceea, când a dispărut Annabelle, mi-am dat seama imediat ce s-a întâmplat. Nici nu voiam să cred — cine ar fi vrut? Nimănui nu-i vine să creadă că o persoană pe care o cunoști este capabilă de — vocea domnului Lacey coborî, prilejuind un moment de suspans — de Păcatul Suprem!

Judecătorul se așază din nou pe scaun; se vedea clar că are mare nevoie de un antinevralgic.

— Ce doriți să insinuați, domnule Lacey?

— Nu insinuez, o spun clar. Preț de o clipă, domnul Lacey avu un aer demn, dar impresia nu dură decât o clipă, căci efectul ei fu distrus de ceea ce spuse în continuare pe un ton de parcă nici lui nu-i venea să creadă: Vă vine să credeți că a avut tupeul să vină să-mi spună că acum, dacă Annabelle nu mai este, noi doi putem fi împreună? Ca și când m-aș fi înjosit vreodată însurându-mă cu una ca ea!

Măinile lui Janie erau reci în mânuși. Le strânse în poală, cu răsuflarea aproape tăiată în piept. Din tot ce spusese domnul Lacey, numai ultima frază sunase verosimil. Indignarea. Aroganța. Toate celelalte afirmații sunaseră fals, dar ultimele propoziții, în toată urâtenia lor, în trufia lor dezgolită, sunau mai mult a amintiri decât a născociri.

Domnul Lacey coborî vocea, vorbind pe un ton baritonal pătimas:

— Mi-am petrecut ultimii șapte ani din viață încercând s-o aduc pe Georgiana Smith în fața justiției — pentru asasinarea verișoarei mele, Annabelle. Sala izbucni în exclamații frenetice, dar domnul Lacey reuși să ridice vocea suficient pentru a da lovitura de grație: Când am auzit ce s-a întâmplat aici, am știut. Comisese deja o crimă. De ce să nu o facă din nou?

Aprodul fu nevoit să strige de câteva ori să se facă liniște și, chiar și după aceea, în sală continuă zgomotele și forfota. O femeie leșină, reușind să cadă peste un rând întreg de oameni și să răstoarne sticla unui bărbat, licoarea umplând sala cu miros de alcool tare. Banca presei clocotea, oamenii nu știau dacă să rămână pe loc, ca să audă ce mai spune domnul Lacey, sau să alerge la primul telefon ca să transmită știrea la redacție. Dacă anunțul despre un impostor era o știre de primă mână, anunțul despre impostori nebuni și asasini era o știre încă și mai bună.

Domnul Lacey se rezemă de spătarul băncii de lemn din boxa martorilor, foarte încântat de senzația pe care o provocase.

Judecătorul lovea inutil în masă cu ciocănelul și părea că ar fi preferat să lovească în capul lui Giles.

– Vă mulțumesc, domnule Lacey, spuse el, când reuși să se facă auzit. Puteți cobori.

– Dar...

– Ședința se suspendă *sine die*. Reluăm mâine-dimineață.

Se auziră proteste, dar cerul se întunecase deja, căci era iarnă. Sala de judecată, în ciuda aglomerației, era rece și deloc confortabilă; cu toate astea – după cum observase Janie –, pe fruntea judecătorului apăruseră mici broboane de sudoare. Îl înțelegea perfect. Agitația din încăpere ar fi putut lua oricând o întorsătură urâtă.

– Este de-a dreptul fantastic, îi spuse Janie lui Anne, în timp ce în spatele lor oamenii își adunau lucrurile și se înghesuiau spre uși. Moștenitori pierduți, gemeni falși și impostori.

– Se pare că presa e în culmea fericirii, spuse Anne.

Se uită amândouă spre banca presei, iar domnul Burke își duse mâna la pălărie, privind spre Janie, apoi se întoarse și ieși din sală împreună cu restul mulțimii.

Anne își potrivea mânecile tivite cu blană, fixând cu privirea spațele domnului Burke.

– Nu cumva fraternizezi cu presa, Janie?

– Nu e ce crezi, spuse Janie și simți cum roșește sub privirea lui Anne. Tocmai Anne! Avem nevoie de cineva care să ne spună sincer, pe șleau, ce se vorbește. Am o înțelegere cu domnul Burke. O înțelegere de afaceri.

Între nasul și buzele lui Anne se formă un evantai de linii fine.

– Nu fi naivă, Janie! Toți vor același lucru. Ar trebui să ai grijă ce faci.

Ceva în tonul disprețuitor al lui Anne o irită pe Janie.

– Toți, vrei să spui, ziariștii? Sau toți, adică bărbații?

– Și unii, și alții. Anne își așează blănurile în jurul gâtului. N-ar trebui să joci jocuri la care nu te pricepi. Dacă ai cunoaște lumea așa cum o cunosc eu...

– Sau pe domnul Burke așa cum îl cunoști tu? ripostă aspru Janie.

Poate că nu beneficiase de o călătorie în Europa și nici nu avu-
sese parte de un soț fustangiu, dar avea ochi să vadă. Și urechi să
audă. Se săturase să fie tratată de toată lumea ca o invalidă.

— Bay ar fi dorit să am grijă de tine, spuse Anne scurt. Te previn
numai spre binele tău. James se folosește de tine.

— Așa cum ai făcut tu cu el? „Arăta bine în pantaloni până la ge-
nunchi“, așa spusese Anne. „Tu n-ai fi fugit?“ Te-ai gândit vreo clipă
că poate i-ai făcut rău? Tu te-ai ales cu o dojană de la mama, domnul
Burke însă a fost aruncat pe stradă.

— De ce trebuie să dramatizezi totul? Nu am avut intenția să-i fac
rău. Nu a fost vina mea că mătușa Alva a reacționat exagerat. Anne
se juca cu blănurile. Credeam că ai mai multă demnitate și nu cultivi
ceea ce am aruncat eu.

Janie se uită la verișoara ei, le liniile fine ale feței, îmbătrâ-
nite prematur de nefericire, la materialul scump al rochiei, la
panglica de doliu de la mâneci, mai lată decât impunea tradi-
ția. Și constată, pentru prima oară, că Anne nu mai avea puterea
s-o intimideze.

— Nu am luat niciodată ce ai aruncat tu. Tu te-ai căsătorit cu ce
am aruncat eu.

Chipul lui Anne se schimbă, trecând de la șoc la mânie, dar Janie
adăugă cu sinceritate:

— Mi-aș fi dorit numai să-ți producă mai multă bucurie.

Anne încercă de câteva ori să vorbească până când reuși în cele
din urmă să spună:

— Teddy râdea de tine.

Iar acum Teddy râdea de Anne, undeva pe un iaht, în sudul
Franței, împreună cu candidata la poziția de cea de-a doua soție,
care locuia deja cu el. Janie înaintă ca să ajungă la marginea scărilor,
departe de lumea agitată.

— De ce ai spus că eu l-am găsit prima pe Bay?

Anne întoarse privirea, cu fața pe jumătate îngropată în blana
de vulpe.

— Și nu a fost așa?

Cândva, Janie ar fi murmurat ceva ca să detensioneze situația
și ar fi căzut de acord că Anne avea dreptate. Dar nu și de data asta.
Acum nu.

— Nu. Tu l-ai găsit prima.

— Te rog să mă ierți că am fost prea ocupată să-l jelesc și nu mi-am notat succesiunea evenimentelor! Anne scotoci în poșetă. Am nevoie de o țigară.

— Nici să nu te gândești. Mama lui Janie o apucă pe Anne de un braț și o conduse în jos, pe scară, ca și când ar fi fost un copil de zece ani, prins în timp ce se juca cu pudra mătușii. Nu îți permit să te dai în spectacol pentru oamenii ăștia.

— O, pentru numele... Anne se smulse din strânsoarea mătușii ei. Nu înțelegi că e prea târziu?

— Urcă în trăsură! se mulțumi să spună mama lui Janie, dar între ele parcă se transmisese deja un mesaj nerostit.

Aruncând o privire fioroasă peste umăr, Anne se supuse și urcă în trăsura închisă pe care o angajase domnul Tilden ca să-i ducă de la Carmel la casa din Cold Spring. Mama lui Janie o urmă, cu toată demnitatea unei matroane ofensate. Domnul Tilden o ajută pe Janie să urce ultima în trăsură. Arăta de parcă și-ar fi cerut scuze pentru asta. Dar întotdeauna arăta de parcă și-ar fi cerut scuze pentru ceva.

După ce domnul Tilden se așeză și el lângă Janie, pe bancheta din fața lor, cu spatele spre capră, doamne Van Duyvil spuse:

— A mers cât se poate de bine, așa cum era de așteptat. Domnul Lacey a fost foarte eficace.

— Eficace, n-am ce spune, repetă sec Anne, privind-o cu ură pe mătușa ei. Se întoarse spre domnul Tilden și întrebă: Cât mai durează toate astea?

— Depinde câți martori dorește să audieze judecătorul, spuse domnul Tilden, alegându-și cuvintele cu grijă. Dacă va considera că problema poate fi rezolvată, firește că...

— Rezolvată?

Anne își duse mâinile la față. Janie avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama că Anne râde. Era un râs sălbatic, incontrollabil.

— Adică să înfășori totul într-un pachetel frumos fără să-ți pese că Bay este... o, Doamne!

Mama lui Janie își strângea mâinile în poală.

— Controlează-te!

— De ce? Ce se mai poate întâmpla? Se va răspândi zvonul că nepoata dumitale a avut o criză emoțională dizgrațioasă? Nu ne putem permite așa ceva!

— Vorbești exact ca mama ta!

Doamna Van Duyvil coborâse atât de mult vocea, că Janie abia îi înțelesese cuvintele.

– Slavă Domnului că e așa, spuse Anne și își șterse ochii cu o mână, dezvăluind în felul acesta faptul că nuanța genelor ei se datoră mai degrabă artei decât naturii.

– Mama ta a fost o pacoste.

– Și de ce, mă rog? Pentru că n-a vrut să danseze cum îi cântai dumneata? Pentru că s-a căsătorit cu tatăl meu?

Trăsura se zgâlțâi sărind peste o groapă.

– Dumnezeule mare! exclamă domnul Tilden cu prezență de spirit. Drumurile astea sunt foarte dificile în acest anotimp.

– Tatăl tău era dezechilibrat, spuse doamna Van Duyvil.

Vocea ei era controlată, dar își strânsese mâinile pumn în poală, iar tensiunea din aer făcea ca frigul din trăsură să fie și mai înțepător.

– Numai din cauza dumatăle. I-ai atârnat pe creditori împotriva lui, i-ai cumpărat ipotecile... Vocea lui Anne era plină de venin. De ce îl urai atât de tare? Pentru că se iubeau atât de mult? Sau pentru că nu te băgau în seamă?

Un zgomot sec sfâșie aerul.

Anne se ghemui în colțul trăsurii, acoperindu-și obrații cu mâna; mama lui Janie ședea foarte dreaptă, privind fix înainte.

– Te sfătuiesc să iei cina la tine în cameră în seara asta, spuse doamna Van Duyvil cu voce încordată.

Anne coborî încet mâna înmănușată. Pe obraz îi rămăsese o urmă roșie, intensă, parcă întipărită cu fierul înroșit.

– Și uite așa, îi spuse ea domnului Tilden, acesta e modul preferat al mătușii mele de a rezolva problemele: le face să dispară.

Domnul Tilden își frecă mâinile.

– Mi se pare mie sau s-a făcut mai frig? Se spune că este cea mai rece lună februarie înregistrată vreodată. Nimic nu se compară cu o mâncare caldă într-o zi geroasă. Așa cum a spus cândva marele Samuel Johnson...

Doamna Duyvil îi aruncă o singură privire.

– Sunt de părere că ar trebui cu toții să luăm cina în camera noastră, spuse ea.

Parcurseră restul drumului până la Illyria în tăcere.

Capitolul 22

Cold Spring, ianuarie 1898

– Am primit astăzi o scrisoare de la mătușa mea.

Georgie simți mirosul țigării lui Anne înainte s-o zărească pe aceasta și auzi respirația ușoară care urmă acestui anunț.

– Da? făcu Georgie absentă, mișcându-se în așa fel încât să prindă lumina slabă ce pătrundea prin ferestrele înguste, decupate strategic pentru a imita originalele de la Lacey Abbey.

Astăzi nu avea chef pentru hachițele lui Anne. Măine casa va fi plină de oaspeți, vor începe cu un dîneu oficial la ora opt, urmat de balul programat să înceapă la zece. Numai membrii familiei vor locui în casă, totuși, asta însemna că trebuiau pregătite camerele pentru doamna Van Duyvil și pentru Janie; trebuiau să fie aprovizionate cu hârtie și instrumente de scris, împodobite cu flori și, evident, să fie gata mobilate. Tâmplarii de mobile dăduseră dovadă de toată bunăvoința, dar numai o parte din dormitoare fuseseră mobilate, căci li se păruse mai important să se concentreze pe încăperile publice, ținând seama de iminenta apropiere a balului.

– Mătușa Alva mi-a spus să încerc să-ți bag mințile în cap.

– Ce drăguț din partea ei!

Georgie își ascunse un căscat și se întoarse cu spatele spre fe-reastră, îndreptându-se spre dormitorul albastru. Copiii fuseseră încântați de ideea casei noi până în momentul mutării. Sebastian se împăcase la început cu gândul acesta, dar Viola începuse să bată din picioare și să țipe că vrea înapoi, iar fratele ei, firește, reacționase la fel. Georgie nu dormise și îi liniștise, când pe unul, când pe altul, îi legănase și le cântase, rugându-se în gând să obosească mai repede și să adoarmă. Dacă s-ar fi dus după Bay, acesta ar fi venit. Stătuse și el cu Bast când băiețelul fusese răcit și tușise și își făcuse datoria de a se uita sub patul Violetei ca să nu fie vreun monstru ascuns acolo. Dar Bay nu era în camera lui și, chiar dacă era îngăduitoare față de infidelitatea soțului ei, în teorie, nu-i plăcea ideea de a-l prinde în flagrant.

Era un mod elegant de a spune că gândul de a-l vedea pe Bay în pat cu altcineva îi întorcea stomacul pe dos. După aproape doi ani,

ai fi crezut că se obișnuise. Dar nu era așa. Și nu era convinsă că avea să se obișnuiască vreodată.

Anne se ținu după Georgie, ignorând faptul că aceasta nu o încuraja.

— Trebuie să te conving să te întorci în oraș acum, când casa e terminată. Anne îi aruncă o privire pătrunzătoare, mai grăitoare decât cuvintele. Ce i-ai spus mătușii mele? A apăsât atât de tare pe toc, încât mai că a găurit hârtia. Parcă o și auzeam cum tună și fulgeră.

Georgie își mai notă în minte încă un detaliu: hârtie de scris în toate camerele, cu antetul casei Illyria.

— În mare parte am discutat despre tine.

— *Touché*, draga mea, *touché*. Ai avut cumva parte de una dintre predicile înduioșătoare ale mătușii despre sanctitatea căsniciei? Spune-i asta lui Teddy. Sau lui Ellen Morris. Anne o urmă pe Georgie în camera albastră. Ca să fim cinstiți, dacă nu ar fi fost Ellen, ar fi fost una dintre cameriste sau o contesă italiană sau vreo florăreasă de pe stradă. Teddy nu este foarte pretențios când își împarte favorurile.

— Așa ai spus.

De mai multe ori de când sosise. *Infidelitățile lui Teddy*: operetă în trei părți. Cu mâna în care ținea creionul, Georgie își frecă tâmplele care o dureau din cauza nopții nedormite. Se simțea puțin amețită.

Anne se prăbuși pe un divan turcesc și scoase din tabachera de aur o altă țigară, pe care o bătu în palmă.

— Janie nici nu știe ce favoare i-am făcut.

Georgie se uită în călimară să verifice dacă este suficientă cerneală — albastră, ca să se asorteze cu tapetul și cu perdelele patului.

— Mă îndoiesc că a văzut lucrurile în felul acesta.

— Ar trebui. Anne scăpăra un chibrit, ținându-l sub capătul țigării. Inhală adânc. Divorțul nu este pentru cei cu inima slabă. Firește, nu mai e ce-a fost. Poți să scapi fără să te îmbraci în pânză de sac și să faci fapte bune ca să te smerești. La urma urmelor, dacă doamna Vanderbilt poate să se descotorosească de mitocanul ăla fustangiu de soț al ei, cu siguranță că există speranțe și pentru noi, celelalte.

Georgie își puse în cap să verifice dacă s-au pus flori în camere. Violete și mazăriche parfumată pentru Janie, orhidee pentru doamna Van Duyvil. Nu știa dacă doamnei Van Duyvil îi plac

orhideele, dar erau foarte scumpe și, ca atare, soacra ei va considera că i se cuvin.

– Lumea bună nu o mai primește pe doamna Vanderbilt de când a divorțat, nu-i așa?

Anne zâmbi strâmb.

– Asta e partea cea mai bună. Gata cu serile dansante plicticoase ale debutantelor, s-a terminat cu Balul Patriarhului. Pot să mă mișc la fel de repede ca ele și să fiu totuși invitată la cele mai distractive petreceri.

Fără să vrea, Georgie lăsă în jos lista și se uită la verișoara ei:

– Și ce-ai de gând se faci când se termină toate astea?

– Să mă mărit cu altcineva, firește. Ce altceva? Anne o privi pieziș. Ar mai fi Bay, dar e deja luat.

Halal simpatie! Georgie ridică din nou în fața ochilor carnetul cu însemnări.

– Ai putea să călătorești.

– Și să spună lumea că am fugit? Îl las pe Teddy să mai înghită și el cu noduri. Anne se instalează pe divan cu un aer de stăpână. Am să stau aici.

„Te rog, nu“, își spuse în gând Georgie. Două săptămâni cu Anne îi ajunseseră cât pentru o viață întreagă. Singura consolare era că doamna Van Duyvil fusese de acord, nu cu prea mare tragere de inimă, s-o ia pe Anne înapoi, la oraș, după bal. Mai rămăsese doar o zi.

Doar o zi. Georgie își dădu seama că se gândește la bal ca și când ar privi turnurile îndepărtate ale unui oraș din deșert, presupunând – fără să se gândească prea mult – că, odată balul încheiat, totul avea să fie altfel. Odată încheiat balul, casa va fi oficial terminată. Odată terminată casa, nu vor mai avea nevoie de arhitect. Odată încheiat balul, doamna Van Duyvil va înceta s-o mai bată la cap că își neglijează îndatoririle față de societate. Odată balul încheiat, vor putea să-și reia viața de familie. Odată balul încheiat...

Dar pe măsură ce balul se apropia, Georgie începea să se teamă că turnurile orașului ar fi putut fi un miraj, că această călătorie istovitoare nu se încheia câtuși de puțin, că dincolo de nisipuri nu erau decât alte nisipuri care se întindeau la nesfârșit.

Își dorea să nu fi început niciodată casa, ar fi vrut ca Bay să nu fi avut niciodată ideea de a face pentru Viola o casă de păpuși ca Lacey Abbey, Anne să nu i-l fi prezentat niciodată pe David, să fi locuit în continuare în casa veche atât de confortabilă, construită

de stră-străbunicii lui Bay. Această casă nouă, Lacey Abbey din exil, era mai degrabă o scenă decât un cămin familial. Totul era prea nou, prea strălucitor, prea opulent. Nu avea sentimentul de acasă. Se simțea parcă judecată, pentru toate zilele când o invidiasse pe Annabelle, când se imaginase stăpână la Lacey Abbey, regină peste tot ceea ce vedea.

Aceasta nu era o casă, ci o pedeapsă.

Pentru o clipă, Georgie își imagină că totul arde până în temelii, dispărând în strălucirea flăcărilor. Flăcările purifică, așa se spune. Putea să exorcizeze totul, să trimită trecutul și prezentul în zbor spre cer într-un foc măreț, purificator și înnoitor.

Dar în acest caz, David ar trebui să rămână acolo și să construiască altă casă nouă, nu-i așa?

„N-ai decât să iei Lacey Abbey“, spusese Annabelle. „Eu nu-l vreau.“

Și aproape că o urâse pentru asta. Nu, o urâse din tot sufletul pe Annabelle pentru asta, pentru nepăsarea cu care respingea toate dorințele lui Georgie. I se părea atât de nedrept ca Annabelle să aibă tot ceea ce își dorește ea, Georgie, și pe deasupra nici măcar să nu se bucure de asta.

Iubirea și ura, amestecate...

– Draga mea, spuse Anne, te simți bine? Arăți de parcă ar dansa cineva pe mormântul tău!

„Și ce ți-ar mai plăcea să fie așa!“ fu Georgie cât pe ce să comenteze cu voce tare, dar se abținu.

– Dacă nu ai ce face, ai putea s-o cauți pe doamna Gerritt. Vreau să fiu sigură că pune florile potrivite în camera potrivită.

– Scopul meu în viață este să-i servesc pe alții.

Dar Anne nu făcu nici o mișcare spre apartamentul menajerei, o locuință spațioasă, cu totul diferită de cămăruțele întunecoase și incomode de la Lacey Abbey, de care își amintea Georgie din copilărie. Anne se rezemă într-un cot și privi la Georgie prin ceața fumului de țigară.

– Ce ai fi făcut dacă nu te-ai fi măritat cu Bay?

– M-aș fi făcut actriță, răspunse Georgie, fiind numai pe jumătate atentă la ea.

În casa veche, îi auzea pe copii chiar de la distanță de câteva camere. Dar aici, pereții erau prea groși. Liniștea o apăsa.

– Ce s-ar mai enerva mătușa Alva! Dar serios, trebuie să fie ceva – sau cineva – la care visezi.

Și dacă ar fi, nu i-ar spune lui Anne.

– Sunt foarte mulțumită aici.

– Uitasem. Ai casa ta!

Din gura lui Anne, cuvintele sunaseră sordid, ca niște bani mânjiți cu sânge.

– Dar merită?

– A ta a meritat? ripostă Georgie și apoi regretă imediat.

Ar fi fost foarte bine dacă, înjosindu-se până la nivelul lui Anne, ar fi reușit s-o reducă la tăcere. Dar nu făcuse decât s-o ațâțe. Anne profită de ocazie pentru a se lua după Georgie când aceasta plecă din camera albastră și spuse pe un ton conspirativ:

– De fapt, suntem în aceeași situație, nu-i așa? Amândouă bogate, dar părăsite de soții noștri.

– N-aș spune că sunt părăsită. Ultima dată când l-am văzut pe Bay se certa cu negustorul de vinuri.

Acesta le livrase altă ladă de sticle de șampanie decât cea comandată. Georgie se opri pe palierul scării, unde David făcuse rost și folosise stejar iacobin autentic, înnegrit de timp. Era un sentiment ciudat, parcă era în prezent și în trecut în același timp.

– Lui Bay îi place să se retragă din când în când cu câte o carte de poezie, dar în general se întoarce la timp pentru ceai.

Replica o reduse pe Anne la tăcere câteva momente. Coborî în liniște scara după Georgie și spuse pe un ton nonșalant:

– Mă mir că nu ai divorțat de Bay.

Georgie se săturase de acest joc de-a șoarecele și pisica. Se uită la Anne și rosti apăsător:

– Și de ce-aș divorța?

– Draga mea!

Vocea lui Anne era încărcată de compasiune. Dar nu îndrăzni să continue.

– Doamnă Van Duyvil? Era unul dintre băieții grădinarului. Doamna Gerritt i-ar fi rupt urechile dacă l-ar fi găsit în casă, cărând noroi pe pardoseala ei. Vă așteaptă un domn jos, la râu.

Lui Georgie îi venea să-l strângă în brațe.

– Scuză-mă, Anne. Cu siguranță David vrea să mă întrebe ceva în legătură cu decorațiunile pavilionului pentru bal.

„Iată! Lasă să vadă și Anne ce familie fericită alcătuiesc. Chiar dacă nu era așa.“

— Dacă vrei să faci ceva util, adăugă ea întinzându-i carnetul cu însemnări, transmite carnetul ăsta doamnei Gerritt. Avem nevoie de orhidee în Camera Roșie, măzăriche parfumată în Camera Albastră, și Gerritt trebuie să facă ceva cu șemineul din salonul mic. Scoate fum din nou.

Mai că a meritat s-o lase pe Anne cu gura căscată în holul somptuos. Georgie ieși pe ușa de sub Galeria Menestrelilor, prin pasajul ce dădea din camera de biliard în sala de muzică. Exact așa cum făcea și în copilărie, când ea, Annabelle și George cunoșteau toate pasajele secrete de la Lacey Abbey așa cum își cunoaște pianistul partitura sau fierarul uneltele.

Parcă simțea și acum mâna lui George în mâna ei. Și pustietatea, mai târziu.

George și Georgiana, Georgiana și George. Tatălui ei îi plăcuse să-și boteze copiii nelegitimi cu numele lui? Sau mama ei fusese cea care procedase astfel, în încercarea de a câștiga supușenia iubitului ei? Un compliment la adresa virilității lui, dacă nu a moralității. Georgie bănuia că la adresa moralității, dar nu avea să știe sigur niciodată. Mama ei murise de febră puerperală, o boală relativ frecventă, mai ales în India. Georgie nu avea amintiri despre ea, nici fotografii, numai numele pe care i-l dăduse mama ei: Georgiana.

Nici tatăl ei nu-i vorbise niciodată despre mama ei. În toate împrejurările, atât publice, cât și private, se perpetuase legenda conform căreia colonelul Lacey era numai binefăcătorul, nu și tatăl ei, iar George era fratele lui Annabelle, nu al lui Georgie.

Apoi George murise și totul fusese zădărnicit: toate subterfugile, toate minciunile, toate prefăcătoriile.

Își aducea și acum aminte cum se strecura Annabelle în patul ei din camera copiilor, cum stăteau îmbrățișate, căci fiecare avea nevoie de sprijinul celeilalte; se țineau una de alta, ca și când ar fi încercat să conjure destinul. Uneori, Georgie avea impresia că schimbase un geamăn cu altul, ca și când, după ce George murise, Annabelle venise să-i ia locul, cealaltă jumătate a ei, căci nici una din ele nu se simțea întreagă fără cealaltă.

Annabelle avea uneori toane, se certau așa cum fac surorile, dar întotdeauna se termina cu bine, simțind fiecare îmbrățișarea celeilalte în toiul nopții, protejându-se una pe alta.

Ea și Annabelle, întotdeauna împreună, două fațete ale aceleiași monede.

Georgie se strecură pe o ușă laterală, clipind în lumina soarelui de ianuarie, mult mai strălucitoare și mai puternică decât cea din casă. Trecutul și prezentul dansau în jurul ei într-un complicat *pas de deux*, răsucindu-se spre interior și spre exterior.

Casa atât de cunoscută, dar atât de străină se întindea de-a lungul pantei, coborând ușor în spate spre râu și spre ruinele vechii mănăstiri ce stătea de strajă ca un bastion împotriva timpului pe marginea țărmului. Printre crengile golașe ale copacilor și printre crengile pline de țepi ale tufelor de trandafiri, acum fără flori, vedea umbra unui bărbat; nu o formă, ci numai o umbră.

Acolo se întâlneau Annabelle și iubitul ei.

Dar nu era iubitul lui Annabelle, iar aici nu existau nici un fel de ruine. Georgie își reveni, scuturând din cap. Era o nebunie: nebunia ei, nu a călugărilor din secolele trecute. Pe sub ruinele pustii ale corului unde nu cânta nimeni, nu se furișa iubitul lui Annabelle, ci David, cu o altă întrebare în legătură cu vreun fleac pentru care Georgie trebuia să pretindă că manifestă interes, când, de fapt, nu o interesa deloc.

Sărmanul David. Își făcea scrupule să se consulte cu ea în toate deciziile, ținând cont de aparența faptului că ea era acea Lacey de la Lacey Abbey și femeia pentru care se construia această clădire, dar, în realitate – și Georgie știa acest lucru –, pentru că se simțea vinovat. Se săturase să-i tot menajeze sentimentul de culpabilitate.

Chiar așa, se săturase.

„Las-o pe doică să stea cu ei”, îi spunea Bay. „Pentru asta o plătim.” Și poate că așa ar fi trebuit să facă. Dar nu voia. Erau copiii ei, Viola și Sebastian, erau ai ei și ai nimănui altcuiva, și îi iubea atât de mult, încât uneori se îngrozea și ea.

Adormise în cele din urmă, după ce se luminase de ziuă, în balansoarul din camera lor, cu Viola prăbușită ca o cârpă peste ea și cu Sebastian încolăcit pe covor la picioarele ei. Se trezise o oră mai târziu și descoperise că focul se stinsese, picioarele îi amorțiseră, nu-și mai simțea brațul și coapsa. Îi mutase pe Viola și pe Sebastian în pătuțurile lor, pe rând, îi băgase sub pături și îi ceruse doicii să nu-i trezească la micul dejun. Să rămână cât mai mult în căldura așternuturilor.

Poate ar fi trebuit să-l ignore pe David, să ignore pregătirile și să se bage și ea în pat. Ar fi fost un gest condamnabil să se ducă la culcare în miezul zilei.

„Când o să mă fac mare, am să dorm cât am să vreau.“ O voce din trecut. Annabelle, cu acea sclipire în ochi. Annabelle, care era atât de sigură că lumea va fi a ei.

Annabelle Lacey de la Lacey Abbey.

Preț de o clipă, Georgie crezu că o vede din nou, că o vede lângă râu, cu părul lung lăsat liber pe spate, întinzând un picior ca să sară pe pluta aceea veche, cu care se plimbau în sus și în jos pe râu.

„Mai mergem o dată? N-o să ne caute nimeni încă vreo câteva ore...”

Iar apoi soarele se ascunsese după un nor, Annabelle plecase, și Georgie rămăsese singură; își dorea să fi fost mai înțeleaptă și să se fi îmbrăcat cu un palton împlănit, în loc să-și tragă numai șalul de lână peste rochie.

– E cineva aici?

David era probabil undeva mai departe în pavilion, făcând niște calcule. Georgie știa că se pricepe foarte bine la ceea ce face. Dar nu se simțea obligată în mod special să-i acorde prea multă atenție.

– David?

În interiorul pavilionului era întuneric și frig. David reprodușese perfect arcadele frânte ale mănăstirii, dreptunghiul fără acoperiș al refectoriului.

– David? strigă Georgie din nou, impacientată de astă dată, deoarece era frig, iar ea era obosită și nu mai avea răbdare.

Nu-i plăcuseră niciodată ruinele. Acela era locul preferat al lui Annabelle, nu al ei.

– Îl așteptai pe amantul dumitale? Un bărbat ieși din umbră, pășind în golul ușii refectoriului, pe o treaptă măcinată. Renunțase la paltonul cu glugă în favoarea unui model mai modern, cu guler din catifea neagră. Jobenul îi arunca o umbră pe față. Dar era înconfundabil. Bună, Annabelle! spuse Giles.

Georgie trase adânc în piept aerul rece de ianuarie.

– Bună, Giles. Nu ne-am văzut de mult.

– De șapte ani, spuse Giles și așteptă.

Cândva, la vederea lui Giles ar fi încremenit de frică. Dar acum, Georgie se simțea doar amorțită. Amorțită și obosită.

– Ce dorești, Giles?

Privirea lui o examină cu o insolență deliberată.

– Așa se cuvine să-l întâmpini pe vărul tău de mult pierdut... Annabelle?

– Putem renunța la tot teatrul ăsta?

Peste vreo douăzeci și patru de ore, urmau să sosească în jur de patru sute de invitați, inclusiv câțiva oaspeți care aveau să locuiască în casă.

– Nu te întreb cum m-ai găsit. David mi-a spus că ți-a scris despre casă.

– Știi?

Uimirea de pe chipul lui era aproape comică.

– Firește, minți Georgie. Zău așa, Giles, chiar tu ai spus. Au trecut șapte ani. Destul timp ca să nu mai atâțăm lucrurile.

Giles îi aruncă furios o privire amenințătoare.

– Știi să cazi întotdeauna în picioare, nu-i așa?

Nu întotdeauna. Prima lună cumplită petrecută la Londra – atunci când fusese cât pe ce să se arunce în râu! Se gândise nu o dată la asta! Dar încăpățânarea o ajutase să supraviețuiască – încăpățânarea și hotărârea de a nu-l lăsa pe Giles să câștige.

Își imagina ea, sau el chiar se făcuse mai mic? Poate era din cauza faptului că se obișnuise acum cu bărbații înalți. Sau poate pentru că aici erau casa ei și domeniul ei. Și ruinele ei, dacă e să o luăm așa.

– Este cumva o vizită de curtoazie? Vino în casă și îți fac cunoștință cu soțul meu.

Se întoarse și dădu să plece, strângându-și șalul, dar Giles îi tăie calea din doi pași, o apucă de braț și o răsuci cu fața spre el atât de brusc, încât Georgie se împiedică și fu cât pe ce să cadă.

– Și să riști să-i spun adevărul? Fața lui Giles era atât de aproape, că îi simți mirosul de alcool când se răsti la ea: Unde este, Georgie? Ce-ai făcut cu Annabelle?

– Acolo unde este nu ai s-o găsești, ripostă Georgie și îl călcă cu putere pe picior.

– Naiba să te ia, Georgie!

Era greu să pari amenințător când ȝopăiai într-un picior. Georgie se uita la el cum sare și înjură și se întreba cum de i se păruse cândva chipeș, cum de își imaginase că poate fi îndrăgostită de el.

– Ține-ți mâinile acasă, sau chem poliția și pun să te aresteze pentru atac la persoană și încălcarea proprietății private, spuse ea rece.

– Asta-i bună – din partea unei ucigașe! Giles privi în sus din poziția aceea gârbovită, cu chipul sluiț de ură și de spaimă. E în râu? Ai aruncat-o în râu? Sau în alt loc?

După tot acest timp! Georgie își duse mâinile la tâmpile. Simțea cum îi intră în piele cusăturile mănușii.

– Nu i-am făcut nimic lui Annabelle. Am încercat să-ți spun, Giles.

După-amiaza aceea când alergase la Giles ca să-i spună că Annabelle dispăruse, că nu mai era. Apoi furia cumplită de pe fața lui Giles, furia și, încă și mai înfricoșătoare, teama. „Unde este? Ce i-ai făcut?” Apoi lemnul aspru care îi apăsa spinarea, fața lui Giles peste fața ei, chipul lui furibund, genunchiul care împingea prin fustă.

„Chiar ai crezut că o să mă căsătoresc cu tine?”

Giles se îndreptă de spate. Înaintă șchiopătând, ferindu-și piciorul stâng, dar se opri în fața lui Georgie.

– Atunci, unde este?

– În New South Wales, spuse Georgie obosită.

– New South... cum?

Giles rămase cu gura căscată. Arăta ca un idiot.

– New South Wales, repetă Georgie. Acum nu mai putea să-i facă nici un rău. Își ținuse cuvântul. Preț de o clipă, Georgie simți un dor nespus de Annabelle. Dar parcă îi venea s-o și palmuiască. Este în Australia. Au o fermă de oi acolo.

– Dar... Giles își dresе glasul de mai multe ori. Pantoful ei...

– Și eșarfa, îi aminti Georgie. A fost ideea lui Annabelle.

Giles privea fix la ea fără să înțeleagă. Georgie oftă.

– A fugit de tine, Giles, continuă ea, vorbind clar și răspicat, pentru ca el să înțeleagă. A fugit de tine, pentru că nu voia să se mărite cu tine.

Se simțea bine spunând asta. O făcea să respire în voie, să respire cu adevărat pentru prima dată după șapte ani.

Giles negă din cap în tăcere.

– Voia să se căsătorească cu mine.

Georgie strânse din ochi.

– Nu, tu voiai să te căsătorești cu ea. E o diferență. Georgie își băgă mâinile pe sub marginile șalului, căci simțea cum îi pătrunde în oase gerul de ianuarie. Annabelle știa că, dacă fuge de acasă cu un bărbat, ai să te duci după ea. Așa că a găsit altă cale.

Cu toată nepăsarea unei fete de 17 ani. La vremea respectivă, păruse o idee genială. Nici uneia din ele nu-i trecuse prin minte că planurile lor ar fi putut da greș. Annabelle îl va avea pe Adam,

iar Georgie îl va avea pe Giles și va deveni stăpână peste domeniul Abbey. Cât se poate de simplu și de frumos.

„Numai că nu fusese nici pe departe așa!” își spuse obosită Georgie. Lucrurile se întâmplă astfel numai pentru acele fete din lumea bună, pentru copiii cu stea de aur în frunte, pentru care soarele strălucește întotdeauna.

– Să fugă de acasă cu un bărbat? se răsti Giles. Ce tot îndrugi? Cu cine să fugă? Nu era nimeni...

Giles se opri brusc, fața îi fu cuprinsă de spaimă, în timp ce Georgie stătea și se uita la el, așteptând să termine ce avea de spus.

– Oare? întrebă ea.

Giles își căuta febril în memorie rivalii.

– Nu. Cine mai era acolo? Bătrânul Enderbury de la conac... dar avea vreo 50 de ani pe atunci. Hawkswood, din gărzile populare, era destul de chipeș, dar căuta o moștenitoare bogată, asta știa toată lumea. Nu. Giles se uită la Georgie cu o expresie hădă, de satisfacție, pe chip. Nu era nimeni care să-i poată oferi ceea ce îi ofeream eu: nume, poziție... persoana mea.

– Poate că nu, spuse Georgie. Cu toate astea, Annabelle era îndrăgostită de Adam Ferrars.

– Fermierul?

Lui Giles nu-i venea să creadă, și expresia de pe chipul lui era de-a dreptul amuzantă.

Georgie inspiră adânc, amintindu-și de umbrele dintre ruine, de Annabelle și de Adam discutând în lumina crepusculului. O dojenise pe Annabelle, atrăgându-i atenția că își risca reputația, dar Annabelle se mulțumise să râdă și spusese că puțin îi pasă de reputație; nu-i pasă decât de Adam. Într-o bună zi, poate va înțelege și Georgie.

– S-a întâlnit cu el în secret câteva luni, spuse sec Georgie. Nu avea nici o legătură cu tine, Giles.

– Minți, spuse el brutal. Nu ar fi fugit cu el. I-ar fi venit mintea la cap. Avea nevoie de puțin timp și...

Georgie se săturase. Trebuia să aibă grijă de copii, trebuia să ceară să li se dea de mâncare celor cinci scamatori și șase jongleri și să le explice acestora ce aveau de făcut. Se întoarse și dădu să plece:

– Nu voia să se mărite cu tine, Giles.

Giles se luă după ea, în soarele cu dinți de ianuarie.

– Vorbești prostii. Ai făcut-o pentru că mă voi ai pe mine? Da, pe mine și... și domeniul. Se opri încâpățânat pe o dală din piatră fisurată artistic. Nu ar fi renunțat așa la moștenirea ei. Nu ar fi plecat de la Abbey.

Oare? Georgie privi înapoi spre el.

– N-ai înțeles-o niciodată pe Annabelle, nu-i așa? Pe Annabelle nu au interesat-o niciodată nici banii, nici poziția.

Era adevărat. Pentru că le avusese dintotdeauna, Annabelle nu se gândise niciodată cum ar fi dacă nu le-ar mai avea. Firește, asta era valabil atât timp cât nu i le contesta nimeni. Când îi erau contestate, Annabelle dobor a pe oricine din calea ei. Mai ales pe Georgie.

Venise timpul să termine cu asta o dată pentru totdeauna.

– Te considera o pacoste, Giles. Spunea că poveștile tale nesfârșite despre Garda Călare te fac să-ți iei lumea-n cap. Nu se putu abține să nu adauge: Până la urmă a preferat compania oilor.

Giles miji ochii în lumina soarelui.

– Ticăloasă nenorocită!

Georgie simți cum îi înțepenește spinarea. Își strânse fusta și pași hotărâtă în susul potecii spre casă.

– Dacă nu-ți place adevărul, nu veni să-l cauți.

Auzi vocea lui Giles, încărcată de mânie:

– Vrei să vorbim despre adevăr... Annabelle?

– La revedere, Giles.

Georgie nu se întoarse. „Un pas și încă unul. Nu te uita înapoi.” Era ca un monstru de sub pat. Nu-i putea face rău decât dacă îi permitea ea.

– Soțul tău știe cine ești?

Nu te opri din mers, asta trebuia să facă. Nu-l lăsa să vadă că a atins un punct sensibil. Georgie se întoarse, replicând calm:

– Du-te acasă, Giles. Nu ai ce face aici.

Giles rămase proțăpît locului, privind în urma ei.

– V-ați bătut joc de mine.

Așadar, nu era vorba de iubire, ci de orgoliu.

– Tu și Annabelle.

„Iar tu te-ai răzbunat.” Georgie se abținu la timp, înainte să rostească cuvintele. Nu-i va da această putere asupra ei. Din nou. Niciodată.

– Du-te și caut-o pe Annabelle, discută cu ea, spuse Georgie. Sunt convinsă că o să te distrezi foarte bine în New South Wales. Sunt atât de multe oi prietenoase acolo!

– Dar ce-ar fi să particip la balul tău? Ai dansa cu mine? Giles se repezi în urma ei, dar se opri cu o grimasă când ateriză pe piciorul pe care îl călcase ea. Dar asta nu-l împiedică să mai lanseze o ultimă salvă. Vântul purtă cuvintele în urma ei: Încă nu s-a terminat... Annabelle.

Capitolul 23

Cold Spring, 10 februarie 1899

ANNABELLE A FOST GĂSITĂ! titra articolul din *The New York Journal*. Dar abia pe la jumătatea paginii.

Vremea deosebit de rece împinsese știrile despre ucigașe în josul paginii, după reportajele despre vitele înghețate în câmp, despre sloiurile de gheață din New Orleans și despre ninsoarea din sudul neobișnuit cu astfel de fenomene meteorologice și deloc încântat de ele. La New York, temperaturile scăzuseră mult sub zero grade și nu dădeau semne să urce, ceea ce avusese un anumit efect și asupra mulțimii strânse în jurul tribunalului, mult restrânsă față de ziua precedentă.

Sau poate că, după mărturia șocantă de cu o zi în urmă, oamenii considerau că aflaseră tot ce era de aflat?

După ce tratau subiectul vitele degerate, ziarele ofereau imagini cu Annabelle Van Duyvil, alias Georgiana Smith, alias Dumnezeu știe cine. Fusese văzută luând feribotul pentru Staten Island, într-un tren pe direcția Des Moines, la o baie publică din Yorkville. *The World* oferise 500 de dolari recompensă pentru informații verosimile despre locul în care se află. *The Journal* ridicase ștacheta la 750 de dolari și o halcă de jambon.

Toate ziarele conveneau asupra unui aspect: Annabelle Van Duyvil era o impostoare și o ucigașă care își omorâse soțul ca să nu fie dată în vileag. Diferite erau numai detaliile. Dar nici unul dintre ele nu pomenea de Georgina Evans, actrița.

Acum, sala de judecată i se părea deosebit de cunoscută, ca și când și-ar fi petrecut toată viața pe aceeași bancă din aceeași sală, zi de zi. Janie își amintea drumurile lungi cu trenul până la Saratoga Springs, care îi lăsaseră în tinerețe aceeași impresie, ca și când ar fi călătorit la nesfârșit, luând masa în același vagon-restaurant, printre aceiași pasageri. Asta fusese, firește, înainte ca mama ei să descopere plăcerea vagoanelor private de cale ferată. Când trecură pe lângă banca presei, îi auzi pe doi reporteri discutând între ei:

– Cu siguranță, astăzi se va da verdictul.

– Așa sper. Vreau să ajung acasă înainte să înghețe totul.

– Deja a înghețat, spuse primul, trăgându-se ceva mai aproape de soba care nu prea încălzea încăperea. Toți rămăseseră cu paltoanele pe ei, cu gulerile ridicate și înfășurați în fulare, creând o imagine ușor sinistă. Alături de Janie, capul lui Anne se iți de sub un morman de blănuri de jder, care își mușcau cozile unul altuia și aveau ochi de mărgele. Arăta ca o zeiță a vânătorii, își spuse Janie – cea care îi transformă pe bărbați în cerbi și apoi îi ucide.

Nu-l zărea în sală pe domnul Burke.

În timp ce judecătorul își ocupa locul și își consulta însemnările, Janie încercă să-și limpezească gândurile. Ea fusese cea care îl descoperise pe Bay – cel puțin în versiunea lui Anne despre povestea lor. Nu mai putea s-o cruțe.

Judecătorul ridică ochii, dar nu rosti numele lui Janie.

– Domnul Giles Lacey?

Mulțimea se agită, capetele ieșiră din fulare, oamenii își îndreptară spinările pe bănci.

Domnul Lacey păși tanțoș spre podium, ca o femeie frumoasă din lumea bună, care onorează masele cu prezența ei; nu se uita nici în stânga, nici în dreapta, nu recunoștea pe nimeni, dar atrăgea atenția tuturor. Emană o atracție, și știa și el asta.

Își dădu la o parte poalele paltonului când se așeză, așteptând cu o răbdare exagerată ca judecătorul să-i adreseze prima întrebare.

Judecătorul nu se grăbea; își așeză ochelarii, își revăzu notițele și își netezi mustața.

Giles se foi nerăbdător; își puse o gleznă pe coapsa celui alt picior.

– Ieri ați afirmat că femeia cunoscută drept Annabelle Van Duyvil era, în realitate, Georgiana Smith, spuse judecătorul. Așa este?

– Domnule dragă, spuse târăgănat domnul Lacey, nu aş fi spus aşa dacă nu ar fi fost aşa.

Se stârniră chicoteli în unele părţi ale sălii de judecată. Judecătorul nu privi într-acolo. Îşi îndreptă ochelarii spre domnul Lacey şi spuse blând:

– Aveţi vreo dovadă în acest sens, domnule Lacey?

– Le-am cunoscut pe amândouă, spuse domnul Lacey, impacientat. Nu este suficient?

– Eventual, un certificat de naştere, sugerează judecătorul.

Domnul Lacey făcu un gest de respingere cu mâna.

– Toţi trei – adică verişoara mea, fratele ei şi Georgie – s-au născut în India. Vreţi să mă duc să o caut pe bătrâna lor doică din India?

– Dar în Anglia? Întrebă judecătorul, şi Janie fu nevoită să-l admire pentru insistenţa lui.

– Doica era bătrână... să fi având vreo 90 de ani acum. Dacă mai este printre noi. Însă nu e nevoie, vă rog să mă credeţi. Georgiana Smith era soră vitregă cu Annabelle. Semănau foarte mult, dacă nu le vedeai una lângă alta. Oricine vă va spune acelaşi lucru.

– Aveţi vreo procură de la vreunul dintre aceşti „oricine”?

– Procură? bolborosi domnul Lacey. De ce-aş avea aşa ceva?

Judecătorul insistă.

– Aţi putea prezenta o astfel de procură, dacă vi s-ar oferi suficient timp?

Domnul Lacey se încruntă. Îi pierise amuzamentul.

– Cei mai mulţi dintre servitorii vărului meu au plecat după moartea acestuia. Fetele încă nu ieşiseră în lume. Poate că s-au jucat cu vreunul dintre copiii fermierilor când erau mici.

– Cu alte cuvinte, nu. Judecătorul ridică privirea din însemnări şi rosti cât se poate de clar: Domnule Lacey, puteţi prezenta vreo dovadă că femeia cunoscută drept Annabelle Van Duyvil era, în realitate, Georgiana Smith?

– Nu credeţi că îmi cunosc propria verişoară? Vocea domnului Lacey răsună cu ecou în sala de judecată, plină de frustrare. Doar vă spun că am văzut-o! Nu era Annabelle, era Georgie.

– Aţi văzut-o?

Întrebarea stârni interesul audienţei. Ziariştii puseră mâna pe carnetele de notiţe pe care le lăseseră deoparte.

Domnul Lacey clipi repede, cu un aer complet descumpănit.

— Vreau să spun... am văzut o fotografie. Doamna Van Duyvil mi-a arătat o fotografie a ei. Recăpătându-și încrederea, adăugă: Nu era Annabelle.

— Ați stabilit asta pe baza unei fotografii, afirmă judecătorul.

Nu părea convins. Și nici Janie nu era convinsă.

Domnul Lacey se ridică pe jumătate de pe scaun.

— Nu înțelegeți? Este o ucigașă! A ucis-o pe Annabelle și și-a ucis și soțul. Și probabil că va mai comite o crimă, dacă nu este adusă în fața justiției.

Cuvintele lui nu mai avură nici pe departe efectul din ziua precedentă.

— Aceasta e o afirmație foarte serioasă, spuse placid judecătorul. Dețineți vreo dovadă în acest sens, domnule Lacey?

Domnul Lacey se așeză la loc, posomorât.

— Trupul lui Annabelle nu a fost găsit. S-a găsit numai un pantof. Probabil că a fost ideea lui Georgie. Putea să înceneze totul, căci știa cum trebuie să arate scena atunci când cineva este împins în râu.

— Care a fost rezultatul anchetei în cazul dispariției domnișoarei Lacey, domnule Lacey?

Domnul Lacey mormăi ceva.

— Mai tare, vă rog, domnule Lacey.

— Nu a fost declarată moartă, murmură domnul Lacey.

— Dați-mi voie să văd dacă am înțeles corect, spuse judecătorul. Nu aveți nici o dovadă că a existat o persoană pe nume Georgiana Smith...

— Nici o altă dovadă decât cuvântul meu!

— ... și nici o dovadă că Annabelle Lacey a murit sau a fost ucisă.

— Dar o mărturisire nu poate fi considerată dovadă? Întrebă înfierbântat domnul Lacey. Georgie mi-a spus chiar ea asta luna trecută.

Judecătorul așteptă să se facă liniște în sală, apoi își așeză mai bine ochelarii pe nas și spuse cu tact:

— V-a spus chiar ea, așa susțineți?

Domnul Lacey îl privi direct în ochi, cu trufie. Cam direct și cam semeț, își spuse Janie. Un om nu are o asemenea privire decât dacă minte.

— Exact asta am spus.

– Și când spuneți luna trecută, vă referiți la ianuarie, anul acesta?

Janie văzu cum gura domnului Lacey se deschide și apoi se închide fără să rostească nici un cuvânt.

– Conform propriei mărturii, domnule Lacey, nu ați văzut-o pe verișoara dumneavoastră din anul... 1891. Așa este?

– N-am spus că am văzut-o. Domnul Lacey se trăgea de lavalieră. Am vrut să spun că mi-a spus acest lucru prin faptul că și-a ucis soțul și a fugit. Dacă asta nu înseamnă recunoașterea vinovăției, nu știu ce ar putea fi.

Oamenii de pe bănci se foiau și șușoteau între ei; îndoiala se răspândea prin sala de judecată ca o boală molipsitoare. Judecătorul fu nevoit să ridice vocea ca să se facă auzit.

– Când ați sosit la New York, domnule Lacey?

Domnul Lacey șovăi o clipă, apoi răspunse nervos:

– Pe șapte ianuarie.

– La o zi după moartea domnului Van Duyvil.

Judecătorul își notă ceva. Janie observă cum domnul Lacey își întinde gâtul, încercând să vadă ce scrisese judecătorul. Domnul Lacey își trase brusc bărbia înapoi când judecătorul ridica privirea.

– Ați văzut-o pe doamna Van Duyvil – doamna Bayard Van Duyvil aici, la New York?

Domnul Lacey își izbi mânușile de genunchi.

– Nu puteam s-o văd. Era deja moartă.

Judecătorul ridică din sprâncene în fața insensibilității lui.

– Ce anume v-a adus la New York, domnule Lacey?

– Voiam s-o văd pe verișoara mea, spuse domnul Lacey impacientat. Arhitectul îmi scrisese că Van Duyvil dorește să reconstruiască o replică a casei în care copilărise soția lui. Așa că am venit s-o văd pe Annabelle.

Judecătorul se uită la domnul Lacey pe deasupra ochelarilor.

– Dar cum putea Annabelle Lacey să fie în viață, din moment ce fusese deja ucisă de Georgiana Smith?

Domnul Lacey lăsa impresia că abia își stăpânește pornirea de a se repezi cu pumnul în ceva.

– Nu știu!

Judecătorul își dezveli dinții într-un zâmbet larg.

– Sunteți liber, domnule Lacey.

Domnul Lacey clipi repede spre el.

– Dar... nu am terminat.

– Vă mulțumim, domnule Lacey. Dacă vom mai avea nevoie de dumneavoastră, vă vom invita. Aprod, condu-l pe domnul Lacey la locul dumnealui!

Aprodul nu era un bărbat solid, dar era investit cu autoritatea legii. Domnul Lacey îi aruncă o privire furioasă, dar îl urmă. Janie îi vedea pe reporterii care scriau de zor în carnețele; unii dintre ei se retrăseseră deja prin partea din spate a sălii.

Janie îl urmă din priviri pe domnul Lacey până când acesta se așază, încrucișându-și brațele pe piept, într-un fel care vădea plictiseală și enervare. Enervarea părea sinceră. Plictiseala, nu. Piciorul drept îi sălta în sus și în jos, dovedindu-i starea tensionată. Tensionat – dar din ce motiv?

Janie tresări când un cot o îmboldi în coaste.

– Janie! sâsâi Anne și făcu semn din cap spre boxa martorilor, în timp ce judecătorul striga:

– Domnișoara Van Duyvil!

Drumul până la boxa martorilor i se păru lui Janie mult mai lung decât își imaginase. Își strânse fusta și urcă treptele spre boxă, bucuroasă că borul pălăriei o ajuta să-și ascundă fața. Chipurile oamenilor înghesuiți pe bănci arătau distorsionate ca niște caricaturi, cu gurile prea căscate, cu ochii prea mari; toți se holbau la ea, urmărindu-i fiecare mișcare. Desenatorii de la gazete îi făceau portretul în caietele de schițe.

Privirea ei îl căuta, involuntar, pe domnul Burke, care ședea la capătul băncii presei. Burke își lăsă bărbia în jos o fracțiune de secundă, iar Janie se simți îmbărbătată de acest gest, deși nu ar fi trebuit să fie. Ultimele săptămâni o schimbaseră, o făcuseră mai puternică.

Se așază pe banca tare din lemn și se uită la judecător ca să-i dea de înțeles că este gata.

– Sunteți domnișoara Jane Van Duyvil? întrebă judecătorul.

– Genevieve, îl corectă Janie, evitând în mod intenționat să se uite la Burke. Domnișoara Genevieve Van Duyvil.

Judecătorul își însemnă ceva în carnet. Janie se întreba dacă notase numele ei, sau era doar un gest menit să imprime solemnitatea adecvată procedurii judiciare și să-l oblige pe martor să se gândească foarte bine înainte de a răspunde la interogatoriu. Era prezent, ce-i drept, și un grefier care înregistra lucrările, dar consemnările

acestuia nu aveau aceeași pondere precum cele făcute chiar de mâna marelui inchișitor. Sau a vânzătorului de leacuri brevetate, de la caz la caz. Janie începea să nutrească respect tot mai mare pentru vânzătorul autorizat de medicamente. Poate că procesul de selectare a judecătorilor din districtul Putnam era mai logic decât pretindea mama ei.

– Domnișoară Van Duyvil, spuse judecătorul, pe alt ton decât cel folosit cu domnul Lacey, ați fost la petrecerea de la Duyvil's Kill din data de 6 ianuarie?

Janie încuviință din cap.

– De la Illyria, preciză ea, binevoitoare. Fratele meu și soția lui îi spuneau *Illyria*. După numele unei insule dintr-o piesă de Shakespeare.

Surprinse privirea mamei sale ațintită asupra ei și tăcu.

– Da, mulțumesc.

Judecătorul dădu să întrebe ceva, apoi se răzgândi. Când vorbi, își alese cuvintele cu grijă:

– Când v-ați dat seama că ceva... ceva nu este în regulă?

Janie își aranjă mâinile în poală, apoi repetă gestul. I se părea dintr-odată că are prea multe degete.

– Verișoara mea, doamna Newland, a venit după mine. Mama mea o rugase să-i caute pe fratele meu și pe soția lui.

– Mama dumneavoastră... adică doamna Peter Van Duyvil?

Janie se uită la mama ei, care își juca foarte bine rolul, prefăcându-se că mulțimea vulgară din spatele ei nici nu exista. Și nici judecătorul, nici grefiera, nici chiar fiica ei care era în boxa martorilor. Doamna Van Duyvil era însăși statuia Răbdării, împietrită în stoicismul ei.

– Da.

– Și ce s-a întâmplat după aceea?

Vocea judecătorului avea un efect hipnotic.

– Am ieșit din casă. Parcă simțea și acum frigul, ca un șoc după căldura din casă; pielea i se făcuse de găină, lumina care răzbătea din casă transforma gerul într-un tablou frumos și sinistru. Janie trase adânc aer în piept. Trebuiau să fie focuri de artificii în grădina la miezul nopții, chiar înainte de cadril. Ne-am gândit că poate Bay – domnul Van Duyvil – se dusese să verifice dacă este totul în ordine.

– Și se dusese?

– Nu știu.

Acesta era adevărul. Nu știa de ce plecase Bay afară. Focurile de artificii erau proiectate să fie lansate deasupra pavilionului. Își aminti cum pocneau și sfârâiau artificiile deasupra capetelor lor, în timp ce îngenunchea lângă trupul lui Bay, discrepanța dintre strălucirea triumfătoare a cerului și nenorocirea de jos. Dar Bay nu avusese nici un motiv să se ducă în pavilion, căci focurile de artificii erau lansate din altă parte a domeniului.

Doar dacă dorise să le vadă de dedesubt? Dar de ce? Cel mai bine se vedeau din balcon. Știa acest lucru pentru că citise în ziare. Ghindele familiei Van Duyvil și soarele răsărind, păsările și arcurile de la Lacey și deasupra tuturor, un *A* și un *B* înlănțuiți.

Annabelle și Bayard.

Oaspeții fratelui ei se ospătaseră și băuseră, apoi admiraseră focurile de artificii fără să știe că amfitrionul lor zăcea mort pe malul râului.

– Domnișoară Van Duyvil?

Janie simți că roșește.

– Da?

– Ce ați văzut atunci?

Vocea judecătorului era blândă, și nu era de mirare. Probabil se gândea că are de-a face cu o ființă grea de minte.

– Pe fratele meu, spuse ea. Stătea întins pe dalele din pavilion. Avea... avea un cuțit înfipt în piept.

Judecătorul făcu un semn aprodelui.

– Acest cuțit?

Pietrele prețioase străluceau în continuare incrustate în mâner – safire și rubine. Ar fi părut complet inofensiv, în lipsa acelor pete ruginii de pe lamă. Janie înghiți nodul de fiere care îi ajunsese în gât.

– Da.

– Știți al cui ar putea fi?

Judecătorul nu insista, se știa deja cui aparținea.

Janie încuviință din cap, străduindu-se să-și stăpânească vocea cât mai bine.

– Da. Al fratelui meu. Făcea parte din costumul lui.

Ca și perlele mamei sale și chihlimbarul negru cusut pe rochia lui Annabelle. Nu era altceva decât o jucărie. O jucărie cu lamă tăioasă.

– Când ați ajuns la pavilion, ați văzut-o pe doamna Bayard Van Duyvil?

– Da. Janie percepu schimbarea de atitudine din sala de judecată. Domnul Lacey se uita la ea pe sub pleoapele acoperite – oare repetase înainte gestul? se întrebă ea, deși nu avea importanță; mama ei cu chipul încremenit într-un dispreț tern, modul ei de a ignora tot ceea ce îi displăcea; Anne răsucea coada unei vulpi în jurul degetului. Am văzut-o pe cumnata mea în râu.

– Sunteți sigură, domnișoară Van Duyvil?

Întunericul, zăpada, lumina sclipitoare a felinarelor. Memoria îți joacă feste. Oamenii își amintesc ceea ce cred că au văzut. Asta văzuse.

– Da, spuse Janie hotărâtă. Râul nu era înghețat.

Dar era rece, atât de rece!

Judecătorul îi făcu semn aprodului, care făcu un pas înainte și aduse un pantof.

– Domnișoară Van Duyvil, recunoașteți acest pantof?

Satinul străluci pe fundalul posomorât din sala de judecată, precum condurul de cristal al Cenușăresei.

– Este pantoful lui Annabelle. Purta albastru-deschis.

Albastru-deschis, strălucitor ca apa. Dar nu ca apa aceea. Apele Fluviului Hudson erau întunecate în noaptea aceea, reci și perfide. Valurile de pe Hudson erau mari, rochia lui Annabelle era grea, presărată cu pietre prețioase.

„Oasele i-s de coral / ochii lui – mărgăritare.”¹

Judecătorul îi făcu din nou semn aprodului, care puse pantoful la locul lui.

– Recunoașteți această broșă, domnișoară Van Duyvil?

Aprodul așază în tăcere, pe masă, broșa cu diamante. În sala de judecată cu varul cojit de pe pereți și băncile din lemn zgâriate, arăta ca jucărioara unui copil, o bucățică de piatră montată în sârmă. Dar numai până în clipa în care fațetele captară lumina și jucăria începu să strălucească așa cum nu strălucise niciodată vreodată.

– Nu era a lui Annabelle, spuse Janie, clătinând încet din cap.

– Sunteți sigură, domnișoară Van Duyvil?

¹ William Shakespeare, *Furtuna*, actul I, scena 2. Aria lui Ariel (n.tr.)

Judecătorul aruncă o privire pe fereastră, afară; începuse să ningă cu intermitențe încă de dimineață.

– Da, spuse ea. Sunt foarte sigură.

În sală se auziră murmure.

– Știți a cui a fost această broșă? întrebă judecătorul.

Janie parcă o și vedea prinsă pe un corsaj, între două șiraguri lungi de perle. Se simțea ca și când făcea eforturi să-și amintească un cântec întreg, pornind de la câteva note. Imaginea o chinui o clipă, apoi dispăru.

– Nu, spuse ea. Îmi pare rău.

– Știți cum ar fi putut ajunge broșa în acel loc?

– În grădină erau felinare, spuse Janie rar. Grădină pe care n-o vizita nimeni, pentru că nu era nici o plăcere să te plimbi prin grădină în luna ianuarie. Oricine ar fi putut ajunge acolo în orice moment al serii.

Chiar în timp ce vorbea, Janie își spunea că era puțin probabil ca o persoană care ar fi pierdut o asemenea bijuterie să nu spună nimic. Numai pentru că erau bogați nu însemna că nu le pasă de lucrurile lor.

– Domnișoară Van Duyvil, vă mai amintiți și altceva? Ceva ce ne-ar putea ajuta în cercetările noastre?

Poate sentimentul că nu fusese singură, că cineva o urmărise. Nu, nu putea să spună așa ceva fără să aibă senzația că vorbește aiurea. În clipa următoare, va povesti că văzuse zâne și spiriduși în pădure. Totuși, mai era ceva.

– Fratele meu era încă în viață atunci când l-am găsit noi, spuse Janie, alegându-și cuvintele cu mare grijă. A... a încercat să vorbească.

Stilourile au sărit în sus; carnețelele s-au deschis. Capetele pe jumătate aplecate s-au ridicat din nou atente. Vocea judecătorului rămase calmă și egală.

– Ce a spus, domnișoară Van Duyvil? Din câte vă puteți aminti. George...

– Abia îl auzeam, spuse Janie în chip de scuză. Râul... vântul... vocea lui era foarte slabă.

– Ați reușit să înțelegeți ceva?

Simțind privirea mamei sale ațintită spre ea, Janie începu să regrete că începuse să vorbească, dar se afla într-o sală de judecată, și depusese un jurământ.

– Parcă un nume. Începea cu G.

Domnul Lacey sări ca ars.

– Georgie! V-am spus eu! Ea l-a ucis! Ați auzit chiar din gura lui Van Duyvil, ce naiba!

Judecătorul lovi cu ciocănelul și vorbi cu severitate:

– Domnule Lacey, dacă nu vă puteți stăpâni comportamentul și nu vă puteți controla limbajul, am să cer să fiți scos din sală! Vă amintesc că sunt și doamne de față!

Domnul Lacey se așează la loc, strâmbând din buze, dar era gata să sară din nou în orice clipă. Judecătorul i se adresă pe un ton amabil martorului:

– Domnișoară Van Duyvil, a rostit *Georgie*?

Buzele lui Bay abia se mișcau. *George...*

– Este posibil. Văzând privirea triumfătoare a domnului Lacey, Janie adăugă. Ar fi putut fi și Giles.

Ochii domnului Lacey îi aruncară o privire de gheață, iar Janie îi simți răceala până în măduva oaselor.

– Nu știu, spuse Janie. Și acesta era adevărul. Nu știa. Nu am auzit prea bine. Îmi pare rău.

– Vă mulțumim, domnișoară Duyvil. Sunteți liberă.

Judecătorul privi din nou pe fereastră și luă o decizie.

– Dată fiind vremea nemiloasă de afară, curtea suspendă procesul până luni. Juriul va delibera atunci.

– Nu mai sunt alți martori? strigă un reporter.

Judecătorul își adună hârtiile și spuse:

– Consider că am auzit destul.

– Sau nu, murmură domnul Burke, croindu-și drum spre Janie ca să-i ofere brațul și ajutând-o să coboare din boxa martorilor, că trebuie să se întoarcă la treburile lui și procesul durează prea mult.

Janie îi simțea căldura mâinii prin mănușa de piele. Mănușile ei fuseseră cumpărate mai mult pe criterii de eleganță decât de utilitate.

– Și chiar va închide ancheta fără să pronunțe o soluție?

Domnul Burke o proteja cu trupul lui, croindu-și drum spre o latură a sălii și spuse încet:

— Dacă vrei o predicție, fă-ți rost de un glob de cristal. Dar părerea mea e că verdictul va fi omor comis de o persoană sau de persoane necunoscute, și lucrurile vor rămâne în coadă de pește.

Janie încetini pasul.

— Dar... cum rămâne cu dreptatea?

— Tribunalele sunt aglomerate. Vremea se înrăutățește. Văzând expresia de pe chipul ei, Burke încetini și el pasul. Asta nu înseamnă că dosarul e închis. Dacă apar elemente noi, cazul se redeschide. Iar dacă mai e vreun indiciu de găsit, crede-mă, îl voi găsi!

Janie vedea jobenul domnului Lacey în partea opusă a încăperii. Stătea chiar la ieșire, prins într-o conversație confidențială cu mama lui Janie și cu domnul Tilden.

— Le-ar face mare plăcere s-o vadă pe Annabelle spânzurată, spuse Janie calm. Mama a trecut cu tot aplombul de partea domnului Lacey.

— Pentru că este proprietarul unui domeniu mănăstiresc?

— Nu. Nu numai de asta. Cred că își imaginează că astfel îl răzbună pe Bay, că ar fi trebuit să-l apere de Annabelle, și acum are șansa să se revanșeze.

— Dacă îl crezi pe domnul Lacey, spuse sec Burke.

Janie îi aruncă o privire rapidă lui Burke.

— Crezi că el i-a omorât? Domnul Lacey?

— Nu aș nega cu mâna pe inimă.

Grupul celor trei de lângă ușă îi zări pe Janie și pe Burke. După expresia de pe chipul lui Lacey, era clar că nu este încântat s-o vadă pe Janie.

— Ți-ai făcut un dușman astăzi.

— Să spunem mai degrabă că nu mi-am făcut un prieten, spuse Janie.

— Și care e diferența? întrebă domnul Burke.

— Nu cred că mă consideră suficient de importantă ca să mă deteste, spuse Janie sincer. Mama l-a invitat la Illyria în weekend. Sau, cum spune el, de sâmbătă până luni.

— Încerci să mă sperii? Burke nu părea deloc amuzat de felul în care Janie imita accentul domnului Lacey. Poți să vii înapoi în oraș. Este un tren care pleacă peste douăzeci de minute. Poți să te întorci luni dimineață ca să auzi verdictul.

Era o propunere ispititoare. Să se urce în tren, să fie liberă, cel puțin pentru două zile.

– Nu pot, spuse Janie cu regret. Nu pot s-o las pe mama singură acum. Chiar dacă nu-i plăcea, erau în doliu. Este... Imaginea din trăsura cu care parcurseseră drumul până la Illyria îi străfulgeră mintea. Plesnetul sec al palmei mamei sale pe obrazul lui Anne. Nu se simte bine.

– Foarte bine, spuse Burke, cu regret. Dar dacă Lacey îți aruncă fie și numai o privire piezișă, te rog să te încui în camera duminică și să pui mâna pe un vâtrai solid. Mai întâi lovești și după aceea pui întrebări.

– Nu cred că e chiar atât de cumplit. Mă îndoiesc că domnul Lacey o să mă ucidă în patul meu. Dacă se adună mormane de cadavre, asta ar putea trezi suspiciuni în mintea oamenilor. Și apoi, adăugă Janie înainte ca Burke să apuce să protesteze, nu era în țară în noaptea balului.

– Așa susține el. Când mă întorc în oraș, am de gând să mă uit pe lista pasagerilor de pe acel vapor. Iar în camera de știri s-ar putea să fie și câteva telegrame pentru mine de dincolo de ocean. Când Janie se uită surprinsă la el, obrații lui Burke roșiră pe deasupra fularului și spuse înfundat: Ți-am făcut o promisiune, așa este? Să descopăr adevărul și să-l public. Lucrez încă la prima parte a promisiunii. Dacă te îngrijorează ceva, telefonează la birourile ziarului *The World*. Dacă nu sunt acolo, lasă un mesaj pentru mine.

– Dacă nu se întrerup liniile telefonice, spuse Janie.

Vântul sufla în ferestrele sălii de judecată, biciuind crengile goale ale copacilor, care se zbăteau nebunește. Fulgi răzleți de zăpadă zburau în vârtejuri, promițând o ninsoare abundentă. Burke privi cerul plumburiu.

– Nu-mi place că trebuie să te las aici.

– Îmi ești mai de folos în oraș, spuse Janie încet.

Mama ei, care nu făcea niciodată o treabă dacă pentru asta putea trimite în locul ei pe cineva de rang inferior, îl trimisese pe domnul Lacey s-o aducă. Îl vedea cum vine spre ea, cu jobenul lui care plutea pe deasupra mulțimii.

– Acum, du-te! Să nu pierzi trenul!

Burke îi strânse repede mâna.

– Ai grijă. Oamenii sunt perfizi.

Giles Lacey ajunse în dreptul lor. Janie își mută privirea de la bărbatul care o mințise la bărbatul care putea fi ucigașul fratelui ei.

– Știu, spuse ea.

Capitolul 24

Cold Spring, 5 ianuarie 1899

– Putem sta de vorbă un minut?

Georgie îl ajunse din urmă pe Bay în apropierea grădinii de trandafiri – sau, mai exact, aproape de locul care urma să fie cândva, în acea primăvară, grădina de trandafiri. În momentul de față, era o grădină plină de crenguțe și spini, lipsită de viață și ostilă. Bay stătea de vorbă cu David despre amplasarea felinarelor chinezești pentru seara următoare – un efort oarecum ridicol, își spunea Georgie, căci era mult prea frig pentru ca un om întreg la minte să iasă de bunăvoie din casă.

Dar invitaseră crema societății newyorkeze.

– Sigur, spuse Bay și rămase pe loc.

Georgie îi aruncă o privire lui David, care, cu mult tact, se prefăcea că cercetează o crenguță. Georgie se simți iritată pentru că era nevoită să cerșească această infimă frimitură, dreptul de a vorbi cu soțul ei în intimitate.

– Între patru ochi?

– Voi fi în sala de muzică, anunță David și dispăru în spatele unui tufiș tuns cu măiestrie.

Georgie avea senzația că lovise cu piciorul într-un cățeluș. Ar fi fost mai ușor dacă David nu ar fi fost atât de binevoitor, dacă s-ar fi putut bucura de plăcerea de a-l detesta pe amantul soțului ei fără să se simtă vinovată de fiecare dată când își revendica drepturile, indiferent care erau acestea.

– Ce este? întrebă Bay, dar lui Georgie îi fu imposibil să nu observe felul în care ochii lui priveau peste umărul ei, urmărindu-l pe David, care se întorcea în casă.

– Nu aici, spuse Georgie.

Erau prea mulți oameni în jur, grădinari, chelneri și Dumnezeu știe cine. Printre ramurile goale al copacilor se vedeau streșinile solide, simple ale casei vechi.

– Hai să mergem în casa veche. Acolo vom fi singuri.

– Să sperăm că mai sunt câțiva cărbuni în șemineu, glumi Bay, oferindu-i brațul.

Dar cât stătuse de vorbă cu David nu-i fusese frig.

Georgie alungă acel gând și își puse brațul pe brațul soțului ei. Era ceva în apropierea lui, în înălțimea lui, în atingerea și în mirosul lui care o făcea să se simtă în siguranță, chiar și acum, când Giles băntuia prin apropiere, deși știa că David îl așteaptă în camera de muzică, și hoardele de invitați vor năvăli a doua zi și le vor tulbura pacea. Bay emana siguranță.

Trecuseră deja prin multe. Cu siguranță vor găsi împreună o modalitate de a se descurca cu Giles. Bay va înțelege. Georgie simțea cum nodul din stomac începe să se destrame la gândul că va putea să-și descarce sufletul, că va putea, în sfârșit, să-i mărturisească lui Bay tot adevărul. El îi spusese tot adevărul: acum era rândul ei.

Erau niște iubiți imperfecti, atâta tot. De fapt, nici nu prea mai erau iubiți. Dar, cel puțin, imperfecțiunile lor se armonizau, doi impostori care înfățișau lumii o mască. Dar nu și în relația dintre ei, în nici un caz.

Cu siguranță, aceasta era o legătură mai trainică decât actul de amor în sine!

– Pare mică în comparație cu casa nouă, nu-i așa? remarcă Bay, în timp ce urcau pe scara din spate spre camera copiilor.

Georgie privi cu afecțiune cadrul îngust al ușii, modul în care casa o cuprindea ca într-o îmbrățișare.

– E un cămin adevărat.

Bay privi în jos spre ea, și pielea din jurul ochilor i se încrêți ușor când zâmbi:

– Dar Lacey Abbey este căminul tău. Căminul tău adevărat.

În dormitorul copiilor, Bătrânul King Cole își dirija muzicienii care interpretau o melodie veselă, iar Micuța Bo Peep își căuta disperată oile.

– Apropo de asta... începu Georgie.

– Nu-ți place casa?

Bay o privi îngrijorat; avea privirea aceea care părea să exprime întotdeauna faptul că Georgie era pentru el lucrul cel mai important

din lume și că dorința ei era o poruncă pentru el. Chiar dacă de foarte multe ori nu era așa.

– Nu este vorba de casă, nu chiar. Georgie înaintă anevoie prin camera goală. Îngenunche lângă șemineu. E suficient cărbune pentru un foc.

– Îl aprind eu, spuse soțul ei, care nu mai aprinsese niciodată în viața lui un foc și își muta privirea neajutorat de la coșul cu surcele la ligheanul cu cărbuni.

– Uite, spuse Georgie, scăpără un chibrit și aprinse un mănunchi de surcele pe care le puse pe grătarul șemineului.

Așteptă ca acestea să înceapă să ardă bine, după care luă cărbunii.

– Cel puțin lasă-mă pe mine să mă murdăresc pe mâini, spuse Bay și așeză cu grijă bucățile de cărbune deasupra surcelor. Se uita la negreala de pe mâini, încercând să găsească ceva pe care să se curețe, iar lui Georgie i se strânse inima, căci îi amintea de Sebastian atunci când încerca să mănânce singur și își întindea budinca pe toată fața în loc s-o bage în gură. Acum, spuse Bay, punându-și ambele mâini pe umerii ei, spune-mi ce este?

Compașiunea lui aproape că o descumpăni. Preț de o clipă, se întoarse în timp, în urmă cu cinci ani, când era singură și speriată, iar Bay, un străin corpolent, Sir Galahad și Lancelot topiți în aceeași persoană.

– Mai ții minte, începu Georgie și se opri ca să-și dreagă vocea. Mai ții minte când ne-am cunoscut și-am povestit că am fost crescută ca însoțitoare a lui Annabelle.

– Sigur că da, spuse Bay, afectuos. Dar nu era greu de ghicit adevărul.

– Nu asta era adevărul.

Bay clipi nedumerit, iar Georgie se grăbi să continue, ca să scape cât mai repede de acea povară:

– Erai așa de sigur că eu... nu mi s-a părut că merită să te contrazic. Și mi se părea că este oarecum corect să devin Annabelle, după toate necazurile prin care trecusem de dragul ei... Vocea lui Georgie se poticni și se opri. Ar fi vrut ca Bay să spună ceva. Orice. Inspiră adânc și continuă să-și descarce inima: Adevărul este că nu voiam să te pierd. Erai... erai tot ce visasem eu, nu puteam suporta gândul de a-ți da drumul.

Clipi din ochi ca să-și alunge lacrimile. Avusese parte de ceea ce își dorise, nu-i așa? Mințise. Dacă ar fi fost sinceră... nu. Nu așa

trebuia să abordeze subiectul. Acum avea mai mult decât aveau majoritatea femeilor. Un prieten.

Așa spera.

– Nu înțeleg, spuse Bay răgușit.

Asta însemna că înțelegea. Măinile lui Georgie tremurau, așa că și le împreună, încercând să se stăpânească. Îl cunoștea atât de bine pe Bay al ei! Bay al ei, care prefera să nu-și bată capul cu nimic, să pretindă că nu vede ceea ce nu dorește să vadă.

– Ceea ce ți-am spus atunci, Bay, este adevărat. Annabelle era sora mea vitregă. Numele meu adevărat este Georgiana. Georgiana Smith. S-ar spune că ar fi putut inventa ceva mai original, nu-i așa?

Georgie încercă să zâmbească, dar nu reuși. Zâmbetul acesta o durea.

– Nu ești Annabelle Lacey, spuse Bay, sperând ca ea să îl contrazică.

– Annabelle este măritată cu un crescător de oi din New South Wales. Am avut o înțelegere. Eu o voi ajuta să fugă și în schimb... „Poti să-l iei pe Giles, dacă vrei.” ... în schimb, eu o să-i iau locul. Numai că nu a ieșit chiar așa cum am plănuir.

– Mi-ai spus că ești Annabelle.

– Nu. Nu putea să-l lase să creadă așa ceva. Ar fi putut minți prin omisiune, dar niciodată intenționat. Tu ai decis că trebuie să fiu Annabelle și... ar fi fost prea complicat să te conving.

Își dădu seama cât de fals suna totul chiar în timp ce vorbea. Observă acest efect și pe chipul lui Bay, în felul în care o privea, ca și când văzuse ceva neplăcut ieșit de sub covor.

– Bay, în rest, toată povestea e adevărată. Tot ce ți-am spus. Am crescut la Lacey Abbey. Am avut un frate pe nume George, care a murit. Eu și Annabelle suntem surori, Bay. Surori de sânge.

Georgie întinse mâna spre soțul ei, dar acesta făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de ea. Simți cum în pieptul ei ceva se transformă în cenușă, precum cărbunii din șemineu.

De ce era întotdeauna așa? De ce, de ce, de ce? Întotdeauna să se scuze pentru că nu este Annabelle, pentru că este inferioară, pentru că dorește să aibă ceva al ei. Georgie ridică vocea:

– Aș fi putut fi Annabelle, dacă împrejurările ar fi fost diferite. Am avut același tată și am fost crescute la fel. Numai că mama mea nu a avut certificat de căsătorie.

Mărul lui Adam se mișca spasmodic în sus și în jos pe gâtul lui Bay. Închise ochii strâns și întrebă pe un ton sumbru.

— Cine mai știe?

Georgie fu cuprinsă de un val de durere. Nu asta dorise. Dorise ca Bay s-o cuprindă în brațe, să-i țină capul la pieptul lui și să o liniștească, numele nu contează, că el o iubea pe ea, că va avea el grijă să îndrepte lucrurile. Că o iubea, indiferent cine era.

Georgie se căzni să-și dezlipească buzele:

— Giles Lacey. A venit aici din cauza lui David.

Asta nu însemna nimic? Nu fusese singura care ascunsese adevărul. Dar Bay nu părea să sesizeze asemănarea situațiilor.

— O să te dea în vileag?

— El așa m-a amenințat.

Între ei era doar un metru distanță, dar Bay părea foarte departe.

— Bay, nu văd cum poate face așa ceva. Este cuvântul lui împotri-
va cuvântului nostru. Cine-o să-l creadă?

— Numai dacă nu cumva aduce vreo dovadă.

— Ce fel de dovadă? Dădaca noastră spunea că ne poate deosebi numai dacă stăm una lângă alta. Și chiar dacă m-ar vedea cineva — cineva care ne-a cunoscut pe amândouă —, au trecut șapte ani de atunci, Bay! M-am schimbat! Și Annabelle s-ar fi schimbat. Chiar dacă cineva ar avea fotografii cu noi amândouă... cine ne poate recunoaște acum?

— Fotografii... murmură Bay, și pe fața lui se așternu o expresie ciudată. Se răsuci pe călcâie, fără o vorbă, și ieși repede din încăpere.

Georgie se repezi după el.

— Bay, stai...

Dar Bay nu pornise spre scară, ci spre vechiul lor dormitor. Georgie simți cum i se strânge inima, amintindu-și cum îi masa Bay picioarele când era însărcinată cu gemenii; cum o legăna și îi citea poezii la lumina unei singure lumânări, când mișcările și loviturile lor de piciorușe nu o lăsau să doarmă. Iar Bay spunea că, dacă ea nu poate să doarmă, nici el nu poate. Asta, până îl lua somnul.

— Bay, începu Georgie, gândindu-se la tot ceea ce aveau în comun, la copii. Putem să îndreptăm lucrurile, sunt sigură de asta.

— Exact asta fac, spuse Bay sec, lăsându-se în genunchi și scoțând o cutie de sub pat. Era o cutie veche de pălării, plină cu diverse hârtii și fotografii. Trecu pe lângă ea cu cutia în brațe. Îndrept lucrurile.

Se întoarse în camera copiilor, unde era cald, cărbunii trosneau și sfârâiau pe grătarul șemineului.

– Ce sunt astea? întrebă Georgie cu răsuflarea tăiată, împiedicându-se în fustă în timp ce îl urma, încercând să țină pasul cu el.

– Dovezi, spuse Bay cu voce înfundată, și, înainte ca ea să-l poată opri, aruncă un morman de hârtii în șemineu.

Georgie tuși din cauza mirosului acru al hârtiei fotografice carbonizate. Își vedea propriul chip cum începea să se înnegrească și să se răsucescă.

– Bay!

Se repezi spre șemineu, dar soțul ei o prinse de încheietura mâinii. Hârtiile se împrăștiară.

– Nu vezi? Brațul puternic al lui Bay stătea între ea și șemineu, iar Georgie auzea disperarea și spaima din vocea lui. Este singura modalitate de a le face să dispară. Dacă nu are fotografiile, nu are cu ce să facă comparații.

Georgie îl lovi cu pumnii în piept. Era o fotografie a lor cu gemenii; aceștia erau încă suficient de mici ca să poată fi ținuți fiecare într-o mână; și acum totul se dusese, se prefăcuse în fum, ca și când n-ar fi existat niciodată.

– Și cu mine ce faci, Bay? Îl lovi din nou, cu ochii plini de lacrimi. Pe mine cum mă faci să dispar?

– Nu încerc să te fac să dispari.

Bay îi dădu drumul și se așeză greoi pe pat, ca o marionetă căreia i se tăiaseră sforile.

– Atunci, ce înseamnă...

Georgie făcu un gest fără cuvinte spre podea. Rămășițele vieții lor împreună tăceau împrăștiate la picioarele ei. Un afiș de la Ali Baba, o fotografie de la victoria ei la tirul cu arcul din prima lor vară de la Newport.

– Nu poți face să dispară ultimii cinci ani, aruncându-i în foc. Nu merge așa.

– N-am încercat să scap de ultimii ani. Doream numai să...

– Să ce?

– Ce altceva pot să fac, Georgie? Cum să îndrept lucrurile? Bay ridică fruntea și privi neputincios la ea. Nu știu ce să fac, Georgie. Nu știu ce altceva să fac.

Georgie privi spre chipul lui disperat și se simți ca și când ar fi plutit undeva, departe de țarm, băgând de seamă că barca lua apă,

că probabil luase apă tot timpul. Unde era acel Bay pe care îl cunoscuse ea, cel care rezolva problemele, care făcea totul perfect?

Își dădu seama că acesta nu existase niciodată. Îl inventase ea, grație purtărilor lui blânde și fizicului său impozant.

– Vom face ceea ce facem întotdeauna, spuse ea. Mergem mai departe. Ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic. La asta ne pricepem foarte bine.

Tot așa cum se prefăcuseră că episodul cu Charlie nu se întâmplase niciodată, după cum se prefăceau că David nu este decât un bun prieten. Tot așa cum se prefăcuse și ea față de ea însăși că, atunci când casa va fi gata și balul se va fi încheiat, viața lor va fi alta.

Dar nu vor face asta, nu-i așa? Așa erau ei.

– Georgie, chestiunea asta e serioasă, spuse Bay, și Georgie simți cum îi năvălește sângele în cap.

Ce voia să însemne asta? Că tot restul nu fusese serios, nu-i așa?

– Nici nu mai sunt sigur că suntem căsătoriți legitim. Eu cred că da, dar nu am mai întâlnit asemenea situație.

– Căsătoria noastră este valabilă atât timp cât afirmăm noi că este.

Georgie privea fix la soțul ei, dorind să-l facă să înțeleagă.

– Cine va nega că eu sunt Annabelle, dacă noi doi vom susține contrariul?

Bay scutură din cap.

– Cu legea nu merge așa.

– De ce? întrebă Georgie. Am mințit pentru tine ani întregi. Am lăsat oamenii să mă acuze de tot felul de lucruri numai ca reputația ta să rămână nepătată. Ți-am permis să-ți ții amantul sub același acoperiș cu copiii noștri, pentru Dumnezeu! Și asta e tot ce poți să-mi spui? Cu legea nu merge așa?

Bay își trecu o mână prin părul de aceeași culoare cu cel al lui Sebastian.

– Ce vrei să fac, Georgie? Nu pot schimba felul în care te-ai născut.

Cuvintele îi lăsară un gust amar lui Georgie.

– Cine vorbește acum, tu sau mama ta? Te rog să mă ierți. Am uitat de marea moștenire a familiei Van Duyvil. Îmi pare rău că ți-am întinat sângele sacru. Acum va trebui să-ți schimbi simbolurile

de pe blazon, nu-i așa? Să adaugi o dungă neagră și poate câteva măști de teatru.

Bay o lăasă să își verse năduful și vorbi apoi cu o răbdare care îi trezi lui Georgie dorința de a-i arunca cu ceva direct în cap.

– Nu am vrut să spun asta. Firește că nu mă gândesc la tine în felul acesta, dar lumea...

– Naiba s-o ia de lume! Simți o satisfacție ciudată, văzând expresia șocată de pe fața lui Bay, știind că îi produsese o emoție. Să-i ia naiba pe toți! Ce-mi pasă mie de lume sau ce-i pasă lumii de mine? Mie mi-a păsat de tine, Bay. Și am crezut că și ție îți pasă de mine.

Bay se ridică pe jumătate de pe pat.

– Așa este, îmi pasă de tine.

Georgie își alungă lacrimile.

– Dar nu suficient ca să lupți pentru mine. Nu suficient ca să ignori lumea, pe Giles Lacey, pe toți cei din afara cuplului nostru! Nu-și dădu seama de ceea ce urma să spună decât atunci când cuvintele fură rostite deja, spărgând aerul dintre ei. Vreau să divorțez.

– Georgie... Bay o privea ca și când n-ar fi știut dacă să se apropie de ea sau să se dea înapoi. Nu vorbești serios. Așa este?

– Eu...

Era o nebunie. Trebuia să se gândească la copii. Dar Anne avea dreptate. Divorțul nu mai era o rușine, ca altădată. Iar copiii erau membri ai familiei Van Duyvil. Numele Van Duyvil acoperea multe păcate. Dar cum va fi când va fi liberă? Nu va mai fi singură și speriată așa cum fusese cu ani în urmă, ci o femeie independentă și înstărită.

– Nu știu.

Bay se prăbuși din nou pe pat, cu o expresie de îngrijorare și scepticism.

– Este din cauza lui David?

– Nu, nu este din cauza lui David, Bay. Numai în măsura în care își dorea pe cineva care s-o privească așa cum îl privea Bay pe David, ca și când ar fi fost luna de pe cer. Doresc pe cineva care să mă iubească suficient cât fie alături de mine.

Fruntea lui Bay se încruntă.

– Eu nu am fost alături de tine?

– Nu. M-ai dat la o parte. Nu e același lucru.

Pe chipul lui Bay se citea nedumerirea. Georgie trase adânc aer în piept.

– Hai să formulez altfel: te-ai fi însurat cu mine dacă ai fi știut cine sunt?

Momentul de ezitare al lui Bay îi dădu răspunsul la întrebare.

– M-am însurat cu tine știind că ești actriță, spuse soțul ei.

– Dar nu este același lucru, nu-i așa? Georgie surâse în colțul gurii, pentru a-și reprima în felul acesta lacrimile. Vreau pe cineva care să închidă gura lumii de dragul meu. Poate că această persoană nici nu există, dar m-am săturat să fiu pe locul al doilea.

– Dar... un divorț?

Felul în care rostise cuvântul o făcu pe Georgie să se gândească la mama lui.

– Ți-e teamă că vei fi exclus din societate?

Bay se învioră.

– Nu dau nici doi bani... Puțin îmi pasă ce crede doamna Astor despre noi. Dar cum rămâne cu copiii, Georgie? Vor fi marcați pentru totdeauna. Știi foarte bine.

– Poartă numele Van Duyvil. Așa cum ai precizat chiar tu, asta înseamnă ceva în lumea ta. Lumea lui, niciodată cu adevărat și a ei. Georgie nu știa prea bine care este lumea ei. Dar știa că dorește să aibă șansa s-o găsească. Copiii Alvei Vanderbilt nu au avut de suferit.

– Nu este vorba numai de... de repercusiunile sociale.

Georgie vedea cum Bay se luptă ca să-și găsească cuvintele și simți că suferă pentru el. Ridică privirea spre ea cu acea sinceritate în fața căreia ea nu fusese niciodată în stare să reziste.

– Te iubesc, Georgie.

– Știu.

Georgie se așeză pe pat alături de el și simți brațul lui Bay care îi cuprindea umerii. Bay mirosea a colonie și a săpun fabricat după o rețetă secretă de doamna Gerritt. Era un miros atât de cunoscut, care îi conferea sentimentul de siguranță. Îi venea să-și îngroape capul la pieptul lui și să rămână așa pentru totdeauna. Își lăsă capul pe umărul lui, ca de obicei. Nu voia să divorțeze. Nu chiar. Nu de tot.

– Nu trebuie să facem nimic în grabă. În fiecare iarnă, Sebastian tușește îngrozitor. Nimeni nu va bănuî nimic dacă îi vom duce pe gemeni în străinătate iarna asta. Să zicem în Italia. Sau în Elveția. O să vedem.

Simțea obrazul lui Bay în creștetul capului, respirația lui în păr. De câte ori șezuseră așa?

– De ce nu în Florida? Întrebă Bay cu voce înfundată.

Georgie își frecă obrazul de sacoul lui, simțind asprimea țesăturii de stofă.

– Domnia mamei tale se întinde până la Saratoga Springs.

– Nu-i duce departe de mine, Georgie.

– Numai o iarnă, Bay. Georgie se îndreaptă în brațele lui, privindu-l fix în față, și văzu cutele cunoscute din jurul ochilor, puful auriu de pe bărbie. Ești tatăl lor, copiii te adoră. N-aș încerca niciodată să-i iau de lângă tine.

– Dar dacă renunț la David? Bay vorbea ca un copil care promitea că renunță la budincă dacă în felul acesta își primește înapoi câinele bătrân. Atunci, ce zici?

Georgie mai că era tentată să accepte propunerea. Dar ce însemna asta, de fapt? Că Bay o iubește. Dar nu suficient. Niciodată suficient.

– Și să te condamni degeaba la nefericire? Întrebă ea într-o încercare de umor care eșuă lamentabil. Vreau ceva pentru mine, Bay. Ceva care să fie numai al meu.

Nu resturile lăsate de Annabelle, nu firimiturile atenției soțului ei.

– Aș putea să-ți ofer bijuterii, spuse Bay cu acea nuanță de umor care o cucerise cândva, dar nu cred că asta e soluția, așa este?

– Nu, nu am râvnit niciodată la bijuterii. Georgie se ridică de pe pat și începu să adune hârtiile de pe podea, cele care nu ajunseseră în foc. Le puse la loc în cutia de pălării. Ar trebui să ne întoarcem.

Bay nu se clintea din loc.

– Putem să rezolvăm toate astea, Georgie. Știu că putem. Nu trebuie să divorțăm.

Georgie se uită în jos spre soțul ei.

– Chiar dacă Giles Lacey va trămbița lumii bune vestea că nu sunt Annabelle? Mama ta va cere anularea documentelor de căsătorie.

– Ai spus chiar tu. Dacă rămânem uniți, va fi cuvântul nostru împotriva cuvântului lui.

Georgie admira efortul lui de a găsi o soluție, chiar dacă nu era foarte convingător.

– Sau am putea să-i cumpărăm tăcerea.

– Nu, refuză Georgie ferm. Dacă îi dăm bani, va prezenta asta drept o dovadă că avem ceva de ascuns. Nu mai scăpăm niciodată de el. Nici Viola și Sebastian.

Bay făcu o grimasă.

– Atunci, ce facem cu el?

Acesta era răspunsul pe care îl dorea: să acționeze împreună. Dar felul în care rostise Bay întrebarea o făcea să se simtă mai singură decât înainte. Un singur lucru știa: nu avea de gând să-l lase pe Giles să profite de ea. Nu și de data asta. Întinse mâna ca să-l ajute pe soțul ei să se ridice:

– Lasă-l în seama mea, Bay.

Bay apucă mâna oferită și se ridică amortit în picioare.

– Pot să-l rog pe domnul Tilden să vorbească cu el.

– Și ce-o să rezolve? O să-l plictisească de moarte? Domnul Tilden se va duce glonț la mama ta cu această veste, doar știi prea bine.

Bay se strâmbă.

– Poate că de asta avem nevoie. Nu există nimic mai înfricoșător decât crizele de furie ale mamei mele.

– O criză de furie nu pare chiar foarte înfricoșătoare, spuse Georgie, îndesând cutia de pălării în brațele soțului ei.

– Ba da, când e vorba de mama.

Capitolul 25

Cold Spring, 11 februarie 1899

– Nu e nevoie să-mi arătați drumul, doamnă Van Duyvil, spuse Giles Lacey, cu un zâmbet asemănător unui rânjet de lup. Îl cunosc. La urma urmei, asta e o copie a casei *mele*.

– O copie îmbunătățită.

Janie vedea cum mama ei se străduiește să fie amabilă. După o zi petrecută cu Giles Lacey, până și mama ei avea nevoie de toată puterea de autocontrol ca să se stăpânească.

– Fără inconveniente originale.

Janie începea să-și dorească să fi urmat sfatul domnului Burke și să fi luat trenul înapoi spre oraș. Ninsese toată ziua, la început cu fulgi mici, apoi din ce în ce mai mari. Nici nu trecuse bine de ora trei, că deja începuse să se lase întunericul, iar lumina slabă

transforma tufişurile tunse artistic, acum acoperite de nea, în nişte oameni de zăpadă tremurători, care parcă se apropiau pas cu pas de casă.

Temperatura nu crescuse, şi vântul se întetise, făcând să zângăne tocurile ferestrelor şi strecurându-se prin crăpăturile din zidărie. Mama ei greşea. Domnul Pruyn reproduşese cât se poate de fidel Lacey Abbey, cu toate crăpăturile şi spărturile. Conacele aveau un aspect minunat, dar erau cât se poate de inconfortabile dacă era vorba să locuieşti în ele atunci când mercurul termometrelor cobora sub zero grade.

— Asta, numai pentru că am refuzat să vând originalul, spuse Giles Lacey, ținând uşa pentru doamna Van Duyvil.

— Cu lilioci în clopotniţă şi toate celelalte? spuse alene Anne, dar nervozitatea din voce îi trăda aerul detaşat.

Privirea pe care o îndreptă spre spatele mătuşii ei şi al oaspetelui acesteia era clar plină de duşmănie.

— Clopotniţa a fost dăruită în 1648, preciză Giles Lacey, atins fără îndoială într-un punct sensibil. O mică neplăcere cu nişte indivizi din parlament lipsiţi de simţul umorului. Şi nu am avut lilioci.

— Toată lumea are lilioci, spuse Anne sec. Unii sunt însă... mai lilioci decât alţii.

— Nu fi ridicolă, Anne!

Doamna Van Duyvil intră în micul salon în foşnet de tafta şi zornăit de perle. Era foarte nemulţumită de perspectiva de a lua cina în salonul pentru micul dejun, căci în sufragerie era atât de frig, încât la prânz supa se sleise.

— Nu am avut niciodată lilioci pe Fifth Avenue.

— Nu, fireşte, murmură Anne, intrând în salon urmată de Janie. N-ar îndrăzni, nu-i așa?

Anne îi amintea lui Janie de leul nubian de la menajeria din Parcul Central, care se plimba precaut prin cuşca lui, dădea din coadă când simţea vreun pericol, gata să atace la nevoie. Pentru că îl suspecta şi ea pe Giles Lacey? Sau pentru că se temea să nu fie descoperită? „Iadul nu cunoaşte furia“, spusese Burke; chiar dacă era un clişeu, şi clişeele aveau o explicaţie. Sau poate că făcea din ţânţar armăsar. Anne şi mama ei se împunseseră întotdeauna una pe alta. Faptul că erau blocaţi din cauza zăpezii într-un castel în stil gotic era suficient să dea oricui o stare de nervozitate.

Janie tuși și se așeză pe un scaun frumos tapițat din fundul încăperii. Fumul din șemineu nu se ridica bine pe coș și se simțea un iz înțepător în încăpere.

Doamna Van Duyvil se uită nemulțumită la șemineu.

– Așa ceva e inacceptabil.

Contrar așteptărilor ei, focul arse în continuare în același fel.

– Doamna Gerritt spune că nu avem suficient cărbune pentru saloanele mari. Anne se așeză pe una dintre canapelele situate cel mai departe de șemineu. Drumurile sunt blocate. Vanzătorii de cărbune nu pot să ajungă aici.

– Ridicol, spuse doamna Van Duyvil. Și când se termină, ce facem? Luăm toporul și spargem mobilele?

– Aș începe cu masa asta, propuse Giles Lacey, arătând spre o comodă Ludovic XIV, încărcată de bronz aurit. Tot aurul acesta îmi zgârie retina.

– E o piesă istorică! se răsti doamna Van Duyvil.

– Comandată de Bay, se amestecă în conversație și Anne, care ședea pe canapea.

– Nimeni nu pune nimic pe foc, decretă doamna Van Duyvil, privind furioasă la nepoata ei.

– Ar fi ca un rug imens... murmură Anne. Când doamna Van Duyvil se uită din nou la ea, spuse: S-ar potrivi foarte bine, nu-i așa? Ca un șef de trib viking, ars de viu odată cu corabia lui. Nu așa făceau vikingii? Nu mai țin minte. Dar Bay știa. Sau nu trebuie să vorbim despre Bay?

Doamna Van Duyvil nu răspunse. Se plimba încoace și încolo: de la șemineu spre fereastră, la fotoliu și înapoi, cu fustele foșnind și perlele strălucind palid în lumina lămpilor. Măinile i se îndreptară spre broșa de la gât, o broșă de doliu, cu o șuviță de păr blond. A lui Bay? Sau a băieților care muriseră înainte ca Janie să apuce să-i cunoască?

Janie nu o putea condamna pe mama sa pentru starea de agitație. Și ea îl vedea pe Bay în fiecare cartuș ornamental de pe perete, în fiecare cută a perdelelor. Umbra lui se întindea deasupra lor ca și când ar fi fost prezent în încăpere. Casa fusese creația lui Bay, chiar mai mult decât a lui Annabelle, fiecare piesă fusese aleasă de Bay, nicăieri mai mult decât în acest salon. Acolo nu dăinuia o fantomă, ci Bay însuși, cu toată personalitatea lui.

Poate că n-ar fi trebuit să mănânce atât de mult din friptura doamnei Gerritt cu căpșune chinezești.

— Vreți să jucăm cărți? propuse Anne. Sau preferați șarade, domnule Lacey?

Janie se ridică de pe scaunul ei din colț.

— Trebuie să mă duc să văd ce fac copiii, Sebastian și Viola.

— Nu putem juca bridge fără al patrulea jucător. Anne se ridică de pe canapea cu o rapiditate surprinzătoare. Dacă trebuie să pleci, vin și eu cu tine.

— Janie poate să plece. Doamna Van Duyvil se întoarse spre ușile mari franțuzești ce dădeau spre râu, atingând cu o mână țesătura densă a draperiilor de catifea. Degetele ei erau neobișnuit de albe în contrast cu materialul gros. Trebuie să avem grijă de fiul lui Bay.

„Și cum rămâne cu fiica lui Bay?” se gândi Janie. Nu era o răutate, Janie știa. Așa era mama ei. Trebuia să-ți accepți familia așa cum era. Sau așa își spunea ea. Dar era din ce în ce mai greu să accepte.

— Și eu nu pot să am grijă de cineva? întrebă Anne.

— Nu te-a acuzat nimeni niciodată că ești o fire casnică. Doamna Van Duyvil zâmbi cu sarcasm spre Anne, iar părul ei blond-argintiu sclipi ca un coif în lumina lămpii. Poate că, dacă ai fi știut să ai grijă de cineva, acum ai fi fost în Franța.

— Cu soțul meu și amanta lui? Asta îmi recomanzi, mătușă Alva?

— Ăăă... nu vrei să te conduc până în camera copiilor? se întoarse domnul Lacey spre Janie cu o notă de disperare în voce, iar acesteia aproape că i se făcu milă de el.

— Nu este nevoie. Nu stau mult, spuse Janie.

Ieși mai mult grăbită decât grațioasă și se izbi în ușă de doamna Gerritt. Aceasta rămase încremenită locului și se uită la Janie într-un fel care îi amintea de zilele când ea și Bay erau foarte mici, iar doamna Gerritt fusese dădaca lor. Era o privire de reproș, ca și când nu s-ar fi spălat bine după urechi.

— Un vizitator, anunță doamna Gerritt, sec.

— Un vizitator? Anne renunță la orice dispută grație acestui nou eveniment. Poate că e vreun eschimos. Sau, cine știe, vreuna dintre ființele zăpezii, venită din sălbăticia Canadei?

Doamna Gerritt nu o onoră cu un răspuns.

— A venit omul acela la dumneavoastră, domnișoară Janie.

– Ce om? o auzi Janie pe mama ei, în timp ce o urma pe doamna Gerritt prin pasaj spre holul mare, unde o aștepta vizitatorul cu pricina.

Impropriu spus *om*. Mai degrabă un *om de zăpadă*. Fularul înfășurat în jurul feței lui era plin de chiciură. Pe borurile pălăriei avea mormane de zăpadă, care se împrăștia în jurul lui în timp ce pășea țepăn înainte.

– Burke?

Numai ochii erau aceiași, înroșiți, dar tot verzi. În rest, era de nerecunoscut din cauza straturilor de haine și de zăpadă.

– Arăți ca un monstru al zăpezilor.

Omul de zăpadă își duse mâna la fular ca să-și elibereze gura și aruncă ace de gheață în jur. Dărdăia în asemenea hal, încât abia reuși să articuleze cuvintele.

– Am încercat să telefonez, dar liniile telefonice sunt întrerupte.

– Doamnă Gerritt, spuse mama ei pe un ton de gheață, nu suntem acasă pentru vizite.

Janie aruncă o privire în spate și le văzu și pe mama ei, și pe Anne. Doamna Gerritt stătea impasibilă într-o parte, ca și când și-ar fi declinat orice răspundere.

– Ce ai de gând să faci? întrebă Anne pe un ton mieros. Să îi ceri doamnei Gerritt să-l arunce afară în zăpadă? Gândește-te ce vor spune ziaarele!

Burke le ignoră pe amândouă. Se apropie de Janie, cu mers șchiopătat.

– Trebuie să vorbesc cu dumneata.

– Cum ai ajuns aici?

Erau probabil cel puțin minus zece grade afară, poate chiar mai puțin. Ziarele anunțau că este cea mai geroasă iarnă înregistrată vreodată. Firește, atunci când mai soseau ziaarele. De cu o zi în urmă nu mai sosiseră. Drumurile erau impracticabile, spunea Gerritt, nu atât din pricina zăpezii, cât a stratului de gheață de dedesubt.

– Am venit pe jos de la gară. Burke nu se putea opri din tremurat, tot trupul i se cutremura. Liniile de telefon nu funcționează. Am prins ultimul tren. Au închis unele tronsoane, pentru că șinele sunt prea alunecoase. Feriboturile spre Staten Island au înghețat la docuri. Străzile sunt troienite, pentru că e prea ger ca să se deszăpezească cu lopețile. Și o să ningă în continuare.

— Trebuie să stai lângă foc, spuse Janie, revenindu-și din starea de paralizie, și se apropie repede de Burke.

— Ai nevoie de haine uscate și de o băutură fierbinte, ca să nu degeri de tot. Doamnă Gerritt, avem niște apă fierbinte? O, și te rog să pregătești o cameră pentru domnul Burke.

— N-o să faci așa ceva, spuse mama ei sever. Dă-i ceva cald de băut la bucătărie și lasă-l să plece, Gerritt. Refuz să permit acestui... actor să stea sub acoperișul meu.

— Domnul Burke este ziarist, spuse Janie printre dinții încleștați. Iar acesta nu e acoperișul dumitale. Se uită îngrijorată la Burke și adăugă: Ar fi bine să-ți scoți paltonul. E plin de zăpadă.

— Din cauza vântului, spuse Burke și scutură din cap, ca și când ar fi încercat să se trezească.

— Ai putea să-i ceri voie lui Sebastian, îi propuse Anne lui Janie. Acum, el este, de drept, stăpânul casei.

— Nu fi absurdă, i-o reteză doamna Van Duyvil.

Anne ridică din umeri.

— Nu e absurd, așa e legal.

Burke trăgea de reverul paltonului, căci degetele lui înghețate alunecau pe nasturi. Janie se apropie repede ca să-l ajute.

— Doamnă Gerritt, te rog să pregătești o cameră pentru domnul Burke.

— În aripa servitorilor, spuse doamna Van Duyvil, tăios. Poate să ia masa în bucătărie.

Janie simți cum îi înțepenește spinarea și se îndreptă brusc, devenind astfel cu zece centimetri mai înaltă decât mama ei.

— Dacă domnul Burke ia masa la bucătărie, voi lua și eu masa tot acolo.

— Dacă nu mai primim cărbune, mormăi doamna Gerritt, nu va mai lua nimeni masa nicăieri.

— Trimite-l... *pe asta*... la bucătărie și vino apoi în bibliotecă, spuse mama lui Janie, apoi se răsuci în loc. Anne?

Burke o apucă pe Janie de mânecă.

— Ascultă-mă! Lacey a mințit. A fost aici, la New York, pe întâi. Am găsit pliantul vaporului. De pe *St. Paul*. Nu a fost pe acest vapor. A fost pe *Brittanic*.

Articula cuvintele cu greutate, nu se putea exprima clar. Era oare un simptom de hipotermie? Janie nu știa. Și nici nu dorea neapărat

să afle. Degetele ei se mutau repede de la un nasture la altul, eliberându-l din cușca de gheață a paltonului.

– Ai nevoie de haine uscate. Ți-ai adus bagajul?

– M-ai auzit?

Dinții lui Burke clănțăneau atât de tare, că abia putea rosti cuvintele. Paltonul căzu grămadă pe podea, lăsând să se vadă pe dedesubt o haină din lână mai subțire.

– Lacey a mințit. Era aici, la New York, în noaptea balului. Omul e periculos. N-ai văzut cum te privea în sala de judecată.

– Eram acolo, spuse Janie, privindu-l cu ochi critic.

Parcă respira mai ușor, acum când își scosese paltonul și fularul înghețate, dar trupul lui era în continuare zguduit de tremurat și buzele lui aveau o nuanță vineție, care nu-i plăcea lui Janie.

– Trebuie să stai la căldură. În hol este prea frig. Ai să faci pneumonie.

– Asta nu e tot.

Burke se clătină și se apucă de spătarul unui scaun.

– Are datorii. O groază de datorii. Are nevoie de banii lui Annabelle Lacey.

Janie apucă brațul lui Burke și îl sprijini de propriul trup.

– Vino în salon. Acolo e focul făcut.

Dar și domnul Lacey. Însă îi puteau ține piept, la nevoie.

– Nu ai bagaj, nu-i așa?

Domnul Burke încercă să zâmbească, dar mușchii lui faciali nu păreau să mai reacționeze.

– Nu m-am mai gândit la nimic. Cum am aflat, am fugit înapoi.

– Nu contează. Sunt sigură că putem găsi ceva printre lucrurile lui Bay.

Nu conta dacă mama ei va se va opune, spunând că este un sacrilegiu.

– Cum ai aflat despre domnul Lacey?

– Am prieteni în tot felul de locuri. Burke se poticni când intrară în coridor, dar Janie reuși să-l sprijine. Scuze. Nu sunt foarte sigur pe picioare. Lacey l-a mituit pe căpitanul portului ca să-i falsifice data sosirii.

– E aici, știi, spuse Janie.

– Știu, spuse Burke. Nu am vrut să te las aici – singură – cu el.

– Așa că ai venit pe vifornița asta? Janie nu știa dacă trebuie să se simtă mișcată sau să-l dojenească pentru nesăbuiința lui.

Ar fi fost mai ușor să spinteci un balaur cu paloșul. Ar fi fost chiar mai cald.

Burke se strâmbă de durere când îndoi brațul.

— Mi s-a întunecat mintea. Când am văzut că nu pot să dau de tine la telefon... nu m-am mai gândit. Am crezut că o să găesc o birjă la gară.

— Să nu crezi că nu apreciez gestul, spuse Janie politicoasă, încercând să-și alunge amețeala. Își înfășură mai strâns șalul în jurul umerilor. Apreciez orice acțiune de cavaler răătăcitor, chiar dacă nu e absolut necesară. Dacă e să omoare cineva pe altcineva, ucigașul nu va fi Giles Lacey. Va fi mama mea.

— Iar eu voi fi ținta? Buzele lui Burke se despărțiră, schițând un surâs.

— Va trebui să stai la coadă, spuse Janie. Dacă domnul Lacey mai spune o singură dată că Illyria este o copie inferioară după Lacey Abbey, mama îl pocnește cu vâtraul.

Janie încetini pasul și se opri, văzând cum se uită Burke la ea. Bărbatul inspiră adânc, vorbind apoi cu dificultate.

— Voiam să te iau cu mine. Să te duc înapoi la Cold Spring, dacă nu în oraș. Dar acum — acum am compromis complet acțiunea de salvare, nu-i așa?

Janie ar fi vrut să râdă de el, dar ceva din expresia de pe chipul lui Burke o împiedica să glumească pe această temă. Își dădu seama, cu o strângere de inimă, că era sincer îngrijorat pentru ea. Cu siguranță, e foarte descurajant să pornești să salvezi pe cineva și să fii învins de stihiiile naturii. Janie își alese cuvintele cu grijă:

— Dacă domnul Lacey este un nemernic, sunt convinsă că acțiunează sub impulsul momentului. Și-a pierdut cumpătul și a folosit arma pe care a avut-o la îndemână. O singură lovitură, așa spuse-se judecătorul. Înclină capul ca să se uite mai bine la Burke. Poate că simpla dumitale prezență aici va fi suficientă pentru a-i domoli acest impuls.

— Încerci cumva să-mi salvezi orgoliul? întrebă el.

— Da, răspunse Janie. Dar asta nu înseamnă că nu e adevărat.

Preț de o clipă, Janie simți capul lui ud rezemat de al ei. Burke îl ridică și spuse:

— Vrei să înfruntăm balaurul?

Janie îl opri înainte să poată face un pas înainte.

– Să-i spunem că știm? Sau să ne prefacem că nu știm și să așteptăm.

– Eu sunt obișnuit să scriu despre fapte sumbre, nu să le trăiesc, spuse Burke încruntat, iar Janie se simți încurajată, căci simțea că redevenise el însuși. Ce părere ai?

Janie își mușcă buza.

– Noi suntem patru, el este singur.

– Domnișoară Van Duyvil, ai o față de lady și un suflet de tâlhar, comentă domnul Burke. Foarte bine. Atunci hai să punem mâna pe vătrai. Nu cumva ai din întâmplare la îndemână vreo armă?

– Disprețul se pune la socoteală?

– Nu este foarte util în lupta corp la corp. Burke îi zâmbi, dar efectul zâmbetului era ușor știrbit de faptul că încă dărdăia de frig. Mergem? Mama dumitale poate oricum să-l croiască cu vătraiul dacă situația scapă de sub control.

Deschiseră ușa salonului și fură întâmpinați de un nor de fum și de domnul Lacey, care stătea cu spatele la ei, aplecat peste focul din șemineu, scormonind inutil cu vătraiul în cărbuni.

– Poate să facă cineva ceva cu neno... cu focul ăsta? Este ca-n iad aici. Auzind pași, Lacey se întoarse, mijind ochii ca să vadă prin fumul care părea să vină tot în încăpere, în loc să iasă pe coș afară. Cine este? Sper c-a venit coșarul.

– Dumnealui este domnul Burke de la *The News of the World*.

– Nu este un eschimos, interveni și Anne.

Lacey se întoarse cu vătraiul în mână.

– Doar nu vrei să spui că presa ne urmărește până aici prin zăpadă?

– Așa se pare, spuse mama lui Janie, tăios. Janie știa că nu va pomeni de vechile aventuri ale lui Anne în fața domnului Lacey. Solidaritatea la nenorocire nu mergea până acolo. Doamna Van Duyvil se întoarse spre Janie: Ți-am spus să-l duci la bucătărie.

– Domnul Burke a făcut tot drumul ăsta, a înfruntat pericolul, deoarece are vești pentru noi.

Janie simțea cum furia îi arde pieptul. O lăsa să crească, s-o încălzească, să-i alunge îndoielile și temerile. Se schimbase, renăscuse din flăcări precum Pasărea Phoenix.

– Ai mințit, domnule Lacey. Ai mințit în legătură cu momentul când ai sosit la New York. Nu ai venit cu...

Uitase numele vasului.

– St. Paul, o ajută Burke.

– Mulțumesc. Se întoarse spre Lacey. Ai venit la bordul vasului *Brittanic*.

Domnul Lacey scormoni cu vătraiul în foc.

– Și ce diferență e între un vas și celălalt?

– O diferență de zece zile. Ai fost aici în noaptea balului.

În partea opusă a încăperii, Anne se ridică pe jumătate din fotoliu, strângând cu o mână brațul de catifea al acestuia.

– Cum?

– Mai mult chiar, spuse Janie, fără a-și lua ochii de la domnul Lacey și de la vătraiul din mâna lui, ai mințit și despre asta. Te-ai dus la căpitanul portului și l-ai plătit ca să falsifice data.

– Ei bine, da. Domnul Lacey flutură nepăsător din mână, lovind fără intenție o masă. Privi în jos și constată că ținea vătraiul în mână. Ridică din umeri și îl lăasă jos. N-am vrut să-și facă cineva vreo idee greșită.

– O idee greșită?

Anne accentuă ultimul cuvânt, enervată. Chipul ei era palid în lumina lămpii. Fardul de obraji arăta acum ca o pată roșie.

– Vrei să spui, ideea că ai putea fi ucigașul vărului meu și al soției lui? Această idee?

– Vedeți? Exact ceea ce spuneam! Lacey se înecă cu fumul din șemineu. Ar fi însemnat ca târfa aceea să încerce să mă distrugă și de dincolo de mormânt.

– Măsoară-ți cuvintele, domnule Lacey! se răsti mama lui Janie. Sunt doamne de față.

Anne îi aruncă mătușii sale o privire încărcată de ură.

– Asta e tot ce ai de spus? Îți pasă de limbajul pe care îl folosește? Nu ai nici un pic de sentiment? Nu-ți pasă câtuși de puțin că...

– Te rog să te controlezi!

Vocea doamnei Van Duyvil șfichiui aerul, despicăndu-l precum lama unui cuțit.

Anne încremeni, iar în tăcerea care se așternu, vocea domnului Lacey răsună puternică și irascibilă.

– V-a păcălit. Georgie v-a păcălit pe toți. Nu v-ați gândit să faceți cercetări cu privire la identitatea ei? O, nu! Nici untul nu se topea în gura ei, era rece ca gheața...

– Dar ce-ai avut cu Bay? întrebă Anne cu voce sugrumată. Stătea în picioare, cu o mână pe brațul fotoliului, iar încheieturile i se albisera. El ce ți-a făcut?

– El... V-am spus! Lacey își mută privirea de la unul la altul, căci impactul propriilor cuvinte îl izbise. Nu m-am atins de el niciodată! Nici măcar nu l-am cunoscut. La naiba, îmi era milă de el. Fusese tras pe sfoară. Fata aia era o adevărată otravă. Otravă pură.

– Dar ea ce-ar fi avut de spus despre dumneata, domnule Lacey? întrebă Janie cu o voce pe care nu și-o recunoștea.

Janie simți cum Burke face un pas, apropiindu-se de ea, gata să-i sară în apărare.

– Minciuni, spuse crispat Lacey. Indiferent ce v-a spus, sunt numai minciuni.

– N-ar fi trebuit să-l las pe Bay să plece în străinătate, spuse doamna Van Duyvil, plimbându-se prin fundul încăperii. Nu avea puterea să aibă grijă de el însuși, să se păzească de femeile care vânează averi.

– Annabelle nu vâna averi, spuse Anne sec.

– V-am mai spus, interveni domnul Lacey. Nu era Annabelle.

– Are dreptate. Nu era, confirmă Burke.

Până și mama lui Janie se opri să se uite la el. Gazetarul aruncă o privire de scuză spre Janie.

– Aceasta e cealaltă veste pe care am primit-o de la Londra. A existat o anume Georgiana Smith. Era însoțitoarea domnișoarei Annabelle Lacey. Nu știe nimeni ce s-a întâmplat cu ea. A dispărut în același timp cu domnișoara Lacey.

– Vedeti? făcu domnul Lacey, triumfător. V-am spus eu...

– Se spune că au luat-o țigani, continuă Burke, acoperind cu vocea lui vocea celui alt bărbat. Unii l-au suspectat pe domnul Lacey. Un băiat de la grajduri a raportat că auzise țipete acolo.

Privirea domnului Lacey rătăcea prin încăpere.

– Ce știe un grăjdar? Foarte bine, la naiba! A auzit ceva. Dar nu e ceea ce credeți. M-a auzit când încercam s-o fac pe ticăloasă să-mi spună ce făcuse cu Annabelle.

– Asta, în cazul în care nu cumva te-a auzit când ai ucis-o pe Annabelle.

Dacă domnul Lacey nu era oripilat cu adevărat de această acuzație, știa să se prefacă foarte bine.

– S-o ucid pe Annabelle? O iubeam. Nu i-aș fi făcut rău niciodată.

– Așa susții dumneata. Nu e deloc plăcut când rolurile se inversează, nu-i așa, domnule Lacey?

Gazetarul din Burke se trezise din nou la viață.

– Știi să formulezi acuzații, dar nu poți să le înfrunți.

– *Destul!* Vocea doamnei Van Duyvil îi făcu pe toți să tresară. A fost vina ei. Numai a ei. A acestei Georgiana.

Doamna Van Duyvil se opri în capătul îndepărtat al încăperii, acolo unde portretul ei se afla la loc de cinste, ceea ce crea impresia că îi privește de două ori în același timp. Mamei lui Janie nu-i plăcuse niciodată acel portret, avea sentimentul că pictorul o dezavantajase, așa că fusese exilat de mult din casa de la Newport într-un colț întunecos de pe Thirty-Sixth Street, apoi fusese oferit lui Bay și lui Annabelle ca dar de casă nouă. În tablou, apărea îmbrăcată în ținuta de gală a anilor '80, șiragurile de perle atârându-i maiestuos în jurul gâtului și având prinsă la piept o broșă mare cu diamante.

O broșă cu diamante foarte cunoscută.

Janie simți un fior de gheață la ceafă. Doamna Gerritt ar fi spus că pe mormântul ei pășește o găscă. Dar nu pe mormântul ei pășea.

– Dumneata, spuse mama ei și arată cu degetul spre Burke. Dumneata pretinzi că ești ziarist. Atunci, să-ți faci treaba cum se cuvine. Spune lumii întregi că a fost o impotoare, care l-a înșelat și l-a ucis pe fiul meu. Spune că totul a fost din vina ei, numai a ei. Dacă Bay nu s-ar fi însurat cu femeia aceea...

Vocea mamei sale se frânse, și lui Janie începură să-i vâjâie urechile, în timp ce privea țintă la portretul de deasupra capului mamei sale, la broșa pictată pe piept, cu diamantul rotund uriaș din mijloc și diamantele mai mici din jur sclipind precum razele unui soare de gheață.

– E broșa dumitale!

Janie nu era sigură că vorbise până când mama ei nu se întrerupse și o privi aspru:

– Ai spus ceva, Janie?

Era acea privire care îi spunea că va fi trimisă la culcare, că va servi cina în dormitor, că i se va administra un ceai calmant, fiind astfel redusă la tăcere. Dar Janie nu mai putea fi redusă la tăcere.

– Broșa aceasta, spuse ea cu o voce mai puternică decât și-ar fi imaginat vreodată că poate avea, este broșa găsită lângă pavilion. Ridică un deget și arată spre tabloul de deasupra capului mamei sale. Este broșa dumitale.

Vântul zgâlțai ferestrele. Cărbunii pocneau și săreau pe grătarul șemineului. Anne trase adânc aer în piept.

Doamna Van Duyvil se uită la portret ca și cum nu l-ar mai fi văzut niciodată.

– O servitoare... începu ea, apoi spuse cu mai multă convingere: Anne umbla mereu în cutia mea de bijuterii. Probabil că a împrumutat-o.

Anne negă din cap, fără un cuvânt.

– Îmi spune și mie cineva ce naiba se întâmplă aici? întrebă Giles Lacey. Ce contează o nenorocită de broșă?

De astă dată, nimeni nu-i făcu observație pentru limbajul nepoliticos.

– Mamă, spuse Janie, și vocea îi sună ciudat chiar pentru propriile urechi. De ce era broșa dumitale lângă pavilion?

Mâna mamei sale se duse la broșa de doliu pe care o purta la gât, se strânse în jurul ei atât de tare, că Janie se temu să n-o spargă.

– Dacă chiar trebuie să știți... Buzele ei se strânseseră și privi dincolo de Janie. Ai grijă să notezi totul, domnule Burke. N-aș vrea să omiți ceva.

– Mamă? o îndemnă Janie.

O usturau ochii din cauza fumului de la șemineu, o durea în gât.

În tăcerea care se lăsase, se auzea numai vuietul vântului în jurul ferestrelor, ca un suflet pierdut.

– Broșa mea era acolo pentru că eu eram acolo. Am fost acolo când femeia aceea mi-a ucis fiul.

Capitolul 26

Cold Spring, 1899, „A douăsprezecea noapte“

– Ce țară este aceasta, prietene? întrebă crainicul, așa cum făcuse din cinci în cinci minute în ultima oră.

– Aceasta e Illyria, strigă partenerul lui de pe partea cealaltă a ușii.

Apoi ridicau amândoi trompetele la gură și intonau un refren – ce-i drept, cam anemic – de fanfară regală.

Georgie începuse să deteste trompetele acelea nenorocite.

– Bine ați venit! spuse ea pentru a cinci suta oară. Bine ați venit la Illyria!

– Sunteți foarte amabili! Bay ședea alături de ea. Sunteți foarte amabili că ați venit.

În stânga lor, scena începu din nou.

– Ce țară, prietene...

Georgie întoarse capul și se strâmbă la Bay. Acesta clipi drept răspuns, iar Georgie simți cum i se strânge ceva în piept, atât de ușor, atât de familiar era acest gest. Știuseră întotdeauna să comunice fără cuvinte.

Dar nu despre lucrurile care contau cu adevărat.

– Bun venit în Illyria!

De astă dată era un bărbat îmbrăcat într-o armură aurie atât de grea, încât scârțâia când se deplasa. Oliver Belmont? Georgie nu era sigură. Viziera era lăsată în jos. Era însă absolut sigură că, indiferent cine era, va regreta amarnic că își alesese acest costum, după ce va sta cinci minute în sala de bal. Chiar dacă era ianuarie, trupurile celor patru sute de invitați emanau suficientă căldură.

– Ați fost foarte amabili că ați venit, spuse Bay alături de ea.

Viziere și măști, crinoline, gulere plisate, jileci. Erau cel puțin douăsprezece versiuni ale lui Mary, Regina Scoțienilor și, spre enervarea ei, șase Elizabete rivale. Erau câțiva Sir Walter Ralieg și Sir Philip Sidney, care mormăiau versuri, și un Prospero posomorât, care își răsfoia cărțile și se împiedica în haine, nemaivorbind că nici nu făcea parte din această piesă.

În toată această aglomerare de costume colorate nu se vedea nici urmă de Giles.

Asta o mira. Se așteptase să-l vadă pășind în fața gazdelor aliniate pentru a-și întâmpina oaspeții, numai ca să-i atragă atenția, să îi vadă reacția. Îi acorda prea multe merite lui Giles, își spuse Georgie cu ironie, în timp ce murmură un salut de bun venit altui oaspete fără chip. Acesta era domeniul ei, nu al lui. Giles avea îndrăzneală să-și exercite dreptul de stăpân numai acolo unde dreptul lui era necontestat.

– Nimic? îi murmură Bay la ureche, iar Georgie clătină din cap drept răspuns.

– Nu este Shakespeare, e Dante.

– Cercul pe care nu l-a menționat.

Bay se luminează la față când se uită la ea. Duiosia din ochii lui îi atinse inima.

– Condamnați să audă aceleași replici din *A douăsprezecea noapte* iar și iar din acest moment pentru totdeauna.

Georgie se sili să zâmbească.

– Ne-am creat propriul infern.

– Nu mai e mult, spuse Bay, și Georgie știa că nu vorbește numai despre întâmpinarea oaspeților. Căzuseră de acord să amâne orice discuție despre viitorul lor până după bal. Aceasta conferea o sensibilitate aparte celor mai simple fraze, celor mai banale gesturi. Când îl văzuse pe Bay, la micul dejun, cum își unge cu gem o chiflă, mai că îi venise să plângă. Am stat destul aici ca să-i mulțumim pe toți pedanții.

– Foarte bine. Rochia asta e mai grea decât gemenii la un loc.

Dorise să creeze un anumit efect atunci când refuzase să poarte bijuterii, să-și coasă cristale și pietre prețioase de materialul rochiei: o sfidare clară în ochii matroanelor acoperite de bijuterii. Dar simțea cum greutatea averii lui Bay o trage în jos. Acesta își duse o mână la pumnalul din talie:

– Vrei să-ți tai corsetul?

– Nu te mai juca cu pumnalul, spuse Georgie. Să nu te rănești.

Bay făcu o mutră ca Sebastian, atunci când era încântat de o jucărie.

– Nu e decât o jucărie.

– O jucărie foarte tăioasă.

Un grup de menestrelți rătăcitori trecu pe lângă ei, cântând despre Greensleeves.

– Dacă chiar vrei să-l folosești, împlântă-l în omul cu lăuta.

– N-a fost chiar atât de rău, spuse Bay. Privirea lui o întâlni pe a ei, privirea aceea limpede, albastră, precum văzduhul într-o zi fără nori. Pur și simplu nu este la fel de bun ca tine.

Atât de multe amintiri. De parcă, atunci când arseseră, trecutul acesta ar fi năvălit în aerul dintre ei; nu mai puteau respira fără să se înece cu amintirile. Împotriva voinței sale, Georgie întinse mâna și o strânse pe a soțului ei.

– Am terminat cu teatrul, îți amintești?

– Știu, spuse Bay; erau atât de multe lucruri nespuse între ei, că Georgie nu mai suporta.

– Simt nevoia să respir aer curat, spuse ea, străduindu-se să zâmbească. Mai e aproape o oră până la cadril. Mă duc să văd dacă a intrat toată lumea. Verifici tu, te rog, dacă e totul în ordine?

Bay îi cuprinse mâna în mâinile lui, un gest de curtoazie care stârni șușoteli și murmure printre cei de față.

– Să nu stai prea mult. Nu se știe cine poate fi pe-acolo.

– Nu te teme.

Sfidând mulțimea, Georgie ridică mâna la obrazul lui Bay și apoi își dori să nu fi făcut acest gest. Iluzia intimității era prea apropiată de realitate.

– Nu-mi mai e teamă de Giles.

Bay îi zâmbi trist, ca un adevărat prinț al Renașterii.

– Tocmai asta mă înspăimântă.

Georgie strâmbă din nas spre el peste umăr și se răsuci în loc, atât cât îi permitea fusta întărită cu păr de cal și îngreunată de pietrele semiprețioase. În jurul ei, balul se desfășura în ritm vioi. Masa era deja așezată în sufragerie; dansul urma să reînceapă la ora unu, când ea și Bay aveau să deschidă cadrilul. Nici măcar soacra ei nu putea găsi vreun cusur evenimentului.

Sau era posibil să găsească, dar nu ar fi fost din vina lui Georgie.

Printre stâlpii balustradei de la etaj vedea două siluete mici în cămășuțe de noapte, agățate de mâna dădacei. Georgie se gândi o clipă să urce la ei, dar știa că, dacă se duce, s-ar putea să nu mai coboare.

„Nu pleca“, îi spusese Bay. „Putem să îndreptăm lucrurile.“

Fusese de acord să discute mai târziu, dar în adâncul sufletului știa că luase deja o hotărâre. Nu voia să mai trăiască sub blestemul domeniului Lacey Abbey, mai întâi în umbra lui Annabelle, apoi în umbra lui Bay. Voia să-și găsească propriul loc, indiferent unde va fi acela. Cum va fi dacă va pleca în lume? Nu să fugă, nu să se teamă. Putea să-și ia gemenii și să plece la Venetia, să-i certe când sar în canale; sau să-i ducă la plimbare pe măgăruși în Grădinile Tuileries.

Se simțea tot mai încântată la acest gând. I se părea just. Deși îl iubea foarte mult pe Bay, nu voia ca Sebastian și Viola să fie crescuți așa cum fusese crescut el, într-o corectitudine rigidă, să înoate printre stânci, pentru că aceasta este plaja unde merg „cei din lumea noastră“, să îndure chinul unor costume care nu li se potrivesc, numai pentru că oamenii ar putea să strâmbe din nas la Operă. Își dorea ca ei să crească puternici și liberi.

Să profite de libertatea pe care le-o asigurau banii și numele de Van Duyvil. Asta era adevărat, dar Georgie era pragmatică, nu-i așa? Nu-i era rușine să folosească uneltele pe care le avea la îndemână.

— Pot să-ți vorbesc?

Era David, costumat în Michelangelo, cu dresuri, bonetă și șevalet.

Georgie își puse brațul pe brațul lui cu un gest familiar. Era ciudat cât de multă afecțiune putea să simtă față de David acum, când nu-i mai era rival.

— Voiam să iau o gură de aer. Vino cu mine.

— Este oare înțelept?

David privi înapoi peste umăr, unde vreo doisprezece de oameni urmăreau cu interes conversația lor.

— Poate că este cel mai înțelept lucru pe care l-am făcut vreodată. Georgie se rezemă mai mult de brațul lui David, făcându-l să se răsucescă neliniștit. Clipi din gene spre el: Vrei să le oferim un ultim spectacol? De dragul lui Bay?

— Tocmai că... chiar despre asta voiam să vorbesc cu dumneata.

David coborî vocea, în timp ce Georgie îl conduse pe ușile franțuzești în balconul de iarnă.

Lampioanele chinezești sclipeau în fața lor ca niște luminițe din povești, de-a lungul teraselor care duceau până la râu. Dar era pustiu. Femeile în rochii lungi și cavalerii cu săbii la brâu, care ar fi trebuit să mișune printre tufișurile tunse artistic, avuseseră înțelepciunea să rămână înăuntru, la căldură, în jurul mesei. Sub lampioane se sărutau numai umbrele.

David dârdăia în costumul lui și spuse clănțănind din dinți:

— Voiam să știi... am să plec după bal.

Georgie ridică privirea spre el, uitând de ger. Ceva în felul în care rostise cuvintele o făcu să se simtă foarte bătrână și foarte cinică. Gesturile nobile îi scoteau la iveală cele mai rele impulsuri. Bănuia că Bay îl pusese să facă asta. Pentru că Bay, indiferent cât de mult îl iubea pe David, era, înainte de orice, copilul mamei lui. Dumnezeu să-l țină în pază pe cel care va întina nobilul nume de Van Duyvil. Georgie spuse cu toată blândețea:

— Nu este nevoie, David.

David porni alături de ea pe poteca luminată de lampioane. Tufele înalte de tisă îi ascundeau de ochii celor din casă.

— Nu vreau să-l părăsești pe Bay din cauza mea.

Ar fi putut să-i spună că nu din cauza lui voia să plece, că, dacă nu ar fi el, ar fi altcineva. Dar ar fi fost meschin. Rosti, în schimb, gânditoare:

– Am crezut întotdeauna că e oribil să fii Conte de Paris. Nimeni nu vrea să fie cel care stă între Romeo și Julieta.

Bay ar fi găsit un răspuns spontan. Dar David o privea descumpănit. Limbajul lui Shakespeare nu era specialitatea lui.

– Nimeni nu se va otrăvi.

– N-am vrut să spun asta.

Se plimbară împreună un timp. David își potrivea gânditor pașii cu ai ei.

– M-am săturat să fiu mereu o intrusă. Vreau să fiu eu însămi. E chiar atât de ciudat?

David îi aruncă o privire rapidă, îngrijorată.

– Dar ești căsătorită.

„Asta nu te-a împiedicat să te îndrăgostești de soțul meu“, fu cât pe ce să spună Georgie, dar se opri la timp. Împrumută una dintre frazele lui Anne și spuse nepăsătoare:

– La urma urmelor, aproape că am intrat într-un nou secol. Dacă doamna Vanderbilt poate să divorțeze, de ce nu ar putea și o doamnă Van Duyvil să facă asta?

– Annabelle!

Elizabeth I stătea în spatele lor, în toată maiestatea ei jignită. Puteau să fie la bal o duzină de Elizabethe, aceasta era singura care conta, soacra ei, cu o perucă roșie, cu șiraguri de perle și un chip care ar fi scufundat o mie de corăbii.

– Ce faci aici?

Excelent. Exact ce îi lipsea! Georgie se uită la soacra sa.

– M-ai urmărit?

Doamna Van Duyvil păru surprinsă să fie ea ținta întrebărilor.

– Cineva trebuie să-ți amintească limita bunei-cuviințe, Annabelle. Îi aruncă o privire severă lui David. Din moment ce se pare că nu ești capabilă să îți controlezi singură comportamentul.

– Eu tocmai mă întorceam în casă, murmură David, făcând imediat stânga-mprejur.

– Asta e genul de bărbat cu care pătezi bunul nume al fiului meu?

Pieptul doamnei Van Duyvil se umflase, căpătând proporții de-a dreptul îngrijorătoare. Georgie parcă vedea cum îi pocnește corsajul, improșcând tot locul cu perle, diamante și orgoliu rănit.

– Nu e ceea ce crezi dumneata, spuse Georgie în timp ce se îndepărta, pentru că nu avea răbdare să se ocupe de doamna Van Duyvil, după discuția cu David și după toate celelalte probleme.

– Nu, e mai rău decât credeam! Doamna Van Duyvil ridică tot mai mult tonul, pe măsură ce Georgie se îndepărta. Ce e în capul tău? Vino imediat înapoi! Să nu-mi întorci mie spatele!

Georgie auzea scrâșnetul pantofilor doamnei Van Duyvil pe pietrișul înghețat din spatele ei.

În spatele lor, o altă pereche de pantofi se mișcau repede, când o siluetă de bărbat țâșni pe poteca dintre ele.

– Mamă! Bay le ajunsese din urmă la intrarea în pavilion, alunecă și se opri între ele. Ce faceți aici, afară?

Doamna Van Duyvil privi în jos spre Georgie, căci peruca roșcată, numai bucle, o făcea mai înaltă cu câțiva centimetri.

– Întreab-o pe soția ta!

Bay făcu întocmai.

– S-a întâmplat ceva? Apucă mâinile lui Georgie și le strânse ca să le încălzească. Georgie s-ar fi amuzat, văzând figura conternată pe care și-o compusese doamna Van Duyvil, dacă nu ar fi fost atât de tulburată. Te-a observat cineva când ai ieșit afară. Când am văzut că David vine fără tine... nu știi cine poate fi acolo, afară!

Georgie închise strâns ochii.

– E în ordine, Bay.

Fustele doamnei Van Duyvil foșniră în spatele lor.

– Nu, nu e în ordine, spuse ea pe un ton strident. Femeia asta cu care te-ai însurat nu știe ce e aceea buna-cuviință, nu-i pasă de reputația ta, nu are pic de respect pentru numele familiei. Dacă nu aș fi intervenit eu...

– Ce s-ar fi întâmplat? întrebă Georgie. Lumea ar fi început să vorbească? Oricum clevește.

– Și de ce? întrebă doamna Van Duyvil. Pentru că te-ai purtat ca o flușturistică ordinară!

– Mamă...

Bay aruncă o privire rugătoare spre Georgie, dar Georgie își încrucișă brațele pe piept și făcu un pas înapoi.

– E suficient că trebuie să suport aventurile verișoarei tale, spuse doamna Van Duyvil, în timp ce diamantele îi scânteiau în lumina lampioanelor. Mai întâi actorul acela, și acum nenorocirea asta cu Teddy. M-aș fi așteptat la mai mult din partea unui Newland. Dar

cel puțin mă puteam consola cu gândul că numele Van Duyvil, numele nostru, este fără pată. Și acum asta. Știai că soția ta intenționează să fugă cu arhitectul?

– Nu, spuse Georgie, iar ochii ei îi întâlneau pe ai lui Bay, nu intenționez asta.

– Nu are de gând să facă așa ceva, mamă, spuse Bay, iar Georgie își dădu ochii peste cap, constatând că mama lui avea în continuare puterea să-l trateze pe soțul ei ca pe un școlărel.

– O, nu? Doamna Van Duyvil se înalță și mai mult, fusta ei amplă adăugând un plus de maiestate siluetei sale impunătoare. Se întoarse către Georgie: Dacă nu-ți pasă de bunul nume al soțului tău, gândește-te cel puțin la copiii tăi.

Georgie simți cum ceva se rupe în ea.

– Tocmai la copiii mei mă gândesc. Îți închipui cumva că am să te las să-i crești după tot ceea ce le-ai făcut copiilor dumitale? Fiica dumitale se teme să spună huși! unei găini, iar fiul dumitale... fiul dumitale a trebuit să fugă la o jumătate de lume depărtare ca să scape de dumneata.

– Bayard! strigă doamna Van Duyvil și se uită la fiul ei, care arăta de parcă ar fi preferat să fie oriunde în altă parte decât în acel loc. Bayard, trebuie să faci ceva cu soția ta.

– Ce anume? întrebă Georgie. Să mă închidă în turn? Să mă trimită la azil? Pe ce motiv? Insuficient respect față de numele Van Duyvil?

– Mamă... Annabelle... Bay încerca să concilieze cele două părți. Nu putem continua discuția altă dată? Oaspeții noștri...

– Ar fi pe deplin edificați dacă ar vedea-o pe soția ta fugind cu amantul ei! ripostă doamna Van Duyvil.

Georgie rosti printre dinții încleștați:

– Domnul Pruyn nu este amantul meu.

Doamna Van Duyvil râse scurt.

– Nu mă lua de proastă. Știi prea bine ce-am văzut.

– Nu, spuse Georgie, simțind cum gerul mușcător îi pătrunde prin rochie, făcându-i pielea de găină. Îi era frig, era furioasă și se săturase. Dumnezeu știe că avea și ea păcatele ei, dar se săturase să fie învinuită pentru păcate pe care nu le comisese. Nu știi. Domnul Pruyn nu este amantul meu. Este iubitul fiului dumitale.

Văzu cu coada ochiului că Bay strânge o clipă din ochi.

— Ce-ai spus? Doamna Van Duyvil era plină de indignare, gesticula cu sceptrul pe care îl ținea ca pe o sulită. Dar lui Georgie nu-i scăpă felul în care clipi spre Bay. Apoi se repezi din nou la ea. Nu e de ajuns că îi pui coarne fiului meu; acum simți nevoia să-l și denigrezi. Dacă te mai aud o singură dată repetând această ineptie, această absurditate ridicolă...

— Mamă! Bay fu nevoit să ridice vocea ca să se facă auzit. Mamă, nu este absurd. Este adevărat.

Doamna Van Duyvil scoase un zgomot ca de balon care se dezumflă.

— Nu, spuse ea sec.

Bay șovăi, dar nu bătu în retragere. Întâlni privirea lui Georgie și spuse trist, dar hotărât:

— Ba da.

Doamna Van Duyvil făcu un pas spre el.

— Să nu mai spui asta! se răsti ea. Așa ceva nu s-a întâmplat. Și nici această conversație nu a existat.

— Așa cum nu a existat nici ultimul meu an de la Facultatea de Drept? spuse Bay cu un zâmbet obosit. Pot să mă prefac în public, mamă, dar nu în fața dumitale. Și în nici un caz în fața soției mele.

— Soția ta! Doamna Van Duyvil se întoarse spre Georgie și spuse cu vocea plină de venin: Nimic din toate astea nu ar fi trebuit să se rostească, dacă nu ai fi fost tu. Și nimic din toate acestea nu se va mai rosti din nou. Expediază-l pe arhitect de aici, nu mai avem nevoie de el. Absolut nici o nevoie.

Georgie văzu cum Bay se încruntă, iritat de felul în care îl trata mama lui pe iubitul lui. Cei doi soți aveau tot dreptul să se certe din cauza lui David, dar nu era în nici un caz treaba doamnei Van Duyvil. Și, în mod cert, nu în maniera aceasta.

— Nu dumneata ești cea în măsură să iei această hotărâre, o înfruntă Georgie cu răceală. Este decizia lui Bay. Și a mea. Nu a dumitale.

— Ai făcut în așa fel încât să fie a mea, ripostă soacra ei. Nu trebuia decât să te faci că nu vezi. Crezi că mie mi-a părut că soțul meu dormea în pat cu o grămadă de cărți prăfuite? Încetează să te mai văicărești și îndeplinește-ți obligațiile sociale.

— Obligațiile dumitale, nu ale mele, spuse Georgie.

Răsuflarea doamnei Van Duyvil se prefăcea în abur în jurul gurii ei, ca în cazul balaurului din poveste.

– Te-ai măritat și cu ele când te-ai măritat cu un membru al familiei noastre.

Dacă nu ar fi vrut să divorțeze deja, cu siguranță acum Georgie ar fi cerut divorțul. Vorbi pe un ton semeț, asemănător celui al lui Annabelle:

– Și voi scăpa de ele când nu voi mai face parte din această familie.

– Nu. Doamna Van Duyvil se mișcă atât de repede, că bijuteriile de pe pieptul ei sclipiră într-un curcubeu de culori. Smulse pumnul de la cureaua lui Bay și îl ridică în sus, făcându-l să scliffească în fața ochilor lui Georgie. Nu va fi nici un divorț.

Doar o jucărie, așa spusese Bay. Dar era o jucărie cu vârful foarte ascuțit. Doamna Van Duyvil strălucea de diamante și mânie, ca și când toată furia ei se concentrase acum împotriva lui Georgie. Mânia monarhului care vede cum regatul îi alunecă printre degete, cum puterea lui se stinge.

– Pune cuțitul jos, mamă, spuse Bay, dar doamna Van Duyvil nu-i dădu atenție.

Georgie făcu un pas înapoi, cu un ochi la pumnal.

– Dacă divorțul a fost potrivit pentru Henric al VIII-lea, cu siguranță că este potrivit și pentru un Van Duyvil.

Dar soacra ei nu se lăsă impresionată.

– N-am să-ți permit să ne târăști numele în noroi, spuse doamna Van Duyvil, pășind înainte pe măsură ce Georgie se retrăgea.

– Nu e nevoie de scandal, rosti Bay liniștit, întâlnind privirea lui Georgie. Putem să divorțăm în Rhode Island. Avocații de divorțuri de acolo sunt mai înțelegători decât cei din New York. Iar casa din Newport este pe numele meu. Nu va fi nici o problemă să stabilim domiciliul.

– Nu va fi nici un divorț.

Georgie se izbi cu spatele de piatra balustradei. Vârful pumnalului împungea dantela argintie de la marginea corsajului.

– Dacă tu nu poți să-ți stăpânești nevasta, eu pot!

Georgie își ținu respirația, simțind atingerea lamei reci de oțel.

– Nu face asta, spuse Georgie cu răsuflarea tăiată. Gândește-te ce scandal vei provoca dacă o înjunghii pe soția fiului dumitale.

Bay îi aruncă o privire alarmată.

– Mamă, lasă pumnalul jos.

– Nu, până nu vă vine mintea la cap la amândoi, spuse doamna Van Duyvil. E cu neputință să avem un divorț în familie. Nu acum. Niciodată. Vreți ca oamenii să înceapă să facă speculații? *Să afle?*

Vârful pătrunse mai adânc. Georgie simțea șuvoiul rece de sânge ce se lipea de lama de argint. Numai o picătură. Cu siguranță că nu va merge mai departe. Dar cuțitul era ascuțit, înfricoșător de ascuțit.

Bay puse o mână pe brațul mamei lui, vorbind cu tot calmul:

– Asta nu e decizia dumitale.

Buzele doamnei Van Duyvil se arcuiră.

– O lași să facă asta? O lași să-și bată joc de tine? De noi?

Ochii lui Bay întâlneau ochii ei și, preț de o clipă, Georgie văzu în ei ceea ce văzuse cu atâția ani în urmă, ceva ce o făcea să simtă că, după o călătorie lungă, se întorsese în sfârșit acasă.

– Dacă asta dorește. Și, într-un moment de nechibzuință, adăugă: La urma urmelor, dacă doamna Vanderbilt poate s-o facă...

– Mie să nu-mi vorbești despre femeia aia!

Doamna Van Duyvil se răsuci rapid spre fiul ei și îi dădu drumul atât de brusc lui Georgie, încât aceasta se împiedică din nou de balustradă și se prinse de ea exact la timp ca să vadă cum Bay face un pas înapoi clătinându-se, ținând cu ambele mâini ceva ce ieșea din pieptul lui; pe față avea întipărită o expresie de șoc.

Chipul doamnei Van Duyvil nu era mai puțin șocat decât al lui Bay, gura ei, un cerc roșu pe fața albă ca varul.

– Georgie, spuse Bay și încercă să ajungă la ea, dar se poticni și se clătină ca un om beat.

Safirul din mânerul pumnalului sclipi întunecat între degetele lui Bay, în timp ce acesta cădea în genunchi.

– Bay!

Georgie își reveni și se repezi la el, dar două mâini o cuprinsesă ferm de piept și o împinseră cu putere înapoi, lăsând-o fără aer.

– Tul Cuvintele ieșiră ca un șuierat. Tu ai făcut asta!

Acestea fură ultimele cuvinte pe care le auzi Georgie, în timp ce mâinile soacrei ei o împinseră din nou și o aruncară peste balustradă. Se apucă de șiragul de perle care atârna la gâtul soacrei sale, dar nu apucă decât ceva rece, ceva care îi scăpă din mână și se risipi pe jos, în timp ce era aruncată cu forță înapoi, peste balustradă.

– Georgie...

I se păru că și-a auzit numele de pe buzele lui Bay, dar după aceea, nimic, în afară de senzația de cădere.

Cădere, cădere în gol, adânc de tot, în apele înghețate de dedesubt.

Capitolul 27

Cold Spring, 11 februarie 1899

– Ai idee ce înseamnă să fii martor la moartea propriului copil? Îți poți imagina, domnule Burke? Doamna Van Duyvil i se adresa lui Burke, ca și când ar fi relatat povestea pentru posteritate. Nu vorbea cu fiica ei, nici cu nepoata ei. Vorbea cu presa. Și nu o moarte obișnuită, nu o moarte provocată de un accident sau de vreo boală. O moarte provocată de răutate. Un omor.

– Te-ai întors în sala de bal. Anne se ridică de pe scaun, cu degetele încleștate pe brațul brodat al fotoliului. Te-ai întors în sala de bal. M-ai trimis să-l caut.

Doamna Van Duyvil nu se uită la nepoata ei. Îl fixa în continuare cu privirea pe domnul Burke.

– Știi ce înseamnă să-ți vezi copilul ucis? Copilul meu. Singurul meu fiu.

– L-ai lăsat acolo. Era vocea lui Anne, aspră și înspăimântată. L-ai lăsat acolo și m-ai trimis pe mine să-l caut.

Janie simțea că se prăbușește, încercând să se prindă cu mâna de ceva. Mama ei știuse. Mama ei văzuse totul. Și cu toate astea, se întorsese în sala de bal și dansase.

– De ce n-ai spus? Dacă știai...

Doamna Van Duyvil se uită firoasă la ea, și Janie văzu cum chipul mamei sale se crispează, încercând să-și păstreze stăpânirea de sine.

– Fratele tău era mort. Mai avea vreo importanță?

– Da! izbucni Janie. Dacă cineva ar fi venit mai devreme, poate că...

– Era mort.

Vocea doamnei Van Duyvil răsună spart în încăpere.

— Era încă în viață când l-am găsit noi. Zăcea singur în ger. Janie simți că o ia tremuratul. Cât durase până o găsisese Anne în sufrage-rie? Cât mai durase până îl descoperiseră pe Bay? Dacă ai fi alarmat lumea... Dacă ai fi spus cuiva...

— Nu. Doamna Van Duyvil scutură din cap. Nu.

— O, Doamne! De-asta m-ai trimis pe mine? Anne se uita la mătușa ei cu un amestec de ură și oroare. Am știut întotdeauna că mă urăști, dar nu știam cât de mult. Ai vrut ca lumea să mă creadă pe mine vinovată. Ai vrut să-i faci pe toți să creadă că eu l-am ucis pe Bay.

— Nu fi ridicolă! Preț de o clipă, doamna Van Duyvil păru că este din nou ea însăși, cea de altă dată, rostind expresia preferată. Apoi vocea i se frânse. Eu... s-ar fi iscat întrebări. Crezi că voiam ca mama nepoților mei să fie considerată o criminală? Tu nu știai nimic. Era mai bine așa.

— Mai bine pentru cine? Cu părul ei blond, strălucind în lumina lămpii, Anne arăta ca îngerul răzbunării, cel care poartă spadă în loc de harpă. În nici un caz pentru Bay.

— Bay era mort. Mama lui Janie își frânse mâinile, tremurând ca și când ar fi stat și acum în ger. Se dusesse, era mort. La ce-ar fi folosit? Mai bine să creadă lumea că a fost un vagabond, un cerșetor, un tâlhar.

Dar lumea nu bănuise asta. Bay fusese considerat ucigaș. Ziarele, ancheta, toate suspiciunile și întrebările, întreaga zarvă. Ca prin ceață, Janie simți mâna lui Burke sub cotul ei, ajutând-o să stea dreaptă.

— Toate aceste săptămâni în care nu am știut nimic. Și ziarele care au scris lucruri atât de îngrozitoare despre Bay. Cum ai putut să stai cu brațele încrucișate, văzând ce se întâmplă?

— Era mort!

Geamurile zăngăniră. Doamna Van Duyvil aruncă o privire peste umăr, o privire ciudată, furișă.

— Ea l-a ucis, femeia aia. Mi-a luat fiul. Mi-a luat fiul și l-a ucis.

— Nu. Era vocea lui Anne, care făcuse un pas înainte, cu ochii ațintiți spre mătușa ei. Îl iubea. Poate că nu se înțelegeau foarte bine, dar îl iubea. De ce să-l ucidă Annabelle pe Bay?

— Pentru că nu era Annabelle, interveni Giles Lacey, frecându-și încheieturile mâinilor. De când vă tot spun.

— Îl iubea? Doamna Van Duyvil nu avea stare. Se plimba prin încăpere, fusta ei lungă ștergea parchetul, se lovea de mobile. Hal Voia să divorțeze. Voia să divorțeze ca să poată fugi cu arhitectul ăla al ei. Un om ridicol. N-a fost în stare nici măcar să proiecteze un coș de fum ca lumea! Își închipuia ea oare că o va conduce în pași de vals spre un paradis al iubirii? Își reveni, ridică bărbia și spuse: Bay nu era de acord, firește. A refuzat să primească divorțul.

— Și atunci, ea l-a înjunghiat? întrebă Janie. Nu-și putea imagina scena. Îi vedea pe Annabelle și pe Bay împreună, capul lui Annabelle abia dacă ajungea la umărul lui Bay, era minionă și zveltă, încheieturile ei erau aproape la fel de subțiri ca ale Violei. Janie privi la Burke. Annabelle era atât de mică!

Chipul lui Anne era în continuare lipsit de orice expresie, ochii, strălucitori.

— Nu, spuse ea. Annabelle nu ar fi fugit niciodată cu David Pruyn.

— De ce? întrebă doamna Van Duyvil. Crezi că ești singura care judecă strâmb? Numai pentru că tu nu știi ce înseamnă bunul-simț, asta nu înseamnă că Bayard era dispus să calce pe urmele tale. El știa ce datorează numelui său. Dar femeia aia cu care s-a însurat... ea a fost cauza tuturor necazurilor.

— Nu, repetă Anne. Făcu un pas înainte, cu ochii pironiți pe fața mamei lui Janie. Ea l-a înjunghiat, mătușă Alva? Ce s-a întâmplat? A luat un cuțit și l-a înjunghiat pe Bay în piept, iar dumneata n-ai făcut nimic?

— Era... Doamna Van Duyvil șovăi, făcând un pas înainte. Aruncă din nou o privire furișă peste umăr și așteptă. Totul s-a întâmplat atât de repede!

— A existat vreo înțeleștare? Bay s-a luptat cu ea? Bay era un bărbat înalt, Annabelle era micuță. Ar fi fost o luptă foarte inegală. Bay ar fi încercat să nu-i facă rău. ăsta e un mare dezavantaj într-o dispută, nu-i așa, mătușă Alva?

Mama lui Janie trase aer în piept.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu? Nu vrei să lămurim lucrurile? Spune-ne ce s-a întâmplat, ca să putem dormi liniștiți la noapte. Sau nu vrei să faci asta, pentru că minți? Anne se opri cu chipul schimonosit de durere și de mânie. Știi la fel de bine ca și mine că David Pruyn nu a fost niciodată amantului lui Annabelle.

— Nu fi...

— Ridicolă? completă Anne propoziția. Ce este ridicol în ideea că David Pruyn nu avea nimic de-a face cu Annabelle? Eu i-am făcut cunoștință lui Bay cu David. Știai? Lui David nu-i păsa câtuși de puțin de Annabelle, avea ochi numai pentru Bay. Trebuie să-ți explic mai clar, mătușă Alva? Sau știai deja...

Janie îl auzi pe Burke respirând cu zgomot, văzu expresia de dezgust de pe fața lui Giles Lacey. Anne nu-și mai irosi energia proferând insulte. Privi țință în ochii doamnei Duyvil.

— David nu era amantul lui Annabelle. Era amantul lui Bay. Annabelle le păstra secretul.

Janie auzi un pocnet în urechi. Îi trebui o clipă ca să-și dea seama că acesta nu venea din capul ei, ci din șemineu. Fumul devenise mai gros, praful se amesteca cu cărbunele.

— Nu-l mai păstra. Vocea mamei sale acoperi zgomotul. Intenționa să divorțeze! Nu puteam îngădui așa ceva. Știi ce-ar fi spus lumea dacă ar fi făcut așa ceva? Îți poți imagina ce scandal s-ar fi iscat?

Brațul lui Burke se încleștă pe umerii lui Janie.

— Și e mai bine să ai un fiu mort decât unul disprețuit?

— Dumneata! Mama lui Janie se răsuci ca o furie cu fața spre Burke. Să nu apară nimic din toate astea în fițuica dumitale nenorocită de scandal. Sunt numai zvonuri, bârfe răutăcioase. Anne nu știe ce vorbește. Dacă văd un singur cuvânt, te...

— Îl omori? completă Anne.

Taftaua neagră foșni, când mama lui Janie se repezi spre Anne, o apucă de gât și începu s-o strângă tare, din ce în ce mai tare.

— Ține-ți... gura...

Burke se năpusti asupra ei, dar Lacey fu mai rapid. Amândoi reușiră s-o smulgă pe doamna Van Duyvil de la gâtul nepoatei sale. O traseră departe de Anne, ținând-o fiecare de câte o mână.

— A fost vina ei, numai a ei, totul a fost din vina ei. Eu n-aș fi... niciodată... a fost un accident! M-a obligat s-o fac! Ar fi trebuit să fie ea în locul lui!

Anne respira gâfâind zgomotos, ținându-se cu mâinile de gât. Se dădu înapoi, împleticindu-se, și se prinse cu mâna de marginea unui fotoliu.

— Nu, nu, nu. Janie se dezmetici și își dădu seama că sunetul ieșea din gura ei, fără oprire. Își apăsă mâna pe gură, ca și când ar fi vrut să-l rețină. Cum ai putut? Bay.

– Să nu-mi vorbești mie de fiul meu! Doamna Van Duyvil își eliberă brațele de cei care o țineau, tot trupul ei tremura de durere și de mânie. Trase cu degetele de guler, și perlele se împrăștiară pe covor. Îi văd chipul în fața ochilor în fiecare clipă. Fiul meu, fiul meu.

Durerea mamei sale avea ceva înspăimântător, era o durere lipșită de consolare. Hecuba sfâșiindu-și hainele pline de funingine la porțile Troiei; David plângându-l pe Absalom.

– Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să-l înjunghii, spuse Anne cu voce tremurândă.

– Eu n-am... cuțitul... e vina ei! Numai vina ei! În spatele ei, se auzi un huriu amenințător, ca și când însăși zidăria casei ar fi mormăit în semn de aprobare. Doamna Van Duyvil ridică brațele spre cer. Aș ucide-o din nou, dacă aș putea! Sper că arde în toate focurile iadului!

O explozie de praf și cenușă umplu încăperea. Cineva țipă. Janie se izbi de o mobilă, orbită de cenușă, cu pieptul arzând. Nu auzea și nu vedea. Pipăia prin norul de fum, ochii îi lăcrimau. Ceva se prăbuși și răzni ca un demon dezlănțuit, spărgând și strivind totul, urlând și zgâriind. Se auzi un strigăt, apoi zăngănit de sticlă spartă, un curent de aer rece năvăli în încăperea. Frigul însemna ce e afară, ceea ce însemna că e departe de fum și de praf.

Obrajii lui Janie ardeau, atinși de cenușa care zbură prin aer. Ochii o usturau și îl văzu pe Giles Lacey, care se îndoise de mijloc și tușea din cauza fumului. Anne stătea lângă ușile franțuzești sparte, se ținea cu o mână și respira profund aerul rece. Mama ei ședea pe podea, cu o mână la tăietura de pe frunte.

– A venit din iad. Mama lui Janie se uita la sângele de pe degetele ei, părul i se desprinsese din agrafe, taftaua neagră a rochiei îi era plină de cenușă. A venit din iad ca să mă bântuie pe mine.

– Ce dracu... găfai Giles Lacey.

– Nici un drac. Șemineul. Scânteile căzuseră pe mobilă, care se aprinsese, mușcau din tapițerie, din covor, din draperii. Janie alergă să o calce în picioare pe una dintre ele, dar Burke o apucă de braț. Trebuie să ieșim cu toții afară. Acum!

Anne smuci resturile ușilor franțuzești. Cioburile de sticlă scrâșniră sub tocurele ei.

– Pe aici, zise ea, dar se dădu înapoi când un morman de zidărie se prăbuși dincolo de fereastră, într-o cascadă de funingine și mortar.

Cărămizile cădeau pe pardoseală ca grindina. Burke înjură în barbă.

— Repede. Schimbă direcția și fugi cu Janie spre ușile duble spre coridor. Anne porni după ei și în urmă venea Giles Lacey, care ba o trăgea, ba o ducea pe sus pe doamna Van Duyvil, încă buimacă. Pe viscolul ăsta, focul o să urce repede la etaj.

Aerul era oarecum respirabil în hol. Janie se înecă cu fum, apoi se uită la Burke cu ochi plini de groază:

— Copiii! Sunt în camera lor.

— Unde?

Burke nu pierdea timpul cu prea multe cuvinte.

— La etajul doi.

Două etaje deasupra salonului, deasupra aceluiași coș de fum. Janie nu mai așteptă să audă ce spune Burke; își ridică fusta și o luă la goană. Auzi în spatele ei vocea lui Burke care comanda:

— Lacey! Vino cu mine! Doamnă Newland, adună servitorii.

Janie nu mai auzi dacă Anne rămăsese pe loc sau răspunsese ceva. Era deja la jumătatea scărilor, încercând să-și amintească planul casei, dorindu-și să fi fost mai atentă atunci când Bay îi făcuse turul de onoare. Camerele copiilor dădeau spre est și spre sud.

— Mai e cineva în casă? întrebă Burke când o ajunse din urmă, sărind câte două trepte odată.

— Soții Gerritt. Cu cât urcau mai sus, cu atât mirosul de fum era mai puternic. Se lupta să-și smulgă cuvintele din gură, deși nu era sigură dacă era din cauza fumului, sau spaima o sufoca. Fata de la bucătărie. Camerista mamei.

Scara mare ducea numai până la primul etaj. Ca să ajungă la etajul următor, trebuiau să o ia pe o scară laterală mai mică. Balustrada era fierbinte. Janie deschise brusc ușa și începu să tușească din nou din cauza fumului care se năpustea în jos.

Burke o trase înapoi, trântind ușa.

— Nu mai există altă cale?

— Pe scara de serviciu, spuse Lacey cu autoritatea celui care cunoștea planul original al casei. Dacă o luăm înapoi prin aripa de vest...

Janie clătină din cap.

— Scara. Camera lui Annabelle. A cerut să se construiască o scară specială din camera ei spre camera copiilor.

Janie făcu un pas înapoi și se izbi de mama ei, care era chiar în spate.

— Ce faci...

— Credeai c-am să-l părăsesc pe fiul lui Bay? Părul mamei sale era plin de cenușă, rochia, sfâșiată. Nu sta aici. Du-te!

— Camera lui Annabelle e pe-aici, spuse Janie și nu mai așteptă să vadă dacă mama ei o urmează sau nu.

Cu siguranță, mama ei nu va...? Nu. Nici măcar nu se putea gândi la asta. Dar era bucuroasă că Burke îi era alături când intrară în camera lui Annabelle, și mai că îi veni să plângă auzind o voce cunoscută care țipa:

— Dar o vreau pe Polly!

Apartamentul lui Annabelle era plin de fum, dar Janie reuși să le vadă pe dădăcă cu Sebastian în brațe și pe Viola, care se străduia să scape din strânsoarea ei. Janie alergă înainte, dar Burke fu mai rapid. Îl smulse pe Sebastian și îl aruncă în brațele lui Janie, exact la timp ca s-o poată prinde pe dădăcă înainte să se prăbușească. Dădăca avea o tăietură la frunte și uniformă plină de funingine.

— Trebuie s-o iau pe Polly!

Janie o apucă pe Viola de la spate de șorțuleț, ridicând-o în brațe, în pofida protestelor ei.

— Șșt, scumpo! Își împreună brațele în jurul trupușorului Violei și își ascunse lacrimile în părul ei. O să-ți aducem o rățușcă nouă. Dar acum trebuie să plecăm.

— Haideți, strigă Lacey și deschise larg ușa, dar se dădu imediat înapoi, când o grindă se prăbuși cu zgomot asurzitor din plafo-nul holului, lovind lampa cu gaz așezată pe o masă în fața camerei lui Annabelle.

În jurul lor se răspândi imediat un lac de foc.

— Pe aici. Vocea mamei sale era răgușită din cauza fumului, dar la fel de autoritară ca întotdeauna. Nu-ți puteai imagina că era aceeași ființă care striga și se lamenta, așa cum o văzuse Janie în salon. Le făcea semn să treacă prin dormitorul lui Annabelle spre salonul acesteia, prevăzut cu o fereastră ce dădea spre salonul pentru micul dejun. Aici e o cornișă.

Lui Janie îi veni să strige de bucurie când o văzu. Era una dintre numeroasele extravagante gotice ale casei, un acoperiș din piatră deasupra celor trei ferestre alăturate ale salonului pentru micul dejun.

— Lacey, spuse Burke și trânti ușa de la dormitor în urma lui. Chiar și cu ușa închisă, Janie simțea dogoarea focului care se răspândea. Fața lui Burke era mânjită de funingine și de sudoare. Coboară, și eu îți dau copii pe rând.

— Ține!

Lacey îl dădu pe Sebastian mamei lui Janie și ieși pe fereastră pe cornișă, iar de acolo sări jos pe pământ. Zăpada și căldura se transformaseră într-un fel de ceață prin care Janie vedea cum fața lui se apropie și se depărtează.

— E în ordine? o întreabă Burke pe Janie, iar aceasta încuviință din cap, deși nu era întru totul așa, căci Viola se încleștase de gâtul ei. Nu mai plângea după Polly, dar amuțise de spaimă. Burke se întoarse spre dădacă: După ce ți-i dau, îi duci în casa veche, ai înțeles? Coborî pe cornișă și întinse brațele după Viola. Haide, Polly!

— Polly e rața! spuse Viola, uitând să mai fie speriată din pricina supărării.

— Desigur! spuse Burke. Bineînțeles că este rățușca!

Și o dădu pe Viola jos, lui Lacey, care se clătină puțin, dar o puse pe pământ în siguranță.

— Ia băiatul!

Vorbise mama ei, cu vocea încordată de îngrijorare; îl puse pe Sebastian în brațele lui Janie.

— Sebastian, murmură Janie. Îl cheamă Sebastian. Nu te teme, Sebastian, o să fie bine. O să fie bine.

Simțea fierbințeala focului pătrunzându-i la spate prin rochie, pielea i se strângea. Vântul înghețat îi sufla zăpada în față, dar i se părea că părul o arde la ceafă. Clipi din ochi, care o usturau, și o văzu pe Anne; era rănită, dar îl ridicase în brațe pe unul din gemeni și îi îndemna pe toți să mărească pasul. În zăpadă erau mai multe umbre: soții Gerritt, fata de la bucătărie, camerista copiilor, alți servitori de care Janie nu-și amintea sau pe care nu-i recunoștea, dar Anne avea situația sub control și îi conducea pe toți spre adăpost, în casa veche, în timp ce viforul urla în jurul lor, aruncând în slăvi zăpadă și foc.

— Acum tu! strigă Burke, ridicând brațele.

Se dădură amândoi înapoi când ceva pocni, și o ploaie arzătoare de diamante năvăli peste ei, într-un curcubeu de nuanțe roșietice-portocalii, reflectând focul. Janie își dădu seama, cu stupeoare, că ferestrele de la camera copiilor se spărseseră, și cioburile

se împrăștiaseră în toate părțile. Flăcările năvăliră prin golul lăsat de geamurile sparte.

Janie îl auzi pe Lacey înjurând în depărtare. Apoi se ivi din fum mâna lui Burke și îi auzi vocea, încărcată de teamă:

— Repede!

Janie își trecu picioarele peste marginea ferestrei fără să se mai gândească la zăpadă, fără să-i pese cum alunecă și se târăște, și scăpă înainte să se mai prăbușească ceva. Simți mâna caldă și fermă a lui Burke peste mâna ei, apoi Giles Lacey o apucă de talie și o coborî pe pământ, iar Janie se miră că tocmai Giles Lacey era cel care îi salva viața; apoi picioarele ei, încălțate cu pantofi inadecvați, se afundară până la genunchi în zăpadă și îi venea să strige de ușurare, dacă Burke nu ar fi fost încă pe cornișă, cu haina sfâșiată în locul unde plouase cu cioburi, silueta lui conturându-se pe fundalul flăcărilor.

— Burke! strigă ea ridicând brațele spre el.

Ninsoarea cădea abundent, era atât de deasă, că nu vedea bine, dar nu suficientă cât să stingă focul care înghițea casa cea nouă, mistuind lemnul, răsturnând pietrele, mistuind cu furie tot ce nimerea în calea lui: scrinurile iacobine, fotoliile de Sheraton și goblenurile, portretele, figurinele și draperiile.

— Încă o dată! strigă Burke și se întoarse spre fereastra deschisă, întinzând mâna. E-n ordine, doamnă Van Duyvil. E rândul dumneavoastră!

Janie o vedea pe mama ei în cadrul ferestrei; rochia ei neagră reflecta strălucirea flăcărilor, iar părul ei blond sclipa precum aurul în lumină.

Nu apucă mâna lui Burke.

— Doamnă Van Duyvil!

Vocea lui Burke abia se auzea prin trosnetul flăcărilor și mugetul vântului. Janie vedea cum îi tremură brațul întins după doamna Van Duyvil; își ferea fața de strălucirea nemiloasă a vâlătăii.

— Mamă! strigă Janie, dar vocea ei se pierdu în zgomotul ferestrelor sparte și al zidăriei ce se prăbușea. Țipa, și lacrimile i se amestecau cu funinginea și cu zăpada. Mamă!

Mama ei aruncă o privire în jos, la mâna întinsă a lui Burke. Buzele ei se mișcară, alcătuiind niște cuvinte pe care Janie nu le auzea.

Preț de o clipă, mama lui Janie rămase neclintită, învăluită în negură și pulbere de aur, șiragurile de mărgelile sclipind la gâtul ei.

Apoi se întoarse și, fără un cuvânt, dispăru în flăcări.

Capitolul 28

New York, 11 februarie 1899

Se înghesuiseră cu toții în bucătăria din casa veche, strângând în mâini ceștile cu ceai bine îndulcit. Intraseră acolo plini de vânătași și acoperiți de funingine din cap până-n picioare; Sebastian tușea, dacăda lui era cuprinsă de panică, camerista doamnei Van Duyvil jelea de zor, deși nu era foarte clar, din câte își dădea seama Janie, dacă se lamenta din cauza pierderii stăpânei sau a locului de muncă.

Doamna Gerritt preluă comanda, dând ordine personalului și oaspeților deopotrivă. Se aprinseră focurile, se puse apă la fiert. Lui Sebastian i se dădu să inhaleze o infuzie aromată care îi potoli tușea, transformând-o în niște scâncete la pieptul dădacei. Fură apoi invitați, unul câte unul, la pompa de apă din bucătărie, se spălară cu apă rece ca gheața, rănilor le fură oblojite cu unsori urât mirositoare.

Ca un magician, doamna Gerritt scoase haine din cuferele buniciei lui Janie: pantaloni și cămăși demodate, rochiile cu poale lungi și corsaj din tinerețea buniciei, salopete de copii care aparținuseră probabil tatălui lui Janie, dacă nu chiar bunicului ei.

Sebastian se lipi de dădaca lui, dar Viola mergea clatinându-se ca o jucărie, gata-gata să se desfacă în bucăți, și îi săcăia pe toți cu întrebările, dorind să știe de ce era cerul roșu, ce se întâmplase cu casa lor, unde era bunica; asta însemna că pot să locuiască din nou la ei acasă? Întrebările Violei cădeau ca niște pietricele care îi zgâriau pielea, le auzea numai pe jumătate. Dintre toți, tocmai Giles Lacey era cel care se străduia să-i răspundă Violei, dregându-și mereu vocea și aruncând priviri disperate spre Janie, în căutarea unor răspunsuri pe care aceasta nu i le putea oferi.

„Aș omorî-o din nou dacă aș putea.” Vocea mamei îi răsuna în urechi, spartă, pe jumătate cuprinsă de nebulă. Afară, focul încă

mugea, mușcând din mortarul casei noi. Trosnetul flăcărilor, zurelul ploii de pietre străpungea noaptea, făcându-i pe supraviețuitorii din bucătărie să tresară și să se crispeze.

Dădaca lui Sebastian, la fel de amăgitoare și cu privirea pustie, ca toți ceilalți, cu brațul înfășurat într-un bandaj improvizat, murmură cu nasul în părul ciufulit, de culoarea spicelor de grâu, al lui Sebastian.

– Cei mici ar trebui să fie în pat.

– Paturile mai sunt încă în camera copiilor, nu-i așa? întrebă Anne. O luă în brațe pe Viola, care protesta. A făcut ceva focul acolo?

– A avut grijă Gerritt al meu, spuse doamna Gerritt cu mult simț practic, ca și când evacuarea casei în toiul nopții ar fi fost ceva cât se poate de obișnuit. Se mișca prin bucătăria cunoscută, ca și când n-ar fi părăsit-o niciodată, regăsindu-și deja locul în casa veche. Sunt și așternuturi curate în dulap; și cămăși de noapte.

Janie se ridică de pe scaun. Nu numai picioarele îi amortiseră, ci tot trupul. Se simțea prinsă în capcana celor câteva minute de dinainte de izbucnirea incendiului și le retrăia din nou și din nou, la nesfârșit. „Ea m-a obligat s-o fac. Aș omorî-o din nou.“

– Mă duc eu. Anne se întoarse, ținând-o pe Viola proptită de un șold. Stai aici. Bea-ți ceaiul! Le culc eu pe creaturile astea!

– Eu nu sunt creatură, spuse Viola cu demnitate. Eu sunt Viola Van Duyvil.

Janie simți un nod în gât. Viola semăna, ce e drept, cu Annabelle – Georgie –, dar vorbea ca Bay.

– Chiar ești? Atunci poartă-te ca atare! Anne privi fix la Viola până când fetița lăsă capul în jos, cuibărindu-se într-o poziție mai comodă, rezemată de umărul lui Anne, două voințe puternice înfruntându-se una pe alta. Dacă ești cuminte îți cânt un cântecel.

Viola înălță capul:

– Nu vreau cântecel. Vreau o poveste.

– Și mai bine. Știu o poveste minunată despre un prinț care s-a transformat într-un broscu râios. O să-ți placă la nebunie. Este foarte educativă.

Anne dispăru cu fetița în brațe pe scara din spate, iar dădaca le urmă ceva mai agale, cărându-l pe Sebastian.

– Ei bine? spuse doamna Gerritt, punându-și mâinile în șolduri și examinându-i pe cei trei rămași în bucătărie. Aveți de gând să stați aici toată noaptea? Dacă nu vreți să dați o mână de ajutor, nu vă mai foști prin bucătăria mea. Am făcut focul în salon. Vin să vă chem când sunt gata camerele dumneavoastră.

– Se pare că am fost concediați, spuse Burke, calm. O ajuta pe Janie să se ridice de pe scaun. Nu mai căska gura, Lacey, și vino încoace.

Giles privi peste umăr, în timp ce Burke îi conducea afară din încăpere.

– Îi permiți menajerei dumitale să-ți vorbească în felul acesta?

– Nu e menajera mea, spuse Janie, simțindu-se parcă departe de propriul corp, ca și când capul i-ar fi plutit undeva desprins de trup.

Giles Lacey scutură din cap și mormăi:

– Simt nevoia să beau ceva. Aveți vreun coniac în locul ăsta uitat de lume?

Dat fiind faptul că aerul era încărcat de cenușă și de zăpadă, Janie își dădu seama că nu prea poate contesta această caracterizare a locului.

– Ar trebui să fie în sufragerie.

– Mulțumesc.

Giles Lacey încuviință din cap spre Janie și, ignorându-l pe Burke, porni în căutarea licorii consolatoare.

– Ți-ar face bine și dumitale un pic de coniac.

Burke se dădu la o parte ca s-o lase pe Janie să intre în salon, dar rămase aproape de ea. Janie dădu din cap fără să răspundă.

– Doamna Gerritt ne-a lăsat ceai.

Remediul pentru toate relele. Pe o tavă de lângă șemineu erau un ceainic mare din serviciul bunicii ei, cinci cești și o zaharniță. Nu era nici o lumânare aprinsă. Nici nu era nevoie. Salonul era cu fața spre sud, unde ardea rugul care fusese cândva casa lui Bay, scaldând încăperea într-o lumină stranie. Janie se apropie de fereastră.

– Oare o să se extindă?

Nu fusese niciodată atât de conștientă de vulnerabilitatea mediului în care trăia, alcătuit numai din câteva scânduri care o des-părțeau de stihile naturii. La fel ca și reputația, care părea atât de solidă până în momentul când o pierdeai.

– S-a pus din nou pe ninsoare.

Simți mai mult decât văzu că Burke venise alături de ea. Își lăsă capul în jos și își frecă tâmpilele.

– Doamne, Dumnezeu! N-am crezut niciodată că o să fiu bucuros că ninge. Să sperăm că se va opri vântul și zăpada va continua să cadă liniștit.

Burke înălță capul exact când Janie se întoarse de la fereastră și se trezi față în față cu el, privindu-l ținută, de parcă ar fi vrut să-și întipărească în memorie chipul lui, fiecare detaliu nefiresc de adânc conturat, de la strălucirea părului, încă jilav de la zăpada topită cu care îl spălase, la urma de arsură de lângă sprânceana stângă. Avea un plasture pe frunte și altul pe obraz, unde fusese lovit de un ciob zburător. Haina de pe el aparținuse bunicului lui Janie și îi era prea mare: atârna în față și manșetele fuseseră răsucite de câteva ori. Bunicul lui Janie fusese un bărbat solid, înalt și lat în umeri; asta se datorase în mare măsură și talentului bunicii ei la făcut prăjituri. Era de două ori cât Burke.

Janie încercă să se concentreze pe aceste gânduri, pe manșetele răsucite ale hainei de pe Burke, pe plăcintele bunicii ei. Erau mai atrăgătoare decât alte imagini care îi veneau în minte când închi-dea ochii: mama ei topindu-se în flăcări. Bay tăcând părăsit și rece pe pardoseala pavilionului. Annabelle, cufundându-se încet în apa fluviului. Mugetul neîncetat al focului, care vopsea cerul în sângerieu și negru.

Hainele pe care le purta miroseau a lavandă și a vechi, dar Janie tot mai simțea în păr, în piele, sub unghii, până în suflet, duhoarea de funingine.

Funinginea rugului mamei sale.

– Cât timp mai poate să ardă? întrebă ea.

– Câteva zile.

Ochii lui Burke erau roșii și cumplit de obosiți. Janie își aminti vag că Burke străbătuse pe jos trei kilometri de la gară. I se părea că asta se petrecuse în altă viață. Acum o oră, era deja în altă viață.

– Dar ninsoarea ar trebui să-l stingă.

– Așa s-ar zice.

Vălvătaile care năvăleau pe fereastră. Buzele mamei sale care se mișcau.

– Ce ți-a spus mama? La sfârșit.

Burke clipi și își mută greutatea de pe un picior pe altul.

– E greu de spus. Vântul...

– Nu. Janie își puse mâna pe mâneca lui, obligându-l s-o privească în față. Vreau să știu.

– Suna cam așa... Buzele lui Burke se strâmbară ca o mască de actor, tragicomică. Suna cam așa: „Dacă publici asta, am să te bântui“.

Un râs răgușit ieși din gâtulejul lui Janie și încă unul, apoi încă unul. Nici un cuvânt de iubire, din partea mamei sale niciodată. Nici o remușcare, nici o scuză. Doar o încercare postumă de a-și proteja reputația. Era ceva dintr-odată nemaipomenit de caraghios, imaginea fantomei mamei sale înfășurată într-un cearșaf alb, bătând la fereastra lui Burke, sabotând tiparul, sperînd caii care distribuiau ziarele. O durea stomacul de atâta râs, apoi izbucni în hohote de plâns, hohote grele, care o făcură să se îndoiaie de mijloc, în amestecul acela de râs și plâns, în timp ca lacrimile îi curgeau șiroaie pe față, printre degete, și udao corsajul rochiei bunicii ei.

Janie simți brațul lui Burke în jurul umerilor ei, mâna care îi mângâia părul, vocea care îi șoptea la nesfârșit:

– Îmi pare rău, îmi pare rău.

– Mie nu. Cuvintele năvăliră afară, dure și necontrolate. Janie își dădu părul din ochi cu un gest brutal, clipi spre Burke. O durea în gât, o durea în piept, o durea tot trupul. Este oribil? Nu-mi pare rău. Nu-mi pare rău că s-a dus. Dacă simt ceva... ei bine, mă simt ușurată!

Janie se simțea ca după trecerea unei furtuni. Nu și-ar fi imaginat-o niciodată pe mama ei în stare să îi facă rău lui Bay – o parte din mintea lui Janie își bătea joc de ea din pricina acestui eufemism –, dar tensiunea provocată de mama ei apăsa întreaga casă, îi contamina pe toți. Simțea nebunia ei, chiar dacă nu-și dădea seama exact de natura acesteia. Era cumplit, totul era cumplit, și știa că, mai devreme sau mai târziu, oroarea acestei situații îi va lovi pe toți, dar acum nu simțea decât o uriașă ușurare la gândul că mama ei nu mai era.

– Era ca și când ne-ar fi bântuit deja pe toți, zdrobindu-ne viețile una după alta, iar acum, că s-a dus, putem respira din nou. Janie ridică ochii spre Burke, încercând să-și exprime sentimentele prin cuvinte. Acum ar trebui să te simți șocat și uluit.

— Uiți că am cunoscut-o pe mama ta, spuse Burke sec. O privi pe Janie drept în ochi și spuse blând: Nu ți-a dat prea multe motive s-o iubești, așa e?

Janie râse scurt, și răsul se transformă într-un sughiț. Își duse mâna la gură.

— Mama era fermecătoare. Așa spunea lumea. Dar eu n-am văzut niciodată asta. Nu și-a irosit niciodată farmecul în relația cu mine.

Burke îi puse în tăcere un braț pe umeri și o trase mai aproape. Janie se rezemă de acel braț confortabil și cuvintele țâșniră cu ușurință de pe buzele ei:

— Nu s-a oboșit să-l farmece nici pe tata, după ce a pus mâna pe el. Singurul de care i-a păsat a fost Bay. Cred că vedea în el bărbatul care ar fi putut să fie ea. Sau poate pe bărbatul care are fi dorit să fie tatăl meu. Spun vreo prostie?

— Nu, răspunse Burke. Deloc.

Dar Janie nu-l mai auzea. Era pierdută în hățișul gândurilor ei, gânduri care îi umpluseră mintea întotdeauna, dar pe care nu îndrăznise niciodată să le exprime.

— Cu mama... totul se învârtea în jurul ei.

Peste tot erau portretele mamei sale, portrete de dimensiuni mai mari decât cea naturală îi întâmpinau pe oaspeți din capul scărilor în sălile de recepție de la Newport și în casa de pe Thirty-Sixth Street. Portretele strămoșilor fuseseră exilate în colțuri întunecoase, dăruite rudelor. Numai Alva Van Duyvil avea voie să strălucească.

— Toată lumea era o oglindă. Totul exista numai prin mijlocirea ei.

— Chiar și fiica ei? întrebă calm Burke.

— Mai ales fiica ei. Degetele lui Janie se încleștară pe reverele hainei lui Burke. Să-l ucidă pe Bay — probabil că își pierduse mințile. Ca și când ar fi ridicat cuțitul chiar împotriva ei înseși. Nu îl ucidea numai pe Bay, își ucidea propria descendență odată cu el. Ca într-o tragedie de Sofocle, numai că, la sfârșit, cortina nu se mai ridică.

Burke privi spre fereastră, unde se vedea cum Illyria continuă să ardă, și mama lui Janie odată cu ea.

— Și-a primit pedeapsa. Așa cum merita.

Janie se gândi la imaginea mamei sale, cum stătea în cadrul ferestrei, luminată de vâlvătaia focului. Scutură din cap nemulțumită.

– Nu știu dacă a fost pedeapsă sau mândrie. Dacă nu am fi descoperit adevărul, ar fi procedat oare tot așa? Ar fi fost în stare?

Burke nu voia s-o consoleze spunându-i minciuni.

– Nu știu.

Acum, când începuse să își descarce sufletul, Janie nu se mai putea opri.

– Știi că eram geloasă pe Bay? Totul era atât de ușor pentru el. Părea... părea că face întotdeauna ceea ce se așteaptă de la el. Până a apărut Annabelle. Janie se strâmbă. Adică Georgiana. Indiferent cine era. Nu m-am gândit niciodată că Bay ar putea să fugă. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că ar putea avea vreun motiv să fugă de ceva. Ceea ce spun nu are prea multă logică, nu-i așa?

– Ai trecut printr-un adevărat iad, spuse Burke, aspru. Aș fi de părere că vorbești mai logic decât ar trebui.

– Ar trebui să fac o criză de isterie, ca domnișoara Gregson, și să fiu trimisă la culcare cu stomacul plin de laudanum?

Toți anii aceștia în care băuse ceaiuri de ierburi ca să-și liniștească nervii! Nervii care nu aveau nevoie să fie calmați, oricum, nu în felul acesta. Dar fusese un pretext convenabil pentru mama ei, o modalitate de a o ține departe de văzul lumii, de a-și exercita controlul asupra ei. Janie își auzea propria voce, tot mai năvalnică, cuvintele prindeau viață înainte să se gândească la ceea ce spune.

– Credeam că, dacă voi descoperi cine l-a ucis pe Bay, mama ar putea să se uite în sfârșit și la mine. Ar putea să creadă că... că nu sunt chiar o dezamăgire. Îmi spuneam că este pentru Bay – sau pentru copiii lui Bay –, dar, de fapt, era pentru mine. Toate acele fraze sforăitoare despre adevăr – cum ai suportat să mă ascuți? Nu asta doream. Doream numai ca mama mea să mă bage și pe mine în seamă.

– Șșșt! Burke întinse mâna și o mângâie pe păr, dar Janie se feri; era extrem de surescitată. Crezi că e cineva mânat de motive cu adevărat curate? Numai pentru că doreai atenția mamei dumitale nu înseamnă că...

— Eu nu sunt Sfânta Genevieve. Făcu un gest amplu spre fereastră. Am aprins o lumânare mai mare decât aveam intenția, nu-i așa? Halal iluminare a lumii! Am ars-o până în temelii!

Burke o prinse de umeri cu ambele mâini.

— Janie, Janie. Ascultă-mă! Uită-te la mine! Șemineul ar fi explodat indiferent ce ai fi făcut tu.

— Dar poate că mama mea nu s-ar fi hotărât să... Nu era în stare să rostească cuvintele. Acum e moartă, și nu mai pot îndrepta lucrurile.

— Și-a ucis fiul! Burke o strânse de umeri și o privi drept în ochi, vorbind repede: Îți poți imagina cum ar fi să re trăiești la nesfârșit acel moment toată viața? A spus-o chiar ea. A apucat-o pe singura cale care îi rămăsese. Janie, nu e vina ta. Absolut deloc.

Janie își înăbuși un râs scurt.

— Nu știu dacă asta înseamnă mai bine sau mai rău.

— Ce-ai vrea să-ți spun? Vocea lui se frânse, și Janie își dădu seama, îngrozită, că Burke era pe punctul să se prăbușească. Ai făcut ce trebuia să faci și ai avut puterea să duci totul până la capăt. Vrei să fii mântuită? Vorbește cu un preot. Burke o zgâlțâi puțin. Ești cea mai puternică femeie pe care o cunosc, Janie Van Duyvil. Nu mă mai face acum să tremur.

— Asta e tot ce poți să-mi spui în semn de condoleanțe? spuse Janie, tremurând.

Brațele lui Burke se adunară convulsiv în jurul ei, strângând-o puternic.

— Mi-a fost atât de frică, murmură el în părul ei. În dimineața asta, când am aflat despre Lacey, am crezut...

— Știu, murmură Janie, îngropându-și fața în cămașa lui, cuprinzându-l cu brațele pe după talie.

Burke continua să vorbească, cu obrazul lipit de fruntea ei, ca prin vis.

— Am fost atât de speriat că o să te pierd, că n-o să mai am șansa să-ți spun că te iubesc.

— Mă iubești? Pe mine? Janie se trase înapoi și se uită la el; observă privirea alarmată de pe chipul lui, căci conștientizase și el ceea ce spusese. Mă iubești?

— N-am vrut să... e un moment al naibii de nepotrivit să fac asemenea declarații. Nu aveam de gând. Inspiră adânc. Janie simțea

cum respirația lui îi reverberează în propriii plămâni. Ochii lui verzi îi întâlniră sfidători pe ai ei. Dar este adevărat. Te iubesc. N-ar trebui, dar te iubesc.

Focul îi arunca pe piele o lumină portocalie. Janie nu știa dacă să râdă sau să plângă.

– Ai dreptate. Este un moment al naibii de nepotrivit. Nu crezuse niciodată că va rosti asemenea cuvinte. Dar acum era alt om; totul era altfel. Burke...

– Nu contează. Burke îi dădu drumul și făcu un pas înapoi, ridicând ambele mâini. E în ordine. Trebuie să te bagi în pat. Și eu trebuie să mă bag în pat. În paturi diferite, adăugă el repede. Nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Ne putem preface că n-am spus nimic.

Janie făcu un pas înainte.

– Burke?

Avea emoție în glas.

– Da?

– Taci din gură! spuse Janie și îl sărută.

Nu era nimic romantic și nici afecțiune în acest sărut. Îl sărută cu disperare, cu toată durerea și suferința, și teama, care o cuprinseseră. Îl sărută în timp ce focul trosnea și pietrele din Illyria se prăbușeau. „Fie ca Roma să se topească în Tibru.” Dar ea nu se topea, ea ardea, era mistuită în acel sărut și în acea îmbrățișare; toată durerea și îndoiala ardeau în patima atingerii lor, frenetică, animalică, plină de viață.

Sunetul scos de un bărbat care își dregea vocea zgomotos îi făcu să sară fiecare în altă direcție. Janie își duse mâna la buze, Burke își trecu degetele prin părul răvășit.

Giles Lacey intră clătînându-se în cameră, ridicând una dintre prețioasele cupe de cristal irlandez ale bunicii lui Janie în semn de toast.

– Gorgona dumitale m-a trimis să vă anunț că dormitoarele sunt gata. Clătină lichidul rubiniu în pahar și se strâmbă acuzator spre Janie. Coniacul ăsta din sufragerie este foarte ciudat.

Janie își stăpâni dorința de a-i da un șut domnului Lacey în gambă ca să-i șteargă rânjetul de pe față.

– Pentru că nu este coniac, spuse ea scurt. Este rachiul de zmeură al bunicii mele.

– Orice ar fi, are gust de budincă răncedă.

– Asta nu te-a împiedicat să-l bei, după cum se vede.

Burke ținea brațul protector pe umerii lui Janie.

– Fiecare are modul lui de a se... hâc... descărca. Lacey ridică o sprânceană, văzând locul unde își ținea Burke brațul. Nu vreau să mă amestec, dar... e bine să ne scriem articolul imediat, nu-i așa? Ce convenabil, să ai un ziarist la îndemână! Cât îți trebuie ca să publici un reportaj? Nu contează. Nu-mi spune. După cum văd, o să povestești despre șemineu și o să omiți restul. Un incendiu tragic etc. etc.

– Prin restul, vrei să spui mărturisirea doamnei Van Duyvil, vorbi Burke lent.

– Dacă poți s-o numești așa. Aiureli de femeie bătrână, nu-i așa? Își pierduse mințile de durere. I se poate întâmpla oricui. Giles făcu un gest larg, împrăștiind rachiul de zmeură pe covor. Nu mai vorbim despre Georgie, nu are rost să tulburăm apele.

Burke se uită la Janie cu o expresie neliniștită.

– Știi, are dreptate într-un fel. Nu avem decât cuvântul mamei tale.

– Și broșa ei.

Portretul care dovedea că fusese a ei arsese, ardea chiar în acel moment, dar poate că mai erau schițe, copii ale acestuia. Copii pe care polițiștii nu le vor găsi niciodată, decât dacă cineva le va atrage atenția în mod special.

– Broșa este un martor foarte tăcut, nu-i așa?

– Dacă vrei să...

Burke începu să vorbească și se întrerupse.

– Nu poți rosti cuvintele. Janie știa ce i se oferă. Posibilitatea de a mișca o baghetă magică și de a face ca totul să dispară. Dar nu va dispărea! Bay tot mort era. Iar gemenii meritau să cunoască adevărul. Dacă aș vrea ca tu să minți.

– Nu chiar să mintă. Numai să... să omită partea în care bătrâna a început să bată câmpii. Domnul Lacey clipi și se clătină puțin din cauza efortului. Janie își dădu seama că era foarte beat. Lacey se întoarse spre Burke. O să fii plătit, firește. Poți scoate o treabă bună de aici. Mama îndurerată piere în flăcări, ucigașa este tot dispărută. Știi dumneata chestiile astea. Îl faci fericit pe șeful dumitale și pui și dumneata ceva deoparte.

Janie îl ignoră. Se întoarse spre Burke.

– Ai face așa ceva?

– Nu pentru bani. Și nu pentru el. Burke își băgă mâinile adânc în buzunare. Există onoare chiar și printre ziariști, îi spusese el cândva. Asta dorești?

Să salveze reputația mamei sale și să distrugă sufletul lui Burke. Nu, nu numai Burke. Annabelle și copiii ei, și Bay, și toți ceilalți afectați de această tragedie. Unghiile lui Janie îi lăsară în palme semne în formă de semilună.

– Nu, spuse ea furioasă. Destul cu secretele și minciunile. Copiii trebuie să știe că mama lor nu a fost o ucigașă. Le datorăm acest lucru. Și lui Annabelle.

– Nu era... începu Giles Lacey, dar Janie se întoarse spre el.

– Pentru noi era Annabelle. Era soția lui Bay. Janie tremura din cauza oboselii și a mâniei. Copiii trebuie să-și amintească de mama lor cu dragoste. Mama lor i-a iubit. Copiii merită asta.

– Nu trebuie să-mi iei capul, murmură Giles. A fost doar o sugestie.

Dar Janie simțea că din aceste cuvinte de conciliere lipsește ceva. Se apropie de Giles cu un deget întins înainte.

– Mie nu-mi pasă ce dușmăanii ai adus cu dumneata din Anglia. N-ai decât să le iei înapoi. Voi spune adevărul așa cum îl știu, indiferent dacă îți convine sau nu. Și poți să te duci... să te duci să bei rachiul de zmeură până îți putrezesc dinții.

Burke își înăbușea râsul în spatele ei. Janie se răsuci cu fața spre el.

– Cât despre dumneata, domnule Burke...

– Da? făcu acesta, cu o voce atât de blândă, încât orice cuvinte aspre ar fi avut de gând Janie să rostească îi înghețară pe limbă.

„Te iubesc.”

Janie întâlni privirea lui Burke.

– Așa cum mi-a spus cândva un om cumsecade, fă ce trebuie să faci. Du-te înapoi în oraș. Scrie articolul. Spune adevărul, indiferent câte motive ai avea să-l ascunzi.

– Ce vorbe! mormăi Giles Lacey și dădu paharul peste cap.

– Vorbești ca bunica dumitale, spuse doamna Gerritt din cadrul ușii. Era o femeie tare cumsecade. Spunea lucrurilor pe nume. Și avea mână bună și la plăcinte.

Burke se lovi cu cotul de cadrul ferestrei. Giles Lacey scăpă din mână paharul, împrăștiind ultimele picături de rachiu de zmeură pe covor.

– Ajunge, spuse doamna Gerritt. Vă duceți odată la culcare sau vreți să vă iau pe sus?

Capitolul 29

New York, februarie 1899

Trei zile la rând, ziarele au fost pline de articole despre oamenii degenerați în casele lor, despre sloiurile de gheață de pe râurile din sud, despre troienele de zăpadă din capitala țării. Nu se mai pomenise niciodată un viscol ca acesta, care să străbată toată țara de la New Orleans până în Vermont.

Iar pe malurile fluviului Hudson, Illyria zăcea în ruine, un morman de moloz fumegând, ziduri dărâmate până la jumătate și hornuri înnegrite, ferestre fără geamuri și cioburi strălucitoare de sticlă.

Pompierii și poliștii se cățăraseră pe ruine, dar nu prea aveau ce face. Funinginea pătrunsese pe sub ferestre și în casa veche, se impregnase în lemnărie, iar Janie tușea mereu. Mirosul de fum pătrunsese peste tot.

Imediat ce putură, Janie și Anne îi luară pe gemeni și se refugiară înapoi, în casa de pe Thirty-Sixth Street. Vestea despre moartea Alvei Van Duyvil ajunsese înaintea lor. Îi aștepta un teanc de scrisori de condoleanțe în chenar negru, aduse de valeții care își croiseră cu greu drum prin mocirla de pe străzi, cățărându-se pe munții de zăpadă înghețată de la colțurile străzilor, înnegrite de fum de cărbune.

Numai câțiva reporteri se aventuraseră prin zloata de afară ca să aștepte la poarta casei. Moartea într-un incendiu, deși ar fi putut fi un titlu de senzație, nu mai era o știre de prima pagină, în comparație cu cirezile de vite înghețate de pe câmpiile din Virginia.

Blestemul familiei Van Duyvil? afirma misterios *The Journal*, inventând o poveste captivantă, dar în întregime fictivă, despre niște

dispute dubioase din secolul al XVII-lea, referitoare la moșii și blestemele indienilor, dar născocirile lor erau tipărite de-abia în jumătatea inferioară a paginilor din interior.

Janie și Anne se apucară să facă pregătirile necesare pentru înmormântarea doamnei Van Duyvil. Spre marea uimire a lui Janie, Anne se dovedi a fi un sprijin de nădejde în momente de criză. Severă în public și blândă în particular.

Într-un fel, tocmai faptul că nu trebuia să se prefacă față de Anne îi era de foarte mare ajutor. Era și așa destul de istovitor să facă față emoțiilor pe care le trăia ca să nu mai pretindă că are și altele pe care nu le simțea. Anne îi intimidase pe preot și pe reprezentantul casei de pompe funebre, îl tratase cu coniac pe domnul Tilden până când acesta le eliberase fondurile de care aveau nevoie, scrisese o mulțime de răspunsuri la scrisorile de condoleanțe care se adunau în teancuri tot mai mari în fiecare zi. Toate persoanele mondene și cei dornici să acceadă pe scara socială, fiecare văr îndepărtat dorea să-și prezinte respectele față de regretata, marea Alva Van Duyvil.

— Își pierduse mințile. Acesta fusese verdictul lui Anne, exprimat în particular, în orele sumbre ale serii, când copiii erau în pat, iar Janie și Anne stăteau singure în salonul mohorât, care fusese cândva domeniul mamei sale. Cât e ceasul? Poți să mai rămâi dacă vrei, eu mă duc la culcare.

Dar fusese oare nebună? Sentința fermă a lui Anne avea ceva reconfortant, ca și când nebunia ar fi fost ceva străin de mama sa, ceva care îi luase mâna și dirijase cuțitul. Dar Janie nu era chiar atât de sigură.

Nu mai conta. Acum totul se terminase. Janie încerca să înțeleagă ce se petrecuse și își dădea seama că nu poate. Curtea de judecată se reunise și dăduse verdictul că moartea fratelui ei nu fusese naturală, provocată de o persoană sau de persoane necunoscute. Presa, care avea alte știri mai senzaționale, renunțase la subiect. Giles Lacey își cumpărase bilet pentru Anglia. Iar Burke...

„Fă ce trebuie să faci“, îi spusese Janie, și Burke se conformase.

În miercurea care urmase după acel viscol, articolul lui Burke apăruse cu litere mari, negre, pe prima pagină din *The News of the World*, iar lumea se întorsese cu susul în jos.

Amatorii de curiozități tremurau pe stâlpii de iluminat, încercând să arunce o privire pe fereastră. Verii de-al doilea contractară

brusc tot felul de boli ciudate care îi împiedicau să-și îndeplinească obligația de a purta sicriul pe umeri.

– Chiar a făcut-o? Doamna Van Duyvil? Ați văzut-o?

La biserică, trecură prin furcile caudine, poliția împingea mulțimea îndărăt, făcând loc membrilor cortegiului funerar, atâtia câți erau. Băncile din biserica Sfânta Treime erau aproape goale. Câteva rude mai în vârstă, care fie că nu știau, fie că nu le păsa, veniră să aducă un ultim omagiu, dar alaiul de altădată al mamei lor dispăruse. Doamna Astor descoperise că e prinsă cu o altă obligație, și toată lumea o urmase.

– Există o dreptate pe lumea asta.

Anne își ridică vâlul și se rezemă de pernele din catifea neagră ale trăsुरii cu cai negri care le ducea de la biserica Sfânta Treime la cimitirul din Brooklyn. Chiar dacă nu exista nici un cadavru și nu aveau ce îngropa, existau anumite formalități care trebuiau respectate.

– Mătușa Alva ar fi fost furioasă, dacă ar fi văzut ce puțină lume participă la înmormântarea ei. Până și parveniții de Vanderbilt s-au ținut deoparte.

Janie își mușcă buza ca să-și ascundă un zâmbet. Dar nu era amuzant, chiar deloc. Însă o admira pe Anne pentru curajul ei.

– Aș fi vrut... începu ea și se opri.

Anne, care era ca o stâncă atunci când trebuia să se ocupe de copiii îndurerați, evitase orice încercare de a discuta despre cele întâmplate la Illyria.

– Aș fi vrut să știu ce a fost în mintea ei.

Verișoara ei privea afară pe geam cu o figură serioasă.

– O admiram, știi asta. Mă gândeam că dacă mă mărit cu Teddy o să fiu ca ea. Dar, firește, mai frumoasă și mai strălucitoare.

Anne se uită la ea, iar Janie fu mirată să vadă pe chipul ei o șovăială.

– Ți-a părut rău de Teddy?

– Mi-a părut rău pentru că mama a regretat eșecul, spuse Janie cu sinceritate. Dar, în afară de asta... nu.

– Mie chiar mi-a plăcut Teddy cândva! Tonul melancolic din vocea lui Anne o făcu pe Janie să se uite la ea mirată. Anne ridică din umeri și scutură din cap, făcând să îi danseze cerceii lungi. Sau poate că mi-ar fi plăcut de el, dacă mi-ar fi dat o șansă! S-a însurat cu mine numai pentru că mama lui era împotriva!

– În acest caz, înseamnă că aveți ceva în comun, spuse Janie sec.

Anne mormăi aprobator.

– Mătușa Alva ar fi vrut să vadă cum îmi sfârșesc zilele rămasă fată bătrână, îmbrăcată în pânză de sac și depănând lână. Am fost atât de încântată s-o dezamăgesc. Îi aruncă o privire piezișă lui Janie. Nu l-a iertat niciodată pe tata că a cerut-o de soție pe mama, și nu pe ea.

– Dar credeam că...

– Că tata a fost un parvenit dezgustător, cu mai mulți bani decât gust?

Janie clipi auzind cât de bine o imita Anne pe doamna Van Duyvil.

– Așa este. Dar era totodată nemaipomenit de atrăgător. Cred că asta se numește charismă. Mama ta îl dorea. Mama mea l-a avut. Nu știi?

Janie scutură din cap.

– Nu. Ce exprimare nepotrivită! Mama nu a vorbit niciodată frumos despre tatăl tău.

– Nici nu putea! Anne se lăsă pe perne. Probabil că se detesta pentru că îl dorea. Și pe el, pentru că n-o voia. Și pe amândoi, pentru că erau fericiți fără ea.

– Te-ai gândit mult la asta, spuse Janie cu precauție.

Anne zâmbi strâmb.

– Am avut câțiva ani la dispoziție. A fost oribil să trăiesc sub acoperișul ei. Dacă nu ar fi fost Bay... Se întrerupse și strânse din buze. Apoi continuă să vorbească repede: Te face să te gândești la iubire și la ură, nu-i așa? Sunt momente când îl urăsc pe Teddy atât de mult, încât mă întreb dacă nu cumva îl iubesc. Ciudat, nu-i așa? Poate că semăn mai mult cu mătușa Alva decât îmi dau seama!

– Nu.

Trăsura trecu pe lângă un monument din marmură care înfățișa un înger plângând.

– Mama mea nu-și punea niciodată la îndoială motivele. Ceea ce făcea ea era corect, indiferent despre ce era vorba, și tot ce făceau ceilalți era greșit.

Chiar și atunci când era vorba de crimă.

– Să știi că nu mai ești deloc la fel de anostă cum erai, comentă Anne în timp ce întindea mâna vizitiului care o ajuta să coboare din trăsură.

Venind din partea lui Anne, Janie știa că aceasta era aproape o declarație de afecțiune.

Stăteau singure în bătaia vântului, în timp ce preotul mormăia ultimele cuvinte deasupra sicriului doamnei Van Duyvil, nerăbdător să se întoarcă la propriul cămin. Reporterii nu le urmaseră la cimitir; chiar și ei erau de părere că înmormântările sunt o chestiune personală, numai pentru familie. Sau pentru ce mai rămăsese din ea.

Anne întinse mâna înmănușată după mâna lui Janie. Janie o apucă de mână pe verișoara ei, în timp ce dealurile se unduiau în jurul lor, peisajul semănând mai degrabă cu o imagine de pe o carte poștală decât cu un cimitir, în lipsa monumentelor funerare care împânzeau scena, a îngerilor și a cupidonilor plângând.

După bolboroseala din fața bisericii, Green-Wood se cufundase în tăcere. Lumina argintie a soarelui hibernal îi conferea o frumusețe hădă, rece și pustie.

Nu era o metaforă rea pentru mama ei, își spuse Janie. Alva Van Duyvil își trăise viața ca pe un spectacol, dar nu avea nimic în sine. Era la fel de pustie ca și sicriul ei, un monument lipsit de substanță.

Sau poate că nu era drept. Poate că îi venea mai ușor să se gândească la mama ei ca la o persoană rece și goală pe interior decât ca la o persoană mistuită de patimă, la o iubire transformată în ură, la mândria prefăcută în snobism.

– Este o ușurare s-o vedem în pământ, nu-i așa? murmură Anne. O, nu mai fi așa șocată! Te gândeai și tu la asta.

– Nu cu atât de multe cuvinte.

– Cu alte cuvinte, da, spuse Anne. Oh, atunci amin!

Preotul închise cartea de rugăciuni cu o ușurare vădită.

– Înțeleg că este un moment dificil, vorbi el, iar Janie se gândi că acesta păstrase un echilibru decent între faptul că era probabil vorba de o ucigașă și sumele considerabile de bani pe care presupusa ucigașă le donase bisericii de-a lungul anilor. Dacă pot să vă fiu în vreun fel de folos în privința sprijinului sufletesc...

Janie mulțumi printr-un gest din cap.

Anne strânse din ochi, privind undeva, peste capul preotului. Pe chipul ei se așternu o expresie de seriozitate sobră.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră, spuse ea și, aplecându-se în față, îl apucă de braț pe preotul surprins, înainte ca acesta să poată spune sau reacționa cumva.

– Știți, părinte Chillingworth, sufletul meu este răvășit – de-a dreptul sfâșiat – de aceste evenimente tragice.

Din spatele preotului, pe jumătate ascuns după un înger, îi privea un bărbat în palton negru, care se confunda ca o umbră cu piatra cenușie.

– Eee, da. Dacă vreți să stabilim o întâlnire...

Anne îl împinse cu hotărâre pe preot în direcția trăsorii care îl aștepta.

– Nu ar fi mai simplu dacă aș merge înapoi în oraș cu trăsura dumneavoastră? Știu că Janie ar dori să mediteze la mormântul mamei sale, nu-i așa, Janie? Așa că nu va avea nimic împotrivă dacă o lăsăm să vină singură mai târziu, nu-i așa, Janie?

– Dar este cu totul neobișnuit, protestă preotul.

– Tocmai de aceea trebuie neapărat să vorbesc cu dumneavoastră, spuse Anne ferm. Nu se cuvine să ne ignorăm propriul suflet. Uitați ce lucruri cumplite se întâmplă în asemenea cazuri. Anne zâmbi spre Janie cu zâmbetul ei viclean. Așadar, părinte Chillingworth, ești amabil să...

– A fost o răpire foarte iscusită, spuse Burke, pășind din spatele îngerului care plângea.

– Da, Anne are oarece experiență în privința răpirilor și a fugii de acasă, spuse Janie, vorbind fără patos.

Burke îi făcu cu ochiul.

– Credeam că am depășit momentul.

– Da. L-ai depășit.

Amintirile năvăliră între ei. Salonul scăldat în lumina portocalie, brațele lui Burke în jurul umerilor ei. *Te iubesc*. Rodul împrejurărilor și un moment de nebunie? Sau ceva mai mult.

– Nu te-am văzut la înmormântare.

– Erau destui gură-cască la poartă. Burke rămăsese locului, la mai bine de un metru distanță. Tu cum te simți?

Gerul pătrundea prin pantofii ei delicați, mai potriviți pentru biserică decât pentru cimitir. Janie reuși să suradă.

– Mi-e frig. Iarna asta am impresia că n-o să se mai facă nicio dată cald.

Burke o privi cu atenție.

– Chiar vorbești despre vremea de afară?

Janie își mușcă buza.

– Poate că da.

– Se spune că zăpada a început să se topească. Burke dădu să facă un pas înainte, apoi se opri. Ar fi trebuit să tac? De când a apărut articolul... aș fi preferat să nu apară. Parcă te-aș fi aruncat în gura lumii.

– Eram deja în gura lumii. Eu te-am rugat să scii. Să spui adevărul.

– Dacă n-aș fi scris... Burke făcu un gest spre spațiul gol din jurul lor. Cel puțin ar mai fi fost și alții alături de tine astăzi.

– Te referi la nătărăii și la verii îndepărtați care trebuiau convinși ca să danseze cu mine? Mă descurc foarte bine și fără consolările lor. Crezi că mi-ai făcut un rău?

Burke răspunse clipind fără să vrea din ochi. Janie simți cum i se îndreaptă spatele și ceața se limpezește în jurul ei.

– Nu mi-ai făcut nimic rău. Ai făcut exact ceea ce te-am rugat eu să faci.

– Într-un moment oribil și derutant, spuse șovăielnic Burke.

– Vrei să spui că nu știu ce vreau?

– Ăă... se uită în jur după ajutor. Îngerul de marmură nu-i oferi nici o sugestie. Spune-mi tu!

– Cred că ți-am spus deja, rosti Janie cu amărăciune și constată că, fără să vrea, îi zâmbește lui Burke și stau amândoi față în față. Se simți brusc stânjenită, își dresе vocea și spuse: Am apreciat articolul tău de ieri. *Annabelle exonerată*. Ai pus lucrurile la punct foarte frumos.

– Asta a fost în loc de flori. Apoi adăugă pe un ton mai serios: M-am gândit că ar putea fi ceva demn de arătat copiilor mai târziu, dacă lumea continuă să vorbească.

– Oamenii vorbesc întotdeauna, spuse Janie sinceră. Și apoi, Anne pleacă cu copiii în Franța până se potolește scandalul. Spune că va suporta Parisul de dragul lor, chiar dacă va trebui să stea acolo zece ani sau mai mult. S-ar putea să fie o călătorie lungă. Viola negociază deja o păpușă nouă pentru Paris, cu garderobă completă. Și un măgăruș. Cineva i-a spus că în Grădinile Tuileries sunt măgăruși și dorește să aibă unul al ei.

Burke stătea tot nemișcat.

– Te duci cu ei?

Janei privi în jos la iarba înghețată.

– Mi-ar plăcea să văd Parisul. Dar nu acum.

– De ce? respirația lui Burke devenise șuierătoare în bătaia vântului. De ce nu acum?

Janie îl privea, negăsindu-și cuvintele.

„Te iubesc.“

După ce declarase cu atâta fermitate că știe ce vrea, era oarecum neplăcut să admită că nu știa. Sau, mai curând, că, deși știa, nu avea puterea s-o spună.

– Aici e casa mea. Dacă plec, vreau să plec atunci când doresc eu, nu în exil.

Burke ridică o sprânceană, iar Janie continuă repede.

– La Paris, aș fi o americană oarecare în străinătate. Aici am șansa să fac ceva, ceva ce contează. Știu, crezi că munca mea de la Clubul Tinerelor Fete este o prostie...

– N-am spus niciodată asta! Burke se strâmbă. Sau dacă am spus... ei bine, să zicem că aveam motivele mele. Și am greșit.

– Mulțumesc, spuse Janie cu demnitate. Se juca cu bareta poșetei. Și mai sunt și alte motive, firește.

– Da?

Burke încercă să se sprijine nonșalant cu spatele de înger, dar nu reuși.

– O, chestiuni legale, se bâlbâi Janie, încercând să câștige timp. Trebuie să închid casa, să mă ocup de averea mamei, de moștenirea lui Sebastian și a Violei... trebuie să fie cineva aici ca să vadă cum e acoperită mobila cu huse și să semneze hârtiile.

Vântul șuiera printre monumente, pe măsură ce tăcerea se așternea între ei.

– Așadar, nu te mai ține nimic altceva aici?

– Ce ar putea să mă țină? Janie îl privi drept în față, obosită să se tot prefacă. Nu ai nici o obligație pentru ceea ce mi-ai spus în seara aia. Eram extenuată, și tu la fel.

– Când m-ai sărutat – vocea lui Burke se frânse. Își dresе glasul și făcu o nouă încercare: Când m-ai sărutat, ai făcut-o pentru că așa doreai sau pentru că ai vrut să nu mă mai fac eu de râs?

Avea la dispoziție o sumedenie de posibile răspunsuri. Împrejurările extraordinare. Emoțiile foarte puternice. Nebunia de moment. Numai că nu era un sentiment efemer și nici nebunie.

Pusese stăpânire pe ea din momentul în care îl văzuse pentru prima dată în bucătăria mamei sale.

Janie inspiră adânc și își împleți degetele.

– Chiar o vrei pe fiica nefericită a unui neam blestemat?

– Te vreau pe tine. Burke străbătu distanța dintre ei dintr-un singur pas și îi luă mâinile într-ale lui. Te vreau pentru că ești tu. Puțin îmi pasă de neamul tău sau de blesteme. Știu... Știu că în mod normal nici nu te-ai fi uitat la mine.

Janie se uită la el, la adânciturile de sub pomeți, la strălucirea verde a ochilor lui.

– Eu n-aș fi chiar atât de sigură.

– Știi la ce mă refer. Mâinile lui Burke se strânseseră convulsiv în jurul mâinilor ei. Nici măcar nu știu din ce familie provin. Am dormit pe străzi. Am furat ca să am ce mânca. Deunăzi, când eram gata să predau articolul, mai că m-am întors din drum. Îmi era teamă că singurul motiv pentru care fac acest lucru este să-ți distrug orice altă șansă, astfel încât să te uiți și la mine. Este un motiv urât, nu-i așa?

Se uita la ea ca și când s-ar fi așteptat să-l condamne.

– Nu mi-ai spus chiar tu că nimeni nu e mânat de motive curate?

Janie se simțea fragilă, dar în stare să explodeze de fericire.

– Au fost momente când m-am întrebat dacă vreau să aflui adevărul de dragul fratelui meu sau pentru că îmi plăcea să beau ceaiul în tren împreună cu tine.

– Numai să bei ceai? Întrebă Burke.

– Ei bine, poate că ai jucat și tu un anumit rol, spuse Janie, stânjenită.

Se uita neajutorată la Burke, încercând să găsească cuvintele potrivite cu care să își descrie sentimentele, care nu erau romantice și efemere, ci profunde, reale, palpabile precum căldura degajată prin mânușile lui Burke, care ajungea la mâinile ei.

– Ne cunoaștem de puțin timp, totuși – chiar din prima zi – totul a fost ca și când aș fi trăit toată viața printre străini și dintr-odată aș fi întâlnit singura persoană care vorbea pe limba mea.

– Știu că nu este momentul potrivit, spuse Burke. Știu că ești în doliu. Am fost destul de necioplît că te-am urmărit până la mormântul mamei tale – dar îmi dai voie să-ți fac curte?

– Noi doi nu am făcut niciodată nimic așa cum se cuvine. Îmi închipui că nici nu vom face vreodată. În loc să fie alarmată, Janie

descoperi că se simte încurajată. Încercase să se poarte așa cum se cuvine și avusese parte numai de bătaie de cap. Poate că venise timpul să fie cutezătoare, nemaipomenit de necuviincioasă. Evident, în limitele bunei-cuviințe. Vreau să-mi faci curte așa cum trebuie. Să mergem la patinaj, la plimbare în parc...

— Ai nevoie de o însoțitoare? se interesă Burke cu un surâs și își potrivea pasul cu al ei, în timp ce porneau spre trăsura care îi aștepta.

— Nu, spuse Janie hotărâtă. Imediat ce se încheie perioada de doliu, intenționez să-mi găsesc un loc la o pensiune din apropiere de Clubul Tinerelor Fete și să devin un model de Femeie Nouă.

— Și nu vei simți lipsa holurilor de marmură?

Janie se strâmbă.

— Nu mi-au plăcut niciodată holurile de marmură. Mă simțeam ca într-un mausoleu. Singura mea problemă este...

— Care? întrebă Burke, și Janie sesiză îngrijorarea din vocea lui. Era minunat și ciudat că cineva avea grijă de ea. Te îngrijează faptul că vei locui într-o pensiune? Pot să te ajut să găsești una respectabilă.

— Nu, nu e asta. Cu mult timp în urmă, își promisese un altuia să fie sinceri. Janie se întunecă la față. Poate părea o nebulă, dar parcă mă aștept să o văd pe Annabelle intrând pe ușă. Știu că am văzut-o în apă, dar... nu a fost găsită. Dacă a supraviețuit? Văzând expresia de pe fața lui Burke, se grăbi să adauge: Nu te teme. Nu am intenția să-mi dedic viața căutării ei zadarnice. Dar dacă se întâmplă așa ceva, ar fi frumos să fie cineva care să-i spună unde sunt copiii ei. Știu că este puțin probabil. Dar nu este imposibil.

— Acum o sută de ani nici nu am fi visat că pot exista clădiri cu douăzeci de etaje și trăsuri fără cai. Era înduioșător să constate efortul lui Burke de a vedea lucrurile la fel ca ea. Poate că a supraviețuit.

— Agățată de o scândură, ca în *A douăsprezecea noapte*, spuse Janie. Desigur, în piesă exista o corabie naufragiată, în cazul nostru nu e același lucru.

— Așa e, nu este. Burke îi întinse mâna ca să o ajute să urce în trăsură. Dar se spune că și acum se întâmplă lucruri ciudate.

Janie privi în jos la el, cum rămăsese lângă trăsură, cu mâna lui încă în mâna ei.

— Te iubesc, spuse ea.

Burke își înăbuși un râs scurt.

— E ceva chiar atât de ciudat?

Janie simți că îi vine și ei să râdă, scandalizând cu reacția ei monumentele funerare și mormintele tăcute.

– Nu, spuse ea. Sau, dacă este, e la fel de ciudat ca și faptul că tu mă iubești pe mine. Acum vino acasă să bem o ceașcă de ceai.

Dincolo de fluviu, globul auriu de la *World* strălucea ca o făclie deasupra celorlalte clădiri, călăuzindu-i spre casă.

Mulțumiri

Unele cărți iau naștere intenționat, după o reflecție atentă și o elaborare îndelungată. Altele te izbesc pur și simplu și te țin ostatic până renunți la orice împotrivire și le scrii. Cartea de față face parte din cea de-a doua categorie. Nu aveam intenția să scriu o carte a cărei acțiune se petrece în Epoca de Aur a New Yorkului. Voiam să elaborez o saga întinsă pe mai multe generații, localizată în Franța. Aveam un teanc întreg de materiale despre La Belle Époque, o mulțime de însemnări și mult mai multe lucrări de Proust decât sunt dispusă să recunosc că am citit, dar nu puteam să-mi alung din minte imaginea femeii care cădea în apele fluviului Hudson. Cel puțin n-am putut, până în momentul în care am inventat povestea acestei femei.

Așadar, îi mulțumesc foarte mult impresarului meu literar, Alexandra Machinist, care mi-a spus fără să stea pe gânduri: „Păi ce mai stai, scrie-o!”

Mulțumesc redactorului meu, Brenda Copeland, care s-a apucat cu entuziasm de acest nou roman și a realizat cea mai bună versiune în care ar fi putut să apară; de asemenea, Sarei Goodman și celorlalți membri ai echipei de la St. Martin pentru că au acceptat manuscrisul și l-au îndrumat cu atenție pe parcursul întregului proces de producție. Mulțumiri speciale se cuvin departamentului de grafică pentru coperta uimitoare și extrem de sugestivă.

Ca întotdeauna, îi datorez recunoștință surorii mele mai mici, Brooke Willig, și colegii de cameră din facultate, Claudia Brittenham, care nu și-au precupețit timpul ca să-mi rezolve toate problemele legate de intriga cărții. Pentru că sunt extraordinar de inteligente. Multe îmbrățișări surorilor mele de condei, Karen White și Beatriz Williams, pentru prosecco și iarăși prosecco și analiza atentă a personajelor. După câteva pahare băute cu ele, orice carte devine posibilă, chiar și cele imposibile.

Mii de mulțumiri colegilor scriitori, cititori, iubitori ai cărților, pentru strângerile de mână, pentru încurajări, pentru recomandări și pentru bârfele din domeniu. M.J. Rose, Andrea DaRif, Andrea Peskind Katz, Robin Kall Homonoff, Jennifer Tropea O'Regan, Sharlene Martin Moore, Vicki Parsons și toți ceilalți de la Great Thoughts' Great Readers, mă uit la voi toți! Vă mulțumesc că ați transformat comunitatea cărților într-un loc atât de cald și de prietenos, atât personal, cât și on-line. Multe mulțumiri cititorilor de pe website-ul meu și de pe Facebook. Îmi este dragă comunitatea pe care am constituit-o împreună. Când mă împotmolesc, voi îmi amintiți de ce trebuie să continui să merg mai departe. Și îmi oferiți sugestii care mă ajută să pornesc din nou la drum.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*
Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*
Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*
Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*
Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*
Julie Garwood, *O nuntă de vis*
Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*
Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*
Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*
Christina Dodd, *Dragoste și abandon*
Julie Garwood, *Secretele unei doamne*
Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*
Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*
Karen Robards, *Atracție scandaloasă*
Christina Dodd, *Legile iubirii*
Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*
Stephanie Laurens, *Peșitoarea*
Karen Robards, *Suflete captive*
Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*
Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*
Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*
Victoria Alexander, *Dragoste de probă*
Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*
Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*
Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*
Stephanie Laurens, *Provocarea*
Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*
Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*
Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*
Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*
Johanna Lindsey, *Promisiunea*
Christina Dodd, *Ispita*
Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*
Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*
Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*
Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*
Christina Dodd, *Arta iubirii*
Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*
Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*
Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*
Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*
Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*
Christina Dodd, *Suflete pereche*
Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*
Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*
Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*
Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*
Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*
 Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*
 Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*
 Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*
 Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*
 Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*
 Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*
 Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*
 Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*
 Julie Garwood, *Dorințe rebele*
 Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*
 Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*
 Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*
 Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*
 Teresa Medeiros, *A ta până în zori*
 Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*
 Johanna Lindsey, *Jocul seducției*
 Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*
 Anne Barton, *Păcătoasa*
 Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*
 Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*
 Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*
 Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*
 Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*
 Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*
 Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*
 Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*
 Jennifer Blake, *Capcana inimii*
 Victoria Alexander, *Șarada*
 Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*
Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*
Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*
Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*
Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*
Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*
Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*
Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*
Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*
Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*
Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*
Lorraine Heath, *Lordul ispitei*
Kate Noble, *Rămășagul*
Victoria Alexander, *Mărturisirea*
Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*
Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*
Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*
Lorraine Heath, *Doamna de companie*
Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*
Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*
Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*
Meredith Duran, *Amăgirea*
Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*
Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*
Tessa Dare, *Dublă tentatie*
Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*
Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*
Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*
Heather Webb, *Cum să devii împărăteasă*
Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*
Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*
Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*
Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*
Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*
Christina Dodd, *Înșelătoria*
Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*
Kelly Bowen, *Capcana dragostei*
Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*
Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*
Cheryl Holt, *O propunere tentantă*
Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*
Johanna Lindsey, *Seducția*
Joanna Shupe, *Contesa libertină*
Christina Dodd, *Vraja unui sărut*
Karen Robards, *Foc și gheață*
Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*
Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*
Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*
Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*
Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*
Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*
Jo Beverley, *Infama mea doamnă*
Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*
Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*
Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*
Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*
Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*
Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*
Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*
Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*
Lorraine Heath, *Invitație la seducție*
Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*
Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*
Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*
Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*
Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*
Valerie Bowman, *Contesă fără voie*
Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*
Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*
Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*
Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*
Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*
Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*
Anna Harrington, *Secrete și tentații*
Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*
Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*
Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*
Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*
Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*
Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*
Alissa Johnson, *Aproape o lady*
Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*
Lorraine Heath, *Ultimul rebel*
Mia Marlowe, *Darul atingerii*
Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*
Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*
Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*
Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*
 Lorraine Heath, *Intenții vinovate*
 Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*
 Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*
 Lenora Bell, *Dacă aş avea un duce*
 Lorraine Heath, *Iubire fără mască*
 Cara Elliott, *Tentații periculoase*
 Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*
 Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*
 Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*
 Penny Jordan, *Iubiri și mătăsurii*
 Penny Jordan, *Iubiri și păcate*
 Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*
 Lorraine Heath, *Cucerește-mă din nou*
 Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*
 Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*
 Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*
 Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*
 Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*
 Meredith Duran, *Cineva care să mă apere*
 Julie Anne Long, *Capitularea*
 Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*
 Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*
 Juliana Gray, *Cum să-ți înlănțuiești ducele*
 Meredith Duran, *Regina de gheață*
 Tessa Dare, *Zeița vânătorii*
 Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*
 Alissa Johnson, *Vicii și virtute*
 Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*
 Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, *Predarea sirenei*

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Viconte și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*
Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*
Lorraine Heath, *Secretul contesei*
Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*
Anne Barton, *Tentația*
Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*
Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*
Lorraine Heath, *Masca dragostei*
Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*
Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*
DeeAnne Gist, *În vârtoarea vieții*
Anne Barton, *Nopti scandaloase*
Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*
Anna Harrington, *Păcatele unui crai*
Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*
Anna Harrington, *Peștorul*
Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*
Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*
Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*
Loretta Chase, *Curtezana*
Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*
Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*
Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*
Valerie Bowman, *Un lord legendar*
Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*
Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*
Loretta Chase, *Nu mă ispiti*
Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*
Daisy Goodwin, *Victoria*
Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*
Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*
Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*
Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*
Lorraine Heath, *O datorie de onoare*
Lesley Downer, *Regina din umbră*
Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*
Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*
Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*
Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*
Joanna Shupe, *O înțelegere scandaloasă*
Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*
Vanessa Kelly, *Nopti de seducție*
Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*
Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*
Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*
Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*
Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*
Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*
Christi Caldwell, *Secrete din trecut*
Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*
Jane Austen, *Rațiune și simțire*
Johanna Lindsey, *Pe urmele iubirii*
Sarah MacLean, *Capcană pentru duce*
Leila Meacham, *Titanii*
Joanna Shupe, *Un an de căsnicie*
Sophie Barnes, *Un duce neobișnuit*
Johanna Lindsey, *Zâmbetul iubirii*
Tessa Dare, *Pact cu ducesa*
Stephanie Laurens, *Anotimpul iubirilor*

Lorraine Heath, *Dragostea unui duce*
Susanna Craig, *Sărutul unei hoațe*
Sabrina Jeffries, *Să nu seduci un crai*
Sophie Barnes, *Ducele dorințelor ei*
Kelly Bowen, *Ultima noapte cu un conte*
Tessa Dare, *Jocul de-a guvernanta*
Lorraine Heath, *Un rebel desăvârșit*
Sabrina Jeffries, *Pentru iubirea unui duce*
Stephanie Laurens, *Ispitirea lui Thomas Carrick*
Johanna Lindsey, *Ascultă-ți inima*
Caroline Linden, *Fostul și viitorul meu duce*
Kate Moore, *Păcate pentru un sfânt*
Christi Caldwell, *Secretul Cleopatrei*
Sophie Barnes, *Ducele bastard*
Loretta Chase, *Un cavaler desăvârșit*
Sabrina Jeffries, *Răzbunarea unui scoțian*
Lorraine Heath, *Să nu iubești un cowboy*
Susanna Craig, *Tentații pentru o moștenitoare*
Johanna Lindsey, *Dorință neîmblânzită*
Lorraine Heath, *Pasiunea unui cowboy*
Caroline Linden, *Un conte ca tine*
Kate Moore, *Salvarea unei diavolițe*
Johanna Lindsey, *Lasă dragostea să te găsească*
Valerie Bowman, *Să n-ai încredere într-un un pirat*
Sabrina Jeffries, *Vicontețe păcatului*
Kate Moore, *Seducerea unui înger*
Valerie Bowman, *Libertinul meu preferat*
Mia Marlowe, *Unicul domn Sinclair*
Candace Camp, *Sub vraja iubirii*
Sabrina Jeffries, *Nu face pact cu diavolul*

Valerie Bowman, *Un duce ca nimeni altul*
Maya Banks, *Subjugarea unui scoțian*
Candace Camp, *O lady greu de cucerit*
Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*
Mia Marlowe, *Biblia burlacilor*
Victoria Alexander, *În căutarea unui soț*
Vanessa Kelly, *Nunta unui spion regal*
Sophie Barnes, *Enigmatică ducesă*
Julia London, *Neastâmpărata*
Valerie Bowman, *O pasiune de-o noapte*
Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*
Mia Marlowe, *Reguli de bază pentru burlaci*
Kerrigan Byrne, *Totul e permis în dragoste*
Julia London, *Mireasă pentru un crai*
Vanessa Kelly, *Nunta unui scoțian*
Candace Camp, *Misterul de la Winterset*
Julia London, *Libertinul și debutanta*
Victoria Alexander, *Darul iubirii*
Sabrina Jeffries, *Cum să devii ducesă*
Victoria Alexander, *Când ne vom revedea*
Lorraine Heath, *Seducătorul*
Sarah MacLean, *Dorințe periculoase*
Maya Banks, *Cel mai dorit scoțian*
Victoria Alexander, *Să fie dragoste*
Anna Bennett, *Un conte doar pentru mine*
Christi Caldwell, *Îmblânzirea scorpiei*
Sabrina Jeffries, *Ce își dorește un duce*
Suzanna Craig, *Sedus de o străină*
Valerie Bowman, *Încurcăturile dragostei*
Sabrina Jeffries, *Să iubești o păcătoasă*

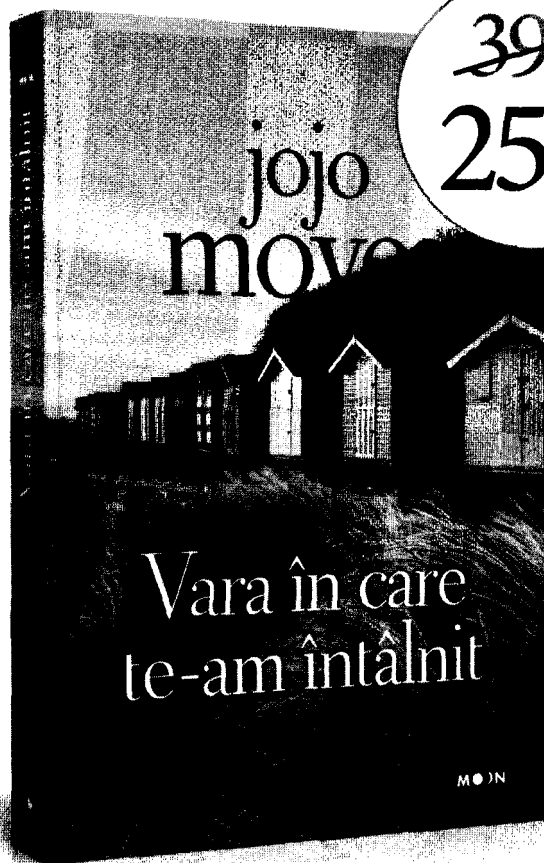
Kelly Bowen, *Noaptea unui nelegiuit*
Anna Bennett, *Visând la un duce*
Sabrina Jeffries, *Un libertin seducător*
Joanna Shupe, *Cuceritorul de pe Fifth Avenue*
Lorraine Heath, *Ducesa din patul lui*
Christi Caldwell, *Guvernanta*
Victoria Alexander, *O aventură pasională*
Joanna Shupe, *Prințul de pe Broadway*
Sabrina Jeffries, *Secretele vicontelui*
Christie Caldwell, *Pentru inima unui marchiz*
Johanna Lindsey, *Fă-mă să te iubesc*
Victoria Alexander, *Moștenitoarea fugară*
Johanna Lindsey, *Dragostea unui pirat*
Sabrina Jeffries, *Burlacul*
Anna Bennett, *Când visezi la un rebel*
Christie Caldwell, *Contele și curtezana*
Johanna Lindsey, *Paradisul sălbatic*
Paula Quinn, *Stăpânul negurilor*
Jane Feather, *Ispitește-mă cu diamante*
Nicola Cornick, *Dulce răzbunare*
May McGoldrick, *În numele iubirii*
Jane Feather, *Sedu-mă cu safire*

va apărea:

Johanna Lindsey, *O căsătorie scandalosă*

Completează-ți colecția!

blue
MOON

~~39.90~~ lei
25.93 lei

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte” la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.